

AMAZON #1 BESTSELLER

edW

Book Three

Crashing into love,
racing toward forever

Tombera

Crasiecf

Book Three in the Driven Trilogy
JC. Bromberg

Crashe

dCuprins

Dedicare

PROLOG

CAPITOLUL 1 CAPITOLUL 2 CAPITOLUL 3 CAPITOLUL 4 CAPITOI UI 5 CAPPrmiui fi
CAPITOI III fi CAPITOI III fi CAPITOI III Q CAPITOI III m CAPITOI UI 11 CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13 CAPITOLUL 14 CAPITOLUL 15 CAPITOLUL 16 CAPITOLUL 17
CAPITOI III 1« CAPITOI UI 19 CAPITOI UI ?0 CAPITOI UI ?1
CAPITOLUL 24 CAPITOLUL 25 CAPITOLUL 26 CAPITOLUL 27 CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29 CAPITOI III 3fi CAPITOI III 31 CAPITOI III 3?
CAPITOI UI 34
CAPITOLUL 35 CAPITOLUL 36 CAPITOLUL 37

CAPITOI I	I
	3
	9
CAPIT	I 40
OI I	
CAPITOI I	I 41
CAPITOI I	I 4?

CAPITOLUL	43
CAPITOLUL	44

EPILOGU 1

L

EPILOGUL 2Drepturi de autor

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și incidentele sunt produs al imaginației autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimentele reale, localitățile sau persoanele, vii sau morți, este întâmplătoare.

Copyright © 2014 K. Bromberg Prăbușit de K. Bromberg

Toate drepturile rezervate. În conformitate cu US Copyright Act din 1976, scanarea, încărcarea și partajarea electronică a oricărei părți a acestei cărți fără permisiunea editorului sau a autorului constituie piraterie ilegală și furt de proprietatea intelectuală a autorului. Dacă doriți să utilizați material din această carte (altele decât în scopuri de revizuire), trebuie obținută permisiunea scrisă prealabilă de către contactând editorul la [adresa kbrombergwrites@gmail.com](mailto:kbrombergwrites@gmail.com). mulțumesc pentru susținerea drepturilor autorului.

Avertisment FBI anti-piraterie: reproducerea sau distribuția neautorizată a unui muncă protejată prin drepturi de autor este ilegală. Încălcarea penală a drepturilor de autor, inclusiv încălcarea fără câștiguri bănești, este investigată de FBI și este pedepsit cu până la cinci ani de închisoare federală și o amendă de 250.000 de dolari.

Copertă creată de Tugboat Design

cu imaginea Shutterstock # 62700331

Editarea copiilor și a liniilor de către The Polished Pen

Proof Edit de Amy Tannenbaum

Formatare de Hayson Publishing

Cu excepția materialului original scris de autor, toate melodiile, titlurile melodiilor și versurile menționate în romanul Crashed sunt proprietatea respectivului compozitori și deținătorii drepturilor de autor.

J^cdication

Mamei și tatălui ~

Îți mulțumesc că m-ai învățat că viața nu înseamnă cum supraviețuiești furtunii, ci mai degrabă cum dansezi în ploaie.

Si în sfârșit dansez ...

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Durerea rezonantă din capul meu pulsează pe sunetul care-mi atacă urechile.

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Există atât de mult sunet - zgomot alb, puternic și zgomotos - și totuși este

extraordinar nenorocit de tăcut. Liniște, cu excepția celui sunet nenorocit.

Ce naiba e aia?

De ce dracu 'e atât de al naibii de cald - atât de cald încât pot vedea căldura venind în valuri în afara asfaltului - dar tot ce simt e rece?

Nenorocitul!

Ceva din dreapta mea îmi atrage atenția - metalul stricat, anvelopele suflate, piei mărunțite în bucăți - și tot ce pot face este să mă holbez. Becks mă va strânge pentru că a dat dracu mașinii. Sparge-mă în bucăți la fel ca mașina mea împrăștiată peste tot urmări. Ce naiba s-a întâmplat?

Un fir de dansuri de neliniște la baza coloanei vertebrale.

Bătăile inimii mele se accelerează.

Confuzia pălpăie la marginile îndepărtate ale subconștientului meu. imi inchid ochii pentru a încerca să împing înapoi bătăile care joacă brusc percuție la mine gânduri. Gânduri pe care nu le pot înțelege, îmi trec prin minte ca nisipul prin degetele mele.

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Deschid ochii pentru a încerca să găsesc acel nenorocit de sunet căruia îi adaug presiune durerea ...

... plăcere să îngrop durerea...

Aceste cuvinte îmi șoptesc prin minte
și eu clătin din cap pentru a încerca
înțelege ce se întâmplă când îl văd:

părul negru care are nevoie de un ornament; minuscul mâini mici ținând un elicopter de plastic; un Spiderman Band-Aid înfășurat în jurul său degetul arătător care se rotește cu pretenția de rotoare

.*Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.*

„Thwack. Aghesmui. Thwack”, spune el cu cea mai blândă voce.

Deci, de ce sună atât de tare atunci? Ochii mari se uită la mine prin groase genele, inocența personificată în acea grație simplă de verde. Degetul i se clatină rotorul în timp ce ochii lui se întâlnesc cu ai mei, aruncându-și capul pentru a mă studia cu atenție.

„Bună, zic eu, tăcerea asurzitoare reverberând prin spațiu între noi.

Ceva este oprit.

Nu este deloc bine.

Reînțelegerea reapare.

Indiciile necunoscutului se învârt în jurul minții mele.

Confuzia sufocă.

Ochii lui verzi mă consumă.

Anxietatea se risipește atunci când un zâmbet lent se învârtă în colțul gurii sale mici pătată de murdărie, o gropiță singuratică făcând cu ochiul lateral.

„Nu ar trebui să vorbesc cu străini”, spune el, îndreptându-și spatele, încercând să se comporte ca un copil mare care vrea să fie.

„Aceasta este o regulă bună. Te-a învățat mama asta? ”

De ce pare atât de familiar?

El ridică din umeri cu nonșalanță. Privirea lui străbate fiecare centimetru al meu și apoi vine înapoi să mă întâlnesc cu ale mele. Pălăie la ceva peste umărul meu, dar pentru unii nenorocit motiv pentru care nu pot să-mi trag ochii de la el să privesc. Nu este doar asta

el este cel mai draguț copil nenorocit pe care l-am văzut vreodată ... Nu, parcă ar fi avut această atracție asupra mea că parcă nu pot să mă rup.

O linie mică îi zbârlește fruntea în timp ce privește în jos și o privește pe alta super-erou Band-Aid care abia își acoperă zgârietura mare de pe genunchi.

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

Taci dracu! Vreau să țin la demonii din capul meu. Nu au dreptul să fiu aici... niciun motiv să ne învârtim în jurul acestui băiețel cu aspect dulce și totuși *continuuă să se învârtă ca un carusel. Ca și cum mașina mea ar trebui să fie în jurul* urmărită chiar acum. Deci, de ce fac un pas către acest băiețel polarizant

în loc să se pregătească pentru rația de rahat, Becks are de gând să mă arunce la mine și până la urmă aspectul mașinii mele, pe care în mod evident îl merit?

Și totuși încă nu pot rezista.

Mai fac un pas spre el, lent și deliberat în mișcările mele, așa cum sunt cu băieții de la The House.

Băieții.

Rylee.

Trebuie să o văd.

Nu mai vreau să fiu singur.

Trebuie să o simt.

Nu mai vreau să fiu rupt.

De ce înot într-o mare de confuzie? Și totuși mai fac un pas prin ceață spre această rază de lumină neașteptată.

Fii scânteia mea.

„Este un lucru destul de rău pe care l-am ajuns acolo ...”

Pufăie. Este atât de draguț adorabil să-l vezi pe acest copil mic cu o atâta seriozitate față, nasul împrăștiat cu pistrui scrunched în sus, uitându-mă la mine ca și cum aș lipsi ceva.

„Mulțumesc, căpitane Evident!”

Și o gură de fund inteligent pe el. Tipul meu de copil. Înăbușesc un chicotit în timp ce el se uită din nou peste umărul meu pentru a treia oară. Încep să mă întorc să văd ce se uită când vocea lui mă oprește. ”Te simți bine?”

Huh? ”Ce vrei să spui?”

"Te simți bine?" întreabă el din nou. „Pari cam cam stricat".

"Ce vrei sa spui?" Mai fac un pas spre el. Fugarul meu gândurile se amestecau cu tristetea tonului său și cu îngrijorarea gravată pe a lui fața începe să mă dezinereze.

„Ei bine, mi se pare rupt", șoptește el în timp ce Band-Aid își înfășură degetul întoarcă din nou elicea - thwack, thwack, thwack - înainte de a face mișcare și pe corpul meu.

Anxietatea se strecoară pe coloana vertebrală până când mă uit în jos la costumul de curse pentru a-l găsi intact,

măinile mele mângâindu-mă în sus și înjos pentru a calma senzația. "Nu." Cuvintele se reped. „Sunt bine, prietene. Vedea? Nimic nu e în neregulă, zic eu, oftând o respirație rapidă de ușurare. Micuța nenorocită m-a speriat o secundă.

„Nu, prostule", spune el cu o mișcare a ochilor și o pufnire de respirație înainte arătând peste umărul meu. "Uite. Ești rupt."

Mă întorc, simplitatea calmă a tonului său mă încurcă și mă uit în spatele meu.

Mi se oprește inima.

Aghesmui.

Respirația mea se strânge în piept.

Aghesmui.

Corpul îmi îngheață.

Aghesmui.

Îmi clilesc ochii mereu, încercând să alung imaginile din fața mea. Obiectivele pătrund printr-o ceață vâscoasă. *Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier. La dracu. Nu Nu NU NU.*

„Vezi", spune vocea lui angelică lângă mine. "Ti-am spus." Nu Nu NU NU.

În sfârșit, aerul îmi dă din plămâni. Îmi forțez o rândunică pe gât care se simte ca smirghel.

Știu că îl văd - haosul chiar în fața ochilor mei - dar cum este posibil? Cum sunt aici și acolo?

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Încerc să mă mișc. Să alerge dracului! Pentru a le atrage atenția, să le spun că am dreptate

aici - că sunt bine - dar picioarele mele nu vor asculta panica ricoșantă din mine creier.

Nu. Nu sunt acolo. Doar aici. Știu că sunt bine - știu că sunt în viață - pentru că eu îmi simt respirația prindându-mă în piept când fac un pas înainte pentru a mă apropia uite. Vârful degetelor de groază mă gădilă peste scalp, pentru că ceea ce văd ... asta nu poate fi ... pur și simplu nu e posibil.

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

Văsăitul blând al ferăstrăului mă scoate din starea mea gata de furie ca fiind echipajul medical taie casca șoferului în centru. În minutul în care l-au împărțit în afară, capul meu simte că explodează. Mă las în genunchi, durerea atât de chinuitoare tot ce pot face este să ridic mâinile în sus ca să o țin. Trebuie să ridic privirea. Trebuie să văd cine era în mașina mea. Al cărui fund este nenorocit, dar eu nu pot. Mă doare și pe mine la naiba cu mult.

... *mă întreb dacă există durere când mori...*

Am zguduit la simțirea mâinii lui pe umărul meu ... dar în momentul în care se odihnește acolo, durerea încetează să mai existe.

Ce ...? Știu că trebuie să mă uit. Trebuie să văd singur cine este în mașină chiar dacă în cele din urmă știu adevărul. Amintirile disjuncte se fracturează și îmi pălăie prin minte la fel ca bucăți de oglindă despicată în nenorocitul ăla bar de scufundări.

Humpty naibii de Dumpty.

Frica îmi înfășoară coloana vertebrală, se apucă și reverberează prin mine. eu doar nu o pot face. Nu pot să ridic privirea. Nu fi o asemenea păsărică, Donavan. În schimb, mă uit la dreptul meu în ochii lui, calmul neașteptat din această furtună.

"Este asta ...? Sunt...?" "Îl întreb pe băiețel în timp ce respirația îmi înfundă gâtul, îngrijorarea asupra răspunsului îmi ține vocea ostatică.

Se uită doar la mine - ochii limpezi, cu fața serioasă, buzele strânse, pistrii dansând - înainte de a-mi strânge umărul. "Ce crezi?"

Vreau să scot din el un răspuns nenorocit, dar știu că nu o voi face. Nu pot. Cu El aici, lângă mine, în mijlocul acestui haos învârtit, nu m-am simțit niciodată mai liniștit și totuși în același timp mai speriat.

Îmi forțez ochii de pe fața lui senină să privească înapoi la scena din fața mea. Simt că sunt într-un caleidoscop de imagini zimțate în timp ce iau în față - a mea dracului de față - pe buzunar.

Mi se frânge inima. Sputters. Se oprește. Moare.

Omul Paianjen.

Piele cenușie. Ochii umflați, învineți și închiși. Buzele lăsate și palide.

Batman.

Devastarea se predă, disperarea consumă, viața se împrăstie și totuși sufletul meu se agață.

Supraom.

"Nu!" Strig în partea de sus a plămânilor până îmi cade vocea răgușită. Nimeni nu se întoarce. Nimeni nu mă aude. Fiecare nenorocit nu răspunde - corpul meu și medici.

Omul de fier.

Corpul de pe cămăruță - corpul meu - zguduie pe măsură ce cineva urcă pe targă și începe compresuni pe pieptul meu. Cineva fixează gâtul. Îmi ridică pleoapelor și îmi verifică elevii.

Aghesmui.

Fete precauți. Ochi înfrânți. Mișcări de rutină.

Aghesmui.

"Nu!" Strig din nou, panica domnind în fiecare uncie din mine. "Nu! am dreptate Aici! Chiar aici! Sunt bine."

Aghesmui.

Lacrimile cad. Neîncrederea se bălbăie. Posibilitățile dispar. Speranța implodează.

Viața mea se estompează.

Ochii mei se concentrează asupra mâinii mele atârând schiopătată și lipsită de viață de pe buzunar - a o singură picurare de sânge coborând încet până la vârful degetului meu înainte o altă compresie de pe piept o face să picure pe jos. Eu concentrează-te pe acea panglică de sânge, incapabilă să mă uit înapoi la fața mea. Nu pot să o iau mai mult.

Nu suport să mă uit la viața care se scurge de la mine. Nu suport teama care se târăște în inima mea, necunoscutul care se prelinge în subconștientul meu și frigul care începe să se strecoare în sufletul meu.

"Ajuta-mă!" Mă întorc către băiețelul atât de familiar, dar atât de necunoscut. "Te rog eu imploră, o șoptă implorantă, cu fiecare uncie de viață pe care o am în mine. "Nu sunt pregătit să ... "Nu pot termina propoziția. Dacă o fac, atunci accept ceea ce se întâmplă găleată în fața mea - ceea ce înseamnă locul său lângă mine.

"Nu?" el întreaba. Un singur cuvânt, dar cel mai important din nenorocita mea viață.

Mă holbez la el, consumat de ceea ce este în adâncul ochilor lui - înțelegere, acceptare, recunoaștere - și atât cât nu vreau să părăsesc sentimentul eu am cu el, întrebarea pe care mi-o pune - să aleg viața sau moartea - este cea mai ușoară decizie pe care am avut-o să o iau vreodată.

Și totuși, decizia de a trăi - de a mă întoarce și de a dovedi ca dracu 'dracu' că eu merită să mi se dea această alegere - înseamnă că va trebui să-i las micul său îngeresc fața și seninătatea prezenței sale aduce sufletului meu altfel tulburat.

„Te mai vâd vreodată?” Nu sunt sigur de unde vine întrebarea, dar cade înainte să o pot opri. Îmi țin respirația în așteptarea răspunsului lui, dorind atât un da, cât și un nu.

Își înclină capul în lateral și zâmbeste. „Dacă este în cărți”.

A cui dracului cărți? Vreau să țin la el. Lui Dumnezeu? Al Diavolului? A mea? *A cui dracului cărți? Dar tot ce pot să spun este „cărțile?”*

„Da”, răspunde el cu o mică mișcare a capului în timp ce se uită la el elicopter și întoarce-te la mine.

Aghesmui. Aghesmui. Aghesmui.

Sunetul devine mai puternic acum, înecând tot zgomotul din jurul meu, și totuși eu încă mai poate auzi atragerea respirației sale. Încă auzi bătăile inimii mele în mine timpane. Încă mai simt oftatul liniștit al păcii care îmi înfășoară corpul ca un șoptesc în timp ce-mi pune mâna pe umărul meu.

Dintr-o dată văd elicopterul - Zborul vieții - pe terenul de joc sunet neîncetat al rotorilor - thwack, thwack, thwack - în timp ce mă așteaptă. The buzunarul trece înainte când încep să se îndrepte repede spre el.

„Nu te duci?” mă întreabă el.

Lucrez o rândunică în gât în timp ce mă uit înapoi la el și îi dau un subtil, dând din cap resemnat. „Da ...” Este aproape o șoptă, frică de necunoscut greu pe tonul meu.

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

„Hei”, spune el, iar ochii mei revin în centrul atenției asupra dracului său perfect față. Arată înapoi spre activitatea din spatele meu. „Arată ca supereroii tăi la urma urmei a venit de data asta.”

Mă învârt în jurul meu, inima așezată în gât și confuzia amestecându-se cu a mea logică. La început nu-l văd, spatele pilotului este pentru mine, ajutându-mi să-mi încerc targa medevac, dar când se întoarce să sară pe scaunul pilotului și să ia joystick, este clar ca ziua.

Mi se oprește inima.

Și începe.
O expirație ezitantă de ușurare îmi pălpăie prin suflet.
Casca pilotului este vopsită.
Roșu.
Cu linii negre.
Indicativul de apel al lui Spiderman era inscripționat pe partea din față.
Băiețelul din mine aclamă. Omul matur din mine se lasă ușurat. Mă întorc
înapoi pentru a-mi lua rămas bun de la băiețel, dar nu este nicăieri. De unde naiba a
știut despre supereroi? Mă uit în jur după el... având nevoie de răspuns - dar a
plecat. Sunt singur.
Singur, cu excepția confortului celor pe care am așteptat o viață să ajung.
Decizia mea a fost luată. Supereroii au venit în cele din urmă.

Chapter One

Amorțeala se scurge încet prin corpul meu. Nu mă pot mișca, nu pot gândi, nu
pot poartă să-mi trag ochii de pe mașina stricată de pe pistă. Dacă mă uit în altă
parte, atunci totul va fi real. Elicopterul care zboară deasupra capului va transporta
cu adevărat trupul spart al omului pe care îl iubesc.

Omul de care am nevoie.

Omul pe care nu-l pot pierde.

Închid ochii și ascult, dar nu aud nimic. Singurul lucru din urechile mele sunt
bătăile pulsului meu. Singurul lucru în afară de negru care ochii mei văd - că simte
inima mea - sunt imaginile sfâșiate din mintea mea. Max topindu-se în Colton și apoi
Colton decolorând înapoi la Max. Amintiri care provoacă speranța că mă apuc ca o
linie de salvare să pălpăie și să flacăra înainte de a muri, cum ar fi întunericul
sufocând lumina din sufletul meu.

Te concurez, Ryles. Vocea lui atât de puternică și neclintită îmi umple capul și apoi se risipește, sclipind prin mintea mea ca o bandă de bifare

Mă dublu, dorind să vină lacrimile sugrumate sau o scânteie să tragă înăuntru
eu, dar nu se întâmplă nimic, doar plumbul îmi cade prin suflet și mă cântărește jos.

Mă forțez să respir în timp ce încerc să-mi păcălesc mintea să creadă trecutul
douăzeci și două de minute nu s-au întâmplat niciodată. Că mașina nu s-a rotit
niciodată și pirueta prin aerul plin de fum. Că metalul mașinii nu a fost tăiat de către
medici cu față sombră pentru a scoate corpul neînsuflețit al lui Colton.

Nu am făcut niciodată dragoste. Gândul unic îmi trece prin cap. Nu am avut
niciodată șansa de a concura după ce în cele din urmă mi-a spus cuvintele de care
aveam nevoie să aud - și pe care, în sfârșit, îl acceptase, îl admisesese și îl simțea
singur.

Vreau doar să derulez timpul și să mă întorc la suită când am fost înfășurați
brațele celui-lalt. Când am fost conectați - overdressed and underdressed - dar
priveștiile îngrozitoare ale mașinii mistuite nu o vor permite. Mi l-au cicatriciat
amintire atât de îngrozitor pentru a doua oară încât nu este posibil să scap speranța
mea nevătămat.

„Ry, nu mă descurc prea bine aici.” Sunt cuvintele lui Max care pătrund în
mine mintea, dar este vocea lui Colton. Colton mă avertizează despre ce va urma.
Ce Am trăit deja o dată în viață.

Oh Doamne. Te rog nu. Te rog nu.

Mi se frânge inima.

Hotărârea mea se clatină.

Imaginile se filtrează în mișcare lentă.

„Rylee, am nevoie să te concentrezi. Uită-te la mine!” Cuvintele lui Max din
nou. Încep să se lasă, corpul meu cedează ca speranța mea, dar brațele se închid în
jurul meu și îmi dau o scutura.

„Uită-te la mine!” Nu, nu Max. Nu Colton. Este Becks. Găsesc în mine să
concentreză-te și întâlnește-i ochii - bazine de albastru franjurate cu apariția bruscă
a linii la colțurile lor. Văd frică în ei. „Trebuie să mergem la spital acum, Bine?” Vocea
lui este blândă, dar severă. Pare să creadă că dacă vorbește cu mine așa un copil pe
care nu-l voi sfârâma în milioane de bucăți în care sufletul meu este deja spart.

Nu pot să înghit nisipul din gât să vorbesc, așa că el îmi mai dă un shake. Am
fost jefuit de orice emoție în afară de teamă. Îmi dau din cap, dar nu fac nimic altă
mișcare. Este cu totul tăcut. Există zeci de mii de oameni în tribune în jurul nostru și

totuși nimeni nu vorbește. Ochii lor se concentrează asupra echipaj de curățenie și ce a mai rămas din numeroasele mașini de pe pistă.

Mă strecur să aud un sunet. Să simți un semn de viață. Nimic în afară de tăcerea absolută.

Simt că brațul lui Becks mă înconjoară, sprijinindu-mă pe măsură ce el ne îndreaptă afară turn pe groapă, coborând treptele și spre ușa deschisă a unei dube care așteaptă. El mă împinge cu blândețe pe spate ca să mă îndemne ca și cum aș fi un copil.

Beckett trage lângă mine pe scaun și îmi împinge poșeta și celula telefonul în mâinile mele în timp ce își fixează propria centură și apoi spune: „Du-te”.

Furgoneta se întoarce înapoi, împingându-mă în timp ce curăță terenul. Mă uit la noi începe să coboare în tunel și tot ce văd sunt mașini Indy împrăștiate peste urmări complet nemișcat. Pietre funerare colorate într-un cimitir liniștit de asfalt.

„Crash, crash, burn ...” Versurile melodiei plutesc din difuzoare și în tăcerea letală a dubei. Mintea mea goală le procesează încet.

„Oprește-!” Strig cu plăcere panicată în timp ce mâinile îmi pumnul și dinții grit, pe măsură ce cuvintele se încorporează în realitatea pe care încerc fără succes schița.

Suprafețe de isterie.

„Zander”, șoptesc. „Zander are o întâlnire cu medicul dentist marți. Ricky are nevoie de cleme noi. Aiden are îndrumare începând de joi și Jax nu a pus-o în calendar.” Ridic ochii pentru a găsi ochii lui Beckett antrenați asupra mea. În al meu periferie. Observ că unii dintre ceilalți membri ai echipajului stau în spatele nostru, dar nu știu cum au ajuns acolo.

Bule în sus.

„Beckett, am nevoie de telefonul meu. Dane va uita și Zander chiar are nevoie să merg la dentist și Scooter ne ...”

„Rylee”, spune el pe un ton uniform, dar eu doar scutur din cap.

„Nu!” Strig eu. „Nu! Am nevoie de telefonul meu.” Încep să-mi desfășor centura de siguranță, atât de tulburată. Nici nu-mi dau seama că este în mâna mea. Încerc să-l scotocesc pentru a ajunge la alunecare ușa dubei în mișcare. Beckett se străduiește să-și înfășoare brațele în jurul meu pentru a preveni eu să-l deschid.

Se fierbe.

„Da-mi drumul!” Mă lupt împotriva lui. Mă zdrobesc și mă învârt, dar el reușește reușește să mă rețină.

„Rylee”, spune el din nou, iar tonul rupt din vocea lui se potrivește cu sentimentul în inima mea scoțând lupta din mine.

Mă prăbușesc în scaun, dar Beckett mă ține tras de el, al nostru respirația trudită. Mă apucă de mână și strânge strâns, singurul spectacol de disperare în înfățișarea lui stoică, dar nici măcar nu am mijloacele necesare stoarce-l înapoi.

Lumea de afară se estompează, dar a mea s-a oprit. Stă întinsă pe o bară undeva.

„Îl iubesc, Beckett”, șoptesc în cele din urmă.

Sunt condus de frică...

„Știu”, spune el, expirând o respirație tremurătoare și îmi sărută coroana capului. „Și eu fac asta”.

... Alimentat de disperare...

„Nu-l pot pierde”. Cuvintele sunt abia audibile, de parcă le-ar fi spus se întâmplă.

... Ne lovim de necunoscut.

„Nici eu nu pot.”

Strigătul ușilor electrice de la camera de urgență este paralizant. Eu înghețați la zgomot.

Amintirile obsedante pălpăie din sunet, iar albul îngeresc al holurile îmi aduc orice altceva decât liniștea liniștitoare. Este ciudat pentru mine că prezentarea de diapozitive de lumini fluorescente de pe tavan sunt ceea ce îmi strălucește mintea - singura mea posibilă concentrare pe măsură ce gura mea a fost repezită pe coridor-jargonul medical dispărut între medici rapid, gânduri incoerente amestecate și întregul timp inima mea rugând pentru Max, pentru copilul meu, pentru speranță.

- Ry? Vocea lui Beckett mă scoate din panica care-mi strangulează gâtul, din amintiri sufocându-mi progresul. „Poți să intri?”

Blândețea din tonul lui se spală asupra mea, un balsam pentru rana mea deschisă. Tot ce eu

vreau să fac este să plângi la confortul din vocea lui. Lacrimile îmi înfundă gâtul și ard ochii mei și totuși nu se simt niciodată bine. Nu cădea niciodată.

Inspir fortificator și îmi voi mișca picioarele. Beckett pune un braț în jurul taliei și mă ajută cu primul pas.

Chipul doctorului îmi strălucește prin minte. Stoic. Neemotiv. Cap tremurând înainte și înapoi. Scuze în ochii lui. Înfrângere în postura sa. Amintindu-mi cum am vrut să închid ochii și să mă strecor pentru totdeauna. The cuvintele „îmi pare rău” căzând de pe buze.

Nu. Nu. Nu pot să aud din nou aceste cuvinte. Nu pot asculta pe cineva spunând eu l-am pierdut pe Colton, mai ales când tocmai ne-am găsit.

Țin capul plecat. Număr plăcile laminate de pe podea pe măsură ce Becks conduce eu spre sala de așteptare. Cred că vorbește cu mine. Sau la o asistentă? nu sunt sigur pentru că nu mă pot concentra pe nimic altceva decât să împing amintirile afară. împingând deznădejdea, așa că poate doar o fărâmă de speranță își poate da drumul în gol loc.

Mă așez pe un scaun lângă Beckett și privesc amorțit în jos în mod constant telefon vibrant în mână mea. Există texte interminabile și apeluri de la Haddie, unele Nici nu mă gândesc să răspund, deși știu că este îngrijorată de boală. E prea mult mult efort chiar acum, prea mult totul.

Aud scârțâiturile de pantofi pe linoleum pe măsură ce alții intră în spatele nostru, dar mă concentrez pe cartea pentru copii de pe masa din fața mea. Uimitorul Om Paianjen . Ale mele mintea rătăcește, obsedează, se concentrează. S-a speriat Colton? Știa el ce este se întâmplă? A strigat cântarea despre care i-a spus lui Zander?

Gândul singur mă rupe și totuși lacrimile nu vin.

Văd botine chirurgicale în periferia mea. Auzi-l pe Beckett adresându-se.

„Specialistul trebuie să știe exact modul în care s-a făcut impactul, astfel încât să fim cei mai buni cunoaște circumstanțele. Am încercat să prindem o reluare, dar ABC a încetat să difuzeze aceasta.” Nu Nu NU. Cuvintele tipă și ecou prin capul meu și totuși tăcerea mă sufocă. „Mi s-a spus că vei fi persoana care ar ști cel mai probabil.”

Beckett se mută lângă mine. Vocea lui este atât de groasă de emoție când începe să vorbesc că îmi înfig degetele în coapse. Își curăță gâtul. „A lovit prinde gardul inversat... cred. Încerc să-mi imaginez. Stai așa.” El îl lasă pe al său capul în mâini, își freacă degetele peste tâmplă și oftează în timp ce încearcă aduna-i gândurile. "Da. Mașina era cu capul în jos. Spoilerul a lovit vârful gardul de prindere cu nasul cel mai aproape de sol. Secțiunea mijlocie împotriva barieră de beton. Mașina s-a dezintegrat în jurul capsulei sale.”

Găfâitul colectiv al miilor de oameni ca răspuns încă sună în mine urechi.

„Puteți să ne spuneți ceva?” O întreabă Beckett pe asistentă.

Zgomotul inconfundabil al metalului care cedează sub forță.

"Nu acum. Sunt încă etapele incipiente și încercăm să evaluăm totul

„O să fie...”

„Vă vom oferi o actualizare cât mai curând posibil”.

Mirosul de cauciuc ars pe asfaltul uns cu ulei.

Pantofii scârțâiesc din nou. Vocile murmură. Beckett oftează și își freacă mâinile fața lui înainte ca degetele tremurătoare să ajungă și să tragă mâna care mă apucă de picior liber și îl prinde în al său.

Anvelopa singuratică care se rostogolește pe iarbă și sări de pe teren barieră.

Te rog, dă-mi doar un semn, mă rog în tăcere. Ceva. Orice. Un mic mic lucru care să-mi spună să mă agăț de speranța care îmi alunecă printre degete.

Telefoanele care sună sună de pe pereții sterili ai sălii de așteptare. Peste și peste. Ca bipurile de pe mașinile care susțin viața, care se filtrează în sală de așteptare. De fiecare dată când unul tace, o mică parte din mine o face și ea.

Aud cârligul respirației lui Becks cu o clipă înainte să emită un suspin sugrumat care mă lovește ca un uragan, mărunțind punga de hârtie pe care am păstrat-o hotărâre și credință. Pe cât de tare încearcă să alunge atacul de lacrimi care amenință-l, nu reușește. Durerea scapă și îi curge pe obraji tăcerea și mă omoară că omul care a fost forța pentru mine este acum sfărâmându-se. Îmi strâng ochii și vreau să rămân puternic pentru Beckett, dar tot ce aud în continuare sunt cuvintele lui către mine aseară.

Clătin din cap înainte și înapoi într-o neîncredere panicată. „îmi pare foarte rău”, eu șoptă. „îmi pare foarte rău. Aceasta este vina mea.”

Beckett își atărnă capul momentan înainte de a-și șterge ochii cu palmele mâinile lui. Iar gestul - îndepărtând lacrimile ca un copil mic când rușinat - îmi strânge și mai mult inima.

Nu mă pot abține de panica care flutură în timp ce îmi dau seama că eu sunt motivul pentru care este Colton Aici. L-am alungat și nu l-am crezut - l-am obosit noaptea

înainte de o cursă - și totul pentru că eram încăpățânat și speriat, „l-am făcut asta.” Cuvintele mă omoară. Desparte-mi sufletul.

Beckett își ridică ochii cu margini roșii de pe mâini. "Despre ce vorbești despre?" Se apleacă aproape, ochii lui albaștri conflictuali căutându-i pe ai mei.

„Totul...” Respirația mea se agită și mă opresc. „M-am încurcat cu capul lui în ultimele două zile și mi-ai spus că, dacă aș face-o, era pe mine ...” „Ryl-”

„Și m-am luptat cu el și l-am părăsit și am rămas trezit atât de târziu și l-am pus în asta mașina obosită și...”

„Rylee!” se descurcă în cele din urmă pe un ton dur. Mă tot scutur din cap el, ochii aprinși, emoțiile supraîncărcate. „Nu este vina ta.”

Am zguduit în timp ce el își pune brațele în jurul meu și mă trage în el. Îmi trag pumnul în mâini în fața costumului său de foc, grosimea țesăturii sale aspră de obrazul meu.

„A fost un accident. A intrat în el orb. Asta e curse. Nu e vina ta.” A lui vocea se rupe și cade pe urechi surde. Brațele lui sunt în jurul meu, mă prind și claustrofobia amenință. Gheare de sufocare.

Stau brusc, trebuind să mă mișc, să-mi eliberez neliniștea care mă risipește sufletul. Mă îndrept spre capătul îndepărtat al sălii de așteptare și înapoi. La a doua mea trecere micul un băiat de pe scaunul din colț își scoate scaunul pentru a ridica un creion. Luminile de pe ale lui pantofii se aprind roșu și îmi atrag atenția. Îmi îngust ochii pentru a privi mai aproape, pentru a intra triumfiul inversat cu S în centru.

Supraom.

Numele pătrunde prin subconștientul meu, dar atenția îmi este atrasă televizorul pe măsură ce cineva schimbă canalul. Aud numele lui Colton și mă sug într-o respirație, frică să privească, dar dorind să vadă ce arată.

Se pare că întreaga cameră stă și se mișcă colectiv. O masă de roșu costume de foc, fețe în conflict cu emoția, se concentrează pe ecran. Spune crăinică a avut loc un accident care a oprit acțiunea mai mult de o oră. Ecranul luminează intermitent la imaginea norului de fum și a mașinilor care se desprind unul de celălalt. Unghiul

este diferit de al nostru a fost pe pistă și putem vedea mai multe, dar la fel Mașina lui Colton intră în viraj, transmisia taie filmările. Toate din umerii din jurul televizorului se lasă în timp ce echipajul își dă seama că ceea ce erau anticiparea anxioasă nu va fi arătată. Segmentul se încheie cu crainicul spunând că în prezent este tratat la Bayfront.

Văd corpul neînsuflețit al lui Colton pe buzunar, Max e lângă mine pe scaun. The similitudini ale situației îmi scot vântul, durere fără sfârșit. Amintirile se ciocnesc.

Mă întorc să-i văd pe Westins intrând în sala de așteptare. Colton este regal și mama poruncitoare arată palidă și tulburată. Îmi înghit nodul în gât, incapabil să-mi smulg ochii de la vederea lor. Andy o susține cu blândețe, călăuzind ea să se așeze în timp ce Quinlan o apucă de cealaltă mână.

Beckett este lângă ei într-o clipită, cu brațele înfășurate în jurul lui Dorothea și apoi Quinlan în îmbrățișări rapide, dar semnificative. Andy întinde mâna și apucă Beckett, într-o îmbrățișare mai lungă, plină de disperare înfricoșătoare. Aud o plângere înăbușită și aproape că se rupe de sunetul ei.

Urmărirea întregii scene se desfășoară face ca amintirile să-mi pălpăie mintea înmormântării lui Max. Un sicriu roz miniatural așezat pe un negru de dimensiuni mari sicriu, ambele acoperite cu trandafiri roșii, îmi amintesc de cuvintele pe care nu le mai aud din nou:

cenușă la cenușă, praf la praf. Mă face să-mi aduc aminte de îmbrățișările goale și goale care o fac nimic de mângâiat. Cele care te lasă se simt supra-sensibilizat, brut atunci când ai fost deja răzuit până la capăt.

încep să pășesc din nou în mijlocul murmurului tăcut de „cât timp până există o actualizare?” Fețele de obicei atât de puternice și energice sunt gravate cu linii de îngrijorare. Iar când picioarele mele se opresc mă uit în ochii lui Andy și Dorothea.

Ne privim unii pe alții, ne confruntăm cu oglinzi ale neîncrederii celorlalți și angoasă, până când Dorothea ajunge la o mână tremurândă pentru a mea. "Nu știu ce ... îmi pare atât de rău ..." Clătin din cap înainte și înapoi în timp ce cuvintele îmi scapă.

„Știm, dragă”, spune ea în timp ce mă trage în brațe și se agată de ea eu, amândoi ținându-ne unul pe celălalt. "Noi știm."

„Este puternic", spune tot Andy, în timp ce mâna lui mă freacă în sus și în jos pe spate pentru a încerca și mă mângâie. Dar asta -îmbrățișându-i pe părinți, toți ne mângâiem reciproc, obrații pătați de lacrimi și suspinele înăbușite - fac totul prea real. Speranța mea că toate acestea, un vis foarte rău este acum spulberat.

Mă mișc înapoi și încerc să mă concentrez pe ceva, orice, pentru a mă face să mă simt ca și cum Nu o pierd.

Dar tot văd chipul lui Colton. Privirea de certitudine absolută în timp ce stătea în mijlocul haosului echipajului său - același echipaj care stă în jurul meu, se îndreaptă spre el mâinile, buzele strânse, ochii închiși în rugăciune - și-au recunoscut sentimentele pentru mine. Trebuie să mă opresc pentru a încerca să-mi recapăt respirația, durerea iradiată prin pieptul meu inima mea, pur și simplu nu se va opri.

Televizorul mă atrage din nou. Ceva îmi șoptește prin minte și eu întorc-te pentru a privi. Un trailer pentru noul film Batman. Speranța se trezește în mintea mea ajunge în adâncurile sale - în ora trecută.

Cartea Spiderman pe masă. Pantofii Superman. Filmul Batman. Încerc să raționalizez că toate acestea sunt doar o coincidență - aceea de a vedea trei din cele patru supereroii este o întâmplare întâmplătoare. Încerc să-mi spun că am nevoie de a patra crede. Că am nevoie de Ironman pentru a completa cercul - pentru a fi semnul că Colton va trage prin.

Că se va întoarce la mine.

Încep să caut, cu ochii zburând în jurul sălii de așteptare, în timp ce speranța apare și se pregătește să înflorească, dacă pot găsi doar semnul final. Mâinile îmi tremură; Ale mele optimismul se află sub suprafață precaut să-și ridice capul obosit.

Se aude sunet către hol și zgomotul - vocea - provoacă fiecare emoție care pulsează prin mine să se aprindă.

Și sunt imediat gata să detonez.

Părul blond și picioarele lungi trec prin ușă și nu-mi pasă de ea fața arată la fel de devastată și îngrijorată pe cât simt eu. Toate durerile mele de inimă, toate ale mele angoasa se ridică și este ca o bandă de cauciuc care se rupe. Sau fulgerul.

Sunt peste cameră în câteva secunde, cu capetele bătând la mărâitul pe care l-am dezlegat

W^isteP^' adffrQ^t se învârte iar ochii ei surprinși îi întâlnesc pe ai mei, buzele ei sporite așezate într-o formă perfectă de 0. "Tu bit convingător -"

Aerul este scos din mine în timp ce brațele puternice ale lui Beckett mă apucă din spate și m-a smuls din nou în pieptul lui. "Lasa-ma sa plec!" Mă lupt împotriva lui în timp ce se apucă eu mai strâns. "Lasa-ma sa plec!"

„Salvați-o, Ry!" Mârâie în timp ce mă reține, atragerea lui rezervată, dar fermă lovindu-mi urechile. „Trebuie să economisiți tot focul și energia pentru că a lui Colton voi avea nevoie de el de la tine. Fiecare nenorocit de uncie din el." Cuvintele lui m-au lovit, pumn prin găurile din mine și îmi sap adrenalina. Nu mă mai lupt, prin strângerea lui în jurul meu încă îmbrăcat în fier și căldura respirației lui gâfâind pe obrazul meu. „Nu merită, bine?"

Nu-mi găsesc cuvintele - nu cred că sunt capabil de coerență în acest moment - așa că dau din cap în acord, forțându-mă să mă concentrez pe un loc de pe podeaua din fața mea, mai degrabă decât pe picioarele lungi de la dreapta.

"Sunteți sigur?" reafirmă înainte să-și dea drumul încet și să păsească în fața eu, obligându-mă să mă uit în ochii lui, să testez dacă voi fi fidel cuvântului meu.

Corpul meu începe să tremure, ținut captiv la amestecul de furie, durere și necunoscut alergând prin mine.

Respirația mea se agită în timp ce plămânii îmi fac rău la fiecare respirație. Este singurul indiciu al tulburare pe care o simt înăuntru când întâlnesc bunățatea tăiată cu îngrijorare în cea a lui Beckett ochi. Și mă simt atât de oribil încât încearcă să aibă grijă de mine când iubește Colton și se învârte din necunoscut la fel de mult ca și mine, așa că mă forțez a da din cap. El imită acțiunea mea înainte de a se întoarce, corpul său blocându-mi linia de vedere către Tawny.

„Becks ..." Ea îi oftează numele, iar vocea ei singură se dezlănțuie asupra expusei mele nervi.

„Nici un cuvânt nenorocit, Tawny!" Vocea lui Beckett este joasă și păzită, sonoră numai pentru noi trei, în ciuda numeroaselor perechi de ochi care privesc confruntare. îl văd pe Andy ridicându-se în picioare de cealaltă parte a camerei în timp ce el încearcă să-și dea seama ce se întâmplă. „Vă las să rămâneți dintr-un singur motiv doar motiv ... Wood va avea nevoie de toți cei pe care îi are în colțul

său - în spate el dacă el...", spune el, sufocându-se la cuvinte,, când se scoate din asta ... și asta te include, deși chiar acum după cascadorie te-ai tras între el și Ry, prieten este un termen foarte slab când vine vorba de tine."

Cuvintele lui Becks mă iau prin surprindere. Aud sunetul non-compromis pe care îl scoate înainte să apară o tăcere de moment... și apoi o aud începând să plângă. Liniște, scâncetele îndurerate care îmi străpung vocea lui Beckett nu putea.

Și mă rup. Reasigurarea mea pentru Becks că mi-aș salva puterile dispare corect împreună cu reținerea mea.

"Nu!" Țip, încercând să-l împing pe Beckett din drum și să fac un leagăn. "Tu nu apuca să plângi pentru el! Nu ajungi să plângi după omul pe care ai încercat manipula!" Brațele se închid în jurul meu din spate, împiedicându-mă să aterizez pumnul meu, dar nu-mi pasă, realitatea mi-a fost pierdută. "Ieși!" Strig, vocea mea fluturând în timp ce sunt târâtă de fața ei uluită. "Nu!" Mă lupt împotriva brațelor de reținere. "Lasa-mă sa plec!"

„Shh-shh-shh!" Vocea lui Andy, brațele lui Andy mă țin strâns, încercând să mă liniștesc și să mă controlez în același timp. Și singurul lucru pe care îl pot concentra mai departe - pot să mă prind pe măsură ce inima îmi curge și corpul tremură de furie - este ceea ce am nevoie o oprire în groapă. Trebuie să-l găsesc pe Colton. Trebuie să-l ating, să-l văd, să liniștesc frământări în sufletul meu.

Dar nu pot.

E undeva aproape, bătușul meu rebel, incapabil să-i dea drumul celor avariați băieți înăuntru. Omul care tocmai a început vindecarea este acum rupt și ucide eu că nu voi putea să-l repar. Că mi-au murmurat cuvintele de încurajare iar natura răbdătoare nu va putea repara corpul imobil și care nu răspunde care a fost încărcat pe targa respectivă și s-a repezit undeva în interiorul acestor pereți - atât de aproape, dar atât de departe de mine. Că trebuie să se bazeze pe străini repară-l și vindecă-l acum. Străini care nu au nicio idee despre țesutul cicatricial invizibil care încă zăbovește sub suprafață.

Mai multe mâini întind mâna să mă atingă și să mă liniștească pe mine, pe Dorothea și Quinlan, dar nu sunt cei pe care îi vreau eu. Nu sunt ale lui Colton.

Și apoi mă lovește un gând terifiant. De fiecare dată când Colton este aproape, pot să simt acea furnicătură - bătăitul care-mi spune că este doar la îndemână - dar nu pot simți orice. Știu că este aproape fizic, dar scânteia lui este inexistentă.

Fii scânteia mea, Ry. Îi aud vocea spunându-i, îi simt amintirea respirației pene peste pielea mea ... dar nu-l simt.

„Nu pot!” Eu strig. „Nu pot fi scânteia ta dacă nu pot simți a ta, așa că nu îndrăznește să mă arde pe mine.” Nu-mi pasă că sunt într-o cameră plină de oameni, fiind întoarsă înconjurat și înconjurat în brațele lui Dorothea, pentru că singurul pe care îl vreau ia~i~rpe~t fff~terfff~^!^!S?^~toate p~ile jachetă, agățându-mă de ea în timp ce îl pledez pe fiul ei. „Nu îndrăznești să mori pe mine,

Colton! Am nevoie de tine la naiba!” Strig în liniștea acum sterilă a așteptării cameră. „Am atât de multă nevoie de tine încât mor chiar aici, chiar acum fără tine!” Vocea îmi crăpă la fel ca inima și la fel de mult ca și brațele lui Dorothea, ale lui Quinlan

murmură tăcut, iar hotărârea liniștită a lui Andy ne ajută, pur și simplu nu mă descurc cu toate acestea.

Mă îndepărtez și mă uit la ei înainte să mă împiedic orb pe coridor, știu îl pierd. Sunt atât de amorțit, atât de gol, încât nici nu am energie să mă cert cu Beckett și refaceti ura pe care o simt pentru Tawny. Dacă sunt vinovat pentru Colton fiind aici, atunci ea sigur că, la dracu, trebuie să împărtășească și o parte din vina asta.

Întorc colțul pentru a mă îndrepta spre baie și trebuie să mă împing spre mutare. Îmi apăs mâinile de perete pentru sprijin sau altfel mă prăbuesc. Amintesc Eu însumi să respir, spune-mi să pun un picior în fața celui alt, dar este aproape imposibil atunci când singurul gând pe care se poate concentra mintea mea este că bărbatul pe care îl iubesc este luptând pentru viața lui și nu pot să fac un lucru nenorocit în legătură cu asta. Sunt fără speranță și neputincios.

Mor înăuntru.

Mâinile mele călăuzitoare au lovit un stâlp de ușă și mă clatin între cadru și înăuntru cea mai apropiată tarabă, primind liniștea cocoșantă a băii goale. Eu descheie-mi pantalonii scurți și, când îi scot peste șolduri, ochii mei se văd a modelului în carouri de pe chiloți. Corpul meu vrea să renunțe, vrea să alunece podeaua și se scufundă în uitare, dar eu nu. În schimb, mâinile mele se prind de centură bucle de pantaloni scurți care încă îmi atârnă de șolduri. Nu-mi pot respira

repede destul. Încep să hiperventilez și să amețesc, așa că îmi sprijin mâinile de zid, dar nimic nu ajută, deoarece atacul de panică mă lovește din plin.

Puteți paria fundul că este un steag cu carouri pe care îl revendică cu siguranță.

Salut sunetul memorat al vocii sale. Am lăsat zgomotul lui să pătrundă prin mine ca adezivul de care am nevoie pentru a-mi ține șinele rupt. Respirația mă trage în zgârieturi zdrențuite între buzele mele, în timp ce încerc să mă țin de memorie - asta un zâmbet incredibil și răutatea băiețească din ochii lui - înainte să mă sărute ultima oară timp. Îmi aduc degetele la buze dorind să fac o legătură cu el, frică a necunoscutului care cântărește greu în inima mea.

- Rylee? Vocea mă zdruncină spre aici și acum și vreau doar să plece departe. Vreau să mă lase intactă cu amintirea căldurii pielii sale, gustul sărutului său, posesia în atingere. - Rylee?

Se bate la ușa tarabei. „Mmm-hmm?” este tot ce pot face pentru că respirația mea este încă forțată și neregulată.

„Este Quin”. Vocea ei este moale și neuniformă și mă omoară să aud intrarea aceasta. „Ry, te rog să ieși...”

Mă întind în față și descui ușa, iar ea o deschide, uitându-se la mine în mod ciudat, fața ei pătată de lacrimi și rimelul pătat doar subliniind devastare care se profilează în ochii ei. Ea își strânge buzele și începe să rădă, într-un fel asta e isteric la limită, așa că atunci când răsună de pe pereții de țiglă din jurul nostru tot l auzi este disperare și frică. Arată spre pantalonii mei scurți pe jumătate și chiloți în carouri și continuă să rădă, lacrimile pătându-i obraji ciudat contrast cu sunetul care iese din gura ei.

Încep să răd cu ea. Este singurul lucru pe care îl pot face. Nu vor veni lacrimi, frică nu se va diminua și speranța se clatină pe măsură ce primul răs îmi cade de pe buze. Se simte așa greșit. Totul este atât de greșit și într-o clipă, Quinlan - femeia care m-a urât la prima vedere - întinde mâna și își înfășoară brațele în jurul meu în timp ce răsul ei se transformă în suspine. Sughii înțepenit de gutărie de frică neîngrădită. Minuscul ei rama tremură în timp ce angoasa ei se intensifică.

- Sunt atât de speriată, Rylee. Este singurul lucru între care poate reuși să iasă respirații, dar este tot ce trebuie să spună pentru că este exact ceea ce simt eu. The înfrângerea în postura ei, forța durerii ei, puterea din strânsoarea ei se reflectă teama pe care nu o pot exprima, așa că mă agăț de ea cu tot ce am ... având nevoie de acea conexiune mai mult decât orice.

O îmbrățișez și o calmez cât de bine pot, încercând să mă pierd în rolul de consilier pacient pe care îl cunosc atât de bine. Este mult mai ușor să-l calmezi pe al altuia disperare decât să mă confrunt cu a mea. Ea încearcă să se îndepărteze, dar eu pur și simplu nu-mi pot da drumul. Eu aveți mijloacele necesare pentru a ieși pe uși și așteptați ca medicul să raporteze vești că mă îngrozesc să aud.

Îmi fixează panjalonii scurți slăbuț în sus pentru a-mi întălni propria oglindă. Eu pot vad amintirile oantuitoare pălpând în ochii mei. Mintea îmi strălucește într-o spargere oglinda retrovizoare, soare reflectându-se pe marginile sale cu pete de sânge, zimțate ca Max gâlgăie ultima suflare. Și apoi mintea mea se apucă de o amintire mai fericită cu o altă oglindă. Unul folosit în căldura pasiunii pentru a demonstra de ce sunt suficient pentru Colton. De ce mă alege.

„Haide”, șoptește ea, rupându-mi transa în timp ce mă eliberează, dar o mișcă mâna în jos pentru a mă înfășura în jurul taliei. „Nu vreau să pierd o actualizare.”
Ljchapter Uloo

Timpul s-a întins. Fiecare minut se simte ca o oră. Și fiecare dintre cele trei ore care au trecut se simt ca o eternitate. Fiecare zgomot al ușilor ne are pe toți uimitor și apoi scufundându-se din nou în jos. Cupele goale din polistiroi se varsă peste cos de gunoi. Costumele de foc au fost desfăcute și legate în jurul taliei ca așteptare camera devine înfundată. Telefoanele mobile sună neconținut cu oamenii care caută actualizări. Dar încă nu există noutăți.

Beckett stă cu Andy. Dorothea îl are pe Quinlan pe o parte și pe Tawny pe de altă parte. Sala de așteptare este plină de murmure tăcute și televizor joacă fundalul gândurilor mele. Stau singur și cu excepția constantei textele lui Haddie, salut singurătatea, așa că nu trebuie să mă consolez sau să fiu mângâiat - schizofrenia din mintea mea devine tot mai puternică cu fiecare trecere al doilea.

Stomacul meu se frământă. Mi-e foame, dar gândul la mâncare îmi face greață. Capul meu se descarcă, dar salut durerea, binevenesc tamburul ei pentru a-l numi ca pe mine încercați să accelerați timpul. Sau încetiniți-l - oricare este în beneficiul lui Colton.

Bipul electronic al uşii. Scârţâitul pantofilor. Nici măcar nu-mi deschid ochi de data asta.

„Am o actualizare despre domnul Donovan.” Vocea mă zguduie. Picioarele se amestecă ca băieţii stau în picioare şi o anxietate subestimată fredonează prin cameră în aşteptarea ce se va spune.

Frica mă cuprinde. Nu suport. Nu se poate mişca. Sunt atât de împietrit de cuvinte încât urmează să-i treacă prin buzele pe care le forţez o rândunică pe gât, dar rămâne paralizat de îngrozire

îmi strâng mâinile, strângându-le în carnea goală a coapselor, încercând să o fac foloseşte durerea pentru a îngropa amintirile. Dorind ca trecutul să nu se repete - să nu schimbă o maşină distrusă cu un bărbat pe care îl iubesc pentru altul.

El îşi curăţă gâtul şi eu aspir o respiraţie - rugându-mă, sperând, având nevoie de ceva fel de resturi de care să te ţii. „Permiteţi-mi să spun că scanările sunt încă în curs în acest sens punct, dar din ceea ce putem vedea provizoriu, este evident că domnul Donovan are a suferit o leziune bruscă de decelerare cu o perturbare a organului intern din forţă în care a lovit gardul de prindere. Vătămarea apare deoarece corpul este oprit cu forţa, dar organele din interiorul corpului rămân în mişcare datorită inerţiei. Din ceea ce putem spune ...”

„Engleză, te rog”, şoptesc. Mintea mea încearcă să înţeleagă medicul jargon, ştiind că dacă nu aş înota în această ceaţă de incertitudine, aş putea să-l procesez. Se opreşte la comentariul meu şi, deşi nu pot să ridic ochii spre întâlnesc-o pe a lui, o spun mai tare de data asta. „Engleză, vă rog, doctore.” Frica copleşeşte

pe mine. Ridic prudent ochii pentru a-l întâlni pe al lui, echipajul întorcându-se spre mine în timp ce eu

uită-te la doctor. „Suntem cu toţii foarte îngrijoraţi aici şi în timp ce s-ar putea să înţelegeţi

ceea ce spui, terminologia ne sperie rahatul... ”vocea mea se estompează şi dă din cap cu amabilitate, „... mintea noastră este prea copleşită pentru a procesa totul chiar acum ... a fost o lungă aşteptare pentru noi în timp ce aţi fost cu el... aşa că se poate

vă rog să ne spuneţi în termeni simpli?”

îmi zâmbeşte blând, dar ochii lui sunt grave. „Când Colton a lovit peretele, maşina s-a oprit - corpul lui s-a oprit - dar creierul său a continuat să treacă, trântind în craniul care îl înconjoară. Din fericire, purta un dispozitiv HANS care ajută pentru a proteja legătura dintre coloana vertebrală şi gât, dar rănirea el susţinerea este totuşi gravă.”

Inima îmi curge şi respiraţia îmi creşte, ca un milion de rezultate diferite posibile palpaie prin mintea mea.

” El va ...?” Andy se mişcă în viziunea mea în faţa doctorului şi îl întreabă pe întrebare pe care nu o poate completa. Tăcerea coboară peste cameră şi nervos mişcarea picioarelor se opreşte în timp ce toţi aşteptăm răspunsul cu respiraţia momită.

”Domnul. Westin, presupun?” întreabă doctorul în timp ce întinde mâna către un dând din cap din capul lui Andy. „Sunt doctorul Irons. Nu am de gând să te mint... inima fiului tău arestat - oprit de două ori în timpul transportului.”

Mă simt de parcă fundul sufletului meu a căzut cu aceste cuvinte. Nu lasă-mă. Te rog nu mă părăsi. Pledez în tăcere, dorind ca cuvintele să-l lovească undeva în limitele acestui spital.

Andy întinde mâna şi strânge mâna lui Dorothea.

„Am reuşit să-i reglăm inima după un pic, ceea ce este un semn bun ca noi se temeau că, eventual, aorta sa se rupte de forţa impactului. În acest moment în care ştim că are un hematom subdural.” Doctorul ridică privirea şi îmi întâlneşte ochii înainte de a continua. „Aceasta înseamnă că vasele de sânge s-a rupt şi zona dintre creier şi craniu se umple de sânge. The situaţia este dublă, deoarece creierul lui Colton se umflă din cauza traumei lovirii craniul lui. În acelaşi timp, sângele în comun îi pune presiune pe creier pentru că nu este nicăieri să scape pentru a ameliora presiunea menţionată.” Dr. Irons scanează ochii echipajului care îl înconjoară. „În acest moment este mai stabil decât nu, aşa că îl pregătim pentru operaţie. Este imperativ să intrăm şi să ne uşurăm presiunea asupra creierului său pentru a încerca să oprească umflarea ”.

Mă uit la Dorothea cum se apropie şi se agaţă de Andy pentru sprijin, evident dragostea necondiţionată pentru fiul ei îmi atrage fiecare emoţie.

„Cât durează operaţia? Este conştient? Au mai existat alte răni? ”

Beckett vorbeşte pentru prima dată, respingând rapid întrebările pe care le avem cu toţii gândire.

Dr. Irons înghite și își înghite degetele în față în timp ce se întâlnește Ochii lui Beckett. „În ceea ce privește alte leziuni, doar ușoare în comparație cu capul rănire. El nu este conștient și nici nu și-a recăpătat conștiința în acest moment. El era în starea tipică comatoasă pe care o vedem cu aceste leziuni - bombănit incoerent, luptându-se împotriva noastră - în lupte foarte sporadice. Cât despre toate altfel, vom ști mai multe când vom intra în operație și vom vedea cât de rău sângerează creierul este.”

Beckett expiră respirația pe care o ținea și îi văd umerii scăderea cu eliberarea sa, deși nu sunt sigur dacă este în ușurare sau resemnare. Nici unul din cuvintele doctorului au făcut ca groaza să cântărească groapa sufletului meu micșorați orice. Quinlan pășește înainte și apucă mâna lui Becks în timp ce aruncă o privire spre el părinții ei înainte de a întreba singurul lucru de care ne temem cu toții. „Dacă umflarea nu se oprește cu operația ... ”vocea ei se clatină, Beckett apăsând un sărut frățesc pe vârful capului ei încurajat ce ... înseamnă asta? Ce încerc să spun că vorbești despre leziuni cerebrale aici, deci care este prognosticul?” Respirația ei se agită cu un suspin înghițit. „Care sunt șansele lui Colton?”

Doctorul oftă cu voce tare și se uită la Quinlan. „În acest moment, înainte de a intra intervenție chirurgicală și să văd dacă există vătămări, nu mă simt confortabil să fac una.” The găfăit sugrumat care vine de la Andy rupe tăcerea. Dr. Irons face un pas înainte și își așază o mână pe umăr până când Andy își ridică privirea și îi întâlnește ochii. "Noi facem absolut tot ce putem. Suntem foarte practicați în acest gen de lucru și îi oferim fiului tău toate beneficiile acestui antrenament. Te rog, înțelege că nu dau un procent pentru că este o cauză pierdută, ci mai degrabă pentru că eu trebuie să văd mai multe pentru a ști cu ce ne confruntăm. Odată ce știu, atunci putem stabiliți un plan de joc și plecați de acolo." Andy dă din cap subtil, frecând un îi dă mâna peste ochi, iar dr. Irons ridică privirea și scanează fețele tuturor celor din

cameră. „El este puternic și sănătos și este întotdeauna un lucru bun pe care trebuie să-l avem asupra noastră latură. Este mai mult decât evident că Colton este iubit de mulți oameni... vă rog să știți eu transportă aceste cunoștințe în sala de operație cu mine." Cu asta dă o zămbetul strâns apoi se întoarce și iese din cameră.

La plecare, nimeni nu se mișcă. Suntem cu toții încă în stare de șoc.

Toate lăsând în continuare severitatea cuvintelor lui să alunece în găurile străpunsă hotărârea noastră. Oamenii încet se mișcă și se mișcă pe măsură ce gândurile se contopesc și emoțiile încearcă să se stabilească.

Dar nu pot.

Trăiește. Nu mort ca Max. În viață.

Durerea surdă de ușurare pe care o simt nu este nimic în comparație cu înțepătura ascutită

anecunoscut. Și nu este suficient pentru a calma frica așezată adânc în adâncurile sufletul meu. Încep să simt că ghearele lipitoare ale claustrofobiei îmi ard pe piele. Eu

sufală o respirație lungă încercând să-mi potolesc transpirația care străpunge buzele mele superioare și alunecând pe linia coloanei vertebrale. Respirația îmi alunecă din plămâni fără completându-mi trupul.

Imaginile sclipecsc din nou. Max către Colton. Colton către Max. Sângele trece încet din urechea lui. La colțurile gurii. Vărsându-se în pete peste cele spulberate mașină. Numele meu sugrumându-i pe buze. Rugăciunile sale îmi cicatrizează mintea. Gravându-le ca un brand marcat să mă bântuiască pentru totdeauna.

Stropirea de nelișițe se transformă într-o ploaie de panică. Am nevoie de aer proaspăt. Eu Am nevoie de o pauză de opresiunea care sufocă această nenorocită de așteptare. Am nevoie de culoare și intensitate - ceva plin de vigoare și viață precum Colton - altceva decât culorile monocromatice și amintirile coplesitoare.

Mă împing în sus și fug afară din sala de așteptare, ignorând-o pe cea a lui Beckett suna după mine. Mă clătin orbește spre ieșire, pentru că de data asta a fost ușile mă cheamă, îmi oferă un răgaz de isteria care îmi smulge speranța.

Mă faci să simt, Rylee...

Mă poticnesc prin uși, amintirea îmi pătrunde sufletul, dar lovindu-mă ca o lovitură de pumn în abdomen. Gâfâi tare, durerea iradiază prin fiecare sinapsă a mea. Trag într-o respirație zdrențuită, având nevoie de ceva,

orice ar putea ajuta la recuperarea credinței de care am nevoie pentru a face față realității pe care s-ar putea ca Colton să nu o facă faceți-o prin operație. Noaptea. Dimineața.

Clătin din cap ca să scap de otravă mâncându-mi gândurile când întorc colțul a clădirii și sunt aruncat într-o vâlvă. Jur că sunt peste o sută camere care clipesc dintr-o dată. Urletul întrebărilor tună atât de tare încât sunt aruncată de un val de maree de zgomot. Sunt înconjurat imediat, cu spatele apăsător pe perete în timp ce microfoanele și camerele sunt împinse în fața mea, documentându-se prinderea mea încet de epuizare asupra realității.

„Este adevărat că îți dau lui Colton ultimele sale rituri?”

Cuvintele îmi prind în gât.

„Care este statutul dintre dumneavoastră și domnul Donovan?”

Furia se intensifică, dar sunt copleșit de potop.

„Este adevărat că Colton este pe patul de moarte și părinții lui sunt lângă el?”

Buzele mele se deschid și se închid, pumnii mi se strâng, ochii ard, lacrimile sufletului și credința mea în omenire se destramă. Știu că arăt ca un cerb în faruri, dar sunt prins. Știu că, dacă credeam că simt ghearele claustrofobiei în interior, mă simt zvâcnirea traheei, pe măsură ce mâinile mijloacelor de comunicare stoarc aerul de la mine. Ale mele respirația vine în scurte atacuri ascuțite. Cerul albastru se învâрте deasupra, în timp ce mintea mea o deformează într-un vârtej leneș, întunericul începe să se strecoare pe măsură ce conștientul meu se estompează.

În momentul în care sunt pe punctul de a mă scufunda în uitarea primitoare, înfășurați brațele puternice în jurul meu și împiedică prăbușirea mea la sol. Greutatea mea se lovește de cea a lui Sammy ca un tren de marfă, iar amintirile îmi strâpung mințile de ultima dată când am căzut în brațele unui om. Imaginile dulci-dulci sclipesc din paletele de licitație pierdute și ușile dulapului blocate. Ochii verzi vibranți și un rânjă arogant, sigur pe sine.

Rogue. Rebel. Nechibzuit.

Vocea lui Sammy îmi străbate mintea tulbure în timp ce pedepseste presa. "Retrage-te!" mormăie în timp ce îmi susține greutatea moartă, cu brațul în jurul taliei mele. „Vom oferi o actualizare când vom avea una.” Blițurile reaprind cerul.

Din nou, strigătul ușilor, dar de data asta nu mă înfund. Fiara de pe interiorul este mult mai palpabil decât cel exterior. Respirația mea începe să se uniformizeze unii și inima mea decelerează. Sunt împins în jos pe un scaun și când mă uit în sus ochii lui Sammy se întâlnesc cu ai mei, căutând ceva.

„Ce naiba crezi că faci? Ar fi putut să te mănânce viu ", jură el. Este un spectacol atât de flagrant de emoție din partea altfel stoic bodyguard că îmi dau seama de greșeala mea în a ieși afară. Încă o găsesc pe a mea picior în lumea publică a lui Colton; și atunci mă simt oribil pentru că în timp ce am Am fost în sala de așteptare înconjurat de toată lumea, îmi dau seama că Sammy a ieșit aici singur asigurându-se că suntem lăsați singuri și netulburați.

„Îmi pare rău, Sammy", îmi cer scuze. „Am avut nevoie doar de aer și... sunt scuze.”

În ochii lui persistă îngrijorarea. "Te simți bine? Ai mâncat ceva? Tu aproape leșinat acolo. Cred că trebuie să mănânci...

"Sunt bine. Mulțumesc ", spun în timp ce stau încet. Cred că îl surprind atunci când eu întinde mâna și strânge-i mâna. "Ce mai faci?

"El ridică din umeri cu nonșalanță, deși gestul este altceva decât. „Atâta timp cât el este în regulă, atunci voi fi bine.”

Dă din cap spre mine în timp ce se întoarce pentru a-și revendica postul la ușile spitalului înainte de poate spune orice altceva. Ochii mei îi urmăresc mișcările pentru o clipă, neplăcut comentariile presei îmi reverberează prin minte, în timp ce construiesc curajul de a merge înapoi în sala de așteptare.

Închid ochii o clipă. Voi însumi să simt orice altceva decât amorteală care îmi consumă sufletul. Încerc să trag din adâncurile mele de disperare sunetul râsului său, gustul sărutului său, chiar și natura lui încăpățânată și fermă hotărâre - orice să strângă laolaltă cusăturile inimii mele, care să fie dragostea lui Colton cusute laolaltă.

Nu are consecințe, Rylee. Nu ai putea fi niciodată inconsecvent.

Amintirea îmi șoptește prin minte și este ca silexul care revine la viață pălpâi mici de speranță. Respir adânc și îmi voi face picioarele să avanseze

pe coridorul lung până unde toți ceilalți așteaptă nerăbdători, eu sunt doar trecând de stația asistenților medicali când aud numele lui Colton menționat de două asistente

ale căror spate sunt îndreptate spre mine. Îmi încetinesc pasul, încercând să prind orice informații pe care le pot. Încerc să-mi forțez mintea să nu mă îngrijoreze că suntem mințiți despre gravitatea situației, când aud cuvintele din care lovesc aerul plămânii mei.

Îmi face inima să se oprească.

Provoacă un fior să ricoșeze prin corpul meu.

„Cine este în SAU unul cu domnul Donovan?”

„Dr. Fierele sunt liderul cazului.”

„Ei bine, la naiba, dacă arfi cineva pe care aș vrea să-l operez în această situație, nu sigur că naiba ar fi Ironman ”.

Omul Paianjen.

Gâfâi, asistentele se întorc să mă ia în seamă. Cel mai înalt dintre cei doi pași înainte și își înclină capul spre mine. „Te pot ajuta să ratezi?”

Batman.

„Cum ai numit-o doar Dr. Irons?”

Supraom.

Se uită la mine, cu o ușoară cută în frunte. „Adică porecla noastră pentru Dr. Fiare de călcat?”

Omul de fier.

Tot ce pot face este să încuviințez din cap, pentru că gâtul meu se sufocă de speranță. „Oh, el este cunoscut pe aici ca Ironman, scumpo. Ai nevoie de ceva?”

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

Doar scutur din cap, apoi fac cei trei pași spre sala de așteptare, dar lăsați-mă pe un perete și alunecați în jos pe podea, pe măsură ce devin copleșit cu speranță, copleșit de prezența iubiților supereroi ai lui Colton.

O obsesie din copilărie s-a transformat acum în stăpânirea unui adult asupra speranței.

Îmi așez fața pe genunchii îndoiți în timp ce mă agăț de ideea că această coincidență este mai mult decât atât - o coincidență. Îmi legăn capul înainte și înapoi, al lor nume care-mi cădeau de pe buze într-un cântec tăcut pe care îl cunosc pentru prima dată vreodată a fost rostită cu o respectă absolută.

„Colton obișnuia să spună asta în somnul de băiețel.” Vocea lui Andy mă sperie în timp ce alunecă pe perete lângă mine, o expirație grea căzându-i de pe buze. Mă schimb unele ca să mă uit la el. Pare cu ani mai în vârstă în orele de după cursă a început în această dimineață. Ochii lui țin o durere liniștită și gura încearcă să se ridice într-un zâmbet blând, dar eșuează lamentabil. Omul pe care l-am cunoscut doar că este plin de viață îl are a fost smuls din exuberanța sa. „Nu am auzit asta pentru totdeauna. De fapt uitat despre asta până când tocmai te-am auzit spunând.” Chicotește încet, întinde mâna și mă bate genunchii în timp ce își întinde picioarele în fața lui.

„Andy ...” Numele lui este un murmur pe buzele mele în timp ce îl văd luptându-se cu el emoție. Vreau cu disperare să-i spun despre semne - întâmplarea întâmplătoare dintre super-eroii iubiți ai fiului său - dar vă faceți griji că va crede că îmi pierd strânsoarea asupra realității, așa cum mă tem că Beckett crede că sunt. Așa cum îmi fac griji, aș putea fi.

„Sunt surprins că ți-a spus despre ele. El a fost acest cod secret cânta ca un băiețel când avea un coșmar sau era speriat. El n-ar face-o niciodată elaborat... nu ar explica niciodată de ce au fost acei patru supereroi reconfortant pentru el.” Se uită la mine, zâmbetul blând căzând. „Eu și Dottie nu-și putea imagina aecat ce spera să salveze acei supereroi din ...”

Cuvintele se îndepărtează între noi și se așează în întrebări pe care amândoi vrem să le punem, dar nici unul nu spune cu voce tare. Ce știe Andy că nu știu și invers? El tamponează dosul mâinii la ochi și expiră un oftat tremurat.

„Este puternic, Andy ... va fi... trebuie să fie bine”, spun în cele din urmă când am încredere în hotărârea vocii mele.

El doar dă din cap. Vedem un set de medici care trec alături de noi și de inima mea depune în gâtul meu, îngrijorat că e din cauza lui Colton. Își freacă o mână peste a lui față și mă uit la dragoste umplându-i ochii. „Prima dată când l-am văzut, s-a rupt inima mea și mi-a furat totul cu o singură privire.” Îmi dau din cap spre el pentru a continua pentru că mai mult decât orice înțeleg acea afirmație, pentru că fiul său a procedat la fel lucru pentru mine.

El l-a capturat, l-a furat, l-a rupt, l-a vindecat și îl deține pentru totdeauna.

„Eram pe platourile de filmare, în trailerul meu, la o rescriere a scenei. Trecuse mult timp noapte. Quin era bolnav și se trezise toată noaptea." Clatină din cap și se întâlnește ochii mei pentru o clipă înainte de a privi înapoi în jos pentru a-i concentra pe banda de ceasul cu care se juca. „Am întârziat la un telefon, am deschis ușa și aproape că s-a împiedicat de el." Își ia un moment să testeze lacrimile pe care le văd curgând în ochii lui să se risipească. „Cred că am înjurat cu voce tare și i-am văzut figura mică mișcându-se înapoi într-o teamă inconfundabilă. Știu că mi-a speriat rahatul și nu am putut decât imaginați-vă de ce un copil ar avea acel tip de reacție. A refuzat să mă privească oricât de blând mi-am făcut glasul."

Mă întind și îi iau mâna în a mea, strângând să-l anunț că eu cunoaște-i pe demonii lui Colton fără ca el să-i dezvăluie vreodată. Poate că nu știu specific, dar am văzut destule pentru a obține esența.

„M-am așezat pe pământ lângă el și am așteptat doar să înțeleagă că eu *nu avea să-l rănească. Am cântat singura melodie la care m-am putut gândi. " Râde. „Puff* Dragonul magic. A doua oară, ridică capul în sus și, în cele din urmă m-a privit. Dulce Hristos mi-a furat respirația. Avea cei mai mari ochi verzi înăuntru fața asta palidă și s-au uitat la mine cu atâta teamă ... cu atâta presimțire ... că a fost nevoie de tot ce am avut pentru a nu-mi înfășură brațele și a-l mângâia."

„Nu-mi pot imagina", murmur, mergând să-mi retrag mâna, dar oprindu-mă când Andy îl strânge.

„La început nu mi-ar vorbi. Am încercat totul pentru a-l determina să-mi spună a lui numele sau ce făcea, dar nu conta. Nimic nu a contat - dorul meu timpului de apel, banii iroșiți, nimic - pentru că eram fascinat de fragil băiețel ai cărui ochi mi-au spus că au văzut și experimentat prea mult în ai lui viața scurtă. Quinlan avea atunci șase ani. Colton era mai mică decât ea, așa că eu credeam că are vreo cinci ani. Am fost șocat mai târziu în acea noapte, când poliția mi-a spus avea opt ani."

Forț rânduina care mi-a rămas în gât în timp ce o ascult pe prima momente din viața lui Colton când i s-a dat dragoste necondiționată. Prima dată i s-a dat o viață de posibilități mai degrabă decât una de frică.

„În cele din urmă l-am întrebat dacă îi este foame și ochii lui au devenit atât de mari farfurii. Nu aveam prea multe în remorcă pe care le-ar plăcea unui copil, dar aveam un Snickers bar și o să recunosc ", spune el râzând," chiar am vrut să-i placă eu ... așa că m-am gândit ce copil nu poate fi mituit cu bomboane?"

Zămbesc cu el, conexiunea nu mi s-a pierdut că Colton mănâncă un Snickers înainte de fiecare cursă. Că a mâncat astăzi un bar Snickers. Pieptul meu se strânge la gând. A fost cu adevărat acum câteva ore? Se simt ca zile.

„Știi că eu și Dottie am vorbit despre posibilitatea mai multor copii... dar hotărâse că Quinlan ne era de ajuns. Ei bine, ar trebui să spun că ar avea am avut mai mult și m-am mulțumit cu unul singur. La naiba, am dus vieți ocupate cu multe am călătorit și am fost destul de norocoși cu o fetiță sănătoasă, așa cum am putut cerem mai multe? Cariera mea era în plină expansiune și Dottie a luat parte când ea am vrut sa. Dar după primele ore cu Colton, nu a existat nici măcar un ezitare. Cum aş putea să mă îndepărtez de acei ochi și de zămbetul pe care îl știam ascundându-se undeva sub frică și rușine?" O lacrimă îi alunecă peste și în jos obraz, îngrijorarea pentru fiul său, atunci și acum, rostogolindu-se din el în valuri. El îmi privește ochii cenușii plini de o adâncime de emoții. „El este cea mai puternică persoană - om - pe care am cunoscut-o vreodată, Rylee." Se sufocă într-un suspin. "Eu doar Am nevoie ca el să fie chiar acum ... Nu-mi pot pierde băiatul."

Cuvintele sale se rup în locuri atât de adânci în mine, căci înțeleg angoasa un părinte speriat că își pierde copilul. Frica profundă pe care nu o vrei recunoaște, dar asta strânge în fiecare parte a inimii tale. Mlaștini de simpatie eu pentru acest om care i-a dat lui Colton totul și totuși amorțeala din mine îmi încarcerează lacrimile. „Nimeni dintre noi nu poate, Andy. El este centrul lumii noastre, "eu șoptesc cu o voce spartă.

Andy își înclină capul în lateral și se uită peste mine și mă studiază pentru un moment. „Mă tem de fiecare dată când urcă în mașină. De fiecare dată la naiba ... dar este singurul loc în care îl văd scutit de povara trecutului său ... vezi-l depășind demoni care îl bântuie". Îmi strânge mâna până când mă uit înapoi în sus pentru a vedea sinceritate în ochii lui. „Singura dată, adică până de curând. Până când îl văd vorbind despre, vă faceți griji, interacționați cu ... dvs."

Respirația îmi revine, lacrimi bine pentru prima dată, dar nu cad. Dupa ce am avut Mama lui Max, Claire, mă urăște atât de mult, aprobarea nerostită a lui Colton tatăl este monumental. Sughit o respirație, încercând să conțin tornada de emoții care se învârtesc prin mine.

" Îi iubesc ." Este tot ce pot să spun. Atunci este tot ce mă pot gândi. Eu îl iubesc și s-ar putea să nu ajung să-i arăt cu adevărat acum că a fost recunoscut simțind la fel la mine. Și acum stau pe prăpastia circumstanțe atât de scăpate de controlul meu, încât mă tem că nu aş putea avea vreodată șansa.

Vocea lui Andy mă scoate din creșterea atacului meu de panică. „Colton mi-a spus l-a încurajat să aflu despre mama sa de naștere."

Mă uit în jos și desenez cercuri absente pe genunchi cu vârful degetului, precaut această conversație poate merge în două moduri: Andy poate fi recunoscător că încerc pentru a-l ajuta pe fiul său să se vindece sau poate fi supărat și să cred că încerc să conduc o pană între ele.

"Mulțumesc pentru aceasta." Expiră încet. „Cred că îi lipsește întotdeauna o bucată și poate că știind despre ea va ajuta să-l umple pentru el. Doar faptul că este a vorbi despre asta, a întreba despre asta, este un pas imens ... "întinde mâna și plasează un înconjoară umărul meu și mă trage spre el, astfel încât capul să se sprijine pe al lui umăr „... așa că vă mulțumesc că l-ați ajutat să se regăsească în mai multe moduri decât unul".

Încuvîntez din cap ca să recunosc, mărturisirea lui făcând să scape cuvintele pe mine. Stăm împreună așa de ceva timp, acceptând și trăgând din confort unii pe alții când tot ceea ce simțim este vid în interior.

Chapter Three

Este o zi perfectă. Cerul albastru deasupra capului, soarele îmi încălzește obraji și nu un gândul în mintea mea. Valurile se prăbușesc în nisip cu un crescendo liniștitor, rola după rola. Vin aici des, locul în care am avut prima întâlnire oficială, pentru că Mă simt aproape de el aici. O amintire, ceva de care să mă apuc când nu pot niciodată ține-l din nou.

Îmi înfășor brațele în jurul genunchilor și respir totul, acceptând acea tristețe va fi întotdeauna o durere constantă în inima mea și îmi doresc să fie aici lângă mine. Dar, în același timp, știu că nu am simțit asta în pace de când a plecat. Eu s-ar putea să dea un colț în durerea mea - cel puțin așa crede terapeutul - de când au trecut zile fără panica oarbă și țipete sugrumătoare care consumă gândurile mele și mă distrug pe realitate. Cred că poate după toate acestea timp, s-ar putea să pot merge mai departe - nu înainte - ci înainte.

Mașina singură din parcare din dreapta mea îmi atrage atenția. Nu sunt sigur de ce. Poate pentru că mașina este parcată lângă locul unde Colton a parcat Aston Martin la prima noastră ieșire spontană - cea mai scumpă întâlnire de pe plajă vreodată - dar eu uite, inima mea sperând că ceea ce știe mintea mea nu este posibil. Că este el parcând mașina pentru a veni alături de mine.

Mă întorc să mă uit exact la timp pentru a vedea o siluetă care se îndreaptă spre partea pasagerului și apleacă-te să vorbească cu șoferul prin fereastra deschisă. Ceva despre persoana mă face să mă ridic de pe nisip. Îmi protejez ochii de strălucirea soarelui și studiază-i profilul, simțind brusc că ceva este oprit.

Fără să mă gândesc, încep să merg spre mașină, neliniștea mea crescând odată cu fiecare pas. Străinul se îndreaptă și se întoarce spre mine pentru o secundă, soarele

a P r i n p m e l e se clatină¹ respirația pierdută,

- Colton? Vocea mea este abia o șoaptă în timp ce creierul meu încearcă să înțeleagă cum este posibil să fie aici. Aici cu mine când i-am văzut încărcându-l pe al lui corpul care nu răspundea pe targă, îi sărută buzele reci pentru ultima oară înainte ca ei își lăsă sicriul să se odihnească. Inima îmi tună în piept, bătăile sale accelerându-se fiecare secundă care trece pe măsură ce speranța cu panică începe să se intensifice.

Și, deși vocea mea este atât de blândă, el își înclină capul în lateral, la auzul sunetului numele lui, ochii umpluți de o tristețe liniștită, se fixează pe ai mei. El începe să crească un mâna, dar este distras momentan când ușa pasagerului este deschisă. El se uită în mașină și apoi înapoi la mine, resemnarea gravând liniile magnifice a feței sale. Ridică din nou șovăitor mâna, dar de data aceasta termină valul spre pe mine.

Îmi aduc vârful degetelor la buze pe măsură ce durerea care se rostogolește din el ajunge în sfârșit peste distanță și se ciocnește de mine, îmi scoate respirația din plămâni, îi simt disperarea absolută instantaneu. Îmi sfășie sufletul ca un fulger despicând cerul.

Și în acel moment știu.

„Colton!” îi spun din nou numele, dar de data asta tipătul meu disperat străpunge prin seninătatea liniștită a plajei. Pescărușii zboară la sunet, dar Colton alunecă în scaunul pasagerului fără o a doua privire și închide ușa.

Mașina se îndreaptă încet spre ieșirea parcului, iar eu încep să plin sprint. Plămânii îmi ard și picioarele mă dor, dar nu sunt suficient de rapid. Nu am de gând să obțin acolo în timp și nu par să facă progrese, indiferent cât de repede alerg. The mașina se întoarce spre dreapta, ieșind din lot pe drumul gol și este înclinată spre cap pe lângă mine în drum spre sud. Vopseaua metalică albastră strălucește de razele soarelui și ceea ce văd mă oprește mort în urmele mele.

Se simte ca pentru totdeauna de când l-am văzut așa. Tot american, sănătos cu ochii albaștri și zămbetul acela ușor pe care îl iubesc prea mult. Dar ochii lui nu se rup niciodată de la concentrarea lor pe drumul din față.

Max nici măcar nu-mi aruncă nici măcar o a doua privire.

Colton, pe de altă parte, se uită direct la mine. Combinația dintre frică, panică și resemnare gravată pe fața lui. În lacrimile care-i curgeau pe obraji, scuzele exprimate de ochii lui, în pumnii bătând frenetic împotriva ferestrelor, în cuvintele sale îl văd gură, dar nu-l aud pledând. Totul îmi răsucesc sufletul și îl stoarcă uscat.

„Nu!” Strig, fiecare fibră a ființei mele concentrată pe cum să-l ajut să scape, cum să-l salvezi.

Și apoi văd mișcare pe bancheta din spate și sunt lăsat în genunchi. Pietrișul care mușcă în ele nu este nimic în comparație cu durerea care arde în adâncurile negre ale nucleului meu. Și, deși mă doare mai mult decât am crezut vreodată imaginabil, o parte din mine este înfricoșată - pierdută în acea iubire necondiționată pe care niciodată nu o faci gândește că este posibil până când nu o experimentezi pentru tine.

Inelele îi încadrează fața heruvimă, sărind cu mișcarea mașinii. Ea îi zâmbește încet lui Max, complet ignorând protestele violente de la Colton scaunul din față ei. Se răsucesc în scaunul auto și se uită spre mine, violet ochii o oglindă reflecție privind înapoi la mine. Și apoi atât de subtil, buchetul ei de trandafiri buzele se ridică într-un colț pe măsură ce curiozitatea copilăriei primește tot ce este mai bun din ea și de ea mă privește fix. Văfurile mici ale degetelor se ridică deasupra pervazului ferestrei și se mișcă spre mine.

Trebuie să-mi reamintesc să respir. Trebuie să-mi forțez gândul în cap pentru că ea m-a rupt singură și m-a împăcat din nou.

Și totuși vederea ei m-a lăsat crud și abrazat cu mâinile care vor nu fi niciodată.

Că nu mă mai pot întoarce niciodată.

Acestea nu au fost niciodată ale mele de păstrat.

Și de la locul meu pe pământ, sufletul meu agățat de ceva să atârne înaintea de a fi înghițit în adâncurile întunecate ale disperării, tip în vârf din plămânii mei numele singurei persoane care mai poate fi salvată.

„Colton! Stop! Colton! Lupta la naiba!” Vocea mea cade răgușită odată cu ultima cuvintele, suspinele depășind și disperarea mă copleșesc. Îmi atârș capul mâinile și permit să nu târât sub și înecat, primind întineric devastator pentru a doua oară în viața mea. „Nu!” Urlu.

Mâinile invizibile mă apucă și încearcă să mă îndepărteze de el, dar mă zbat cu fiecare uncie pe care o pot strânge împotriva lor, pentru a-l putea salva pe Colton.

Salvează-l pe omul pe care îl iubesc.

„Rylee!” Vocea mă îndeamnă să mă îndepărtez de Colton. În niciun caz în iad nu sunt plecându-se din nou.

Nu.

„Rylee!” Insistența se intensifică pe măsură ce umerii mei sunt împinși înapoi și mai departe. Încerc să-mi bat brațele, dar sunt ținut strâns.

Mă trezesc cu un tresărit, ochii albaștri ai lui Beckett privindu-i intens în ai mei. „Este doar un vis, Rylee. Doar un vis.”

Inima îmi zboară și înghiț aerul, dar corpul meu nu pare să-l accepte. Eu nu-mi pot lua următoarea respirație suficient de repede. Aduc o mână tremurândă și o frec peste fața mea pentru a-mi câștiga poziția. A fost atât de real. Atât de imposibil, dar atât de real... cu excepția cazului în care ... cu excepția cazului în care Colton este ...

„Becks”. Numele lui este abia o șoaptă pe buzele mele ca rămășițe ale mele visul câștigă impuls și încep să înțeleg de ce Colton ar fi alături de Max și fiica mea.

„Ce este, Ry? Ești alb ca o fantomă”.

Cuvintele îmi sugrumă în gât. Nu-i pot spune ce procesează mintea mea. Mă bâlbâi încercând să scot cuvintele când suntem întrerupți.

„Familia lui Colton Donavan?”

Toată lumea din sala de așteptare stă în picioare și se mută pentru a se aduna lângă intrarea în sala de așteptare, unde o femeie scundă în scrubs stă dezlegând-o mască chirurgicală. Și eu stau în picioare, temându-mă să mă împing să mă îndrept

spre prima linie Becks deschide calea din fața mea. Când ne oprim lângă părinții lui Colton, el îi întinde mâna și o apucă pe a mea. Este singurul indiciu că este la fel de speriat ca eu sunt.

Ochii ei ne captează și ne clătină din cap cu un zâmbet forțat. „Nu, trebuie să vorbesc cu familia sa imediată”, spune ea. Aud oboseala înăuntru vocea ei și bineînțeles că mintea mea începe să alerge mai repede.

Andy pășește înainte și își drese gâtul. „Da, suntem cu toții aici.”

„Văd asta, dar aș vrea să-i actualizez familia apropiată în mod privat protocolul spitalului, domnule.” Tonul ei este auster dar liniștitor și tot ce vreau să fac este scutură-o până când spune „înșurubează regulile” și îmi dă o actualizare.

Andy își mișcă ochii de la ea pentru a ne arunca o privire tuturor, înainte să continue. „Soția mea, fiica și cu mine putem fi familia imediată a lui Colton, dar toți ceilalți Aici? Ei sunt motivul pentru care trăiește acum ... așa că, în ochii mei, ei sunt familia și merită să aud actualizarea în același timp cu noi, protocolul spitalului să fie al naibii.”

O privire de șoc ușor pălpăie pe trăsăturile ei și în acest moment pot vezi de ce cu toți acei ani în urmă polițiștii din spital nu au pus la îndoială Andy, când le-a spus că Colton pleacă acasă cu el pentru noapte.

Ea dă din cap încet către el, cu buzele încrucișate. „Numele meu este Dr. Biggeti și am făcut echipă sus în sala de operație cu dr. Irons în cazul fiului tău.” În periferia mea eu vezi că majoritatea băieților dau din cap, corpurile aplecându-se înainte pentru a se asigura că ei auzi totul. Dorothea urcă lângă soțul ei, Quinlan din contră și îl apucă de mână ca și cum Becks îl strânge pe al meu. „Colton a reușit operație și este în prezent mutat la UCI.”

Un găfăit colectiv umple camera. Inima mea tună într-un ritm accelerat și capul îmi ametește de veste. Este încă în viață. Încă luptă. Mi-e frică și el cicatricei, dar amândoi încă ne luptăm.

Doctorul Biggeti ridică mâinile pentru a liniști murmurul dintre noi. “Acum acolo sunt încă o mulțime de necunoscute în acest moment. Sângerarea și umflarea au fost destul de mari extins și a trebuit să îndepărtăm o mică secțiune din craniul lui Colton pentru a ameliora presiune asupra creierului său. În acest moment, umflarea pare să fie sub control, dar eu trebuie să reiterez cuvintele în acest moment. Orice se poate întâmpla în aceste cazuri și următoarele douăzeci și patru de ore sunt extrem de importante pentru a ne spune în ce direcție Corpul lui Colton va decide să plece.” Simt că Beckett se leagănă lângă mine și mă descurc mâinile noastre și îmi înfășoară brațele în jurul taliei lui și mă liniștesc cu faptul că noi sunt toți aici, simțind la fel. Că de data asta nu sunt singur să mă uit la omul pe care-l iubesc se luptă să supraviețuiască. „Și oricât de mult am speranța că va rezulta va fi pozitiv, de asemenea, trebuie să vă pregătesc pentru faptul că ar putea fi posibil daune periferice necunoscute până când se trezește.”

“Multumesc.” Dorothea vorbește în timp ce pășește înainte și apucă o l-a surprins pe doctorul Biggeti într-o îmbrățișare rapidă înainte de a face un pas înapoi și tamponarea lacrimi sub ochii ei. „Când îl vom putea vedea?”

Doctorul dă din cap cu compasiune către părinții lui Colton. “Cum am spus, chiar acum îl pun în poziție și îi verifică aspectele vitale în UCI. După un pic, îl vei putea vedea.” Se uită spre Andy. „Și de data asta, eu trebuie să respecte politica spitalului cu care numai familia imediată să poată vizita l.”

Dă din cap.

„Fiul tău este foarte puternic și se luptă. Este evident el are o voință puternică de a trăi... și fiecare mic ajutor ajută.”

„Vă mulțumesc foarte mult.” Andy expiră înainte să o apuce pe Dorothea și Quinlan îmbrățișat strâns. Mâinile lui pumnul la spate și exprimă doar un iota de neliniște amestecată cu relief care vibrează sub suprafața lui.

În timp ce doctorul se îndepărtează, cuvintele ei m-au lovit și eu închid ochii pentru a mă concentra pozitivul. Să ne concentrăm asupra faptului că Colton luptă ca naiba pentru a reveni ne. Să mă întorc la mine.

Noi toți - echipajul și familia - am fost mutați într-o altă sală de așteptare deoarece ocupam tot spațiul din zona de urgență. Acesta este pe un etaj diferit, mai aproape de UTI și de Colton. Camera este de un albastru senin, dar nu sunt nici pe departe calm. Colton este aproape. Gândul singur mă are hiperventilatoare. Nu sunt o familie apropiată, așa că nu am de gând să-l văd.

Și numai asta face ca fiecare respirație să fie un efort.

Lasă fiecare emoție crudă, nervii dezveliți de parcă mi s-arfi dezlipit pielea și expus la un furtun de incendiu.

Fiecare gând s-a axat pe cât de mult trebuie să-l văd pentru alunecarea mea sănătate psihică.

Stau și mă confrunt cu un perete de ferestre cu vedere la o curte de dedesubt. The parcare de dincolo este plină de camioane media și echipaje de camere care încearcă toate obține ceva mai mult pe poveste decât stația de lângă ei. îi urmăresc *absent, masa devenind o mare estompare. Ai fost o scânteie de culoare solidă pentru mine într-o lume care a fost întotdeauna o mare estompare amestecată a ei...*

Sunt atât de pierdut în gândurile mele, încât mă zguduiesc când cineva pune mâna pe mine umăr. întorc capul și întâlnesc privirile mamei lui Colton afectate de durere. Noi privim unul la celălalt o clipă; nu se vorbesc cuvinte, dar se schimbă atât de multe.

Tocmai a venit când l-a văzut pe Colton. Vreau să o întreb cum este, ce este se pare că, dacă e la fel de rău ca imaginile pe care le am în mintea mea. Deschid gura spre vorbește, dar închide-o pentru că nu găsesc cuvintele pentru a mă exprima.

Ochii lui Dorothea bine și buza de jos tremură de lacrimi nevărsate. "Eu doar ... "Începe să spună și apoi se îndepărtează, ducându-și mâna la gură și clătînând din cap. După un moment, ea începe din nou. „Nu suport să-l văd ca asta."

Gâtul meu pare să se închidă în timp ce încerc să înghit. Îmi întind mâna până la a mea umeri și strâng-o pe a ei, singura consolare pe care o pot oferi chiar și de la distanță. "El trebuie să fii bine ... "Aceleași cuvinte pe care le-am rostit azi și iar și care nu rezolvă nimic, dar le spun totuși.

„Da", spune ea cu un semn hotărât din cap, în timp ce ia în circuit loc de parcare. „Nu am avut aproape suficient timp cu el. Mi-a fost dor de primii opt ani din viața lui, așa că mi se datorează alții suplimentari pentru că nu am șansa de a-l salva mai curând. Dumnezeu nu poate fi atât de crud pentru a-l jefui de ceea ce merită ". Se uită peste mine pe ultimele ei cuvinte și forța liniștită a acestei mame care luptă pentru fiul ei este inconfundabil. „Nu o voi permite". Și femeia comandantă asta alunecase momentan este din nou în control.

„Mamă ..." Singurul este sughit în timp ce Quinlan intră din nou în sala de așteptare. Noi ambii se întorc cu fața spre ea în timp ce se îndreaptă spre noi, cu toți ochii în cameră îndreptată spre ea. mă uit Fața lui Dorothea schimbă vitezele în timp ce trece de la un protector feroce la maternă suzetă. îl trage pe Quinlan în brațe și îi sărută creștetul, strângându-și ochii strâns în timp ce șoptește cuvinte de încurajare care ea se teme că sunt minciuni.

Mă simt ca un voyeur - îmi doresc propria mamă mai mult decât orice acum - Când Dorothea se uită la mine peste coroana capului lui Quinlan. Vocea ei este un murmur tăcut, dar îmi oprește respirația. „E rândul tău acum."

„Dar nu sunt..." Nu știu de ce sunt atât de șocat încât ea îmi dă asta oportunitate. Adeptul regulii din mine se perie, dar sufletul meu traumatizat stă în picioare Atenție.

„Da, ești", spune ea, un zâmbet strâns pe buze și sinceritatea o inundă ochi. „îl ajută să-l facă întreg - singurul lucru pe care nu l-am putut face niciodată fi? T¹ ^wpp^i ^t^1 fePFWi fñiTi^tfe âf r^ ^ i ^ ^ kaf,^ teWe^i^p^h^m SM¹ ^iKi n^{9e} afară și îmi strânge mâna. "Merge."

îl strâng înapoi și îi dau din cap înainte să mă întorc să mă duc la bărbatul pe care nu pot să-l trăiesc fără, frica amestecată cu așteptarea trece prin mine ca focuri de artificii pe o noapte neagră.

'apter </ our

Stau în afara unității de terapie intensivă și mă pregătesc. Frică și speranță ciocnesc până când o minge mare de anxietate îmi tremură mâinile când întorc colțul să stea la ușa lui.

îmi ia un moment să câștig curajul să ridic ochii și să iau în considerare corpul spart al bărbatului pe care îl iubesc. Imaginile din capul meu sunt mai rele - sângeroase, masacru învinețit, total - dar nici aceia nu ar fi putut să mă pregătească pentru vederea Colton. Trupul său este întreg și fără sânge, dar stă acolo atât de nemișcat și palid. Capul său este înfășurat în tifon alb și pleoapele sunt parțial închise, albi ai ochilor arătând oarecum din umflarea creierului său. El are tuburi ieșeau din el în toate direcțiile, iar monitoarele bip în jurul lui constant. Dar nu viziunea tuturor echipamentelor medicale mă rupe ... nu - viața și focul omului pe care îl iubesc sunt inexistente.

Mă mișc spre pat, cu ochii mei cartografind fiecare centimetru al lui ca și când nu aș fi făcut-o niciodată L-am văzut înainte, nu l-am mai simțit niciodată. Nu am simțit niciodată tunetul inimii sale bătând împotriva propriului meu piept. Mă întind să-l ating - având nevoie disperată -Și când îl țin de mână în mâna mea, e frig și nu răspunde. Pana si călușurile pe care le iubesc - cele care îmi răpesc deliciose peste pielea goală - nu sunt acolo.

Lacrimile vin. Ele cad în cursuri nesfârșite în timp ce eu mă scufund orbește în scaun lângă pat. Apuc mâna lui Colton cu două ale mele, cu gura lipită mâinile noastre unite, lacrimile mele umezindu-i pielea. Plâng și mai tare când îmi dau seama mirosul prea familiar al lui Colton care îmi alimentează dependența a fost înlocuit de miros antiseptic de spital. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie de acel parfum Acolo. Cât de mult am avut nevoie să rămână acea bucată mică și persistentă a omului pe care îl iubesc când orice altceva s-a schimbat atât de drastic.

Cuvinte incoerente îmi traversează buzele și se înăbușă împotriva mâinilor noastre împletite. „Vă rog să vă treziți, Colton. Te rog”, plâng eu. „Nu mă poți părăsi acum. Avem așa trebuie mult timp pentru a compensa, atâtea lucruri pe care încă trebuie să le facem. Eu trebuie să-ți pregătesc cine oribile și trebuie să mă înveți cum să navighez. Noi trebuie să-i privesc pe băieți jucând ligă mică și trebuie să fiu în tribune când câștigi o cursă.” Gândul că se va întoarce într-o mașină îmi face inima depune în gâtul meu, dar nu mă pot opri să mă gândesc la toate lucrurile care ne-au mai rămas experiență împreună. „Trebuie să mâncăm înghețată la micul dejun și să mâncăm clătite pentru cina. Trebuie să ne facem dragoste într-o după-amiază leneșă de duminică și când vei intra pe ușă, te voi împinge în sus, pentru că pur și simplu nu putem ajunge suficient unul de altul. Încă nu m-am umplut de tine ...”

„Vocea mea se estompează în timp ce eu închide ochii și sprijină-mi fruntea de mâinile noastre, numele lui Colton a fost repetat rugăciunea pe buzele mele.

„Știi, nu am fost niciodată la fel de furios cu el ca și noaptea trecută.” Al lui Beckett vocea mă scoate din focul meu împrăștiat.

Îmi ridic privirea prin ochi încetoșați pentru a-l vedea sprijinindu-se de brațul ușii își traversează pieptul, iar ochii lui se concentrau pe cel mai bun prieten al său. Știu că nu este așteptând un răspuns de la mine - și, sincer, sunt răgușit de plâns așa că dau singurul răspuns pe care îl pot gestiona, un murmur incoerent înainte de a mă întoarce înapoi uită-te la Colton.

„M-am enervat de multe ori, dar aseară am luat tortul.” Becks răsuflă un oftat lung și frustrat și apoi îi aud picioarele zvâcnind pe podea. Se așează pe scaunul din fața mea și întinde ezitant să se strângă Mâna liberă a lui Colton. Se uită înainte la fața impasibilă a prietenului său ținându-mi privirea peste corpul neînsuflețit al omului pe care îl iubim. „Când am știut Colton era dispus să te lase să te îndepărtezi fără să-ți spui adevărul sau să spui luptă ...” clătină din cap, neîncercător, în timp ce lacrimile îi înnoată în ochi,.... eu nu cred că am fost vreodată atât de supărat sau am vrut să arunc cu pumnul pe cineva ca la fel cum am făcut când mi-a spus să plec din camera ta.”

„Ei bine, amândoi eram magari încăpățânați”, recunosc, dorind să putem întoarceți-vă în camera de hotel - repetați ziua - astfel încât să nu mai putem lupta și așa putea să-mi înfășor brațele un pic mai strâns, puțin mai mult. Îmi doresc a putut întoarce timpul pentru a-l putea avertiza pe Colton despre ceea ce avea să se întâmple la urmă. Dar știu că nu ar conta. Rebelul meu nesăbuit crede că este de neînvins și oricum s-ar fi urcat în mașină.

Mă uit înapoi la fața lui și acum este altceva decât invincibil. Suspinul se ridică în gât și încerc să-l rețin, dar nu reușesc lamentabil.

„Este atât de obișnuit să creadă că nu merită nimic din norocul venit calea lui. Nu mi-a dat niciodată detalii, dar știu că crede că nu merită cu nimic mai bun decât din ce era, de oriunde venea. El crede că nu este suficient pentru tine și...”

„El este totul”, răsuflu, adevărul din cuvintele mele răsunând clar în interiorul meu suflet.

O fantomă de zămbet întoarce colțurile gurii lui Beckett în ciuda tristeței în ochii lui. - Știu, Rylee. Face o pauză. „Ești linia lui de salvare”.

Îmi ridic ochii de la Colton pentru a-l întâlni pe al lui. „Nu știu cum va merge ajuta-l acum. L-am lăsat aseară după ce ai ieșit din cameră”, mărturisesc, privind din nou la cele două mâini împletite, vinovăția mă consumă. „După ce el *mi-a spus, m-am tot gândit, nu mai pot fi cu el sub acestea* împrejurări. Am crezut că pot rămâne în jur - să-l ajut să vindece tot ce este rupt - dar nu puteam să stau în jur și să fiu înșelat, așa că am plecat”.

„Ai făcut ce trebuie. Avea nevoie de gustul medicamentului său. El a fost fiind un magari și își folosea frica pentru a-și alimenta nesiguranța ... dar a mers după tu, Ry. Asta în sine îmi spune că știe cât de mult are nevoie de tine.”

„Știu.” Vocea mea este aproape o șoaptă și este înecat de neconținut bip al mașinilor. „M-aș îndepărta cu bucurie din nou de el și nu mă uit niciodată înapoi dacă ne-ar împiedica să fim aici chiar acum.”

Spun cuvintele fără nici o convingere, pentru că știu asta în adâncime oriunde s-ar afla Colton, nu aş putea niciodată să stau departe de el.

Stăm puțin, fiecare luptându-ne propriile gânduri când Becks stă brusc, scaunul său zgâriind podeaua și spulberând tăcerea antiseptică din cameră. „Sunt nenorociți. Nu pot să stau să-l privesc așa.” Vocea lui este gros de emoție când începe să iasă.

- O să treacă, Becks. El trebuie să.” Vocea mea se rupe pe ultima câteva cuvinte, trădându-mi încrederea.

Se oprește și adulmecă înainte de a se întoarce să mă privească. „Ticălosul ăla este încăpățânat în tot ceea ce face - totul - mai bine să nu mă dezamăgească acum”. Își îndreaptă atenția spre Colton și se îndreaptă spre latura patului, spre durere transformându-se în furie cu fiecare secundă care trece. „Trebuie să fie întotdeauna despre tine, nu-i așa, Wood? Ticălos egocentric. Când te trezești dracu - și tu va trezi dracu 'pentru că nu te las să ieși așa - mă duc bate-ți fundul pentru că ne-ai făcut să ne îngrijorăm.”

Își întinde mâna și, în mod contradictoriu cu cuvintele sale dureroase, se întinde o mână pe umărul lui Colton pentru o scurtă clipă înainte de a se întoarce și de a ieși a camerei.

Am rămas singur cu bărbatul pe care îl iubesc, greutatea necunoscutului apăsând asupra noastră, dar speranța începe în sfârșit să sângereze prin marginile durerii

.Ciiapter cfive Colton

Simt mașina - zgomotul motorului în pieptul meu care îmi spune că sunt în viață -înainte chiar să-l văd aruncat în spatele turnului. Mă concentrez asupra mea mâini. Tremură, tremură dracului. Nu pot să mă țin de roată, de a mea gânduri, la nenorocirea de tot. Roata se cutremură sub naibii mei degete. Degete care nu prea reușesc să controleze nenorocirea de haos în jurul meu.

Încrederea pe care o dețin într-un loc care a fost întotdeauna mântuirea mea este nenorocită plecat. Praful în vântul nenorocit.

Ce dracu se întâmplă?

Sunetul metalului dăruind - dracului de mărunțire - amestecat cu scârțâitul cauciucul alunecând pe asfalt ecouri în jurul meu. Mașina lui Jameson trănțește A mea. Și cu impactul - zguduitul corpului meu, furtul gândurilor mele - al meu amintirile se prăbușesc și se ciocnesc precum fac mașinile noastre.

Gândul la fraierul Rylee mă lovește mai întâi.

Raza dracului de lumină împotriva afurisitului meu de întuneric. Soarele strălucește prin această ceață de fum înnebunită în prăbușire. Singura și excepția mea nenorocită de regulă. Cum o pot auzi plângând prin căștile mele și totuși să o văd s-a dublat șocat de la distanță? Ceva s-a prins aici. Ca liliacul rahat nebun futut.

Dar ce? Cum?

Și chiar dacă există tot acest fum, totuși îi pot vedea fața limpede ca ziua. Ochii violet îmi oferă ceva ce nu merit - nenorocită de încredere. Implorând să o las să intre, să o ajut să vindece părțile din mine deteriorate pentru totdeauna de un trecut Nu voi depăși niciodată - niciodată nu voi scăpa - chiar și atunci când trântesc cu capul mai întâi în nenorocit de perete.

Îmi văd mașina ridicându-se deasupra fumului - deasupra nenorocitei nenorocite de încredere și speranță inutilă - și îmi pierd nenorocitul de respirație și pieptul meu simte că este explodând, detonând ca șrapnelul amintirilor care se înglobează astfel adânc în mintea mea nu prea pot loc unde aterizează. Chiar dacă mă uit încă o mai simt - forța rotirii, încordarea mușchilor mei, nevoia de a ține-te strâns de roată. Viitorul și trecutul meu se prăbușesc în jurul meu ca un nenorocită de tornadă în timp ce mă retrag de sub control luptându-mă să lupt cu frica și cu nenorocita de durere știu că va urma.

Că nu pot scăpa niciodată.

Resturile se împrăstie ... pe pistă și în capul meu.

Daune colaterale pentru un alt sărac nenorocit de suflet cu care să se confrunte. Am avut mai multe decât partea mea din el. Mă sufoc cu bila care amenință - sufletul sifonând frica asta îmi înfinge psihicul - pentru că chiar și la mijlocul zborului, când ar trebui să fiu liber totul, ea este încă acolo. E încă acolo. întotdeauna un memento constant.

Colty, când nu ascuți, te rănești. Acum du-te să fii un băiat cuminte și așteaptă I. Când ești obraznic, se întâmplă lucruri obraznice, băiete.

Strămtorarea metalului, mârâitul lui masculin.

Mirosul distrugerii, duhoarea lui alcoolică.

Corpul meu lovind în cușca de protecție din jurul meu, degetele lui cămoase încercând să mă ia, să mă stăpânească, să mă revindice.

Spune-mi ca mă iubești. Spune-o!

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Salut impactul nenorocitului de mașină, deoarece elimină aceste cuvinte limba mea. Îl văd, îl simt, îl aud în același timp ca și cum aș fi peste tot și nicăieri la naibii de odată. În mașină și în afara acesteia. Rezonatul, greutate inconfundabilă a metalului pe măsură ce devin fără greutate, momentan liber de durere. Știind că odată ce am rostit aceste trei cuvinte, poate veni doar răul.

Dracul de otrăvă mă va mânca bucată cu bucată până când nu voi fi nimic știu deja că sunt.

Al naibii de frică mă va paraliza - dracu mă consumă - dinamită explodând într-o cameră de vid.

Corpul meu trăneste înainte, dar hamurile umărului mă strangulează nemișcat, ca Rylee care mă îndeamnă să merg mai departe. Ca nenorocita amintire a lui care ține mă înapoi - brațe neiertătoare care mă prind în timp ce lupt împotriva întunericii pe care îl umple eu cu. Împotriva cuvintelor pe care el mă obligă să le spun, aruncându-le pentru totdeauna nenorocita de sens.

Impactul mă lovește din plin - mașină împotriva barierei, inimă nenorocită piept, speranță împotriva demonilor - dar tot ce văd este Rylee pășind peste zid. Tot ce eu poate vedea că vine la mine în timp ce ea se îndepărtează.

„Rylee? ”îi strig. Ajuta-ma. Salveaza-ma. Răscumpărați-mă. Ea nu se întoarce, nu răspunde. Toată speranța mea este pierdută.

... sunt rupt...

Mă uit la mașină - simt mișcarea ei cuprinzându-mă - ajung încet la o oprește-te, daunele necunoscute pe măsură ce mă consumă întunericul. *... și așa foarte îndoit...*

Expirația finală de rezistență - de la el, pentru ea - pe măsură ce lupta mă părăsește. *Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.* „Îl pierdem. Se prăbușește!

... mă întreb dacă există durere când mori... „Colton, întoarce-te. Lupta la naiba!”

Chapter Six

Minutele se transformă în ore.

Orele se transformă în zile.

Timpul scapă când am pierdut prea mult din el așa cum este.

Refuz să părăsesc patul lui Colton. Prea mulți oameni l-au lăsat în viața lui, și refuz să o fac atunci când contează cel mai mult. Așa că mă rătăcesc la el neîncetat. Eu nu vorbești despre nimic și despre toate, dar nu ajută. El nu reacționează niciodată, niciodată se mișcă ... și mă omoară.

Vizitatorii intră și ies din cameră în atacuri sporadice: părinții săi, Quinlan, și Becks. Actualizările sunt date în sala de așteptare, unde unii dintre membri ai echipajului și Tawny încă se adună zilnic. Și nu mă îndoiesc că Becks se asigură de Tawny o ține la distanță de mine și de starea mea emoțională mai mult decât fragilă.

În a cincea zi nu mai suport. Trebuie să-l simt împotriva mea. am nevoie acea legătură fizică cu el. Mut cu grijă toate firele în lateral și târâți cu precauție pe patul de lângă el, așezându-mi capul pe pieptul lui și pe al meu dă mâna peste inima lui. Lacrimile vin acum cu senzația corpului său împotriva mea. Eu găsesc confort în sunetul bătăilor inimii sale, puternic și constant sub urechea mea, în loc de bip-ul electronic al monitorului pe care m-am dezvoltat ca să mă bazez ca un indicator de statutul său de moment.

Mă cufund în el, dorind să simt că brațul lui se învâрте în jurul meu și bubuitul vocii lui prin piept. Micile bucăți de confort care nu vin.

Stăm acolo pentru o vreme și mă estompez în ghearele somnului când eu tresări treaz. Jur că vocea lui Colton mă atrage. Jur că aud scandare de supereroi, un oftat tumultuos pe buze. Inima îmi curge în piept în timp ce mă reîntâlnesc cu împrejurimile străine ale camerei sale. Singurul lucru familiar este Colton lângă mine și chiar asta este un mic confort pentru revolta din mine psihic pentru că nici el nu este același. Degetele îi zvâcnesc și gemu din nou, și, deși nu sunt cuvintele care m-au trezit, în adânc știu că este chemându-i. Cerând ajutorul pentru a-l scoate din acest coșmar.

Nu știu cum să-l liniștesc. Mi-aș dori să mă pot târâi în el și să fac pe el mai bine, dar nu pot. Așa că fac singurul lucru la care mă pot gândi, încep să cânt încet, comentariile tatălui său sună în urechile mele. Am crezut că am uitat cuvintele către

cântec pe care l-am auzit cu mult timp în urmă, dar vin cu ușurință la mine după ce mă lupt prin primele câteva.

Deci, în acest mediu rece și steril, încerc să folosesc versuri pentru a aduce căldură lui Colton cântând cântecul copilăriei sale: Puff the Magic Dragon.

Nici nu-mi dau seama că am adormit până nu mă trezesc când aud scârțâie pantofi pe podea și ridică privirea pentru a întâlni ochii amabili ai acuzației asistent medical. Văd mustrarea pe cale să se rostogolească de pe vârful limbii ei, dar privirea rugătoare din ochii mei o oprește.

„Scumpo, chiar nu ar trebui să fii acolo sus cu el. Risti riscul trăgând o plumbă afară”. Vocea ei este moale și clătină din cap când o întâlnesc ochi. „Dar dacă vrei cât timp sunt în schimb, promit să nu-ți spun.” Ea îmi dă un ochi și îi zâmbesc recunoscător.

„Mulțumesc. Trebuia doar să ...” Vocea mea se oprește pentru că cum pot să spun în cuvinte pe care trebuia să le leg cumva.

Se întinde și mă bate cu mâna în înțelegere. „Stiu draga. Și cine va spune că nu-l va ajuta să-l scoată din starea sa actuală? Doar fii atent, Bine?” Încuviințez din cap înțelegând înainte ca ea să iasă din cameră.

Sunt lăsat din nou singur în întuneric cu strălucirea stranie a mașinilor iluminând camera. Cufundat încă în lateral, îmi înclin capul și apăs buzele mele către locul meu preferat de pe partea inferioară a maxilarului său.

Scruff lui este aproape o barbă acum, și îi primesc gâdilarea pe nas și pe buze. Eu atrage-l și doar zăbovesc în senzația lui. Prima lacrimă se strecoară în liniște și înainte să-mi dau seama, zilele trecute se prăbușesc în jurul meu. Mint ținându-mă de omul pe care îl iubesc - încă temându-mă că l-aș putea pierde - depășit de fiecare formă de emoție imaginabilă.

Și așa soptesc singurul lucru pe care îl pot pentru a exprima frica care îmi ține sufletul ostatic.

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

Lacrimile mele se potolesc în timp și cedez încet din ghearele somnului din nou.

M-am trezit dezorientat, ochii clipind rapid la lumina soarelui care se filtrează ferestrele. Vocile murmurate îmi umplu urechile, dar cea care mă surprinde cel mai mult vibrează sub urechea mea.

Conștientizarea mă zguduie când îmi dau seama că zgomotul este vocea lui Colton. Într-o divizare în al doilea rând inima mea tună, respirația prinde și speranța se înalță. Capul îmi ametește în timp ce eu stai în picioare și privește-l pe bărbatul pe care îl iubesc, pe toți ceilalți din cameră uitați.

„Salut.” Este singurul cuvânt pe care îl pot gestiona în timp ce ochii mei se ciocnesc cu ai lui. Frisoane dansează peste carnea mea și mâinile îmi tremură la vederea lui treaz și alert și conștient.

Ochii lui pălăie peste umărul meu înainte de a se întoarce pe al meu. „Salut” pasnește în timp ce eura mea plutește. Își înclină ușor capul pentru a mă observa și chiar deși confuzia îi pălăie peste față, nu-mi pasă pentru că este viu și întreg.

Și s-a întors la mine.

Stau acolo și mă holbez la el pentru o clipă, pulsul și șocul el treaz jefuindu-mi cuvintele. „Iron - Ironman ...” bâlbâi, crezând că am nevoie să mergi să-l iei pe doctor. Nu vreau să mă mișc. Vreau să-l sărut, să-l îmbrățșez, să nu las niciodată să plece din nou. Se uită doar la mine de parcă ar fi fost pierdut și de înțeles pentru că este tocmai m-am trezit la o mizerie frenetică și singurul lucru pe care îl spun este numele unui supererou.

Încep să mă împing de pe pat, dar el întinde mâna și mă apucă de încheietura mâinii. „Ce sunt faci aici?” Ochii lui îl caută pe ai mei, punând atâtea întrebări încât nu sunt sigur că pot răspunde.

- Eu - eu - ai fost într-un accident, bâlbâi eu, încercând să explic. Sperând că îngrijorarea care mă șterge pe coloana vertebrală și îmi înfipse ghearele în gât sunt doar din supraincercarea emoțiilor din ultimele zile. „Te-ai prăbușit în timpul cursei.

Capul tău ... ai ieșit de o săptămână ... Vocea mea se estompează când îi văd ochii îngust și unghiul capului său lateral. Îl văd încercând să treacă prin amintiri în cap, așa că îi ofer timp să facă asta.

Ochii lui se uită din nou peste umărul meu și acum îmi amintesc erau voci în cameră - mai multe persoane - dar ceva despre privirea pe fața lui mă face să mă tem să privesc în altă parte. „Colton ...”

”M-ai părăsit.” Vocea lui este frântă și inima stricată, plină de neîncredere. „Nu ...” clătin din cap, apucându-l de mână, în timp ce frica începe să se strecoare vocea mea. ”Nu. M-am întors. Ne-am dat seama. Ne-am trezit împreună “. Pot să aud panica crescând în tonul meu, poate simți bătăile inimii mele, prăbușirea descendență a speranței pe care tocmai am revenit. „Am alergat împreună.”

Clatină ușor din cap încoace și încolo cu o bâlbâială neîncredere. ”Nu tu nu “. Se uită înapoi peste umărul meu în timp ce își trage mâna de a mea și întinde mâna acum liberă către persoana din spatele meu. ”Ai plecat. Te-am urmărit dar nu te-am putut găsi. M-a găsit în lift.” Zâmbetul în care fusesem tăcut nevoia, dorind să ne reafirmăm conexiunea, mi se dă ... dar nu mie.

Aerul mi-a lovit plămânii, sângele se scurge de pe față și a răceala se strecoară în fiecare fibră a sufletului meu ca zâmbetul pe care îl iubesc - cel pe care el doar el rezerve pentru mine - se dă persoanei din spatele meu.

- Colton nu-și putea aminti totul, păpușă. Vocea îmi atacă urechile și imi rupe inima. „Așa că l-am completat cu toate piesele lipsă”, spune Tawny ca vine în vedere, ridicându-și nasul cu un zâmbet condescendent. ”Cum ai plecat și ne-am reconectat.” Ea își lucrează limba în gură ca pe zâmbetul victorios crește, ochii strălucesc, mesajul trimis tare și clar.

Am castigat.

Ai pierdut.

Fundul cade din lumea mea, întunecimea pălind peste viziunea mea și nimicului rămas de luptat

.lapter Oeven

Mă trezesc cu un început. Plămânii mei sunt lacomi după aer și mintea mea ajunge agățați-vă de orice lucru real prin ceața sa groggy. Tipătul de pe buzele mele moare când îmi dau seama că sunt în camera lui Colton, singur, cu el lângă mine. Capul meu este încă pe al lui piept și brațul meu încă agățat în jurul taliei lui.

îmi suflă o respirație tremurândă, pe măsură ce adrenalina crește. A fost un vis. Rahat sfânt, a fost doar un vis. Îmi spun mereu, încercând să mă liniștesc bipul constant al monitoarelor și mirosul medicinal - lucruri pe care le-am crescut să urâsc dar să fie binevenit chiar acum ca o modalitate de a mă convinge că nimic nu are schimbat. Colton încă mai doarme și încă sper în minuni.

Doar cele care nu îl implică pe Tawny.

Mă scufund înapoi în Colton, coșmarul meu o margine pe marginea mea conștiință care mă lasă dincolo de neliniștit și corpul meu tremurând de anxietate. Sunt atât de pierdut în gânduri - de teamă pentru ambele coșmaruri - încât, ca și adrenalina se estompează, ochii mei se îngreunează. Sunt atât de pierdut de pacea primitoare a dorm că atunci când o mână îmi netezește părul și se liniștește pe spate, mă afund în sentimentul liniștitor al acestuia în starea mea tulbure, de vis. Mă cuibăr mai aproape, acceptând căldura oferită și seninătatea care vine cu ea.

Și apoi mă lovește. Îmi ridic capul pentru a-l întâlni pe Colton. Sufletul care se sufocă în gâtul meu nu este nimic în comparație cu căderea din inima mea și trezirea în mine suflet.

Când ochii noștri se întâlnesc, sunt înghețat, atât de multe gânduri îmi trec prin minte, cea mai răspândită este că a revenit la mine. Colton este treaz și viu și înapoi cu mine. Ochii noștri rămân închiși și văd confuzia pălpâind prin al său într-un ritm fulgerător și necunoscutul război înăuntru.

„Bună ziua”, ofer un zâmbet tremurat și nu sunt sigur de ce este o parte din mine agitat. Colton își linge buzele și închide ochii momentan, ceea ce mă provoacă pentru a intra în panică că a fost tras înapoi sub. Spre ușurarea mea, el le redeschide cu un strabate și își desparte gura să vorbească, dar nu iese nimic.

„Shh-Shh”, îi spun,întinzând mâna și sprijinindu-mi degetul pe buze. ”Acolo a fost un accident.” Fruntea lui se apleacă în timp ce încearcă să ridice mâna, dar nu poate, de parcă ar fi o greutate moartă. Încearcă să își ungă ochii în sus pentru a-și da seama de bandajele groase înconjurându-și capul. „Ai fost operat.” Ochii lui se măresc de îngrozire și eu mă pedepsesc psihic pentru că m-am bâlbăit peste cuvintele mele și că nu am fost mai clar. The monitorul de lângă mine emite un ritm accelerat, zgomotul dominând camera. „Ești bine acum. Te-ai întors la mine.” îl văd luptându-se

înțelege și aștept să scânteie ceva în ochii lui, dar nu este nimic. - 0 să iau asistenta.

Mă întind să mă trag de pat și de mâna lui Colton care stă întinsă pe saltelele se prind în jurul încheieturii mele. Clatină din cap și tresări cu circulație. îl întind imediat și îi leagăn fața cu o mână, a lui pielea palidă și mărgelile de transpirație apărând pe puntea nasului.

„Nu te mișca, bine?” Vocea mea se rupe când o spun, pe măsură ce ochii mei călătoresc *linii ale feței căutând să vadă dacă a rănit ceva. De parcă aș ști dacă el a avut.*

El dă din cap abia și șoptește cu o voce aproape absentă: „Doare”.

„Știu că da”, îi spun în timp ce trec peste pat și apăs butonul de apel pentru asistentă, pe măsură ce speranța adânc în mine se instalează în posibilități. „Lasă-mă să iau un asistentă medicală care să ajute la durere, bine?”

„Ry ...” Vocea lui se rupe din nou pe măsură ce frica din ea se împrăștie în inima mea. Eu fac asta singurul lucru pe care îl știu l-ar putea liniști. Mă aplec înainte și îmi periez buzele de ale lui obraz și pur și simplu țineti-le acolo momentan în timp ce controlez goana emoțiilor care m-a lovit ca un tsunami. Lacrimile îmi curg pe obraji și pe ale lui ca și tăcut suspinele trec prin mine. Aud un oftat moale și când mă retrag, ochii lui sunt închis și mintea lui a pierdut din nou întunericul din spatele lor.

„Este totul în regulă?” Asistentă mă scoate din momentul meu. Mă uit la ea, cu fața lui Colton încă strânsă în mână și cu lacrimile mele pătându-și buzele. „S-a trezit...” Nu pot să mai spun nimic altceva pentru că jefuirea fură cuvintele mele. “El s-a trezit.”

Colton intră și iese din conștiință de încă câteva ori în următorul câteva zile. Micile momente de luciditate printre o ceață de confuzie. De fiecare dată el încearcă să vorbească fără succes și de fiecare dată încercăm să calmăm - ceea ce presupunem de la bătaile inimii sale de curse - sunt temerile sale, în câteva minute pe care le avem cu el.

Refuz să plec, atât de înfricoșat încât îmi va fi dor de oricare dintre aceste momente prețioase. Minute furate unde pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic în loc de nesfârșit durată de îngrijorare.

Dorothea m-a convins în cele din urmă să iau câteva clipe și să mă îndrept spre cafenea. Oricât de mult nu vreau, știu că îl prind pe fiul ei și pe ea vrea probabil un minut singur cu el.

îmi aleg mâncarea, pofta de mâncare inexistentă și blugii mei mai largi decât atunci când

a sosit pentru prima dată în Florida acum o săptămână. Nimic nu sună bine - nici măcar ciocolata, merg la mâncare pentru stres.

Suna celularul meu și mă lupt să-l obțin, sperând că Dorothea îmi spune Colton este din nou treaz, dar nu este. Emoția mea dispare. „Hei, a avut”.

“Buna, dulceata. Vreo schimbare?”

“Nu.” Doar suspin, dorindu-mi să am mai multe de spus. Este obișnuită cu asta până acum și permite tăcerea dintre noi.

„Dacă nu se trezește în curând, te ignor și îmi zbor fundul să fie cu tine.” Aici vine Haddie și atitudinea ei fără sens. Există nu e nevoie ca ea să fie cu adevărat aici. Ar sta așa și aștepta ca restul noi, și la ce ne va ajuta?

- Doar fundul tău? Am lăsat zămbetul să-mi îmbrățișeze buzele, chiar dacă se simte atât de străin în acest loc sumbru.

„Ei bine, este una frumoasă dacă îmi permit să spun așa ... ca pe niște sferturi din ea și rahat.” Ea râde. „Și mulțumesc lui Dumnezeu! Există un pic din fata pe care o iubesc strălucind prin. Stai acolo?”

„Este tot ce pot face”, oft.

„Cum este el? A venit din nou? ”

- Da, aseară.

„Deci asta este, de cinci ori în două zile, potrivit lui Becks? E bine semn, nu? De la nimic la ceva?”

„Cred că ... nu știu. Pare atât de speriat când se trezește - al lui ritmul cardiac pe monitoarele rachete din cer și el nu-și poate trage respirația - și este așa repede că nu avem timp să explicăm că este în regulă, că va fi Bine.”

- Dar te vede pe toți acolo, Ry. Faptul că sunteți cu toții acolo trebuie să-i spună că are nu ai de ce sa te temi.” Tocmai dau un murmur non-compromis ca răspuns, în speranța ei cuvintele sunt adevărate. Sperând că vederea tuturor dintre noi îl calmează mai degrabă decât nu îi sperie el să creadă că este pe patul de moarte. „Ce spune dr. Irons?”

Inspir adânc, temându-mă dacă spun asta, temerile mele s-ar putea împlini. “El spune Colton pare stabil. Că, cu cât se trezește mai des, cu atât mai bine ... dar până la el începe să vorbească în propoziții complete, nu va ști dacă vreo parte a creierului său este afectată de toate.”

„Bine”, spune ea, scoțând cuvântul astfel încât să fie aproape o întrebare. Întrebând mie ceea ce mă tem fără să întreb. - Ce nu-mi spui, Ry?

Împing mâncarea pe farfurie, gânduri împrăștiate perioade de timp. Lucrez în rândul unei rândunele în gât, înainte să trag o respirație tremurată. „Spune că uneori abilitățile motorii ar putea fi afectate temporar...”

„Și...” Tăcerea atârână în timp ce așteaptă să continui. „Pune furculița jos și vorbește cu mine. Spune-mi ce te îngrijorează cu adevărat. Fara balega. Nu sunteți o lesbiană așa că încetează să mai bată în jurul nenorocitului tufiș.”

Încercarea ei de a mă face să râd are ca rezultat o chicotire moale transformată în expirație sonoră de respirație. „A spus că s-ar putea să nu-și amintească prea multe. Uneori în cazuri de genul acestea, pacientul poate avea pierderi de memorie temporare până la permanente.” „Și ți-e frică să nu-și amintească ce s-a întâmplat, bine și rău, dreapta?” Nu răspund, simțindu-mă prost și validat în temerile mele în același timp. Îmi ia lipsa unui răspuns ca răspuns. „Ei bine, evident că își amintește de tine pentru că nu s-a speriat când stăteai în pat cu el prima dată, dreapta? El te-a apucat de mână, ți-a mângâiat părul? Asta trebuie să-ți spună că știe cine esti.”

„Da ... tocmai l-am găsit, Haddie, și gândul de a-l pierde - chiar dacă este în sensul figurativ - mă sperie de rahat.”

„Nu te mai gândi la ceva ce nu s-a întâmplat încă. Înțeleg de ce ești îngrijorat, dar, Ry, ai trecut până acum prin niște rahaturi destul de aleatorii... Incluziunile antipatice ale lui Twedwaffle au fost incluse - deci trebuie să te întorci de la asta pergament pe care stai și aștepți să vezi ce se întâmplă. Vei traversa acel pod și totul când vine, bine?”

Sunt pe cale să răspund când telefonul meu emite un sunet cu un mesaj de intrare. Îmi trag de telefonul de la ureche și inima îmi rachetă când văd textul lui Quinlan. E treaz.

„Este Colton. Trebuie să plec.”

Chapter Eight Colton

Durerea de kilograme ca un nenorocit de ciocan împotriva templului meu. Ochii îmi ard de parcă mă trezesc după ce am doborât o cincime din Jack. Bila crește și stomacul meu churns.

Se agită de parcă m-aș fi întors în acea cameră - saltea umedă, buruieni de crab de frământare înflorind în mine în timp ce aștept să sosească el, ca mama să mă predea, schimb eu ... dar asta nu e posibil. Q este aici, Beckett. Mama și tata. Ce dracu se întâmplă?

Închid ochii și încerc să scutur confuzia, dar tot ce primesc este mai mult din nenorocita de durere.

Durere.

Durere.

Plăcere.

Nevoie.

Rylee.

Blițuri de amintiri pe care nu le pot înțelege sau înțelege cu ochii mei înainte dispărând în întuneric ținându-i ostatici.

Dar unde este ea?

Mă lupt să câștig mai multe amintiri, să le trag și să le înțeleg ca o linie de salvare.

Și-a dat seama, în sfârșit, de nenorocita de otrăvă din mine? Realizează această plăcere nu merită durerea pe care o voi provoca în cele din urmă?

„Domnul. Donavan? Sunt Dr. Irons. Mă puteți auzi?”

Cine dracu ești? Ochii albaștri ca gheața mă privesc.

„Poate fi greu să vorbești. Vă aducem niște apă pentru a ajuta. Poti tu strânge-mi mâna dacă mă înțelegi?”

De ce dracu trebuie să-i strâng mâna? Și de ce nu este mâna mea în mișcare? Cum naiba o să conduc azi în cursă dacă nu reușesc roata?

Inima îmi lovește pedala pe care ar trebui să o las pe pistă chiar acum.

Dar sunt aici.

Și aseară am fost acolo, cu Ry. M-am trezit cu ea ... și acum este plecat.

Toiffimil>m^mm^iSPapoÎntuneric complet. Găuri în carouri de negru - buline de gol - de-a lungul diapozitivului din capul meu. Nu pot unește punctele. Nu pot să înțeleg nimic, cu excepția faptului că sunt confuz ca La dracu.

Toți ochii din cameră mă privesc de parcă aş fi spectacolul secundar la naiba *circ. Și pentru următorii săi actori, își va mișca degetele.*

Îmi încerc mâna stângă și îmi răspunde. Mulțumesc dracului lui Hristos pentru asta.

Mintea îmi clipește înapoi. Strivire de metal, scânteii fulgerătoare, înghițire de fum.

Prăbușire, cădere, cădere liberă, zguduit.

... *Se pare că super-eroii tăi au venit de data asta la urma urmei...*

Mintea mea încearcă să-și dea seama ce dracu înseamnă asta, dar vine goală.

Rylee a plecat.

La urma urmei, ea nu iubește rupturile din mine.

Încerc să scot minciunile de rahat din capul meu, dar gem când durerea mă lovește.

Max.

Pe mine.

Ea a plecat.

Nu mai pot face asta.

Nu-mi vine să cred că am fost suficient de egoist încât să o cer chiar.

- Colton. Doctorul vorbește din nou. „Ai fost într-un accident grav. Tu ești

norocos că sunt în viață.”

Un accident grav? Imaginile pălpătoare din capul meu încep să aibă mai mult sens dar lipsesc încă timp. Încerc să vorbesc, dar gura mea este atât de uscată iese este un scârțâit.

- Ți-ai rănit capul. Îmi zâmbește, dar sunt precaut.

Nu privești niciodată un cal cadou în gură.

Poate că mi-a dat viață din nou, dar nenorocitul motiv de a trăi nu este aici. Este suficient de inteligentă pentru a pleca, pentru că eu pur și simplu nu-i pot oferi ceea ce are nevoie: stabilitate, o viață fără curse, promisiunea pentru totdeauna.

„Asistentă îți aduce puțină apă pentru a-ți uda gâtul.” El notează ceva pe tableta lui.

„Știu că asta ar putea fi înfricoșător pentru tine, fiule, dar tu ești va fi bine. Partea

grea s-a terminat. Acum trebuie să te ducem pe drumul spre recuperare.”

Drumul spre recuperare? Mulțumesc, căpitane Evident - mai degrabă ca pe

autostradă lad.

Fețele îmi umplu spațiul imediat. Mama îmi sărută obrazul, lacrimile curgând fața ei.

Tata își ascunde emoția, dar privirea din ochii mei îmi spune că este un nenorocit

distruge. Quin pe lângă ea. Becks mormăind ceva despre a fi egoist Bastard.

Acest lucru trebuie să fie destul de serios.

Și totuși încă mă simt amorțit. Gol. Incomplet.

Rylee.

După câteva clipe, ei se întorc încet, la insistența mamei mele de a da spațiu pentru mine, pentru a mă lăsa să respir.

Iar aerul pe care tocmai l-am primit înapoi este jefuit din nou.

Mă întorc să mă uit la neclaritatea vagă pe care o observ în periferia mea și acolo ea stă.

Bucle îngrămadite deasupra capului ei, față fără machiaj, goale, pătate de lacrimi obrăjii, ochii plini de lacrimi, buzele nenorocite perfecte într-un 0 uimit care stătea în intrare. Se pare că a trecut prin lad, dar este cea mai frumoasă lucru pe care l-am văzut vreodată.

Spune-mi o păsărică, dar jur pe Dumnezeu că este singurul aer pe care corpul meu îl poate respira. La naiba, dacă ea nu este tot ceea ce am nevoie și nimic din ceea ce merit.

Mănile ei se bat cu telefonul ei mobil, cămașa mea norocoasă atârându-se de ea

umerii și văd frământarea din ochii ei când zboară în jur peste tot, dar la mine.

Respira, Donavan. Respiratul dracului. Nu a plecat. E încă aici. The neutralizant la

acidul care mă mănâncă sufletul.

Ochii ei în sfârșit îl găsesc și se fixează pe ai mei. Tot ce văd este viitorul meu, mântuirea mea, singura mea șansă de răscumpărare. Dar ochii ei? La dracu, pălpăie cu așa ceva emoții conflictuale: ușurare, optimism, anxietate, frică și multe altele necunoscut.

Și este necunoscutul pe care mă concentrez

Cuvintele nerostite care-mi spun toate acestea o sfâșie. Căiiu este – corect pentru mine să o trec aînnou prin asta. Dar cursele sunt viața mea. Ceva ce am nevoie oricât de mult am nevoie de aerul pe care îl respir - ironic, având în vedere că ea este aerul meu nenorocit

- dar este singurul mod în care pot supraviețui și depăși demonii care mă gonesc.

The

vâsc negru care se scurge în fiecare crăpătură a sufletului meu asigurându-mă că nu va putea fi niciodată

eradicat. Nu pot să fiu egoistă și să o rog să stea lângă mine când tot ce vreau este să fiu

cel mai egocentric nenorocit de pe fața pământului.

îndemn-o să plece, dar implor-o să rămână.

Dar cum o pot lăsa să plece când deține fiecare parte a mea?

Mă voi sufoca cu bucurie pentru ca ea să poată respira liber. Fără griji. Fără frica nenorocită constantă.

Fii altruist pentru prima dată când tot ce am fost toată viața mea este servire.

Ar fi trebuit să-i spun - să trec peste frica nenorocită care îmi consumă sufletul - dar nu am putut... și acum ea nu știe.

... *Te Spiderman...*

Cuvintele îmi tipă prin cap, dar mă sufoc în gât. Cuvintele pe care nu le fac să știu

dacă voi fi vreodată suficient de vindecat pentru a spune.

M-a jefuit de asta cu toți acei ani în urmă. Și acum voi plăti pentru asta. Lăsându-mi dracu 'singura șansă.

Apoi aud cheia plângând din gâtul ei. Ascultați necredința și chinul acel sunet singular în timp ce umerii i se scutură și postura i se înclină.

Și știu ce vreau și ce este mai bun pentru ea sunt două complet diferite lucruri.

lapter CMine

De nicăieri suspinul mi-a lacrimat gâtul la vederea lui, lucid și alerta neclintit. Omul meu deteriorat este cea mai frumoasă privilegiu pe care am văzut-o vreodată.

S^diiWlii^i^ya^MilWtfe^boi și urmărind în tăcere schimbul nostru.

Cu toate acestea, picioarele mele sunt înghețate pe loc, în timp ce încerc să citesc emoțiile care curg rapid foc prin ochii lui Colton. Pare apologetic și poate neliniștit, dar există de asemenea, o emoție subiacentă pe care nu o pot plasa, care are frică mângâind la colțuri din mintea mea.

O asistentă mă trece pe lângă mine, perindu-mi umărul și rupându-l pe Colton pe mine. Ea îi aduce paiul de la o cană cu apă la gură și el sorbe cu nerăbdare până când dispare.

„Ei bine, ți-e sete, nu-i așa?” o tachină înainte de a adăuga: „Mă duc să iau încă ceva, dar să ne asigurăm că acest lucru rămâne scăzut înainte de a vă umple de apă, Bine?”

Încerc să-mi liniștesc sughițul de respirații, dar parcă nu pot să-l calmez anxietate. Simt că brațul lui Quinlan mă înconjoară pe umăr în timp ce ea se adulmecă singură, dar eu nici nu o recunoașteți. Nu suport că ochii mei să mă concentrez pe altceva decât vederea lacrimă încetoșată în fața mea.

Asistentă se apropie și ia o diagramă de la Dr. Irons și pleacă. Nu am făcut-o mutat încă. Nu pot. Mă holbez la Colton în timp ce Dr. Irons îl examinează: urmărindu-și ochii, testându-și reflexele, simțind forța în strânsoare în timp ce el stoarce. Observ că îl roagă pe Colton să repete testul de aderență pentru mâna dreaptă a de câteva ori și văd că panica pălpăie asupra caracteristicilor lui Colton. Nu pot trage ochii mei departe. îl urmăresc peste fiecare centimetru de el, așa că foarte teamă că voi rata ceva - orice - despre primele momente.

„Ei bine, totul pare destul de bine”, spune dr. Irons în cele din urmă după ce l-a examinat mai mult. - Cum te simți, Colton?

Îi privesc gâtul cum îi înghite și ochii se închid cu o tresărire înainte deschizându-le din nou. Fac un pas înainte, dorind să ajut la eliminarea durerii. Se uită în jur la toată lumea din cameră în timp ce își găsește vocea. "Capul meu. Doare", răzuie el. "Mână?" Se uită în jos la mâna dreaptă și apoi înapoi, confuzie aparentă în ochii lui. "S-a întâmplat? Cât timp?"

Dr. Irons se așează pe marginea patului lângă el și începe să explice despre accident, operațiune și cât timp a stat în comă. „În ceea ce privește mâna ta, aceasta ar putea fi rezultatul unor umflături reziduale care încă se află în dumneavoastră creier. Va trebui doar să îl urmărim și să vedem cum evoluează în timp.” Colton dă din cap spre el, concentrarea gravată pe fața lui. „Poți să-mi spui ultimul lucru că îți amintești?”

Respir în timp ce Colton suflă unul. înghite din nou și îl linge pe al lui buze. „îmi amintesc ... bătut de patru ori.” Vocea îi iese, vocea acorduri care răzuiesc peste pietriș.

"Ce altceva?" întreabă Andy.

Colton se uită la tatăl său și dă din cap subtil cu capul spre el înainte strângându-și ochii în concentrație. „Este ca niște fragmente în capul meu. Anumit lucrurile sunt clare ", râse el înainte de a înghiți și apoi deschide ochii pentru a privi Dr. Irons. „Alții... sunt vagi. De parcă i-aș putea simți acolo, dar nu pot amintește-i de ei".

"E normal. Uneori."

„Focuri de artificii pe gropi", îl întrerupe pe doctor. „Mă trezesc îmbrăcat."

Ochii lui Colton se ridică și-i găsesc pe ai mei cu cuvintele care-mi spun că își amintește îmi amintesc memorabilul meu apel de trezire înainte de cursă. Un

zâmbet ușor se îndoaie un colț al gurii arătând atât de deplasat pe tonul palid al său de obicei piele de bronz.

Și dacă nu avea deja inima mea - dacă nu și-ar fi tatuat fiecare centimetru cu ștampila sa inconfundabilă - tocmai a făcut-o.

Nu mă pot abține de râsul care se ridică și se revarsă. Nu-mi pot opri picioarele de la mișcare și pășire până la marginea patului în timp ce cuvintele lui se estompează și ale lui ochii îmi urmăresc mișcarea. Rânjetul meu se lărgeste, lacrimile îmi cad mai repede și inima se umflă când simt ușurare pentru prima dată după câteva zile. Mă întind și-i strâng mâna sprijinindu-se pe salteaua de lângă el.

"Salut." Sună prost, dar este primul și singurul cuvânt pe care îl pot gestiona, al meu gâtul înfundat de emoție.

„Bună”, șoptește el, acel zâmbet neînsuflețit îmi place să-i înfățișez gura.

Ne uităm unul la celălalt pentru o bătaie, ochii spunând atât de mult și totuși buzele vorbind nimic. Îmi strâng degetele cu ale lui și văd declanșatorul de alarmă în ale lui privește din nou când încearcă să răspundă, dar mâna lui nu.

„Este în regulă”, mă calmez, incapabilă să rezist. Îmi întind cealaltă mână și iau cupa părții feței sale, salutând senzația mușchiului din maxilarul său bifându-se dedesubt palma mea. „Trebuie să-i dai ceva timp să se vindece.”

Emoțiile dansează într-un ritm fulgerător în verdele ochilor lui, în timp ce încearcă înțelege totul. Și în acest moment durerea din pieptul meu se transformă de la frica necunoscutului până la simpatia pentru privirea omului pe care îl iubesc luptându-se știind că corpul său de obicei viril, receptiv, este altceva decât.

„Rylee are dreptate”, spune dr. Irons, rupând legătura dintre noi. „Tu trebuie să-i acordăm ceva timp. Ce îți mai amintești, Colton? Te-ai trezit este îmbrăcat și a bătut de patru ori”, îndeamnă el, cu fața mascată mistificare, el trebuie să simtă că nu înțelege sensul din spatele acestora declarații. „Atunci ce?”

„Nu”, spune Colton, tresărind când clătină din cap instinctiv. „Primul bățând și apoi trezindu-mă.”

Ochii mei se îndreaptă spre cei ai lui Beckett din cauza tuturor oamenilor, el va înțelege asta nu este ordinea în care s-au întâmplat evenimentele. Dr. Irons observă privirea uimită fața mea și clătină din cap pentru ca eu să rămân liniștit.

„Nici o problema. Ce îți mai amintești despre zi, indiferent de Ordin?” Colton îi aruncă o privire ciudată și medicul continuă. „Uneori când creierul tău a fost traumatizat ca și al tău, amintirile au un mod de a schimbarea și schimbarea. Pentru unii, secvența evenimentelor poate fi dezactivată, dar o vor face tot acolo să fiu. Pentru alții există unele amintiri care sunt complet clare și altele care se pierd. Am câțiva pacienți care își amintesc de ziua traumei lor perfect bine, dar au un gol de timp în alte perioade sau evenimente care au avut s-a întâmplat. Fiecare pacient este unic.”

„Cât durează de obicei aceste goluri?” Andy vorbește din partea lui patul.

„Ei, uneori pentru o vreme și alteori pentru totdeauna ... dar bine chestia este că Colton pare să aibă amintiri din ziua prăbușirii. Așa ar fi se pare că s-a pierdut o mică bucată de timp pentru el. Pe măsură ce trec zilele, poate realizează că nu-și amintește alte lucruri... pentru că într-adevăr, până când îi este amintit de ceva, nici măcar nu știe că îi lipsește”. Dr. Irons se uită în jur cameră la noi toți și ridică din umeri. „În acest moment nu ar părea departe să argumentăm asta vei recăștiga totul, Colton, dar îți recomand prudență, deoarece creierul este dificil lucru uneori. De fapt-”

„Imnul național”, spune Colton, ușurându-și inunda vocea la revendicare încă o amintire din întinericul dinăuntru. Îi zâmbesc încurajat ca. el își curăță gâtul.

„Eu ... nu pot...” Frustrarea emană din el în valuri încearcă să-și amintească. „Ce s-a întâmplat?” Răsufală aer și se uită în jur la toată lumea din cameră înainte de a-și freca mâna stângă peste față. „Ai fost toate acolo. Ce s-a mai întâmplat?”

„Nu-l forța, scumpo.” Vorbește Dorothea. - Nu, dr. Irons?

Ne uităm cu toții la Dr. Irons, care dă din cap din acord, dar când noi uită-te înapoi la Colton, a adormit.

Îmi reiau noptiera scaunului în timp ce Dorothea vine să mă sărute la revedere obraz înainte să se aplece pentru a-și lipi buzele de fruntea lui Colton. „Suntem doar îndreptându-se spre hotel să se odihnească. Ne vom întoarce dimineața. Nu tu îndrăznește să renunți”. Se dă înapoi și îl privește mai mult înainte de a zâmbi

Cu toții respirăm într-un găfâit colectiv. Toți temându-se că a căzut înapoi în comă. Toate mințile noastre se întrec în exces. Dr. Irons pune frâna panicii noastre când

el spune: „Acest lucru este normal. Va fi epuizat de câteva ori se trezește."

Umerii se relaxează, suspinele sunt expirate și ușurarea se restabilește, însă îngrijorarea noastră niciodată nu se diminuează complet.

„Știu că pare să fie - că creierul său pare să funcționeze bine așa departe, "spune Quinlan în timp ce se îndreaptă spre pat. „La ce ne putem aștepta acum?"

Dr. Irons îl urmărește pe Colton pentru o bătaie înainte de a continua, întâlnindu-i pe toți ochii. „Ei bine, fiecare persoană este diferită, dar vă pot spune că cu cât durează mai mult De reținut Colton, cu atât poate deveni mai frustrat. Uneori la pacienți dispoziția lor se schimbă - uneori au temperament sau sunt mai blândi- și uneori nu este deloc. În acest moment, este încă un joc de așteptare pentru a vedea cum toate acestea l-au afectat pe termen lung."

„Ar trebui ca cei dintre noi care am fost acolo să completeze spațiile libere pentru el din ceea ce nu poate tine minte?" întreabă Becks.

„Bineînțeles că poți", spune el, „dar nu pot garanta cum va răspunde la asta".

inc#ffr W^cPfeMtSlcfii^IWBilyi i^^Mai^Mistră târzie

cină pe care am avut-o în timp ce așteptam nerăbdător să se trezească pe Colton.

Mă uit peste

din cartea mea la care nu sunt cu adevărat atentă și mă uit la Becks

mișcări metodice. Pot să văd că s-a asumat în ultima săptămână

vânătași sub ochi și scruff pe fața lui, de obicei, bărbierită. El

pare pierdut.

"Ce mai faci?" Pun întrebarea încet, dar știu că mă poate auzi pentru că trupul său se oprește momentan înainte de a pune ultimul bit în coșul de gunoi și o împinge în jos. Se întoarce și își sprijină șoldul de un tejghea din spatele lui și doar ridică din umeri ochii noștri se întâlnesc. - Știi, scoate el pe tonul său lent și rezonant pe care îl am ajunge la iubire. „În cei șaisprezece ani în care ne cunoaștem, acesta este cel mai lung am plecat vreodată fără să vorbim ". El ridică din nou din umeri și se uită pe fereastră un moment la camioanele media din parcare. „Poate că este un inteligent cur, dar mi-e dor de el. Spune-mi o păsărică, dar îmi place cam tipul."

Nu mă pot abține de zâmbetul care se întinde pe buzele mele. „Și eu", murmur. "Și eu."

Becks se apropie de mine și îmi apasă un sărut în vârful capului. "Mă duc să ne întoarcem la hotel. Trebuie să fac un duș, să mă întâlnesc cu fratele meu și atunci mă întorc, bine?"

O adorație tot mai mare pentru Becks înfloarește înăuntru - cel mai bun prieten mereu adevărat. „De ce nu stai acolo diseară și dormi bine? Într-un pat adevărat în loc de scaunele nenorocite din sala de așteptare."

Chicotește derizoriu și clătină din cap spre mine. „Oală care cheamă fierbătorul negru, nu?"

„Știu, dar pur și simplu nu pot... și, în plus, am dormit în aceste nenorocite scaune aici." Mă bag pe scaunul celui pe care stau. „Cel puțin asta are mai mult căptușeală decât cele de acolo." Îmi înclin capul și-l văd cum îl gândește. „Eu promite să sune dacă se trezește."

Expira tare și îmi aruncă o privire reticentă. „Bine ... dar vei suna?"

"Desigur."

Îl privesc pe Becks plecând și salut tăcerea unică a camerei spitalului. Eu stai și privește-l pe Colton, simțindu-te cu adevărat binecuvântat că este aici și întreg în fața mea - că nu m-a uitat - când ar putea fi mult mai rău. Trimit un rugăciune tăcută pe măsură ce trece timpul, știind că trebuie să încep să continuu diferitele trocuri pe care le-am făcut în marele dincolo pentru a-l determina pe Colton să revină la mine. Trimit câteva texte de la Haddie, verific băieții și văd cum Testul de matematică al lui Ricky a mers astăzi, înainte de a-i trimite noaptea bună lui Becks și de a-i spune Colton este încă afară.

Se apropie orele de dimineață devreme și nu mai rezist. Mă scap de pe mine pantofi, scoate clema din păr și poziționează-mă în singurul loc din lume vreau să fiu.

Alături de Colton.

Chapter Cien

Lumina dimineții îmi arde prin pleoapele închise în timp ce încerc să mă trezesc din cel mai profund somn pe care l-am avut în peste șase zile. În schimb, mă cufund mai adânc spre căldura de lângă mine. Simt că degetele îmi trec peste obraz și sunt instantaneu atent, corpul meu zguduind de conștientizare.

"Dimineață." Vocea lui este un murmur șoptit împotriva creștetului meu. Ale mele inima inundă o serie de emoții, dar ceea ce simt mai mult decât orice este complet.

întreg din nou .

Încep să mă mișc ca să mă pot uita în ochii lui. „Încă nu există medici. Am nevoie doar de asta. Am nevoie de tine. Nimeni altcineva, bine?" el întreaba.

Serios? Cerul este albastru? Dacă aş putea, l-aş scoate din această închisoare sterilă şi păstrează-l pentru mine o vreme. Pentru totdeauna sau mai mult dacă m-ar lăsa. Ci mai degrabă decât să las comentariul flipant să se rostogolească de pe limba mea, fac doar o mulţumire gem şi strâng-mi braţele în jurul lui. Închid ochii şi absorb pur şi simplu totul despre acest moment. Îmi doresc cu disperare să fim în altă parte, oriunde altundeva, aşa că aş putea să mă întind cu el pe piele la piele, să mă conectez cu el în asta mod de nedescris. Simţiţi-vă că fac ceva pentru a-l vindeca rupt amintire şi suflet deteriorat.

Stăm acolo în tăcere, mâna mea peste inima lui şi degetele mâinii sale stângi desenând leneş linii în sus şi în jos pe antebraţ. Sunt atât de multe întrebări vreau să întreb. Atât de multe lucruri care îmi trec prin cap, dar singurul pe care eu reuşesc să spun este: „Cum te simţi?”

Pauza momentană a mişcării sale este atât de subtilă că aproape nu o prind, dar eu fac. Şi este suficient să-mi spui că ceva nu este în regulă în afară de evident.

„Asta e dragut.” Este tot ce spune şi asta îmi solidifică şi mai mult presimţirea. Îi dau un pic de timp pentru a-şi aduna gândurile şi a afla ce vrea să spună pentru că după ultimele săptămâni, am învăţat atât de multe lucruri, dintre care cel puţin este al meu incapacitatea de a asculta atunci când contează cel mai mult.

Şi chiar acum contează.

Aşa că stau în tăcere în timp ce mintea mea se războieşte cu posibilităţile.

„Sunt treaz de câteva ore”, începe el. „Ascultându-te respirând, încerc să-mi fac dracu 'mâna dreaptă să meargă. Încercând să-mi învelesc capul Ce s-a întâmplat. Ce nu-mi amintesc. Este acolo. O simt, dar nu reuşesc a ajuns în prim plan ... "se îndepărtează.

„Ce îţi aminteşti?” întreb.

Vreau cu disperare să mă întorc, să mă uit în ochii lui şi să citesc frica şi frustrare care cel mai probabil îi afectează, dar eu nu. Îi dau spaţiul pentru recunoaşte că nu este sută la sută. Pentru a echilibra acest bărbat inerent trebuie să fie cât mai puternic posibil, pentru a nu arăta slăbiciune.

„Asta e doar”, oftează el. „Îmi amintesc bucăţi. Totuşi, nimic nu curge, cu excepţia faptului că ai fost acolo în majoritatea lor. Îmi poti spune ce s-a întâmplat? Cum ziua a trecut, ca să încerc să completez ce lipseşte?”

„Mmm-hmm”. Îmi dau din cap ușor, zâmbind la amintirea felului în care suntem a început dimineaţa.

„Îmi amintesc că m-am trezit la cea mai bună privelişte vreodată - tu, gol, deasupra mea”. El oftează în apreciere care provoacă părţi din mine care au fost ignorate peste săptămâna trecută pentru a da viaţă. Nici măcar nu lupt cu zâmbetul care se întinde pe buzele mele când îi simt excitaţia crescândă sub cearşaful de lângă mine. Mă bucur că nu sunt eu doar unul afectat de memorie.

„Becks a intrat fără să bată şi m-am supărat pe el pentru asta. El a plecat şi cred că blugii tăi erau pe podea şi spatele tău era în picioare în câteva secunde după închiderea uşii.” Tăcem o clipă, acea sarcină de netăgăduit trosnind între noi. „Dulce Hristos ce n-aş da să fac asta chiar acum.”

Încep să râd şi de data aceasta când mă schimb pentru a mă ridica şi a-l privi, el îmi permite. Mă întorc cu faţa către el şi nu mă pot abţine de frisoanele care îmi acoperă pielea când închid ochii cu ai lui. „Acum nu cred că dr. Irons ar aproba acest lucru”, am spus eu tăcină, oftând în tăcere uşurată că simţim că ne-am întors acolo unde ne aflăm a rămas înainte de accident. Jucăuş, care are nevoie şi complementul celuiilalt. Eu nu-mi poate opri mâna să mă întind şi să zăbovesc pe obrazul lui. Urăsc s-a gândit să nu fie în contact cu el.

„Ei bine”, spune el, „mă voi asigura că acesta este primul lucru pe care îl întreb pe Dr. Irons când o voi face vezi-l.”

„Primul lucru?” întreb şi mă înghit în jurul inimii, care este doar cu capul în gâtul meu când îşi întoarce faţa şi apasă un sărut în palma mea mână. Simpla acţiune care înnodă arcul pe panglică deja legată în jurul meu inima.

„Un om trebuie să-şi aibă priorităţile.” El zâmbeste. „Dacă un cap este futut, la cel puţin celălalt poate fi folosit la potenţialul său maxim.” Începe să râdă şi tresări, ridicându-şi mâna stângă pentru a-şi ţine capul.

Alarma trage prin mine şi mă întind imediat pentru a apăsa butonul de apel, dar mâna lui se întinde şi mă opreşte. Şi durează o secundă până mă înregistrez că tocmai a folosit mâna dreaptă a lui. Cred că Colton îşi dă seama în acelaşi timp.

Face o rândunică pe gât, cu ochii mişcându-se pentru a-şi urmări mâna îmi eliberează braţul. Îi urmez privirea pentru a-l vedea degetele tremurând violent în timp ce el încearcă fără succes să facă un pumn. Observ că o strălucire de sudoare apare pe a lui fruntea sub bandaj în timp ce îşi doreşte degetele să se strângă. Când nu pot suporta ca să-l văd luptându-se mai mult, întind mâna şi îl prind de mâna mea şi încep masându-l, dorindu-l să mă mişc.

„Este un început”, îl liniștesc. „Pașii bebelușului, bine?” Tot ce vreau să fac este să împachetez îl ia în brațe și îi iau toată durerea și frustrarea, dar el pare fragil de care mă tem să nu-l ating, în ciuda cât de mult ar diminua persistența neliniștea acelor vârfuli în capul meu. Optimismul meu obișnuit a fost pus prin sună în ultimele câteva săptămâni și pur și simplu nu par să scutur sentimentul că asta nu este cel mai rău din asta. Că altceva pândeste la orizont, așteaptă ne bate din nou.

„Ce îți mai amintești?” îndemn, dorind să-i scot mintea mână.

Îmi dă amintirile zilei, aici lipsesc bucăți mici și Acolo. Detaliile nu sunt prea importante, dar observ că cu cât se apropie de el începutul cursei, cu atât golurile sunt mai mari. Și fiecare piesă a puzzle-ului pare devine din ce în ce mai greu de reținut, de parcă ar fi trebuit să prindă fiecare amintire și fizic scoate-l din bolta sa.

Offerindu-i un moment să se odihnească, mă întorc din baia din apartament pentru a-l lăsa apa de gura pe care o ceruse. îl găsesc pe Colton care se uită pe fereastră, tremurând cu capul la cercul media de dedesubt. „îmi amintesc că am fost în remorcă. Lovitura la ușă.” Ochii lui se îndreaptă spre mine, gândurile sălbatic dansând înăuntrul lui licăriri de verde când mă întorc la locul meu pe patul de lângă el. Un anume în carouri pavilion pe care nu am apucat să-l revendic niciodată.” își strânge buzele și doar se uită la mine.

Și rezistența este inutilă.

întotdeauna este vorba despre puterea mea de voință și despre Colton.

Mă aplec, făcând ceea ce am vrut să fac disperat. A da în nevoia de a simți acea legătură cu el - ca să-mi hrănesc singura dependență - și să mă peri buzele mele împotriva lui. Știu că este ridicol că sunt nervos că îl rănesc. Că cumva gândurile lascive din spatele inocenței noastre buze sunt urmând să-i provoace durere capului său vindecător.

Dar în momentul în care buzele noastre se ating - în momentul în care oftul moale îi scapă din gură și își împletește drumul în sufletul meu - îmi este greu să gândesc clar. Retrag o fracțiune, trebuie să mă asigur că este în regulă atunci când tot ce vreau să fac este să devoreze mărlu ispitindu-mă.

Dar nu trebuie, pentru că Colton mi-l întinde pe un platou de argint când el îmi aduce mâna stângă la ceafă și îmi trage gura înapoi spre

al lui din nou. Partea buzelor, limbile amestecate, iar recunoașterea se reînnoiește pe măsură ce ne scufundăm în fiecare

altul într-un sărut reverent. Nu ne grăbim să facem altceva decât să ne bucurăm de noi conexiune irefutabilă. Bipul enervant al monitoarelor este depășit de oftele blânde și murmurele satisfăcute semnalând afecțiunea dintre noi.

Sunt atât de pierdut în el, pentru el - când mă temeam că nu-l voi mai gusta niciodată - toate Mă pot gândi acum, cum o să mă satur de el vreodată?

Simt strângerea buzelor lui în timp ce se strâmbă de durere și vinovăție imediat lance prin mine. îl împing prea tare, prea repede pentru a-mi alina propriul egoist nevoie de asigurare. încerc să mă îndepărtez, dar mâna lui îmi ține capul ferm în timp ce el își sprijină fruntea de a mea, nasurile atingându-se, respirațiile pene peste fiecare buzele altuia.

„Dă-mi doar o secundă”, murmură el pe buzele mele. Dau doar din cap ușor împotriva lui pentru că îi voi da o viață dacă îmi cere.

„Aceste dureri de cap vin atât de repede încât mi se pare că mă lovește un baros”, a spus el spune după un moment.

îngrijorarea aruncă instantaneu flăcările poței. „Lasă-mă să iau doctorul.”

„Nu”, spune el, lovindu-și mâna stângă de pat, făcând să tremure șinele.

„Acest loc mă readuce la vârsta de opt ani”. Și argumentul care era pe punctul de a rola de pe vârful limbii mele moare. „Toată lumea mă privește cu ochi îngrijorați și nimeni nu-mi dă răspunsuri... doar că de data asta eu sunt cel care nu poate da răspunsuri.”

Râde încet și îi simt din nou corpul înțepenindu-se de durere. „Colton

„Uh-uh. Nu încă ”, spune el din nou, încăpățânat, în timp ce își freacă degetul mare înapoi și înainte pe ceafă goală încercând să mă calmeze când ar trebui să fie invers. „îmi amintesc interviul meu cu ESPN. Mâncându-mi Snickers bar.” Are o privire destul de ciudată pe față și își întoarce ochii momentan.

„Te sărut pe rândul de groapă și apoi nimic pentru puțin”, spune el, încercând să mă distragă de la dorința de a obține medidul.

„Ședința șoferilor.” Completez. „Becks era cu tine atunci”.

„De ce mi-aș aminti să mănânc un candy bar, dar nu la întâlnire?”

Și trasez conexiunea în mintea mea cu informațiile lipsă pe care Andy îl completase. Pentru că tradiționalul bar norocos Snickers este legat de trecutul său - prima întâlnire întâmplătoare pe care a avut-o cu speranță în viața sa. "Nu știu. Sunt sigur că totul îți va reveni. Nu cred ...

„Ai fost lângă mine în timpul imnului. Cântecul s-a încheiat... "Vocea lui se estompează în timp ce încearcă să-și amintească următoarele evenimente, în timp ce ale mele mă prind în gât. „Eu l-am urmărit pe Davis ajutându-te peste zid, dorind să te asigur că ești în siguranță în timp ce Becks a început verificările de ultim moment... și îmi amintesc că am simțit cel mai ciudat simț al fiind liniștit când am stat la linia de start / sosire, dar nu sunt sigur de ce ... și apoi nimic până la trezire".

Și vârful persistent al neliiniștii pe care îl simțisem mai devreme se transformă într-un complet stampede.

Înima îmi cade. Respirația mea se agită. Nu-și amintește. El nu amintește-mi că mi-ai spus fraza care mi-a lipit bucățile rupte. Aceasta ia fiecare uncie de putere pe care o am pentru a nu lăsa palmele neașteptate sufletului meu arată în rigidizarea corpului meu.

Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie să-l aud din nou acele cuvinte ... mai ales după ce m-am gândit că l-am pierdut. Cât de știut și-a amintit asta momentul decisiv dintre noi ar remedia împreună ultimele fisuri din vindecarea mea inimă.

"Tu?" Vocea lui străpunge gândurile mele împrăstiate în timp ce sărută vârful nasului înainte de a-mi îndruma capul înapoi, astfel încât să mă poată privi în ochi.

Încerc să ascund emoțiile care sunt sigur că înoată acolo. „Ce faci?" Eu întreabă, forțând o rândunică pe gât peste minciuna care o înfundă.

Își înclină capul în timp ce se uită la mine și mă întreb dacă știe că mă țin ceva înapoi. „Știi de ce m-am simțit atât de fericit la începutul cursei?"

Îmi ling buzele și îmi reamintesc mental să nu-mi fac griji buza de jos între dinții mei sau altfel va ști că mint. „Uh-uh", mă descurc ca inima mea se dezumflă. Pur și simplu nu-i pot spune. Nu-l pot forța să simtă cuvinte pe care nu le simte amintiți-vă sau faceți-l să se simtă obligat să repete cuvinte care îl fac să-și amintească ororile copilăriei sale.

... *Ce mi-ai spus - aceste trei cuvinte - mă transformă în cineva pe care eu nu mă voi lăsa vreodată să fiu din nou. Declanșează lucruri - amintiri, demoni, atât de dracului mult...*

Cuvintele sale îmi războiesc prin minte și dau un semn pe care numai el îl va avea vreodată să poată vindeca. Și știu cât vreau, cât mă doare suprimă-mi nevoia de a o auzi, nu-i pot spune.

Îmi forțez un zâmbet diminuat pe buze și îi întâlnesc ochii. „Sunt sigur că ai fost doar entuziasmat de începutul sezonului și gândindu-mă că, dacă practica ta se desfășoară ar fi fost vreun indiciu, urmați să revendicați steagul în carouri." Minciuna se rostogolește de pe limba mea și, pentru un minut, îmi fac griji că nu va crede. După o bătaie, un colț de gură se ridică și știu că nu a observat.

„Sunt sigur că a fost mai mult de un steag în carouri pe care m-am concentrat pretinzând."

Clătin din cap către el, zâmbetul de pe buze începând să tremure.

Chipul lui Colton se transformă instantaneu din distracție în îngrijorare față de schimbare neașteptată în comportamentul meu. "Ce este?" întreabă el ridicând mâna să-mi leagă partea feței. Nu pot vorbi încă, pentru că sunt prea ocupat prevenind ruperea barajului. - Sunt bine, Ry. Voi fi în regulă ", a spus el îmi șoptește liniștiți în timp ce mă trage în el și își înfășoară brațele pe mine.

Și barajul se sparge.

Pentru că sărutarea lui Colton este un lucru, dar a fi încercuit în toate cuprinzând căldura brațelor sale mă face să simt că sunt în cel mai sigur loc din întreaga lume. Și când totul este spus și făcut, partea fizică a noastră relația este spargerea pământului și o necesitate fără îndoială, dar în același timp aceasta senzație - brațe musculare înfășurate în jurul meu, respirația sa încinsă murmurând reasigurări în coroana capului meu, inima lui bătând puternic și constant împotriva mea - este de departe cel care mă va duce prin vremurile grele. The ori ca acum. Când îl vreau atât de mult - în atât de multe feluri - încât nu-l voi face niciodată realizat că erau posibile. Asta nici măcar nu a pălpăit niciodată pe radarul meu.

Plâng din atâtea motive încât încep să se amestece și să se amestece și încet se estompează cu fiecare lacrimă care îmi face urmele prea familiare pe obraji. Sunt plângând pentru că Colton nu-și amintește. Pentru că este viu și întreg și al lui brațele sunt strânse în jurul meu. Plâng pentru că nu am avut niciodată ocazia experimentează asta cu Max și a meritat-o. Plâng pentru că urăsc spital, ce reprezintă și cum afectează și schimbă viața tuturor înăuntru pentru bine și pentru rău.

Și când lacrimile se opresc - când catarsisul meu s-a sfârșit de fapt și tot emoțiile pe care le-am păstrat în ultima săptămână diminuează - îmi dau seama ce contează cel mai mult este asta, chiar aici, chiar acum.

Putem trece prin asta. Ne putem găsi din nou. O parte din mine îmi face griji adânci că nu-și va aminti niciodată acel moment atât de intens în mintea mea, ci la în același timp avem încă atât de multe momente în față, atât de multe pregătite pentru noi faceti împreună, că nu mai pot să-mi pară rău pentru mine.

Respirația mea se agită din nou și tot ce pot face este să mă țin puțin mai strâns de el, ține un pic mai mult. „Eram atât de îngrijorat”, este tot ce pot spune. „Atât de speriată.”

„Omul Paianjen. Batman. Supraom. Ironman ”, șoptește el în ceea ce pare aproape un reflex.

„Știu.” Dau din cap și mă retrag de la el, astfel încât să-l pot privi în ochi șterge-mi lacrimile de pe obraji, „I-am chemat să te ajute.”

„Îmi pare rău că a trebuit vreodată.” Spune cuvintele cu atâta onestitate încât eu tot ce pot face este să mă uit în ochii lui și să văd adevărul sub ei. Că scuzele sale știe cât de cu adevărat m-am speriat.

Mă aplec și îmi lîpesc ușor buzele de a lui încă o dată, incapabil să rezist. Dorind ca el să simtă sentimentul de ușurare instalându-se în sfârșit în sufletul meu. A vrea să demonstrează-i că eu pot fi cel puternic în timp ce el se vindecă. Că e în regulă pentru el permiteți-mi să.

„Ei bine, uite aici. Frumoasa adormită și-a trezit fundul urât.”

Ne despărțim de sărutul nostru la sunetul vocii lui Beckett, căldura inundându-mi-o obraji. „Aveam de gând să te sun.”

„Într-adevăr? Asta făceai? ” Îl tachină când se apropie de pat. „Sărți multe broaște? Pentru că mi se pare așa cum are prințul comat de aici tu sub vraja lui.”

Nu pot să rețin râsul care bulește. „Ai dreptate. Nu-mi pare rău toate.” Mă întind și strâng mâna pe care mi-o oferă. Dar aveam de gând să te sun Următorul.”

„Nu vă faceți griji. Știu că ai avea.” Se întoarce și se uită la Colton, al lui zâmbește cel mai strălucit pe care l-am văzut de ziua cursei. „Nu ești o privești pentru dureri de ochi. Bine ați venit în țara celor vii, omule.” Și știu că sună dur, dar eu prind pauza în voce și apa care se înghesuie la colțurile ochilor când se concentrează pe Colton. El întinde mâna și își manșează umărul. „Rahat. Acea un platură ras cu aspect ciudat pe capul tău s-ar putea să te dea înapoi tărâmul oamenilor arătoși. Cum te simți părăsind țara în care sunt-a- naibii de Dumnezeu?” „La dracu. Acest lucru vine din țara unui comediant nenorocit?”

Beckett latră un răs cu o mișcare a capului. „Cel puțin în țara mea noi nu trebuie să modificați carcasa ușilor pentru a permite pătrunderea ego-urilor supraumflate.”

„Acesta este genul de bun venit înapoi în lumea pe care o primesc? Simt dragostea, omule. Eu cred că prefer drogurile pe care mi le dau să mă țină în loc să mă trezesc și ascultă acest rahat.” Colton îmi strânge mâna și ochii lui se îndreaptă spre ai mei înainte de a se întoarce înapoi la Beckett.

„Într-adevăr? Pentru că poate nu m-am trezit doar din comă, dar te asigur că sentimentul neclar pe care ți-l dau aceste medicamente nu este nimic în comparație cu a fi treaz și senzația de cald, umed ...”

„Whoa!” Îmi ridic mâinile în sus și scot de pe pat, fără să vreau să aud unde se îndreaptă restul acestei conversații. Mirosul slab al cinei de aseară în coșul de gunoi îmi oferă toate scuzele de care am nevoie pentru a le oferi un moment singur. „Asta e suficient pentru mine, băieți. O să mă îndrept în jos, să-mi întind picioarele și să iau asta da afara.”

„Oh, Ry! Haide ... ”spune Becks, întinzându-și mâinile în lateral. „Eu avea să spună baie. O baie caldă și umedă ”. Râde tare și apoi aud Râsul lui Colton și simt că lumea care fusese mutată de pe axa sa tocmai a fost corectat oarecum.

„Da”, mă cert când scot căpușeala din coșul de gunoi. „Știu că folosesc întotdeauna adjectivele sunt calde și umede atunci când se referă la o baie.” Clătin din cap și surprinde privirea lui Colton pentru o bătaie. „întoarce-te în câteva minute.”
lapter C Leven

Inima mea se simte mult mai ușoară în timp ce merg pe coridor înapoi spre Camera lui Colton. I-am trimis un mesaj părinților lui și lui Quinlan despre faptul că va fi din nou treaz, și sunt sigur că vor fi aici momentan. Mă îndrept spre capătul holului, unde personalul spitalului a așezat atât de grațios camera lui Colton. Camera lui este mai mult privat decât majoritatea celorlalți, astfel încât să poată sta departe de vederea altor spitale vizitatori. Și există mai puține șanse ca mass-media să obțină o imagine râvnită a lui.

Sunt pe punctul de a intra în camera lui când îmi dau seama că s-ar putea să vrea niște apă. Eu întoarc-te, fără să fii atent, și aproape să alerg cu capul la singura persoană pe care eu nu au nici o dorință de a vedea.

Vreodată.

Deloc.

Tawny:

Amândoi tresărim când ne vedem. Și bineînțeles că par zdrențuită din somn intermitent și haine vechi de câteva zile, în timp ce ea arată perfect lustruit și aparatul foto gata. Și trebuie să-i acord credit, s-a ținut la distanță de când Becks i-a dat pansamentul în sala de așteptare. Dar când ea îmi oferă un zâmbet consolatoriu, nu-mi pasă că nu este menit în obişnuitul ei într-un mod catios, pentru că toate emoțiile pe care le-am adunat în ultimele zile izbucnesc.

"Ce faci aici?" Am scuipat între dinți strânși. Dacă ai putea face ca repulsia să devină un sunet, vocea mea ar fi cu siguranță legată de ea chiar acum. Unghiile îmi sapă în palme, mâinile îmi dau pumnul și fiecare mușchi din corpul meu vibrează de indignare.

Durează un minut pentru ca șocul să dispară de pe fața ei, dar când se întâmplă, eu recunoaște masca superiorității alunecă în locul ei.

„Colton e treaz”. Ea ridică din umeri, un zâmbet zburând peste buzele ei

pictate în roz.

„Vrea să vorbească cu mine în privat”, spune ea în timp ce își scoate bărbia în caz că eu nu știam deja disprețul ei față de mine.

„Orice este treaba lui Colton, este treaba mea.”

„Continuă să visezi, păpușă.”

„Șterge-ți privirea plină de umflături de pe față, Tawny.”

„Ne simțim puțin vinovați că am dat naibii cu capul lui Colton cu o seară

înainte o cursa. Toată lumea știe că joci micile tale jocuri cu el. Că tu l-ai obosit. Că tu ...”

Aerul iese din ea când mâinile mele o prind de brațe și o împing în sus de perete, furia învelită în calm. „Lasă-mă să precizez ceva perfect

pentru tine, Tawny. O să spun doar o dată, dar cel mai bine este să ascuți, ați înțeles?”

O privesc înghițind, iar respirația ei iese într-un fior tremurat în timp ce ea dă din cap. Ochii ei pălăie în jurul coridorului, dar nu este nimeni în jur să vină salvarea ei.

Mă aplec mai aproape, foc în vene și gheață în voce. „Tu ești motivul pentru care Colton este aici. Nu eu. Tu. Există un loc special în iad pentru femei ca tine - Femeile care se prăpădesc cu alți bărbați de femei - și dacă ții rahatul, odihnește-te sigur că unul dintre aceste spoturi va avea numele tău scris peste tot.” Eu strâng-e puțin mai tare brațele, un avertisment tăcut că tocmai mă încălzesc.

„Iată cum se va desfășura acest lucru, doar în cazul în care nu ați obținut atât de nou urmărit și încă trăiți în trecut. Colton nu mai este pe piață. El este al meu și sunt al lui. Este clar?” Nu-mi pasă că ea nu răspunde pentru că Sunt pe rol și nimic nu mă va opri. Îi văd ochii mari și continuu.

„În al doilea rând, dacă vreți să încercați să insinuați sau să implicați cuiva că există ceva

mai mult între dvs. și Colton decât o relație de afaceri cu legături de familie, va trebui să aveți de-a face cu mine ... și vă garantez că nu va fi frumos. Nu ai văzut încă nimic, păpușă. Protejez ceea ce este al meu fără un al doilea gând la daune colaterale. ”Încearcă să-și ridice umerii din mine aderentă și asta mă face să mă aplec mai aproape și să strâng puțin mai strâns. "Tu mă va trata cu respect și îți va ține la distanță bătaia de prietenii curvi bine."

În ciuda faptului că mâinile mele o țin ostatic, ea își recapătă o parte din calmul ei și răspunde. "Sau ce?"

Continuam ca și când nu vorbește niciodată. „Îți vei păstra relația cu Colton este complet profesionist și va va ține țâțele și alte bunuri departe de ale sale față. Este suficient de clar sau trebuie să-ți spun asta?"

Îmi slăbesc strângerea, mesajul mi-a fost transmis, deși nu mă simt mai bine pentru asta Colton este încă în patul de cealaltă parte a peretelui. Tawny mă privește în sus și jos. „Oh, cred că ai făcut-o limpede ca de cristal... păcat că nu înțelegi asta Colton are nevoie de mine în viața lui."

Într-o bătaie de inimă, am tras-o înapoi de perete, de data aceasta antebrațul meu îl împinge pe piept și fața mea este la câțiva centimetri de a ei. „Expirarea ta întâlnirea a fost cu ani în urmă, scumpo. Sunt tot ce are nevoie. Și dacă încerci să-l arăți altfel, slujba aia foarte prestigioasă ar putea să meargă la revedere ... așa că așa face cu siguranță gândiți-vă de două ori înainte de a deschide din nou gura." Încep

să plec, dar întoarce-te și privește-o, cu ochii reflectând furia din ai mei. "Oh si, Tawny? Colton nu va ști despre această conversație. Astfel poți păstra slujba ta și el poate păstra noțiunea că prietenul și copilul său din copilărie draga mea este cu adevărat persoana drăguță pe care o crede și nu este cătea nesupusă ești cu adevărat."

„Nu te-ar crede niciodată. Sunt încă aici, nu-i așa? " Ea îmi spune cuvintele înapoi și mă întorc încet încercând să câștig o oarecare aparență de control asupra infernului de furie care fierbe chiar sub suprafață.

„Da, deocamdată", spun cu o ridicare a sprâncenelor și cu o scuturare necredincioasă capul meu, „dar ceasul bate, păpușă". Tawny începe să vorbească, dar eu am întrerupt-o. - Încearcă-mă, Tawny. Încearcă-mă, pentru că nu aș face nimic decât să-ți dovedesc cât de serios sunt acum."

„Există vreo problemă aici?" Vocea mă scoate din furia indusă de furie ca Mă uit la asistenta de mai devreme, care pleacă acum din camera lui Colton.

Mă uit de la ea și apoi mă întorc la Tawny pentru o secundă. „Nicio problemă", spun, zaharina dantelându-mi tonul. „Tocmai scot gunoiul." îl trag pe Tawn

yo privire mai avertizantă înainte să fac cei zece pași către camera lui Colton și să intru în ea cu un zămoetiențuit pe fața mea.

Respir ușurat că doctorul Irons este ocupat să-l examineze pe Colton când intru camera, pentru că am nevoie de un minut pentru a-mi rezolva pulsul tunător și a-l liniști degete tremurând de furie. Colton se uită în sus și îmi zâmbește încet înainte concentrându-se din nou asupra doctorului și răspunzându-i la întrebări.

Expir respirația tremurătoare pe care o țineam și îl văd pe Beckett înclinând capul în timp ce el mă privește, uimit în ochii lui în timp ce încearcă să-și dea seama de ce sunt obrajii mei atât de roșie. Doar scutur din cap la el și, în acel moment, Dr. Irons decide scoate bandajul din capul lui Colton.

Trebuie să rețin gâfăitul care vrea instinctiv să scape din buzele mele priveliștea. Există un platură de păr ras cu un cerc de doi inci diametru capse pe porțiunea superioară a părții drepte a craniului său. Este încă umflat și capse argintii juxtapuse împotriva inciziei roz cu roșu închis al uscatului sângele face un contrast cumplit.

Colton trebuie să-mi vadă privirea de pe față, pentru că se uită la Beckett în timp ce Dr. Irons examinează incizia și spune: „Cât de rău?"

Beckett doar își mestecă interiorul obrazului și își răsucește buzele în timp ce îl privește și apoi înapoi la Colton. "Este destul de urât, tipule."

„Da?"

„Da", spune Beckett și dă din cap.

"Tot ceea ce." Colton ridică din umeri cu nonșalanță. „Este doar păr. Va crește din nou."

„Gândește-te la punctele serioase de simpatie pe care le-ai putea obține cu Rylee, dacă ar fi îl joci."

Colton se uită la mine și zâmbește. „Nu am nevoie de niciun punct de simpatie cu ea." Sunt pe cale să vorbesc când privirea lui se mișcă peste umărul meu. „Tawny".

Spatele meu se perie instantaneu, dar încerc să-l netezesc cât de bine pot. Am a spus piesa mea. l-am dat suficientă frânghie ca să se spânzure; să vedem doar dacă ea alege să se legene sau să stea în picioare.

„Hei!", spune ea încet. „Este bine să te văd treaz."

Mă îndrept spre lateralul patului de lângă Colton - făcându-mi cererea în caz că n-aș fi făcut-o a făcut-o limpede ca cristalul mai devreme - și a întins mâna pentru a-i strânge mâna dreaptă, observând-o puterea încă nu s-a întors.

"Este bine să fii treaz", răspunde Colton în timp ce tresări la intruziunea doctorului Irons vârful degetelor împotriva scalpului și șuieră într-o gură de aer. "Dă-mi un minut, Bine?"

"Sigur."

Rămânem cu toții acolo liniștiți, urmărind-o pe Colton până când se termină examenul și doctorul dă înapoi. „Deci, ce alte întrebări mai ai, Colton, pentru că eu sunt sigur că mai aveți ceva în afară de ceea ce am vorbit mai devreme? "

Colton se uită la mine și sunt sigur că vede îndrăzneala din ochii mei pentru că veselie începe să danseze în a lui. își lucrează limba în obraz, pe măsură ce rânjetul i se lărgeste cu o ridicare a sprâncenelor.

- încă nu, tânăr. Dr. Irons râde amuzat în timp ce ghicește pune întrebări și îl bate cu genunchiul. Sunt sigur că jena îmi pătează obraji dar Nici măcar nu-mi pasă. „Ceea ce nu aș da să fie din nou la treizeci de ani”, a spus el oftează.

Colton râde și se uită la mine, ochii închiși, tensiunea sexuală trosnind, iar durerea subiacentă începe să ardă. „În orice moment și în orice loc, dragă, ”îmi repetă cuvintele pe care mi le spusese în noaptea în care ne-am întâlnit.

Toți ceilalți din cameră încetează să mai existe. Interiorul meu se învâрте cu pofta de la cuvintele sale și privirea sălbatică din ochii lui. Mușchiul din maxilarul său tic în timp ce el se uită fix la mine pentru o bătaie înainte de a se uita înapoi la doctorul Irons. El ridică din umeri scuze, pe măsură ce un zâmbet răutăcios îi ridică un colț de gură.

„Îmi pare rău, doctore, dar tu mi-ai dat o regulă și asta mă tentează doar să o încalc mult mai mult.”

Dr. Irons clătină din cap spre Colton. „Așa notat, fiule, dar ramificațiile din ... ”Continuă el avertizând că trebuie să supravegheze presiunea sângelui care curge prin arterele majore din creierul său în timp ce acestea se vindecă și, prin urmare, sunt sigure activitățile extenuante pot face ca presiunea să fie mai puternică decât este sigură la aceasta etapa de vindecare. "Altceva?"

„Da”, spune Colton și nu îmi lipsește privirea care trece între el și Beckett. Și trage ochii înapoi la doctor și spune: „Când voi fi curățat să alergi din nou? ”

Dintre toate întrebările pe care mă așteptasem să le pună, nu a fost asta. Și, desigur

Sunt prost pentru că sper că pe șansa lui Colton s-ar putea să nu mai vrea să concureze din nou, dar auzindu-l spunând de fapt, provoacă panică să treacă prin mine. La fel de mult ca mine încearcă să ascunzi mini-atac de anxietate pe care l-au evocat cuvintele sale, corpul meu instinctiv încordate, mâinile mele tremurând strâns în jurul mâinii lui în timp ce respirația mea se prinde audibil în gâtul meu.

Colton își îndepărtează ochii de doctorul Irons pentru o clipă să se uite în ai mei. Evident, Dr. Irons simte disconfortul meu pentru că așteaptă o bătaie înainte răspunzând. Și în acest timp, ochii lui Colton îmi transmit atât de mult, dar la în același timp își păstrează cele mai profunde gânduri. În momentul în care încep să prind mai multe, se uită în altă parte și înapoi la doctor.

Acest lucru mă pune imediat pe margine și nu-mi dau seama de ce. Și asta îmi sperie rahatul. Necunoscutul dintr-o relație este brutal, dar cu Colton? Este o minte de-a dreptul.

Pulsul meu curge doar de la întrebarea lui Colton și acum trebuie să-mi fac griji despre avertismentul criptic din ochii lui? Ce dracu se întâmplă? Poate ca Dr. Irons a spus mai devreme, emoțiile și dispoziția sa au fost afectate de accident. Încerc să-mi spun că acesta este motivul - să-l joc ca atare - dar profund jos aud clopote de avertizare și când vine vorba de relația noastră, asta nu este niciodată semn bun.

Dr. Irons mă smulge din gândurile mele tulburi cu clarificarea lui gât. Și mă tem cum va răspunde la întrebarea lui Colton. „Ei bine ...” El oftează și își privește iPad-ul înainte de a privi înapoi pentru a întâlni privirea lui Colton. „Din moment ce am sensul că orice ți-aș spune să nu faci, o va face te încurajez să o faci și mai repede -”

„Ești un cursant rapid”, îl șicană Colton.

Dr. Irons doar oftează din nou, încercând să lupte cu zâmbetul care trage de colțurile gura lui. „În mod normal, ți-aș spune că a te întoarce în mașină este o idee proastă. Acea creierul tău a fost destul de agitat și chiar și atunci când craniul tău este complet vindecat, va avea în continuare un punct slab unde osul s-a reconectat și asta ar putea fi periculos ... dar știu, indiferent de ce aș spune, vei reveni pe pistă, nu-i așa? ”

Nu am altă opțiune decât să stau acum, pentru că, în ciuda cât de calm apar în exterior, interiorul meu tocmai a fost mărunțit de presupunerea corectă a Dr. Irons.

Colton răsuflă lung și se uită puțin pe fereastră și pentru doar o clipă observ chink-ul din armura lui. Este trecător, dar este acolo cu toate acestea. Poate că nu o va recunoaște niciodată, dar îi este frică să urce din nou în mașină. Speriat să-și amintească momentele din timpul prăbușirii pe care nu le poate aminti acum. Frică să nu se rănească din nou. Și este atât de consumat de gândurile sale încât el nu observă că și-a retras mâna de la a mea.

„Ai dreptate”, spune el în cele din urmă, iar frisoanele îmi acoperă imediat corpul. „Eu voi. Nu am altă opțiune ... dar voi urma sfaturile tale și voi aștepta până

voi fi curățat medical. îi voi face pe medicii mei din California să se conecteze cu tine pentru a face sigur că nu se pierde nimic."

Dr. Irons înghite și dă din cap. „Bine, ei bine, voi merge la bancă faptul că ești un tip sensibil... ei bine, pe cât de sensibil poate fi unul care să conducă doi sute de mile pe oră pentru a trăi." Colton zămbește la comentariu. "Mă întorc să vă verific mai târziu ".

Dr. Irons pleacă și pentru o clipă există o tăcere incomodă între patru dintre noi. Îmi imaginez că se întâmplă pentru că toți ne întrebăm în secret ce se întâmplă să fii ca și cum - nu când - saltează înapoi în mașina de curse, dar nimeni nu spune nimic.

Frica mă cântărește și nu știu cum voi putea descurcă-te. Cum voi putea să-l văd urcându-se într-o mașină aproape identic cu cel în care aproape a murit.

Colton rupe tăcerea uimită. „Becks?"

„Da". Becks face pași înainte și se uită fix la prietenul său.

„Asigurați-vă că îi spuneți lui Eddie că trebuie să primească dosarele mele de la Dr. Irons, așa că noi îmi poate studia rănirea. Vedeți cum îl putem completa chiar și cu HANS mai bine."

Știu că Colton vorbește despre dispozitivul de siguranță secret pe care îl purta în timpul accidentului. Cel pe care CD Enterprises se pregătește să îl trimită protecție prin brevet, așa că nu sunt sigur de ce cade fața lui Beckett. îi privesc ochii sărind către Tawny pentru o clipă, un fulger de îngrijorare pălpând printre ei, înainte privind înapoi la Colton.

„Ce, Becks? Ce nu-mi spui?" Evident, Colton observă reacție și.

Becks își curăță gâtul și inspiră adânc. „L-ai concediat pe Eddie câteva acum câteva luni, Colton."

"Ce? Haide, Becks. Renunță la naiba cu mine și primește doar înregistrările pentru el, bine?"

„Nu mă trag cu tine. Un al doilea set de scheme a dispărut. Cu al lui datorită legate de jocuri de noroc și alte probleme, prea mulți factori îi indicau, așa că ați concediat el", spune Beckett în timp ce ochii lui Colton pălpăiau în jurul camerei, cu capul bătorit înainte și înapoi ca și când ar încerca să înțeleagă ceea ce i se spune.

"Serios?" Când Becks doar dă din cap, Colton se uită la Tawny și ea dă și el din cap. „Fuckin 'A", strâmbă el în timp ce își dă peste umeri și se uită la fereastră pentru o clipă înainte de a se uita înapoi la Beckett. „Fură? Eu nu nu uita deloc asta ". Vocea lui este liniștită și plină de necredință.

Mă întind și-i strâng mâna, făcându-l să privească și să-l întâlnească pe al meu ochi. „Hei, e în regulă. Se va întoarce. Este doar temporar", zic eu, încercând să fac asta liniștește-l cât pot de bine.

„Dar... dacă nu-mi amintesc așa ceva, ce nu mai țin minte despre care nici nu știu? " Ochii lui înoată de confuzie și face o grimasă provocând momentan inima mea să se grăbească de îngrijorare.

„Nu-ți face griji, omule. Gândește-te la toate porcăriile pe care le poți revendica amnezie pentru care, în mod normal, ai avea rahat."

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Becks și personalitatea lui plină de îndrăzneală pentru că, chiar dacă eu încă îl pot vedea pe Colton luptându-se în timp ce încearcă să prindă totul, și eu pot simți o parte din tensiune se relaxează din mâna lui pe care o țin. Mă întâlnesc cu ochii lui Becks, a tăcut mulțumesc trecând între noi.

Tawny își curăță gâtul încet și dintr-o dată e ca și cum am ieși cu toții gândurile noastre private cu sunetul. Colton inspiră adânc și spune: „Tawny, Am nevoie să emiteți imediat un comunicat de presă."

„Ce ai vrea să spună?" Doamna mereu eficientă întreabă în timp ce merge patul de lângă mine, pe măsură ce Colton își adună gândurile. Și doar cu cea mai mică privire aruncându-mi drumul, ea se concentrează asupra lui și își înmoaie vocea. - Colton?

„Da?" răspunde el ridicând ochii pentru a întâlni întrebarea din vocea ei.

Ea întinde mâna și îi strânge bicepsul, cu ochii rătăcind peste rana lui înainte de a-i retrace mâna când acesta nu răspunde. „Mă bucur atât de mult că ești tu Bine."

Pot auzi sinceritatea din vocea ei - știu că o spune cu adevărat - dar tot nu o face fă-mă să-i mai placă.

„S-ar putea să fiu mult mai rău din ceea ce mi s-a spus, așa că voi ajunge acolo." Colton ia o înghițitură de apă în timp ce fruntea i se brăzdează concentrată. „Spune-le că sunt treaz și au fost pentru o zi sau cam așa ceva. Sunt pe drumul spre recuperare și mă voi îndrepta înapoi în California în decurs de săptămână, odată ce

sunt eliberat, și întorcându-mă pe pistă imediat. Mulțumiți-le pentru sprijin și rugăciuni și, în loc de flori sau cadouri, aș prefera să facă o donație pentru Corporate Cares. Băieții au nevoie de ea mai mult decât mine."

Tawny își ridică privirea de pe telefon, unde scrie toate acestea și întreabă: „Dar pierderea memoriei?”

„Nimic din treaba lor”, spune Colton, aruncând o privire din nou către Becks, tăcut înțelegând trecerea între ei. "Asta e tot." Tawny își ridică atenția telefonul ei și se uită la Colton de parcă nu ar înțelege. "Poti pleca acum," îi spune el și trebuie să ascund aspectul de șoc pe fața mea la neașteptat concediere.

Capul lui Tawny se ridică în timp ce își înfige telefonul în poșetă. „Ei bine, um, bine”, spune ea, colorându-și obrajii în timp ce se îndreaptă spre ușă.

„Hei, Tawn?” Cuvintele lui Colton o opresc și acidul din tonul lui îl surprinde la naiba de mine.

"Da?" întreabă ea în timp ce se întoarce pentru a ne înfrunta pe noi doi una lângă alta.

„După ce emiteți comunicatul de presă, vă puteți lua lucrurile și vă puteți îndrepta Acasă."

își înclină capul și se uită fix la Colton o clipă, confuzie pălăind peste fața ei. "E în regula. Este mai bine dacă rămân aici și mă ocup de mass-media ..."

„Nu”, spune Colton. „Nu cred că înțelegi ce spun.” Tawny limba se aruncă și își udă buza de jos în timp ce nervii încep să mănânce la ea. Ea ia o pășește spre pat în timp ce începe să explice. „Ne-am cunoscut, ce?

Cea mai mare parte a vieții noastre? Suficient de mult pentru ca tu să știi că nu-mi place să fiu futut

cu." Colton se apleacă înainte în timp ce ochii ei se măresc și îmi țin respirația neîncredătoare

la gheața din vocea lui. „Te-ai tras cu mine, T. Și mai important, tu futut cu Rylee. Acum că? Asta îmi amintesc cu siguranță. Joc încheiat. Ambalaj rahatul tau. Esti concediat."

Îl aud pe Beckett supt o respirație. în același timp, Tawny spursă: „Wh- ce? Colton,tu ..."

"Salvați-l." Colton ridică o mână să o oprească și clătină din cap dezamăgire. „Salvați-vă scuzele ridicole și mergeți înainte să faceți lucruri mai rău pentru tine."

Ea doar îl privește, clipind din lacrimi înainte de a arunca o privire spre el Beckett, învârtindu-se pe tocuri și ieșind repede din cameră.

0 privesc plecând, încercând să înțeleg ce ar fi să fii în pielea ei. Să-ți pierzi atât slujba, cât și omul pe care l-ai crezut este al tău.

Și când îl aud pe Colton respirând uriaș lângă mine, chiar îmi pare rău pentru ea.

Nu chiar.

Chapter Twelve

Un sunet înăbușit mă trage din somn. Și sunt atât de obosit - atât de dorind să mă scufund în uimirea orbitoare pentru că am dormit atât de puțin în ultimii doi săptămâni - că țin ochii închiși și îl scriu ca un ronron al motorului jetului. Dar pentru că acum sunt treaz, când îl aud a doua oară, știu că mă înșel.

Deschid ochii, tresărit de ceea ce văd. Vederea băiatului meu rău nechibzuit... ochii strânsi strâns, dinții mușcându-i buza de jos și fața pictată cu durere care îi curge pe obraji - venind complet desființat într-o liniște disciplinată. Sunt momentan înghețat de incertitudine.

Sunt nesigur pentru că am simțit o deconectare între noi în ultimele zile. Pe de o parte, am simțit că încercă să mă împingă - ține-mă la brațe lungime - prin menținerea superficială a tuturor discuțiilor. Spunând că îi doare capul, că el trebuia să dorm, în momentul în care am adus în discuție orice subiect serios.

Și apoi au fost momentele ciudate când a crezut că nu plătesc atenție la el când aș observa că se uită la mine din reflexia din fereastra camerei cu o privire de venerație dureroasă, una a dorului înțepenit de tristețe. Și acea privire singulară a provocat întotdeauna frisoane să danseze peste carnea mea.

Singurul scoate un suspin și deschide ochii încet, durerea atât de evidentă în ei, bărbatul meu crescut de lacrimile unui băiețel speriat. Se uită în altă parte momentan și îl văd încercând să se adune, dar doar ajunge strângând ochii și plângând și mai tare.

- Colton? Mă deplasez din poziția mea înclinată, începând să întind mâna, dar apoi trăgându-se înapoi în incertitudine pentru că dezolarea absolută se reflecta în ochii lui. Ezitării mele îi răspunde Colton privindu-mi mâna și clătinând din cap dacă o atingere de la mine îl va sfărâma.

Și totuși nu pot rezista. Nu pot niciodată când vine vorba de Colton.

Nu-l pot lăsa să sufere în tăcere din orice îi mănâncă sufletul și umbrindu-i fața. Trebuie să mă conectez cu el, să-l consolez singurul mod în care pare să funcționeze în ultimele săptămâni.

Îmi desfac centura de siguranță și traversez distanța dintre noi, ochii îmi întreabă dacă este în regulă să faci legătura cu el. Nu-l las să răspundă - nu da el o altă șansă să mă îndepărteze - ci mai degrabă să se așeze peste poala lui. Îmi învelesc cu brațele în jurul lui cât de bine pot, îmi cuibăresc capul în cotul gâtului și drept țineți-vă într-o liniște liniștitoare.

Ține-te în timp ce pieptul îi tremură și respirația.

Pe măsură ce lacrimile îi cad, fie îi curăță sufletul, fie prefigurează iminentul devastare.

Iapier U hirte en

„Nu am nevoie de un scaun cu rotile!”

Este a patra oară când o spune și este singurul lucru pe care mi l-a spus de atunci trezindu-se în avion. Îmi mușc buzele și îl privesc zbatându-se în timp ce se uită la el asistentă când împinge scaunul încă o dată în spatele genunchilor lui fără spunând un cuvânt pacientului ei dificil. Îl văd începând să se obosească de la efortul de a coborî din mașină și de a merge pe un picior sau altul cam în față ușă, înainte de a opri și de a sprijini o mână pe peretele de sprijin. Tulpina este așa evident că nu mă mir când, în cele din urmă, cedează și se așează.

Mă bucur că am trimis mesaje text tuturor din timp și le-am spus să rămână în interiorul casa și nu ne întâmpina pe alee. După ce a urmărit efortul pe care l-a luat ca să cobor din avion și să intru în mașină, m-am gândit că s-ar putea să fie jenat dacă ar fi avut-o o audientă.

Paparazzi încă tipă de cealaltă parte a porților închise, strigând pentru a obține o imagine sau un citat de la Colton, dar Sammy și noile sale adăugiri la personalul își face treaba păstrând acest moment privat, ceea ce sunt atât de recunoscători pentru.

„Dă-mi doar un minut nenorocit”, mârâie el când ea începe să-l împingă și Văd că l-a lovit din nou o durere de cap când își pune capul în mâini, degetele îndoind factura pălăriei sale de baseball și stă acolo.

Inspir adânc din locul meu tăcut de pe margine, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă cu el. Și după avariul său tăcut pe jet, știu că este mai mult decât durerile de cap. Mai mult decât prăbușirea. Ceva s-a schimbat și eu Nu prea pot să-mi pun degetul pe cauza personalităților sale în război.

Și faptul că nu pot identifica motivul pentru care nervii mei dansează pe margine.

Colton își apasă mâinile în lateralul pălăriei și văd tensiunea din a lui umerii în timp ce încearcă să se pregătească de durerea care îi radiază din cap. Merg spre el, incapabil să reziste încercării de a ajuta cumva, deși știu că nu sunt nimic pot face cu adevărat și doar așează-mi mâinile pe umerii lui ca să-i spun că sunt Acolo.

Că nu e singur.

„Nu am nevoie de o nenorocită de asistentă care să mă vegheze. Sunt bine. Într-adevăr, ”Colton

spune din poziția sa parțial înclinată pe șezlong. Toată lumea a plecat la scurt timp după sosirea noastră, toată lumea, în afară de Becks și de mine, ne dăm seama ce naibii starea de spirit în care se afla Colton. Colton a parcat pentru ultima oară pe terasa de la etaj treizeci de minute pentru că, după ce a fost prins în spital atât de mult timp, el doar vrea să stea în soare în pace. O pace pe care nu o primește de când se ceartă cu toată lumea despre cum se simte perfect și vrea doar să fie lăsat singur.

Becks își încrucișează brațele pe piept. „Știm că ești dur și tot, dar ai luat destul de mult. Nu te vom părăsi...”

"Lasă-mă dracu 'în pace, Daniels." Colton latră, supărarea evidentă în a lui ton în timp ce Becks se îndreaptă spre el. „Dacă aș vrea cei doi cenți, aș fi întregat.”

„Ei bine, deschideți pușculița pentru că vă voi oferi un întreg merită nenorocit de dolar”, spune el în timp ce se apleacă mai aproape de Colton. "Capul tau doare? Vrei să fii un prick pentru că ai fost închis într-un nenorocit spital? Vrei simpatie pe care nu o primești? Pai rau. Tu

aproape că a murit, Colton - a murit - așa că închide dracu și renunță să fii un tâmpit la oameni cărora le pasă cel mai mult de tine." Becks clătină din cap spre el exasperare în timp ce Colton doar își trage pălăria jos pe frunte și băjbăi.

Când Becks vorbește în continuare, vocea lui este calmul liniștit și calculator cu care a folosit eu când eram în camera de hotel cu o seară înainte de accident.

„Nu vrei băi de burete de la Nurse Ratchet jos? Și eu înțeleg asta. Dar ai de ales, pentru că fie ea, fie eu, fie Rylee te spală

mingi în fiecare seară, până când ești liniștit de documente. Știu pe cine aș alege și asta sigur că dracu nu sunt eu sau marea nemernică, grozavă, din bucătărie. Te iubesc, tipule, dar prietenia mea trasează linia când vine vorba de atingerea gunoiului tău." Becks se apleacă înapoi, cu brațele încrucișate și sprâncenele ridicate. El ridică din umeri umerii pentru a repeta întrebarea.

Când Colton nu vorbește, ci mai degrabă rămâne ornery și îl privește pe Becks coborând de sub marginea capacului său, mă ridic - obosit, obraznic și doritor timpul singur cu Colton - pentru a încerca să ne îndreptăm din nou lumea.

- Rămân, Colton. Fara întrebări. Nu te las aici tu." Îmi ridic mâinile când încep să se certe. Tâmpit încăpățânat. "Dacă vrei să te porți în continuare ca unul dintre băieți atunci când aruncă o furie, atunci eu încep să te trateze ca pe unul".

Pentru prima dată de când am ieșit pe terasă, Colton își ridică ochii spre întâlneste-l pe al meu. „Cred că este timpul să plece toată lumea.” Vocea lui este joasă și plină de răutate.

Merg mai aproape, dorind ca el să știe că poate împinge tot ce vrea, dar eu nu sunt A da înapoi. Îi arunc propriile cuvinte înapoi în față. Cuvinte nici nu sunt sigur își amintește. „Putem face acest lucru într-un mod ușor sau greu, Ace, dar odihnește-te sigur că va fi drumul meu.”

Mă asigur că Becks a blocat ușa din față la ieșire înainte de a apuca farfurie de brânză și biscuiți pentru a reveni la etaj. Îl găsesc pe Colton în același lucru locație pe șezlong, dar și-a scos pălăria, capul lăsat pe spate, ochii închis. Mă opresc în prag și mă uit la el. Prind plasurele ras care este începând să crească din nou peste cicatricea lui urâtă. Observ brazda din frunte că îmi spune că este orice în afară de pace.

Intru liniștit în patio, piesa Hard to Love cântă încet la radio, și sunt recunoscător că îmi maschează pașii, așa că nu-l trezesc în timp ce-i setez durerea medicamente și farfurie cu mâncare jos pe masa de lângă el.

„Poți să pleci și tu acum.”

Vocea lui dură mă înspăimântă. Cuvintele lui neașteptate mă aruncă. Temperamentul meu fierbe. Mă uit la el și nu pot face altceva decât să clătin din cap bătând neîncredere pentru că ochii lui sunt încă închiși. Totul din trecut câteva zile mă lovește ca un caleidoscop al amintirilor. Distanța și evitare. Este vorba despre mai mult decât să fii iritat să fii închis în timpul recuperarea lui. „Ai nevoie de ceva pentru a te lăsa de pe piept?”

Un pescăruș singuratic scârțâie deasupra capului în timp ce aștept răspunsul, încercând să mă pregătesc pentru orice-o să-mi spună. A plecat de la plâns fără explicații să-mi spui să plec - deloc un semn bun.

„Nu am nevoie de nenorocita ta de milă. Nu ai o casă plină de băieți mici? care au nevoie de tine pentru a contribui la îndeplinirea acelei trăsături inerente a ta pentru a planca și a sufoca? ”

Ar fi putut să-mi spună fiecare nume oribil din carte și nu ar fi înțepenit la fel de mult ca acele cuvinte cu care tocmai m-a palmuit. Sunt uluit, gura deschizându-se și închizându-mă când mă holbez la el, cu fața înclinată spre soare, cu ochii încă închiși. "Scuzati-mă?" Nu se potrivește cu ceea ce tocmai a spus, dar este tot ce am.

"M-ai auzit." Își ridică bărbia aproape în concediere, dar încă o păstrează pe a lui cu ochii închiși. „Știi unde este ușa, iubito.”

Poate că lipsa mea de somn mi-a estompat reacția obișnuită, dar aceste cuvinte doar a trecut comutatorul la sută la sută. Simt că ne-am întors timp cu câteva săptămâni în urmă și îmi revin imediat garda de protecție. Faptul că el Nu mă privește este ca kerosenul pentru flacăra mea. „Ce naiba se întâmplă, Donavan? Dacă vrei să mă arunci, cel mai puțin poți face este să-mi dai prin amabilitatea de a mă privi.”

Își deschide ochii cu ochii de parcă l-ar fi iritat să trebuiască să mă acorde atenție și am avut-o. A reușit să mă rănească în toate cele cinci minute pe care le-am avut singur împreună și faptul că stabilitatea mea emoțională este menținută împreună de nici șirurile sfâșiate nu ajută. Mă urmărește și apare o fantomă de zâmbet, de parcă s-ar bucura de reacția mea, bucurându-se să se joace cu mine.

Cuvintele nerostite îmi pălpăie prin minte și îmi șoptesc, cheamă-mă la uită-te mai aproape. Dar ce îmi lipsește aici?

„Rylee, este probabil cel mai bine dacă o numim așa cum o vedem”.

„Probabil cel mai bun?” Vocea mea crește și îmi dau seama că poate suntem amândoi un întreaga mulțime epuizată și copleșită de tot ce s-a întâmplat, dar eu sunt încă nu primesc ce naiba se întâmplă. Panica începe să crească în mine pentru

că poți ține atât de strâns de cineva care nu vrea să fie ținut pe la. „Ce naiba, Colton? Ce se întâmplă?”

Mă dau jos de pe scaun și mă îndrept spre pervaz și mă uit peste apă după un moment, având nevoie de un minut pentru a împinge frustrarea, astfel încât răbdarea să poată reapărea, dar sunt pur și simplu uzat de biciul emoțiilor. - Nu să mă alungi, Colton. Nu trebuie să ai nevoie de mine niciun minut și apoi îndepărtează-mă cât de tare poți următorul." Încerc să țin răul departe de mine vocea, dar este practic imposibilă.

„Pot face ce naiba vreau!" strigă la mine.

Mă întorc înapoi, cu maxilarul încheștat, gustul respingerii proaspăt în gură. „Nu când ești cu mine, nu poți!" Vocea mea răsună peste betonul curtea în timp ce ne uităm la fiecare, tăcerea înăbușind încet posibilitățile.

„Atunci poate că nu ar trebui să fiu cu tine." Oțelul liniștit după cuvintele sale bate vântul din mine. Durerea iradiază în piept în timp ce trag aer. Ce naiba? Făcut Am citit totul greșit? Ce îmi lipsește?

Vreau să mă rup în el. Vreau să-i dezlănțuiesc furia pe care o simt reverberând prin mine.

Colton își abate ochii momentan și în acel moment, totul în cele din urmă clicuri. Toate piesele de puzzle care păreau greșite în ultima săptămână se potrivesc în cele din urmă împreună.

Și totul este atât de transparent acum, mă simt ca un idiot, încât nu l-am pus laolaltă mai curând.

E timpul să-i sunăm cacealma.

Dar dacă îl numesc și mă înșel? Inima îmi pânzește în gât la gândit, dar ce altă opțiune mai am? Îmi netez mâinile pe coapse blugii mei, urând că sunt nervos.

„Bine", demisionez în timp ce fac câțiva pași spre el. "Știi ce? Tu ești dreapta. Nu am nevoie de rahatul ăsta de la tine sau de la altcineva." Clătin din cap și mă holbez

la el în timp ce apucă pălăria, o așază pe cap, coborând factura ca să pot abia îi văd ochii care sunt acum deschiși și mă privesc cu intensitate păzită. „Non-negociabil, îți amintești?" Îmi arunc amenințarea înapoi spre el din cada noastră

Acord cu săptămâni în urmă, și cu aceste cuvinte văd o bucată de emoție pălpăie prin ochii lui altfel stoci.

Doar ridică din umeri cu nonșalanță, dar eu sunt în jocul lui acum. Pot *Nu știu ce este, dar ceva nu este în regulă și, sincer, a fost aici, a făcut asta* rahatul îmbătrânește. „Nu ai învățat dracului ceva? Au eliminat o parte a bunului simț a creierului tău când îl taie deschis?"

Ochii lui se apropie de ai mei acum și știu că i-am atras atenția. Bun . El nu vorbește, dar măcar știu că ochii lui sunt asupra mea, atenția sa este concentrată. „Eu nu ai nevoie de rahatul tău condescendent, Rylee". Își scoate nota pălăriei lăsat peste ochi și își așteaptă capul înapoi, renunțându-mă din nou. "Tu să știi unde este ușa."

Sunt peste patio și mi-am scos pălăria din cap în câteva secunde, fața mea coborâtă la câțiva centimetri de a lui. Ochii lui se deschid fulgerător și pot vedea spălare de emoții în ele din acțiunile mele neașteptate. Lucrează o rândunică în gâtul lui, în timp ce-mi țin privirea, refuzând să dau înapoi.

„Nu mă alunga sau voi împinge înapoi de zece ori mai tare", îmi spun el, implorându-l să privească adânc și să fie sincer cu el însuși. A fi sincer despre noi. „Mi-ai făcut rău intenționat înainte. Știu că lupti murdar, Colton ... deci de ce încerci să mă protejezi? " Mă cobor înăuntru șezlongul, coapsele noastre perindu-se unul pe celălalt, încercând să facă conexiune, astfel încât să o poată simți, astfel încât să nu o poată nega.

Se uită spre ocean câteva clipe și apoi se uită înapoi la mine, clar conflictual. "Tot. Nimic." El ridică din umeri, întorcându-și din nou ochii. "De la mine." Pauza din vocea lui dezvăluie minge de tensiune înnodată în jur inima mea.

„Ce ... despre ce vorbești?" Îmi strecor mâna în a lui și o strâng ea, întrebându-se ce se întâmplă în capul lui. "Protejează-mă? Mă comanzi înjur și să-mi spui să scap dracului nu mă protejezi, Colton. este mă rănești. Am trecut prin asta și..."

- Lasă-l, Ry.

„Nu renunț la rahatl", îi spun, pitch-ul meu crescând pentru a-mi da punctul peste. „Nu ajungi să ..."

„Lasă-l!" poruncește, cu maxilarul încheștat, cu tensiune la gât.

"Nu!"

„Ai spus că nu mai poți face asta." Vocea lui mă strigă peste sunetele calmante ale oceanului de dedesubt în ciuda valurilor turbulente care se prăbușesc în mine

inima. Chila uniformă a tonului său mă avertizează că doare, dar sunt cuvintele pe care el spune că mă caută în memorie despre ce vorbește.

"Ce-?" Încep să spun, dar mă opresc când el ridică mâna, ochii stoarcându-se în timp ce durerea de cap a grupului îl lovește momentan. Și bineînțeles că eu simți-te vinovat că l-ai împins în asta, dar e nebun dacă crede că mă duc oriunde. Vreau să-l întind și să-l calmez, să încerc să iau durerea, dar știu că nimic din ceea ce pot face nu va ajuta, așa că mă așez și mă frec cu degetul mare absent peste pe spatele mâinii sale încordate.

„Când am fost afară ... te-am auzit spunându-i lui Becks că nu mai poți face asta ... că ai ieși cu plăcere afară ... "vocea lui se îndepărtează în timp ce ochii lui plictiseau în ai mei, mușchiul maxilarului pulsând. Obstinatul se așează la maxilar și îi întreabă cuvintele nu.

„Despre asta este vorba?" Întreb uluit și lovit cu realizare dintr-o dată. „Un fragment dintr-o conversație pe care am avut-o cu Becks când am spus M-aș fi îndepărtat cu bucurie de tine - am făcut ceva, orice altfel - dacă te-ar fi împiedicat să fii comat într-un spital pat?" Văd cum mintea lui a modificat fragmente din conversația mea cu Beckett, dar nu m-a întrebat niciodată despre asta. Niciodată comunicat. Și acest fapt, mai mult decât neînțelegerea, mă supără.

- Ai spus că vei ieși cu plăcere. Repetările sale, vocea hotărâtă ca și cum ar fi el nu crede că-i spun adevărul. „Nu este nevoie de milă și nici binevenită".

„Te-ai îndepărtat pentru că crezi că sunt aici doar din milă? Acea te-ai rănit și acum nu te mai vreau?" Și acum sunt supărat. „Mă bucur te-ai gândit atât de mult la mine. Un astfel de tâmpit, "murmur mai mult pentru mine decât pentru

I. „Simțiți-vă liber să faceți presupuneri, pentru că în cazul în care nu ați observat, au făcut minuni pentru relația noastră până acum, nu?" Nu mă pot abține de sarcasm picurând din vocea mea, dar după tot ce am trecut împreună ... la tot ceea ce pare să revenim întotdeauna când totul este spus și făcut - sunt rănit că chiar și de la distanță crede că o să-l vreau mai puțin pentru că nu este suta la suta.

- Rylee. El suflă puternic și întinde mâna spre mine, dar eu o trag înapoi. „Nu mă face Rylee". Nu mă pot abține de lacrimile care înoată în ochii mei.

„Aproape că am pierdut tu-

„Ai dracului de dracului că ai făcut-o și de aceea trebuie să te las să pleci!" țipă înainte de a jura un blestem murmurat. Își înșira degetele la spate de gât și apoi își trage coatele în jos, încercând să-i împiedice o parte din furie. Ochii mei fulgerează pentru a-l întâlni pe ai lui, respirația mea sufocată de confuzie. „Te-am auzit mai departe telefonul cu Haddie noaptea trecută când credeai că dorm. Te-am auzit

spune-i că nu ești sigură că vei putea să mă privești cum mă întorc din nou în mașină. Nu pot fi făcut să aleg între tine și curse ", spune el, o angoasă atât de palpabilă îl rostogolește în valuri și se prăbușește în disperarea care emana de la mine. „Eu am nevoie de amândoi, Rylee." Dezolarea vocii sale lovește acorduri adânc în interiorul eu, frica lui transparentă. "Amândoi."

Și acum îl înțeleg. Nu este că el crede că nu îl vreau pentru că este rănit, este că nu îl voi dori în viitor pentru că mă voi teme pentru fiecare minut din fiecare în al doilea rând că se află în mașina respectivă, precum și minutele care au dus la aceasta.

Habar n-aveam că mi-a auzit conversația. O conversație cu Haddie care a fost atât de sincer, îmi amintesc să-mi amintesc câteva dintre lucrurile pe care le-am spus, fără acoperire cu zahăr aș folosi cu majoritatea altora.

Îmi ridic mâna la fața lui și o aduc înapoi pentru a o privi pe a mea. "Vorbește-mi, Colton. După tot ce am trecut, nu mă poți exclude sau împinge departe. Trebuie să vorbești cu mine sau nu putem merge niciodată înainte."

Îi văd emoțiile transparente din ochi și urăsc să-l privesc lupta cu ei. Urăsc să știu că ceva l-a mâncat în trecut săptămână când ar fi trebuit să fie îngrijorat de recuperare. Nu despre noi. urăsc că a pus chiar la îndoială orice are legătură cu noi.

Respiră o respirație tremurătoare și închide ochii momentan. "Încerc să fac ce este mai bine pentru tine." Vocea lui este atât de moale încât sunetul valurilor aproape îl înecă.

„Ce este mai bine pentru mine?" Întreb pe același ton, confuz, dar nevoind înțelegeți acest om atât de complicat și totuși atât de copil în multe feluri.

El deschide ochii și durerea este acolo, atât de crudă și vulnerabilă încât mă fac interiorul se răsucesce. „Dacă nu suntem împreună ... atunci nu te pot răni de fiecare dată când intru mașina.”

Înghite și îi dau un moment să găsească cuvintele pe care le văd căutând ... și să-mi recapăt abilitatea de a respira. M-a îndepărtat pentru că îi pasă, pentru că mă pune pe primul loc și inima mi se umflă la gând.

Se ridică și ia mâna pe care o odihnesc pe obraz, o șireturile degetele cu el și îl sprijină în poală. Ochii lui rămân concentrați asupra conexiunii noastre.

„Ți-am spus că mă faci un om mai bun ... și încerc atât de tare să fiu așa pentru tine, dar eșuez lamentabil. Un bărbat mai bun te-ar lăsa să pleci așa că nu trebuie să retrăiești ce s-a întâmplat cu Max și cu accidentul meu de fiecare dată când urcă în mașină. El ar face ce este mai bine pentru tine.”

Îmi ia un moment să-mi găsesc vocea, deoarece ceea ce tocmai mi-a spus Colton ... aceste cuvinte - sunt echivalente cu a-mi spune că mă concurează. Ele reprezintă un astfel de evoluție în el ca om, nu pot opri lacrima care îmi alunecă pe obraz.

Mă las în fața necesității. Mă aplec și îmi lipesc buzele de ale lui. A gusta și a lua doar o mică asigurare că este aici și în viață. Că omul pe care l-am gândit și am sperat că el a fost sub toate cicatricile și a fost rănit, într-adevăr este acolo, într-adevăr este frumos om deteriorat ale cărui buze sunt lipite de ale mele.

Îmi retrag o fracțiune și mă uit în ochii lui. „Ce este mai bine pentru mine? Nu tu știi ce e mai bun pentru mine ești tu, Colton? Fiecare parte din tine. Încăpățănatul, sălbaticul și nesăbuit, distracția iubitoare, serioasă și chiar părțile rupte ale tu, îi spun, apăsându-mi buzele pe ale lui între fiecare cuvânt. „Toate aceste părți de tine nu voi putea găsi niciodată în altcineva ... de asta am nevoie. Ceea ce vreau. Tu, iubito. Doar tu.”

Întăcesc ce este iubirea, vreau să țin la el. Scutură-l până înțelege că aceasta este iubire adevărată. Nu durerea și abuzul neîngrădit din trecutul său. Nu asta versiunea răscuită a mamei. Aceasta este iubirea. Eu și el, făcându-l să funcționeze, unul fiind puternic atunci când celălalt este slab. Gândindu-se la celălalt mai întâi când știu partenerul lor va simți durere. Dar nu pot spune asta.

Nu-l pot speria să-și amintească ce a simțit pentru mine sau mi-a spus. Și ca oricât mă strică că nu pot spune că te concurez cu el, îi pot arăta stând lângă el, ținându-l de mână, fiind puternic când are nevoie de mine cel mai. Tăcând când tot ce vreau să fac este să-i spun.

În timp ce dă din cap capul său, o acceptare tăcută a rugămintii din cuvintele mele. „Ce ai spus Haddie este adevărat. O să te omoare de fiecare dată când mă urc în mașină ...”

„Nu am de gând să mint. O să mă omoare, dar îmi voi da seama cum să mă descurc când ajungem în acel punct”, îi spun, deși simt deja frica care pătează marginile psihicului meu la gând. „Ne vom da seama”, mă corectez iar cel mai adorabil zâmbet își încovoie un colț al gurii, topindu-mi inima.

El doar dă din cap, cu ochii transmițând cuvintele pe care vreau să le aud și pentru acum, îmi ajunge. Pentru că atunci când ai totul în fața ta, vei accepta orice doar pentru a-l păstra acolo.

„Nu mă pricep la asta”, spune el, și văd cum îngrijorarea îi umple ochii, etch peste trăsăturile sale.

„Nimeni nu este”, îi spun, strângându-ne degetele legate. „Relațiile nu sunt ușor. Sunt dure și pot fi uneori brutale ... dar acestea sunt momentele în care înveți cel mai mult despre tine. Și când vor avea dreptate, mă opresc, asigurându-mă că îi privește ochii sunt statornici pe ai mei, „pot fi ca și cum ai veni acasă ... să-ți găsești restul suflet...” „Mi-am ferit ochii, jenat brusc de comentariile mele introspectice și tendințele mele romantice fără speranță.

Îmi strânge mâna, dar eu îmi păstrez fața spre soare, sperând culoarea pătarea obrazilor nu se observă. Minte mea aleargă cu posibilitățile pentru noi dacă el poate găsi doar în sine să mă lase să am un loc permanent acolo. The tăcerea este în regulă acum, deoarece spațiul gol dintre noi plutește potențial în loc de neînțelegere. Și pe acest patio, scăldat de lumina soarelui, suntem pierduți în gânduri pentru că acceptăm faptul că există mâine pentru ca noi să experimentăm împreună și acesta este un loc bun pentru a fi.

În timp ce mintea îmi rătăcesc, văd pe masă farfuria cu alimente și medicamente pentru durere pentru noi. „Hei, trebuie să-ți iei pastilele”, spun, întorcându-mă în cele din urmă spre el și întâlnindu-și ochii.

El întinde mâna și îmi cuprinde partea laterală a feței, perindu-i tamponul degetului mare peste buza de jos. Trag într-o respirație tremurată, afectată, în timp ce își înclină capul și mă urmărește. - Ești singurul medicament de care am nevoie, Rylee.

Nu mă pot abține să zâmbetul care se răspândește pe buzele mele sau comentariul sarcastic care îmi alunecă de pe limbă. „Cred că medicii nu s-au încurcat cu capacitatea ta de a livra nu-i așa?

„Nu”, spune el cu un zâmbet diabolic care mă face să mă aplec în el la fel timpul pe care îl face, astfel încât să ne întâlnim în centru.

Buzele noastre se perie atât de ușor, o dată, apoi de două ori, înainte de a-și despărți buzele și își alunecă limba între a mea. Limba noastră dansează, mâinile noastre mângâie și inimile se umflă când ne așezăm în tandrețea sărutului. Își aduce cealaltă mână până să-mi iau fața și o simt tremurând în timp ce el încearcă să o țină acolo. Mă ridic ridică mâna pentru a ține partea exterioară a lui și a-l ajuta să o țină pe obrazul meu. Dorința se învâрте adânc în burta mea și, din câte știu, nu pot să-mi potolesc corpul dor, după ordinele medicului, nu înseamnă că nu vreau să disper.

Când ne conectăm prin intimitate, este mai mult decât suflarea minții orgasm din mâna Coltonului, atât de priceput, dar mai degrabă ceva ce nu pot pune exact cuvinte la. Este aproape ca și când, atunci când ne conectăm, există o mulțumire care își țese drumul adânc în sufletul meu și mă completează. Ne leagă. Și eu dor de acel sentiment.

Un geamăt sexy ca iadul iese din fundul gâtului, care nu ajută să se oprească durerea pe care o am pentru el. Îmi întind mâna liberă și o alerg în avion a pieptului său, iubind vibrația care fredonează sub degetele mele ca urmare a mea atingere. Frisoane îmi înțepează pielea și nu provine din briza oceanului, ci mai degrabă din val de mare al senzațiilor corpului meu îi lipsește disperat.

„La dracu, mor să fiu în tine, Ry”, îmi șoptește pe buze ca fiecare nervul din corpul meu atrage atenția și imploră să fie luat, marcat și refăcut e din nou peste tot. Și sunt atât de aproape să spun dracu 'ordinele medicului, încât sunt mâna îi alunecă pe trunchi pentru a-i aluneca sub brâu, când îi simt corpul încordat și respirația lui șuieră.

Sunt imediat umplut de vinovăție pentru lipsa mea de voință de a lua ispită atât de ușor la îndemână și trec la alertă maximă. „Una rea?”

Grimasa de pe fața lui Colton rămâne, cu ochii strâni, în timp ce doar dă din cap capul încet și se mișcă înapoi pe scaun până când se așază. Mă întind după medicament și le-a p.us în mâinile lui.

Cred ca nu sunt singurul medicament de care are nevoie la urma urmei.
Gliapter fourteen

Mă rătăcesc pe holurile casei Malibu - îngrijorare pentru Colton, dor de casă pentru băieți și lipsa lui Haddie, toate mă jefuiesc de somn. Acesta a fost cel mai mult timp am fost departe de oricare dintre ei și, atât cât îl iubesc pe Colton, sunt având nevoie de acea legătură cu viața mea.

Am nevoie de energia lor care îmi ridică mereu sufletul și îmi hrănește spiritul. Am ratat Depunerea lui Zander, prima acasă a lui Ricky, Aiden fiind chemat în biroul directorului pentru a opri o luptă, mai degrabă decât a începe una ... Mă simt ca un rău mama neglijându-și copiii.

Nu găsesc alinare, urc scările pentru a unsprezecea oară pentru a-l verifica. Pentru a vă asigura că este încă eliminat de la cocktailul de medicamente Dr. Irons prescris la telefon mai devreme când durerea de cap a lui Colton nu se lăsa.

Sunt încă îngrijorat. Cred că, subconștient, mă tem să adorm pentru că aș putea dor de ceva de care are nevoie.

Apoi mă gândesc la dezvăluirile lui Colton mai devreme înainte de durerea de cap, iar eu nu mă pot abține de zâmbetul care îmi înmoaie fața. Cunoașterea pe care încerca să o facă împingeți-mă departe pentru a mă proteja poate că a fost greșit, dar totuși perfect.

Cu siguranță există încă o speranță pentru noi.

Mă îndrept spre pat, Halestorm jucând încet pe capul stereo și nu mă pot abține de respirația pe care o țin în timp ce mă așez pe pat lângă el. Stă întins pe a lui stomacul, brațele îngropate sub pernă și fața înclinată în lateral patul cu fața spre mine. Cearșafurile de culoare albastru deschis au căzut sub talia lui, iar a mea ochii urmăresc liniile sculptate ale spatelui său, degetele mele mângâie atingând încălzit căldura pielii sale. Ochii mei rătăcesc peste cicatricea de pe cap și observ că o bucată de păr începe să crească cu miriște. În cel mai scurt timp, nimeni nu va face cunoaște trauma de sub părul lui.

Dar voi ști. Și îmi voi aminti. Și o să mă tem.

Clătin din cap și strâng ochii, având nevoie să mă controlez amprenta rampantă a emoțiilor. Observ cămașa lui aruncată pe pat lângă el și nu mă pot abține să-l ridic și să-mi îngrop nasul, să beau în mirosul lui, am nevoie de conexiunea mapată în mintea mea pentru a diminua îngrijorarea care este acum

constant. Totuși nu este suficient, așa că mă târăsc în pat lângă el. Mă aplec înainte, aveți grijă să nu-l deranjați și apăsați-mi buzele pe locul chiar între umărul lui lame.

Îi inspir parfumul, simt căldura cărnii sale încălzite sub buzele mele și slavă Domnului că am din nou acest moment cu el. A doua sansa. Stau așa pentru o clipă, mulțumesc tăcut, îmi trece prin minte când Colton scâncete.

„Vă rog nu”, spune el, tonul juvenil din timbrul masculin este bănuitor, *deranjant, devastator. „Te rog, mami, voi fi cuminte. Doar nu-l lăsa să doară pe mine.”*

Își bate capul în semn de protest, corpul se încordează, brațele se întind ca sunetele pe care le are devenind mai ferm, mai supărător. Încerc să-l trezesc, să-l iau umerii și scutură-l.

„Te rog, mami. Pleeeaaaasseeeee ”, scâncete el cu o voce rugătoare fluturând de toare. Inima mea se găzduiește în gât și lacrimile îmi apar în ochi acea combinație stranie de băiețel din bărbatul matur.

„Trezește-te, Colton!” îi împing umărul înainte și înapoi, pe măsură ce devine mai animat, dar puterea rețetelor pe care mi le-a dat doctorul Irons el este prea puternic ca să-l scoată din coșmar. „Haide, trezește-te”, spun din nou, pe măsură ce trupul său începe să se clatine, cântarea prea familiară îi cade de pe buze.

Sughițesc un suspin în timp ce el se schimbă din nou, vocea tăcută și se rostogolește pe spate. El se mai schimbă de vreo două ori și mă simt ușurat că coșmarul lui pare să fi plecat. Totuși, pare încă neliniștit, așa că mă târăsc lângă el și-mi pun capul pieptul, piciorul lui agățat de al lui și îmi sprijin mână de inima lui care îi bate frenetic. Și fac singurul lucru pe care îl pot, sperând să-l liniștesc, cânt.

Cânt despre băieți și dragoni imaginați. A crede în ceva necrezut. A uitării și a merge mai departe.

„Tatăl meu îmi cânta asta când aveam coșmaruri.”

Râsul său de voce mă sperie pe prostii. Nici nu știam că are trezit. Îmi pune un braț în jurul meu și mă trage mai aproape de el. „Știu,” șoptesc în camera luminată de lună, „și tu ai fost”.

Liniștea atârnă între noi când el suflă ușor. Îi pot spune visele sunt încă în mintea lui, așa că îi acord tăcerea de a trece prin ele. El apasă un sărut pe vârful capului meu și îi ține gura acolo.

Când vorbește, pot simți căldura din respirația lui în timp ce murmură în mine păr. „Eram speriat. Îmi amintesc vagul sentiment de a fi speriat în ultimii câțiva câteva secunde în mașină în timp ce răsfoiam aerul.” Și este pentru prima dată când este mi-a recunoscut orice pentru a-mi confirma temerile cu privire la prăbușire.

Îmi trec mâna peste pieptul lui. „Și eu am fost.”

„Știu”, spune el în timp ce mâna lui își găsește drumul sub brâul meu chiloți și cupe fundul meu gol, trăgându-mă în sus corpul lui, astfel încât ochii mei să-l poată întâlni, „îmi pare rău că a trebuit să treci din nou prin asta.” Îi văd suzele în ochii lui, în rândurile gravate în frunte și nu pot vorbi, lacrimi înfundându-se în mine gât la recunoașterea sentimentelor mele, așa că îi arăt următoarea cea mai bună cale A ști cum. Mă aplec și îmi periez buzele de ale lui.

Buzele lui se despart în timp ce îmi strecor limba între ele, un geamăt blând zgomotos în în spatele gâtului, stimulându-mă să-l gust pe cel singur și să mă rezolv doar la dependența mea. Măinile îmi aleargă peste maxilarul lui găfăit până la ceafă și îl iau pe amestec îmbătător pe care l-am dorit. Gustul, simțul, virilitatea lui.

Măinile lui îmi leagănă fața, degetele încălcite în bucle în timp ce el îmi atrage fața înapoi momentan, așa că suntem la câțiva centimetri distanță, respirația noastră șoptind împotriva fiecăruia ale celorlalte și ale ochilor divulgați emoțiile pe care le-am păstrat anterior păzite sub blocare și cheie.

Simt pulsul maxilarului său înclăștat sub palmele mele în timp ce se zbate cu cuvinte. „Ry, eu ...” spune el și respirația îmi revine. Sufletul meu speră cu bated suflare. Și termin mental propoziția pentru el, completează cele două cuvinte care completează-l, completează-ne. Exprimă cuvintele pe care le văd în ochii lui și le simt în venerarea atingerii sale. Face o rândunică pe gât și termină, „Mulțumesc că ai rămas”.

„Nu ar mai fi nicăieri altundeva.” Văd cuvintele în care respir că se scufundă și înregistrează-te în timp ce mă trage spre el, îndrumându-mi corpul să se miște și să se așeze într-un străbate peste poală în timp ce gura i se prăbușește pe a mea. Și se prăbușește. A frenezia pasiunii explodează pe măsură ce nevoia mea se ciocnește cu disperarea sa. Măini cutreieră, limbile se adâncesc, iar emoțiile se intensifică pe măsură ce ne refamiliarizăm liniile și curbele unul altuia.

Colton îmi trece mâna stângă pe spate și îmi prinde carnea pe sold în timp ce eu stâncă peste creasta erecției sale îmbrăcate în boxer. Senzația se umflă înăuntru,

creând o durere atât de puternică, atât de intensă încât se învecinează cu dureroasa. Corpul meu tânjește plăcerea atot-consumatoare pe care o știu doar el o poate evoca.

Îi înghit geamătul când sunt cuprins de emoție - legătura între noi - în acest moment. Simt că mâna dreaptă a lui Colton alunecă în jos către cealaltă sold în timp ce își aduce mâinile pe părțile laterale ale bluzei mele, încercând să-l trag în sus și în jos. Dar când simt că mâna dreaptă nu reușește să prindă materialul, iau rapid controlul, nevrând să afecteze acest moment. Îmi încruciez brațele peste față, apuc tiv și ridică-l peste cap.

Mă așez în brațe, gol, cu excepția unei perechi de chioliți puțini, în timp ce ochii lui se răzuiesc peste liniile corpului meu, apreciere brută masculină aparentă în privirea lui. Pofta nestăvilită. Foame incontestabile. Se întinde înapoi pentru a atinge, pentru a dansa vârfurile degetelor în sus cușca toracică, permițându-i să-mi ghideze fața înapoi spre a lui, astfel încât el poate lua, gusta, ispiti.

Geam la senzația că sânii mei se pernă de pieptul lui ferm, întărit sfărcurile hipersensibile la atingere. Colton îmi îndeamnă soldurile înainte și înapoi, iar senzația mă izbește, nervii gata să detoneze. Îmi înclin corpul înapoi, pierdut în senzația când gura lui îmi găsește sânul, căldură caldă împotriva cârnii răcite.

Îl vreau. Am nevoie de el. Îl doresc ca și cum nu am crezut niciodată posibil.

Respirațiile noastre gâfăie și inimile curg în timp ce acționăm după instinctul care ne-a atras împreună din prima zi. Și tocmai în acest moment îi simt mâna flexându-se și aud avertismentul doctorului Ironsîmi strălucește prin cap. Vreau să-l ignor, spune-i să plece dracu ', ca să-mi pot lua bărbatul din nou, să-l plac, să-l dețin așa cum deține eu în toate sensurile cuvântului. Dar nu pot să risc.

Îmi aduc mâinile până la solduri și îmi dantelez degetele cu ale lui. Ma rup de sărutul nostru și odihnește-mi fruntea împotriva lui Colton. „Nu putem. Nu este sigur.” The tulpina este evidentă în vocea mea, exprimând cât de greu îmi este să mă opresc luând exact ceea ce ne dorim amândoi. Colton nu scoate niciun sunet. El doar apasă mâinile lui în soldurile mele în timp ce respirația noastră obosită umple tăcerea din dormitor. „E prea mult efort”.

„Iubito, dacă nu mă exercit, atunci sunt sigur că nu o fac bine.” El chicotește de gădul meu, miriște gâdilându-mi pielea care deja cerșea mai mult din atingerea lui.

Mă forțez să mă ridic, așa că sunt mai departe de tentația gurii lui, dar neglijează să realizez că noua mea poziționare provoacă o presiune mai mare asupra vârful plângând între coapsele mele în timp ce greutatea mea se așează pe erecția lui. Eu trebuie să înăbuș gemul care vrea să cadă din gura mea la sentiment. Colton zâmbeste, știind exact ce tocmai s-a întâmplat și încerc să simt că nu sunt afectat, dar nu are rost, deoarece își dă din nou soldurile.

„Colton”, geam, scoțându-i numele.

„Știi că nu vrei să mă opresc”, spune el zâmbind și când începe ca să vorbească din nou, întind mâna și îi pun un deget pe buze pentru a-l liniști.

„Această femeie încearcă doar să te protejeze.”

„0, dar uiți că pacientul are întotdeauna dreptate și acest pacient crede asta această femeie”, spune el în timp ce îmi trage degetul în gură și îl aspiră provocând dorința de a se înfășură înăuntru, „trebuie să fie bine futut de acest om”.

Picioarele mele se strâng în jurul lui și îmi înfig mâinile în vârful coapselor ca. corpul meu își amintește cât de temeinic poate fi un nenorocit de Colton Donovan. Și în ciuda hotărârii mele, țipetele corpului meu mă iau, mă marchează, mă revendică. Proprie fiecare parte din mine, chiar aici, chiar acum.

„Siguranță”, reafirm, încercând să recâștig un fel de control asupra corpului meu și situația. Încercând să mă gândesc la siguranța lui, mai degrabă decât la arderea constantă a durerii ca un incendiu în mine.

„Ryles, când m-ai cunoscut vreodată să-l joc în siguranță?” El zâmbeste asta rânjet draguț și frumos știe că nu pot rezista. „Te rog ... lasă-mă să fac efort eu însumi”, pledează el, dar știu că sub tonul jucăuș se află un bărbat care scotocește ce a mai rămas din reținerea lui. „Mor să iau locul șoferului și să stabilesc ritmul.”

Nu mă pot abține de râs, deoarece cuvintele sale determină să vină un anumit comentariu înapoi la mine. „Când ne-am întâlnit pentru prima dată, Haddie s-a întrebat dacă te-ai futut ca și cum ai conduce.”

Pufăie un râs, un zâmbet răutăcios strângându-și buzele și lăsând asta gropiță îmi place. „Și cum e asta?”

„Un pic nesăbuit, depășind toate limitele, și în el până în ultima tură ...” I lasă-mi vocea să se stingă în timp ce-l tachinez cu o unghie peste linia mediană a pieptului său, a lui mușchii flexându-se în timp ce el anticipează atingerea mea.

își înclină capul în lateral și zâmbetul său arogant se extinde. „Ei bine, a fost are dreptate sau trebuie să te duc la o altă rotație în jurul pistei pentru a-ți reîmprospăta memoria ta?”

Îmi place să văd Colton pe care îl știu, Colton pe care mi-a lipsit, atât de vibrant încât mă hotărâsc să te distrezi puțin - joacă-l la propriul său joc. Vrea sex pe care nu mă duc să-i dau, dar asta nu înseamnă că nu pot susține un spectacol bun pentru a-l asculta. Dă-i ceva pentru a ușura arsura.

Sau intensifica durerea.

Îmi trec degetele înapoi pe pieptul lui și apoi spre genunchii despărțiți și în sus și peste coapse. Ochii lui urmăresc progresul lor lipsit de sens, în timp ce se așează deasupra proba triumfiară de țesătură care îmi acoperă sexul. - Nu sunt sigur că îmi amintesc, Ace. este a trecut ceva timp de când nu te mai vedeam în acțiune."

Respiră un șuierat de respirație și reacția mă determină, mă stimulează să merg unul un pas înainte. Îmi frec mâinile peste stomacul gol și mă ridic în sâni mei deja ponderat de dorință. Îmi trag în mod intenționat buza peste dinții de jos, răsuflând un geamăt moale în timp ce îmi ciupesc sfârcurile între degetele mari și arătătorii, senzația ricoșând prin fiecare nerv al meu. Ochii lui Colton se întunecă, buzele l se despart și îl simt cocoșul bătând sub miezul meu la vederea mea plângându-mă.

Reacția lui mă împuternicește, îmi permite să am curaj și încredere realizează acest lucru. Acum câteva luni nu aș fi făcut niciodată acest lucru - atinge-mă așa înfricoșat sub controlul privirii sale - dar a făcut asta pentru mine, mi-a arătat că curbele mele sunt sexy; corpul pe care obișnuiam să îl critic ușor este ceva ce el dorește, ceva care îl aprinde. Este mai mult decât suficient pentru el.

Și datorită acestor cunoștințe, îi pot oferi acest dar cu mâini ferme și încredere deplină.

Am lăsat să mai cadă un geamăt din gură și, cât pot vedea dorința umfla-te în ochii verzi, îmi dau seama în ce clipă e pe mine. Cea lentă, dezechilibrată răspândirea unui zâmbet întorcându-se într-un colț al gurii sale delicioase și frumoase. El doar clatină din cap subtil, veselie dansând peste expresia lui în timp ce-mi arată este mai mult decât dispus să joace acest joc.

„lubito, dacă încerci să mă faci să mă opresc, atunci nu ar trebui să te arunci comentarii de genul acesta."

Își rostogolește șoldurile sub mine, lungimea stâncii sale apăsând exact unde mă aflu mă doare să se umple - acolo unde îl implor în tăcere să mă lovească - și mă hrănește cu mine durere plăcută. Încerc să înăbuș reacția de pe buze, să încerc să joc joacă, dar nu folosii când o face din nou. Gura îmi cade liniștită, un ronțait satisfăcut vine din adânc în gât și mâinile îmi cad fără să mă gândesc să mă apăs pe exterior de chiloții mei umezi. Având nevoie de ceva care să înăbușe dorința de a lua ceea ce am așa nevoie disperată, dorință disperată.

L.

Când șoldurile lui se așează, degetele mele se sapă în carnea coapselor pentru a mă împiedica de la a lua ceea ce vreau - degetele dărâmând pantalonii de boxer, luându-i oțelul lungimea în mâini, ghidându-l în mine, întinzându-mă spre o satisfacție sublimă ... Câștig suficientă liniște pentru a ridica ochii înapoi și pentru a mă prinde de ai lui. A prefăce că am o control strâns asupra controlului care imploră să fie rupt.

El întinde o mână și trage o linie în josul pieptului meu la o ritm extrem de lent. Zâmbetul lui se răspândește în ambele colțuri când sfârcurile mele pietricele de la atingerea lui, dovedind că, în ciuda fațadei mele puternice, sunt afectat de el în orice mod posibil.

„Ei bine, dacă crezi că trag ca și cum aș conduce, ar trebui să mă vezi scăpând ciocanul și te conduc la linia de sosire."

Nu mă pot abține de respirația care mă prinde în gât. Trebuie să fie o coincidență faptul că el folosește termenul rasă - este profesia sa până la urmă - dar fiecare parte a mea speră momentan că mă înșel. Că folosește termenul pentru a-mi spune el își amintește. Dar oricât de repede gândul se înalță cu speranță, acesta arde, închide respirația în plămâni. Așa că fac singurul lucru pe care îl pot, pentru a mă ajuta să uit și ajuta-l sa-si aminteasca.

Este timpul să-i ofer spectacolul cu care l-am ispitit.

În timp ce ochii lui clipească înainte și înapoi între ochi și degete, m-am răspândit picioarele mele mai îndepărtate, dorind să mă asigur că poate vedea tot ce fac. Ale mele degetele alunecă chiar sub brăul chiloților mei și apoi opresc, al meu corpul mă doare la atingere atât cât pot vedea el este prin privirea din ochii lui și propriile degete frecându-se, mâncărime să mă atingă el însuși. Dar este încă înăuntrul Control. încă atât de calm.

E timpul să testăm această reținere.

„Am crezut că cursa nu este un sport de echipă”, spun de sub gene. „Tu să știi, mai degrabă un fel pentru fiecare om pentru sine.” Mă asigur că este privindu-mă, asigurați-vă că îmi vede degetele alunecând puțin mai spre sud. Și știi o face pentru că mărul lui Adam trage în timp ce lucrează înghițit pe gât.

„Fiecare om, da”, spune în cele din urmă, cu vocea încordată. „Curse pot fi o sport periculos și tu, știi?” „Oh, chiar așa?” Eu răspund.

Îmi asum sarcina de a mă lăsa în dulcea tortură de a mă despărți și frecând dovezile excitației mele, ca să pot aplica cele necesare fricțiune la clitorisul meu. Și oricât de bun se simte - presiunea, fricțiunea, a lui puia întărită frecându-se de mine - nimic nu mă aprinde mai mult decât privirea Chipul lui Colton. Excitare incontestabilă și concentrare completă în timp ce privește mișcări pe care nu le poate vedea, dar nu le poate ghici decât prin materialul roșu mătăsoș.

Vreau mai mult de la el. Vreau ca acea reținere stoică să se spargă și așa cedez sentimentul, în erotismul momentului - al lui care mă urmărește în timp ce eu mă bucur de mine - și fac singurul lucru pe care știu că îl va ajuta să-l împing peste margine, trage de acea trăgăcie de șnur de păr. Știu că s-a înfășurat atât de strâns. Ridic capul înapoi, închide ochii și lasă „0, Doamne!” alunecă din buzele mele.

„Iisuse dulce!” jură, reținerea s-a rupt chiar împreună cu corzile de țesătură care îmi țin chiloții laolaltă.

Îmi țin capul înapoi știind că mă urmărește mișcându-mi degetele - absorb plăcerea - pentru că există ceva eliberator neașteptat la el dezbrăcându-mi hainele ca să poată vedea. Sunt nelegat, nerușinat și cu totul pentru el luarea, atât fizic cât și mental.

Simt că mi se accelerează pulsul. Căldura se răspândește prin mine ca un val de marea senzație că vreau de bună voie să mă înec. Colton geme în fața eu și cu mine revenim în prezent, ridic capul în sus și deschid ochii pentru a găsi sa antrenat pe delta dintre coapsele mele. Șuier un geamăt în timp ce scot mâna pentru ca el să vadă dovezile excitației mele sclipind pe degete. Mă lupt să controlează focul care se răspândește prin mine, aprinzând locuri pe care nici măcar nu le știam există și încearcă să-mi găsesc vocea.

„Ei bine, Ace, pericolul poate fi supraevaluat. Se pare că știi cum să mă descui cu o slick urmărit perfect, ”ronc, incapabil să mă lupt cu zâmbetul care se joacă în timp ce degetele lui sapă mai adânc în carne la soldurile mele. Îmi țin ochii închiși și mă batjocoresc asupra lui în timp ce eu adu-mi degetele la buze și suge încet înainte de a le retrage.

Mușchiul din ticurile maxilarului său. Puia lui pulsează sub mine ca reacție. Respirația lui răpește afară. „Alunecos și umed, nu? Pericolul nu a fost niciodată mai nenorocit ispititor”, se îndreaptă înainte ca limba să se arunce și să-și ude buzele în timp ce urmărește mâinile alunecând înapoi pe trunchi, peste sâni, pe stomac și înapoi până între coapsele mele. De data aceasta, totuși, mi-am întins genunchii mai larg folosește o mână pentru a-mi despărți fanta, astfel încât să poată vedea cealaltă mână alunecând în jos între ele carnea umflată, roz. Văd lupta pălpâind peste liniile magnifice de pe fața lui, urmăriți dorința care îl înghesuie și zâmbetul științific care îl înfășoară buzele i se potrivesc cumva cu perfecțiune absolută.

Ticălosul meu arogant, arogant.

Un pic supărat.

Foarte imperfect.

Și complet al meu.

„Știi”, râse el, dându-și vârful degetului pe o coapsă, dorindu-l în mod intenționat pe al meu strângerea miezului în așteptare înainte de a continua pe celălalt picior. „Uneori

într-o cursă, pentru a ajunge la linia de sosire, începătorii ca tine trebuie să eticheteze echipa pentru a obține rezultatul pe care îl doriți.”

Nu mă lupt cu zâmbetul care vine sau ascund tremurul respirației ca degetele lui lasă-mi pielea. Mă aplec înainte așezându-mi mâinile pe pieptul lui și privesc drept în ochii lui. „Îmi pare rău, dar acest motor pare să funcționeze foarte bine rulând solo”, am spus eu zic, răzuindu-mi unghiile în linii pe pieptul lui în timp ce mă așez înapoi. Mușchii lui convulsie sub degetele mele dovedind că, deși arogantul se îndoaie la el buzele rămân, corpul său încă vrea și are nevoie de ceea ce am de oferit. Îmi strecor degetele între coapsele mele din nou și livrez linia pe care sper că îl va împinge peste margine. „Știu exact ce va fi nevoie pentru a mă duce la linia de sosire.”

„Oh, deci îți place să cursezi murdar, nu? Ați încălcat toate regulile?” îl batjocorește, aruncând mingea chiar înapoi în terenul meu.

„Oh, cu siguranță pot să curg murdar”, îl tachinez cu o ridicare a sprâncenelor înainte să întind o mână, ochii lui îngustându-se când aduc un deget, acoperit cu al meu umezeala, pe buzele lui. Mâna lui clipește imediat și mă apucă de încheietura mâinii, ghidându-mi degetele în gura lui, zumzetul scăzut din fundul gâtului reverberând peste mine, prin mine, în mine. Și propria mea reținere este testată ca limba lui se învâрте peste ele, șoldurile mele măcinându-se în jos și legănându-se peste el răspuns automat Rahat sfânLcare se simte ca Raiul. Nervii mei ajung la febră „ „ „ durere ae durere in timp ce ma întorc din nou, e greu de moale și Tot ce ma pot gândi este nevoia care trece prin mine. Umezeala care se strânge între picioarele mele. The

m-am gândit la degetele lui asupra mea, în mine, conducându-mă. La dracu, am nevoie de el acum. Cu disperare. Așa că fac singurul lucru fără care pot cerșind de-a dreptul. Ofer ultima îndrăznire coerentă care mi-a rămas, pentru că toți ai mei gândurile îmi amestecă în cap cu această atac de senzație. Mă aplec înainte, pene ale buzelor mele pe linia lui maxilară mustată și inspiră parfumul lui înainte de a șopti: „Fiind un profesionist experimentat ca tine, ar putea fi necesar să faci asta arătați-i acestui începător exact de ce spun curse de frecare.”

Îmi rotesc șoldurile deasupra lui și îi simt dinții strâmbându-se voința. Repet mișcarea încă o dată, o expirare mulțumită alunecând între buzele mele pe măsură ce corpul meu cere mai mult. „Șofer mare de mașină de curse profesionist ca și cum ți-ar fi frică să îi arăți unui începător cum să conducă bățul, nu?”

Am uitat cât de repede se poate mișca Colton, mâna rea și toate astea. Într-o bătăi de inimă, el este m-a împins așa că stau din nou înapoi. Picioarele mele au fost trase înainte, așa că sunt plate pe pat de ambele părți ale cutiei toracice, iar el mă împinge pe genunchi cât de departe pot merge.

Bingo.

Siguranță aprinsă.

Marginea aceea subțire de brici a controlului s-a rupt.

Slavă Domnului!

Probabil că greșește aspectul de pe fața mea - cea de ușurare cu care se îmbracă disperare - ca confuzie pentru că spune: „Îmi schimb vitezele, iubito, pentru că sunt singurul care are voie să conduc această mașină.” Pot auzi zumzetul adânc gâtul său în timp ce își alunecă mâinile pe coapsele mele, oprindu-se să-și mătore degetele mari în sus și pe fâșia mea strânsă de bucle. O atingere tachinatoare care trimite mici tremurături ricoșând prin mine, sugerând ce va urma, nivelul de plăcere pe care îl poate du-mă la.

Degetele lui nemișcate și își trage ochii pe corpul meu pentru a-l întâlni pe ai mei, un rânjet plin de suflet fantomându-și gura. Îmi ține privirea - aproape ca și când ar îndrăzni să mă uit în altă parte - în timp ce mișcă o mână pentru a-mi despărți carnea umflată în timp ce cealaltă își strânge degetele înăuntrul meu. Capul îmi cade înapoi când strig la senzație, degetele mișcându-se, manipulând, încercuind să lovească peste pachetul de nervi receptiv. El alunecă cu degetele înăuntru și în afară, pereții mei strângându-se în jurul lui, apucându-l de el nevoie pură, trupească. Lăcomie.

Îi privesc fața. Vedeți-i limba alunecându-i printre buze, dorința i-o înnoarează ochii, urmărește cum mușchii se încrețesc în brațele sale, în timp ce mă transformă într-un ton de febră. Mă face să urc repede pentru că sunt atât de îngrămădit - atât de plin de nevoie - încât vederea lui, simțirea lui, amintirea lui, mă împing peste margine.

Unghiile mele îi scobesc antebrațele pe măsură ce corpul meu se încordează, păsărică convulsie, iar strigătul frânt al numelui său umple camera din jurul nostru. Cad înainte, prăbușindu-se deasupra pieptului lui Colton în timp ce căldura străpungându-mă prin valuri îmi lichefiază interiorul. Face din coerență o posibilitate îndepărtată. Vreau senzația mea pielea lui. Trebuie să simt fermitatea lui împotriva mea și siguranța lui brațele înfășurate în jurul meu în timp ce înot prin senzația pe care tocmai m-a inundat cu.

Gâfâi în respirații scurte și ascuțite în timp ce corpul meu se așează, vârful degetelor sale urmărind mă aliniază în sus și în jos pe coloana vertebrală. Îi simt chicoteala moale pe pieptul meu. „Hei, recrut?”

Mă forțez să mă uit în sus la el - să mă trag de post-orgasmic comă. „Hm?” este tot ce pot gestiona în timp ce întâlnesc amuzamentul din ochii lui.

„Eu sunt singurul care are voie să te conduc la nenorocitul de damă

steag."

Nu mă pot abține de râsul care iese și se bule. El poate să-mi revendice steag cu carouri în orice zi.

lapter CTtteen

„O, prietene, sunt atât de mândru de tine!" Lupt valul de vinovăție care se rostogolește peste mine. Mi-a fost dor să-l ajut pe Connor să studieze pentru un test la cel mai temut subiect al său ... matematica. „Știam că o poți face!"

„Tocmai am folosit acel mic truc despre care mi-ai spus și a funcționat!"

Mândria în a lui vocea îmi aduce lacrimi de bucurie în ochii mei și, în același timp, durerea pentru neființă Acolo.

„Ți-am spus că va fi! Acum, pregătește-te pentru baseball. Sunt sigur că Jax așteaptă pentru tine deja!" Râde spunându-mi că am dreptate. „Promit că ne vedem puțin mai târziu în săptămână, bine?"

„Kay. Te Lego pe tine."

„Și eu te Lego, amice!"

Închid și privesc spre patio, în timp ce râsurile se filtrează deasupra prăbușirii de valuri - ani în valoare de prietenie rupând deși dispoziția proastă a lui Colton. Îi sunt atât de recunoscător lui Beckett că a trecut pe aici. Îi aud curgând un alt râs, și oricât aș vrea aș fi fost eu cel care a pus zâmbetul lui Colton altfel față încruntată târziu, sunt doar recunoscător că este acolo.

Cerșetorii nu pot fi alegători.

Îi privesc clincind gâturile sticlelor de bere peste ceva și oft cu voce tare, dorind ca tensiunea dintre mine și Colton să dispară. Sunt sigur că este pentru că amândoi suntem frustrați sexual. A avea nevoie și a dori și a dori când ispita este chiar sub degetele tale, dar nu este capabil să iei și să devorezi brutal în toate sensurile cuvântului.

Și da, degetele sale mai mult decât iscusite mi-au adus o mică uncie din eliberare de care aveam nevoie cu o seară înainte, dar nu este același lucru. Conexiunea a fost făcut, dar nu cimentat, pentru că atunci când Colton este în mine, mă întinde literalmente în fiecare profunzime imaginabilă, sunt complet complet umplut la figurat în toate sensurile a cuvântului. El mă completează, mă deține, m-a ruinat pentru oricine altcineva din nou.

Mă simt mai aproape de el chiar acum - petrec atât de mult timp cu el - și totuși mai departe. Și îl urăsc.

Mă scutur de petrecerea mea milă și mă gândesc cât de mult ar putea lucrurile mai rele fi chiar acum. Îmi scap pantofii și mă îndrept pe punte pentru aer curat. Merg pe jos între șezlongurile lui Colton și Beckett și așezati-vă într-unui dintre al meu, cu fața spre față lor.

În spatele ochelarilor de soare văd privirea din fața mea și știu că nu există o altă femeie din lume care nu ar vrea să fie în locul meu acum.

Ambii bărbați sunt relaxați, îmbrăcați în pantaloni scurți, cu șepci și cu ochelari de soare. Am lăsat-o pe a mea ochii umblă leneș cu o apreciere mai mult decât amplă pentru liniile definite ale lor torsul gol și luptă cu zâmbetul care vrea să tragă la colțurile gurii.

„Ei bine, dacă nu este Florence Nightingale", Beckett atrage atenția cu atât de încet cadența lui în timp ce aduce sticla la buze.

„Ei bine, cred că dacă aș fi doamna Nightingale, aș spune pacientului meu, dl. Donavan aici, că probabil nu ar trebui să bea alcool cu toți aceia durerea îi curge prin sânge."

„Mai mult ca Nurse Ratchet." Colton pufnește, privindu-mă de jos umbra facturii sale, ochii verzi care alergau pe lungimea picioarelor mele întinse pe șezlongul din fața mea. O săgeată rapidă a limbii peste buze îmi spune că el vrea să facă mult mai mult decât să arate.

„Sora Ratchet, nu?" Întreb în timp ce alunec piciorul în sus și în jos pe vițelul unuia dintre picioarele mele încercând să nu mă simt insultat.

„Da", spune el, strângându-și buzele în timp ce ochii mei mă privesc deasupra berii sale sticla. „Dacă mi-ar da ceea ce îmi doream cu adevărat, aș putea recupera atât de mult mai repede." Ridică sprâncenele spre mine, sugestia din ochii mei devorându-mă.

„Ei bine, rahat", jură Beckett, „dacă nu încerc să vă recuperez pe voi doi împreună, încerc să mă țin nenorocit."

„La dracu", Colton atrage după Beckett, „acum e un cuvânt".

Becks doar pufnește un râs și își dă ochii peste cap. „Cu siguranță un cuvânt bun într-adevăr."

Colton ne rupe contactul vizual pentru prima dată și își înclină capul uită-te la cel mai vechi și cel mai bun prieten al său. „Fii sigur, frate, când doctorul mă șterge,

nimic - și nu vreau să spun nimic - nu va veni între Rylee și mine o perioadă lungă de nenorocit, cu excepția poate a unei schimbări de foi."

Obrajii mei roșii la sinceritatea lui, dar corpul meu se strânge la promisiunea de cuvintele lui. Și nu-mi pasă că Beckett a auzit doar pentru că sunt concentrat pe cuvinte lungi, nenorocite de timp.

"Așa notat", spune Becks în timp ce își ia un remorcher pe bere.

"Trebuie să mă enervez", spune Colton, ridicându-se de pe șezlong. La fel de Am învățat să fac în ultimele zile, mă forțez să rămân așezat ca Colton se luptă momentan cu lipsa lui de echilibru și cu amețeala bruscă pe care eu know îl agresează. După câteva clipe, el pare constant și se duce la locul său sticlă de bere pe masa de lângă el. La aproximativ un picior de masă, Colton are dreapta mânerul mâinii cedează și sticla se clatină pe puntea de dedesubt.

Ochii lui Becks clipească spre ai mei momentan, îngrijorarea trecând prin ei înainte râde și se prefacă că nu observă. „Greșeală de petrecere!" râde. „Cred că asistentă Ratchet ar putea fi doar la ceva în ceea ce privește amestecarea tuturor acestor medicamente cu alcoolul acela."

"La dracu", se aruncă peste umăr în timp ce se întoarce spre casă. "Doar pentru că mai prind altul!" îl văd pe Colton intrând în bucătărie și când el crede că nimeni nu se uită, se uită în jos la mână și încearcă să facă un pumn din înainte de a clătina din cap.

"Ce mai face?"

Mă întorc cu fața către Becks. „Durerile de cap vin din ce în ce mai puțin, dar el este frustrat. El continuă să găsească lucruri mărunte aici și acolo pe care nu le poate aminti. Și se simte închis." Ridic din umeri. „Și știi cum devine când se simte închis."

Beckett râsuflă puternic cu o mișcare a capului. „El trebuie să obțină reveniți pe pistă cât mai curând posibil."

Mă holbez la el, cu gura lăsată. "Ce? "îmi alunecă dintre buze, simțind o înțepătură de trădare la cuvintele sale. Acesta este cel mai bun prieten al lui. Nu vrea să-l țină sigur? Să-l ții în viață?

"Ei bine, zici că se simte închis ... pista este singurul loc în care este întotdeauna a fost liber de orice ", spune Becks, ținându-mi privirea uluită. „În plus, dacă el nu se urcă la volan în curând, va lăsa frica pe care a mâncat-o la el, se încorporează în capul lui și, paralizat, îl paralizează atunci când o face de fapt crede că se poate întoarce în mașină, va fi un pericol pentru sine."

Sunt o persoană inteligentă și poate dacă nu m-aș mai mira încă de Beckett primul comentariu, aș auzi cu adevărat ce spune - vezi întreaga imagine - dar Eu nu. "Ce vrei să spui? De când a fost acasă tot ce a fost băjbăitul este să revii pe pistă."

El doar chicotește și, deși nu este condescendent, mă simt ca pe spate este de perete aici și strâng din dinți la sunet. „La naiba, da speriat, Ry. Speriat de nenorocita lui de tărtăcuță. Dacă nu este mâna lui pe care o folosește ca scuză, va fi altceva ... și el trebuie să treacă peste asta. în caz contrar, frica o să mănânce în viață ".

Mintea mea revine la săptămâna trecută. Lucruri pe care le-a spus Colton despre curse. Acțiuni care contrazic cuvintele pe care le spune și încep să-mi dau seama că Beckett este corect.

"Dar ce-i cu frica mea?" Nu pot să nu mai pot dispera disperarea care mă înfinge voce.

"Crezi că nu mă sperie? Că va fi ușor și pentru mine? " Mușcătura Vocea lui Becks mă face să mă întorc să-l privesc. „Crezi că nu voi retrăi acele secunde mereu în mintea mea de fiecare dată când îl închid în mașină? De fiecare dată când zboară pe jgheab? La dracu, Ry, aproape că l-am pierdut și eu. Nu te gândești acest lucru va fi ușor pentru mine, pentru că nu este. Va fi al naibii de brutal, dar este ceea ce este mai bine pentru Colton." Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre balustrada, mâinile întinse susținându-se în timp ce se apleacă în ele. "Până când tu a venit, a fost singurul lucru la care ținea. Singurul lucru care l-a ținut dracului sănătos ". El suflă o respirație mușcătoare. „Este singurul lucru pe care îl știe". El se întoarce înapoi pentru a mă înfrunta, cu ochii ascunși în spatele aviatorilor. „Deci da, trebuie ia fundul pe pistă și voi fi cea mai mare nenorocită de majoretă a lui, dar nu lăsa care te păcălește să crezi că inima mea nu va fi în cursă la naiba în minutul în care este acolo."

Ochii mei îl urmăresc în timp ce se îndreaptă spre un capăt al curții pentru a-și lăsa agitația să mă întorc și apoi să mă întorc spre mine înainte de a-i apuca sticla și a întoarce capătul, coborând restul de bere.

„Racing are aproximativ optzeci la sută mental și douăzeci la sută abilitate, Rylee. Avem nevoie să-și aducă capul înapoi în joc, crezând că este gata, apoi va fi gata.”

Văd logica din spatele raționamentului său, dar nu înseamnă că nu mă sper moarte.

Îmi ridic fața în sus pentru a prinde ultimele raze de soare înainte ca acestea să se disipeze și să se scufunde în orizont. Cântec de-a lungul lui Collide, jucând încet pe difuzoarele exterioare în timp ce mintea mea se îndreaptă spre Beckett și conversația noastră, spre modul în care voi simți privindu-l pe Colton urcându-se din nou la volan și dacă se va teme la fel de mult ca mine.

„Hei, ce faci aici singur?” Râsul lui Colton mă trage la fiecare nivel și deschid ochii ca să-l găsesc privindu-mă de la mine loc confortabil pe șezlong. Căldura se răspândește prin mine când văd perna în lateralul obrazului și nu mă pot abține să nu mă întreb ce era ca un băiețel.

„Ai făcut un pui de somn bun?” Trec peste el în timp ce el se așează lângă mine, dar eu intenționat, nu te mișca prea departe, așa că mă pot strânge mai aproape de el.

Îmi înfășoară brațele în jurul meu și mă trage înăuntru. „Da, am fost afară”. Râde apăsând un sărut în vârful capului meu. „Dar nu mai există dureri de cap, așa că totul este bun.

„Nu-mi pot imagina de ce ai avea orice fel de durere cu cantitatea de bere voi doi lăsați deoparte.”

„Deșteptule.”

„Aș prefera să fiu un fund inteligent decât un tâmpit.”

„Nu suntem noi dispuși în seara asta?” spune el în timp ce îmi gâdilă cutia toracică. „Tu știi ce mă face cu dragul meu, iubito, și sunt sigur că aș putea să-l folosesc chiar acum.”

Îmi zvârcolesc din strânsoare. „0 încercare frumoasă, dar cel mai probabil avem doar câteva mai multe zile și apoi voi fi orice fel de luptă pe care vrei să o fac eu”, spun cu un ridicarea sprâncenelor mele pe măsură ce degetele lui se ușurează și mă netezesc pe spate.

„Nu promite rahaturi așa unui om la fel de disperat ca mine, dacă nu ești tu o să livrez, dragă.”

„0, nu-ți face griji, Ace”, zic eu, cufundându-mă înapoi în el, „voi livra camioane de feisty atâta timp cât știu că vei fi bine.”

Colton nu spune nimic, ci mai degrabă scoate un sunet non-compromis răspuns. Ne așezăm într-o tăcere confortabilă pentru o vreme și o salut pentru că aceasta este prima dată în ultimele zile în care nu există asta tensiune inexplicabilă care vibrează între noi. Pe măsură ce soarele se scufundă și valurile oceanului oftând în noaptea care se apropie, mintea mea începe să răătăcească înapoi la a mea

eu trebuie să întreb trebuie să-l cunosc pe Colton

„Pot să vă pun o întrebare?”

„Mmm-hmm”, murmură el în coroana capului meu.

La început ezit, nu doresc să aduc gânduri dacă nu sunt acolo deja, dar întrebă oricum. „Ți-e frică să te întorci pe pistă? A se întrece din nou?” Cuvintele se repezesc și mă întreb dacă poate auzi subiacentul îngrozire în tonul meu.

Mâna lui se oprește momentan pe drumul său pe coloana vertebrală înainte de a continua și Știu că am atins ceva despre care nu este complet confortabil să vorbească sau admiterea la. Oftează în tăcerea pe care i-am făcut-o. „Mi-e greu să o fac explică”, spune el înainte de a se deplasa astfel încât să fim una lângă alta, ochii noștri întâlnindu-se. El clătină subtil din cap și continuă. „Este ca și cum mi-ar fi teamă și am nevoie de toate la același timp. Doar așa pot să o exprim.”

Îi simt neliniștea, așa că fac ceea ce fac cel mai bine, încerc să-l calmez. „Ai mi-am dat seama cu mine.”

Confuzia îi pălpăie în ochi. „Ce vrei să spui?”

Nu aveam intenția să iau conversația aici, făcându-l să se simtă incomod în a vorbi despre „noi” care erau acolo înainte de prăbușire. SUA” a alergat și nu-și amintește. Mă întind și îmi sprijin mâna pe partea lui fâlcit cu fâlcile și asigură-mă că îi am atenția înainte de a vorbi. „Te-ai temut și totuși aveam nevoie de mine ...

„Vocea mea se estompează.”

Respiră în timp ce emoțiile îi pălpăie prin ochi. Buzele lui se duc momentan. Tăcerea amestecată cu intensitatea din ochii lui mă deranjează. Eu pot auzi cârligul

respirației sale, sunetul oceanului, lira inimii mele urechi și totuși tăcerea de la el. Se uită în altă parte și eu mă pregătesc, pentru ce Nu sunt sigur. Dar când se uită înapoi la mine, un zâmbet lent și timid îl înfășoară colțul gurii și dă din cap, acceptând. „Ai dreptate, am nevoie tu.”

Părți în jos, adânc, ușurate, pe care le recunoaște în cele din urmă conexiune. Acceptându-l. Și nu-mi pasă că nu-mi spune că mă concurează, pentru că acesta, faptul că are nevoie de mine, este mai mult decât aș fi putut spera vreodată.

Îmi ridic ușor o mână pentru a-mi îmbrăca partea laterală a feței și își perie degetul mare peste buza de jos. Se apleacă și își șoptește buzele peste ale mele cu tandrețe înainte sărutându-mi vârful nasului. Când se retrage, îl văd pe rânjetul rău de pe față. "Acum este rândul meu."

"Rândul tau?" întreb în timp ce degetele lui se joacă deasupra butoanelor vârfului meu.

"Da. Este timpul de întrebări și răspunsuri, Ryles, și este rândul tău pe scaunul fierbinte."

"Aș vrea o întoarcere în scaunul tău fierbinte", îi răspund, câștigând fulgerul un rânjet care atrage fiecare hormon din corpul meu ca un magnet.

"Uită-te, dragă, pentru că sunt o carcasă de bile albastre care vrea nimic mai mult decât să fii îngropat în linia de sosire dintre coapsele tale." Ca el vorbește, se apleacă înainte, suficient de aproape încât să mă sărut, dar nu-mi acordă nici unul. Vorbi despre tortura dulce. Când vorbește în continuare, respirația lui pene peste buzele mele. "Este cel mai bine să nu-mi testez reținerea."

Fiecare parte a corpului meu se înclină în el - dorindu-l, având nevoie, îndrăznindu-l - dar demonstrează că încă mai are controlul când râde de răs. "Rândul meu. De ce nu i-ai văzut încă pe băieți?"

Dintre toate întrebările pe care mi le-ar fi putut pune, nu mă așteptam la aceasta. Eu trebuie să arate puțin șocat pentru că are dreptate. Îmi doresc cu disperare să văd băieții, dar nu știu să-i văd fără să aduc circul cu mine. Circul de care viața lor deja fragilă nu are nevoie și nu se poate descurca.

"Ai nevoie de mine mai mult chiar acum", îi spun, nevrând să-i dau exact motiv, astfel încât să nu aibă ceva în afară de recuperarea de care să se îngrijoreze.

- Asta-i tâmpenie, Ry. Sunt un băiat mare. Pot fi lăsat singur pentru noapte. Nimic mi se va întâmpla."

Dar dacă se întâmplă? Dacă ai nevoie de mine și nimeni nu este aici și ceva se întâmplă oribil? „Da ... doar”, mă îndrept, trebuind să o spun și în același timp timpul nevrând să-l jignească. „Nu vreau ca lumea ta să se ciocnească cu a lor. Nu au nevoie de camere de luat vederi care să le spună tuturor că sunt orfani - că nu cineva le-a dorit - sau oricare dintre consecințe, sunt sigur că va veni cu el”.

„Ry, uită-te la mine”, spune el în timp ce îmi ridică bărbia pentru a-și vedea ochii. "Tu și pe mine? Nu-l vreau niciodată - eu, nebunia din viața mea, presa, orice altceva -Să vină între voi și băieți. Ei sunt ceea ce este important și eu înțelegeți asta mai mult decât majoritatea."

Între îmi spune că are nevoie de mine și apoi această declarație, jur că aș putea

tocmai am câștigat la loterie și nu ar conta pentru că aceste două lucruri sunt doar m-a făcut cea mai bogată persoană din lume. Chiar mă primește. Devine băieții mei fă-mă cine sunt și că, pentru a fi cu mine, trebuie să-i iubească. Beckett spune că sunt linia de salvare a lui Colton, dar cred că tocmai a demonstrat că merge în ambele sensuri.

Îmi înghit bucata de lacrimi în gât, în timp ce el continuă să mă privească, ca să mă asigur că aud ceea ce spune. Murmur de acord, cu vocea jefuită de emoție. „Voi da seama de ceva”, spune el, aplecându-se să-mi dea un sărut buze. „Mă voi asigura că vei vedea curând băieții fără interferențe, bine?”

Îmi dau din cap și apoi mă învârt în el în timp ce mintea îmi se învâрте numeroase întrebări când cineva sare la mine. „Rândul meu”, spun, dorind și temându-se de răspunsul la întrebare. „Mmm-hmm”.

„În prima seară”, mă opresc, nehotărât despre cum să pun întrebarea, eu decid să mă scufund mai întâi în cap și să sper că sunt în capătul profund. „Cu ce făceai Bailey în nișă înainte să mă găsești?”

Colton latră un răs urmat de un blestem și cred că este puțin surprins de el întrebarea mea. „Chiar vrei să știi?”

Nu? Acum nu sunt atât de sigur. Îmi dau din cap și închid ochii în pregătire pentru ca explicația să vină.

„Am mers în culise pentru a primi un telefon de la Becks.” Râde. „Rahat, minutul Am închis că era pe mine ca o viperă. Mi-a dezbrăcat jacheta, partea din față rochia ei s-a desfăcut, iar gura pe a mea mai repede decât...” „El dispare în timp ce încerc să nu reacționeze la cuvinte, dar știu că îmi simte corpul încordat pentru că

apasă pe a sărut în vârful capului meu, cu liniște. „Crede-mă, Rylee, nu a fost ce sună ca.”

„Într-adevăr? De când se întoarce infamul bărbat, Colton Donavan o femeie dispusă? ” Nu pot ascunde sarcasmul din voce. Chiar dacă eu a pus întrebarea, încă mă doare să aud răspunsul. „În plus, am crezut că îți place femeile preiau controlul.”

Râde din nou. „Nu este nevoie să fii gelos, dragă ... chiar dacă e cam cald că ești.” Îl trag cu degetul, mulțumit că încearcă pentru a înmuia lovitura adevărului și, în loc să se îndepărteze, el doar ține eu mai strâns. „Și am lăsat doar o singură femeie să preia controlul pentru că este ea singurul care a contat vreodată ”.

Îmi ridic nasul în timp ce inima mea suspină la comentariu, dar capul meu se întreabă dacă doar încearcă să-și exercite autoconservarea. Cinismul câștigă. „Hmpf”. Eu suflu afară. „Cred că l-am auzit pe Iisus dulce ieșind din gura ta și nu te lăsa de pe mine.”

Simt că trupul lui Colton se cutremură în timp ce râde în felul acela plin de corp pe care îl iubesc.

„Gândește-te mai degrabă la a fi mâncat în viață de o piranha cu dinții plictisitori.” Nu mă pot abține

râsul care se ridică din comentariul său și eu doar scutur din cap. "Nu serios", spune el. „În momentul în care am reușit să ajung la aer, a fost primul lucru care mi-a ieșit din gură pentru că femeia se sărută ca un nenorocit bulldog.” Nu mă pot opri din râs acum, gelozia mi se calmează. "Si cea mai amuzantă parte a fost în acel moment mama mea a sunat să vadă cum merg lucrurile și, fără să știe, m-a salvat din ghearele ei."

- Vrei să spui de la păsărică ei voodoo?

„La dracu, nu”, chicotește el. „Tu, iubito - ești păsărică mea voodoo. Bailey? E mai mult ca o păsărică piranha.”

Rădem puțin mai mult pe măsură ce analogiile sale devin din ce în ce mai amuzante și apoi el spune, „Bine, deci...” Îmi trage un deget pe pielea goală a brațului meu, lăsând minuscul scântei de electricitate în urma sa „... As?”

Așteptam întrebarea și mă retrag de la el și o scutur cap. „Vei pierde următoarea întrebare în asta? Vei fi așa dezamăgit.” Îmi răsucesc buzele și mă uit la el. „Nu vrei să știi altceva?”

„Nu mai sta, Thomas!” Degetele lui s-au săpat în coastele mele și mă zvârcolesc încercând să fac asta sustrage-i.

„Oprește-i”, îi spun în timp ce mă tot zgâlcăie. "Bine bine!" Ridic mâinile în sus și se oprește chiar înainte să-i împing umerii. "Tiran!" Mă gâdilă încă una este timpul pentru o măsură bună și apoi mormăie în timp ce încerc să explic.

„Haddie tinde să aibă o înclinație ridicolă pentru băieții răi rebeli.” Mă opresc la mijlocul propoziției în timp ce el ridică sprâncenele lui la mine.

„Vorbeste despre oala care numește ibricul negru, nu?” Îl văd încercând ține-i zâmbetul pe față.

„Ți-am spus în noaptea aceea de carnaval că nu fac băieți răi.”

„O, iubito, cu siguranță m-ai făcut.”

Nici măcar nu mă lupt cu râsul care iese, pentru că trufașul, răutăcios zâmbetul este din nou pe față, luminându-și ochii și consolidând furtul meu inima. „Sigur am făcut-o, dar cu siguranță ai fost excepția de la regulă”, îmi spun el cu un zâmbet.

„Așa cum ai fost al meu”, spune el, și mă gândesc la cât de ușor i se pare să spun aceste lucruri acum când acum o lună nu m-am gândit niciodată că va fi un posibilitate. Se apleacă în față și își perie buzele de ale mele, de limbă adâncindu-se între ele pentru a gusta și a ispiti. Gemu, nemulțumit, când trage departe. „Acum dă-mi răspunsuri, femeie. As?” spune el cu ridicarea lui sprâncene.

„Bine, bine”, am cedat, deși sunt încă foarte distras de cât de aproape

Buzele lui Colton sunt pentru ale mele și cât de mult îmi doresc doar un gust, chiar dacă buzele mele sunt încă calde de ale lui. „Așa cum am spus, Haddie merge pentru bărbați tatuați destinată să-i frângă inima. Unele sunt bune pentru ea, majoritatea nu. Max și cu mine am folosit să răzi mereu de ușa rotativă a rebelilor care o înconjură. În colegiu s-a întâlnit cu tipul acesta pe nume Stone.” Fac din cap când Colton clătină din cap, asigurându-mă că mă aude corect.

„Da, Stone era de fapt numele lui. Oricum, tipul era un tâmpit, dar Haddie era nebunește în pofa cu el. Într-o noapte, a ridicat-o în locul băieților săi și, în timp ce stăteam cu o sticlă de tequila și o pungă cu săruturi Hershey, i-am spus că este un „adevărat as în gaură ”pe care o alesese de data asta. Un lucru a dus la o altă lovitură și apoi încă o lovitură.” Râd de amintirea de acum toți acei ani. „Și cu atât mai mult noi am băut, am decis să facem ca ace să reprezinte ceva ... am crezut că suntem hilar cu presupunerile noastre și odată ce ne-am decis pe cea perfectă pentru Stone, noi nu se putea opri din chicotit. Mai târziu în noaptea aceea, după ce

plecase în oraș cu ai lui prieteni, a apărut la ușă și când Haddie a răspuns, a spus „Hei, As!” iar porecla s-a blocat. A crezut că îi spune că este un as *sacul când îi spune* *cu adevărat că era un arogant, arogant* egomaniac." Ochii lui Colton se întâlnesc cu ai mei când îi dau în cele din urmă ce vrea stii. „Și de acolo încolo, de fiecare dată când ieșea cu un tip care era ca Stone, noi l-am numit Ace."

Se uită fix la mine o secundă înainte de a încuviința subtil din cap. „Hmpf”, este tot ce spune după o bătaie, expresia sa stoică și inexpressivă. Îmi fac griji fundul buzele dintre dinți în timp ce aștept, apoi un zâmbet lent și leneș se înfășoară într-un colț de gura lui. „Este încă o întâlnire întâmplătoare pentru mine, dar cred că am câștigat acel titlu prima noapte ne-am întâlnit."

Pufnesc. „Umm, da, poți spune asta din nou."

„Nu lovi cu piciorul un bărbat rănit când este jos". Putează într-o batjocură de tristete și Mă aplec și îmi periez buzele de ale lui.

„Bietul tău", mormăiesc eu.

„Da, și doar pentru că îți este milă de mine, o să mă lași să întreb alta întrebare. Ce altă amintire uit că nu spui pe mine?"

Îmi jur că inima îmi sare și se găzduiește în gât. Încerc să nu ezit. Încearca sa nu arată pauza din pasul meu figurativ, ceea ce l-ar lăsa cu siguranță să știu că știu ceva ce el nu știe. „Încearcă frumos, Ace", îl șicanez, înghițind distracția dificilă și imaginară este esențială în acest moment.

Îmi cobor buzele și îi sărut mici pete pe gât și pe piept și apoi cunoașteți imediat următoarea mea întrebare. Probabil că nu ar trebui să-l întreb - să știu că este o oprire zona și chiar intenționez să întreb despre lovitura de patru ori pe capota mașinii chestie - dar întrebarea mi-a ieșit din gură înainte să o pot opri. „Ce ai înseamnă tatuaje?" îi simt pieptul agățându-se momentan când mă uit în sus și îi întâlnesc ochii.

„Vreau să spun, stiu ce reprezintă simbolurile ... dar care este semnificația lor tu?"

Se uită fix la mine, tumult în ochi și nesiguranță în grimasă. „Ry ..." Numele meu este o expirație pe buze, în timp ce încearcă să găsească cuvintele pentru a exprima emoțiile războinice dansând într-un ritm rapid prin irisele sale.

„De ce i-ai luat?" întreb, gândindu-mă că voi schimba vitezele, orice scapă de frica ce pălpăie în ei.

„M-am gândit că sunt cicatriciat permanent în interior - trăiesc cu el în fiecare zi, a o amintire constantă care nu dispare niciodată - aș putea la fel de bine să mă speriez pe și afară." Își îndepărtează ochii de ai mei cu o respirație profundă și privește afară spre ocean. „Arată tuturor că uneori ceea ce crezi că este perfect pachetul nu este umplut decât cu bunuri deteriorate, marcate și ireparabile." A lui vocea se rupe pe ultimul cuvânt și, odată cu acesta, o bucată din inima mea. A lui cuvintele sunt ca mâncarea acidă la sufletul meu.

Nu suport suferința care-l depășește, așa că iau frâiele. Îl vreau vezi că orice reprezintă tatuajele, nu contează. Arată-i că numai el ar putea lua ceea ce el consideră o desfigurare invizibilă și să o facă vizibilă, arta frumoasă. Explicați-i că cicatricile din interior și din exterior nu au sens pentru că este omul care le poartă - le deține - care este important. Este omul M-am îndrăgostit de.

Și nu sunt sigur cum să-i arăt asta, așa că trec pe instinct, atingându-l pe al lui brațul așa că îl ridică. Mă aplec foarte încet în față și îmi lipesc buzele de cel mai de sus, simbolul celtic reprezentând adversitatea. Simt că pieptul lui vibrează sub buzele mele în timp ce el încearcă să stăpânească năvală de emoție care îl înghesuie când eu treceți atât de încet la următoarea: acceptarea.

Noțiunea că oricine ar trebui să aibă vreodată să se sperie permanent acceptă ororile pe care nici măcar nu le pot prinde mă lovește puternic. Îmi las buzele lipite memento-ul artistic și închide-mi ochii ca să nu vadă lacrimile care se strâng lor. Așa că nu îi confundă cu milă. Dar apoi îmi dau seama că vreau să vadă lor. Vreau să știe că durerea lui este durerea mea. Rușinea lui este rușinea mea. A lui adversitatea este adversitatea mea. Lupta lui este lupta mea.

Că nu mai trebuie să lupte singur, trup și suflet pătat în tăcere rușine.

În timp ce îmi ridic buzele de pe simbolul acceptării și o duc în jos la vindecare, îmi ridic ochii spre el prin ochii mei încetoșați. Ochii lui se fixează asupra mea și încerc să revărs totul în conversația noastră vizuală.

Te accept, îi spun.

Voi tot.

Părțile rupte.

Părțile îndoite.

Cele pline de rușine.

Fisurile în care speră speranța.
Băiețelul care se liniștește de frică și bărbatul în vârstă încă sufocând în al său umbră.

Demonii care băntuie.
Voința ta de a supraviețui.
Și spiritul tău care luptă.
Fiecare parte din voi este ceea ce iubesc.
Ceea ce accept.
Ceea ce vreau să ajut să se vindece.

Jur că niciunul dintre noi nu respiră în acest schimb tăcut, dar simt pereți dărmându-se în jurul inimii care bate chiar sub buzele mele. Poarta asta o data cei protejați sunt acum forțați să se îndepărteze de razele speranței, iubirii și încrederii prin. Pereții se prăbușesc pentru a lăsa pe altcineva să intre pentru prima dată.

Impactul absolut al momentului face ca lacrimile să cadă și să se prăbușească pe obrazul meu. Sarea de pe buzele mele, parfumul lui în nasul meu și tunetul lui inima mă desparte și mă pune la loc împreună într-o magnitudine de moduri.

Își strânge ochii, luptându-se cu lacrimile și, înainte de a le deschide, este întinzându-mă în jos și trăgându-mă în sus, astfel încât să fim la nivelul ochilor. Văd mușchii dinăuntru tic-ul maxilarului și vedea lupta pentru cum să-l verbalizeze în ochii lui. Stăm așa a moment în care îi permit spațiul de care are nevoie.

„Eu ...”Începe și apoi vocile i se estompează, coborând ochii pentru o bătaie înainte de a le ridica înapoi la ale mele. „Nu sunt încă pregătit să vorbesc despre asta. E doar prea mult și cât e clar în capul meu - în sufletul meu și în coșmarurile mele - a spune cu voce tare când nu am niciodată, este doar...”

Inima mea se desparte pentru bărbatul pe care îl iubesc. Dracul se spulberă în cele mai mici cioburi posibil din amintirile care tocmai au pus acea privire pierdută, apologetică, rușinoasă ochii lui frumoși. Mă întind și-i iau maxilarul în mâini încercând să-l netezesc îndepărtează durerea gravată în liniile magnifice ale feței.

„Shh, e în regulă, Colton. Nu trebuie să explicați nimic.” Mă aplec în și apasă un sărut până la vârful nasului așa cum mi-o face și apoi odihnește-mi fruntea împotriva lui. „Știi doar că sunt aici pentru tine dacă vrei vreodată”.

Expiră un oftat tremurat și mă trage mai tare împotriva lui, încercând să facă mă simt în siguranță și în siguranță când ar trebui să fac asta pentru el. „Știu”, a spus el murmură în noaptea întunecată. ”Știu.”

Și nu este pierdut pentru mine că mi-a permis să-i sărut toate tatuajele - exprimă dragostea pentru toate simbolurile vieții sale - cu excepția celui care denotă răzbunare.

Ciiapter Coltot

„Nenorocitul!”

Unde dracu sunt? Mă trezesc și mă așez. Inima îmi bate, capul bătând, și nu mai am respirație. Transpiră mărgelile pe piele în timp ce încerc înfășoară-mi capul în jurul imaginilor amestecate care plutesc, apoi se prăbușesc prin mine vise. Amintiri care dispar ca niște nenorocite de fantome în momentul în care mă trezesc și nu lasa altceva decât un gust acru în gura mea.

Da, noi doi - coșmaruri și eu - suntem strânsi. Gros ca nenorocitul hoții.

Arunc o privire spre ceas. Este doar șapte și jumătate dimineața și am nevoie de o băutură deja - înșurubați - o nenorocită de-a cincea pentru a face față acestor nenorocite de vise asta va fi moartea mea. Vorbește despre ironia nenorocită. Amintiri de un accident pe care nu-mi amintesc că mă vor ucide încercând să-mi amintesc lor.

Poți să spui că te-ai îndrăgostit de F cu majuscule?

Răd în hohote doar ca să-mi răspundă lovitura de coadă a lui Baxter perna lui pe podea lângă mine. Mângâi patul ca să sară pe el și după un pic de mângâiere, îl lupt să se întindă, răzând de linsul său sălbatic limbă.

Mă întind pe pernă și închid ochii încercând să-mi amintesc ce dracu Visam la ce spații goale din mintea mea pot încerca și umple. Absolut nenorocit de nimic.

Iisuse dulce! Aruncă-mi un os nenorocit aici.

Baxter geme lângă mine. Deschid ochii și mă uit la el, așteptând ochi de câine cățeluș implorând atenție. Nu. Nici măcar. Nu pot să nu a rade.

Sixteen

La naiba cu Baxter. Cel mai bun prieten și rahat al omului și, de asemenea, ușurarea comică atunci când cea mai mare nevoie.
CuMmmMi Rft&ffrfVHfc lî ^tteR^eVUi^l^u^i^ 6fâp^a^f^meiet^1^ bate Baxter se oprește și se uită la mine, cu capul înclinat, limba la îndemână atârănând partea gurii. „Nu-mi arăta aspectul acela plin de tâmpenie, ticălosule. Ai putea crede ești câine de top

acum cu toată flexibilitatea și rahatul, dar, omule, ai rezista și pentru păsărică lui Ry. Dracu 'voodoo de gradul A, Bax." Mă întind și zgâriet vârful capului și râde din nou cu o mișcare a capului.

Sunt atât de disperat că vorbesc cu câinele meu despre sex? Si doc zice că nu mi-a luat capul? La naiba, cred că a luat prea multe dreptate se întoarce pe o pistă ovală.

Baxter se ridică și sare de pe pat. „Îl înțeleg, folosește-mă și apoi lasă-mă", eu *spune-i, iar cuvintele lui Rylee către mine în prima noapte în care ne-am întâlnit au reapărut. La dracu și le aruncă. La dracu cu Rylee. Clasă pură, superbă ca dracu cu gura sfidătoare și atitudine feistă. Cum naiba am ajuns de aici până aici?*

Jur pe Dumnezeu că viața este o nenorocită de momente. Unele neașteptate. Cel mai nu. Și foarte puțini fără consecințe. La naiba, dacă m-aș fi așteptat vreodată la un furat sărut pentru a duce la aceasta. Rylee și cu mine.

Nenorocite de steaguri și rahaturi.

Suflând o respirație pe măsură ce începe durerea de cap, mă rostogolesc pe pat să mă apuc durerea se îndepărtează de pe noptieră. Se pare că îmi explodează capul cu o explozie strălucitoare de alb - un fulger de amintiri de la întâlnirea șoferilor mă lovește ca un nenorocit ciocan - și apoi dispăre înaintea să pot ține mai mult de o zecime din ce pălpăia.

"Fir-ar sa fiel!" M-am ridicat și am ieșit din pat, amețeala nu la fel de rea ca ieri. Ca alaltăieri. Mă simt neliniștită în timp ce încerc să mă forțez amintiți-vă, pentru a-mi face capul dracu să-mi amintească tot ceea ce tocmai am văzut. Pasesc, mintea mea nu desenează altceva decât nenorocite de goluri. Sunt frustrat, mă simt dracului îngrădit, neliniștit.

Mai mult futut decât nu.

Nu mă mai simt ca mine. Și am nevoie de asta acum mai mult decât nenorocit orice. A fi eu. A controla. Să fiu în vârful jocului meu nenorocit.

Să fiu în continuare Colton nenorocit de Donovan.

„Aaarrrggghh!" Strig pentru că dracului este cu siguranță ceea ce am nevoie acum. Ce mă va ajuta să găsesc nenorocitul de care trebuie să fiu din nou. S-ar putea să pășesc în fața ferestrei dormitorului meu, dar puia mea este tare ca o piatră și mingile mele sunt deci albastre nenorocit mă voi transforma în nenorocitul tată Smurf dacă doctorița nu curăță-mă curând.

Mă bucur să îngrop durerea, fundul meu. Când nu poți avea plăcerea, ce dracu faci cu durerea?

Și fute-mă dacă nu este cea mai rea - cea mai dulce - nenorocită tortură care doarme lângă singura femeie pentru care am suferit vreodată. Nu pot să mai iau naibii o zi din asta. Chiar deși mă doare ca o cățea, doar gândul la ea mă face să ajung până la palmă-mi puia, asigură-te că nu s-a strâmbat și cădea din lipsa nenorocirii utilizare.

Da, încă acolo.

Și apoi mâna mea tremură. Scutură astfel încât degetele mele să nu mă poată ține propriul puia.

Nenorocitele, dracului! Acum tremur de frustrare. La eu, la naibii de Jameson pentru că s-a izbit de mine, la nenorocita de lume în general! Această închidere mă sufocă. Facându-mă să-mi pierd rahatul! Mă duc dracului nebun!

Ridic perna de lângă mine pe canapea și o arunc în peretele de sticlă în fața mea înainte de a cădea pe un scaun. "La dracu!" Strângându-mi ochii închide, brusc mă simt ca imaginile să mărească și să se ciocnească într-un ritm rapid trântind în fața minții mele. Blițul strălucitor de alb revine cu o răzbunare, schilodindu-mă și înghețându-mă în același timp nenorocit.

Hai! Hai! Hai. Haide, unu-trei. Haide, iubito. Hai! Hai! Hai.

Prea repede.

La dracu 7

Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.

îmi deschid ochii în timp ce amintirile pierdute pentru mine se reped înapoi în culori de înaltă definiție.

Stomacul îmi cade în picioare când sentimentele uitate mă lovesc. Frică mă sugrumă în timp ce încerc să strâng prăbușirea de la brânza elvețiană. Atacul de anxietate mă lovește din plin și nu pot să-l scutur. Amețeală. Vertij. Greață. Frică. Toate cele patru se amestecă ca un ceai cu gheață Long Island pe care l-aș ucide înghițindu-se dracului chiar acum, în timp ce corpul meu tremură de bucățile minuscule de cunoștințe pe care am ales să le întorc memoria mea. Simt că sunt pe un roller coaster, la mijlocul căderii libere, în timp ce mă străduiesc să atrag un respirație dracului.

Suge-I, Donovan. Nu mai fi o asemenea păsărică! La dracu cu mine pentru că tot ce vreau chiar acum este Rylee. Și nu o pot avea. Așa că mă leagăn înainte și înapoi ca un naibii de puss pentru a mă împiedica să o sun în prima zi întreagă înapoi cu băieții.

Dar dracu 'dacă nu am nevoie de ea, mai ales că o iau acum ... ia-o acum. Înțelegeți claustrofobia care o strică, pentru că în acest moment nici nu pot funcționa. Tot ce pot face este să mă întind pe podea cu marginile vederii mele încețoșat, camera se învârtă și capul îmi bate tare.

Și într-un moment de luciditate în mijlocul panicii sugrumătoare, mintea mea recunoaște că, dacă nu m-am simțit ca mine înainte, atunci cu siguranță urăsc această versiune futurată de mine înșelată - căzând în bucăți, întinsă pe podea ca o cățea mică din cauza câtorva amintiri.

Închid ochii când mintea mea înoată într-o ceață nenorocită.

... *Dacă este în cărți...*

Mai multe amintiri îmi păstrează mintea, dar nu pot ajunge la ele și nici nu le văd mult

suficient cât să te ții de ticăloși.

... *Super-eroii tăi au venit în sfârșit...*

Împing amintirile înapoi, le împing în jos în negru, sunt așa de nenorocit inutil acum.

Oricât trebuie să-mi amintesc, nu sunt sigur dacă pot manevra-le. Întotdeauna am fost un tip de tip bile, dar chiar acum au nevoie de pași nenorociți. Tărați-vă înainte de a merge și toată rahatul ăla.

Închid ochii ca să încerc să fac camera să oprească nenorocitul de Tilt-A-Whirl deveni.

Aghesmui!

Și un alt fulger al unei amintiri mă lovește. Acum cinci minute nu am putut îmi amintesc de rahat și acum nu mai pot uita. La naiba fiind rupt sau îndoit, sunt un acum nenorocit de resturi de piese.

Respira, Donovan. Respiratul dracului.

Aghesmui!

Sunt în viață. Întreg. Prezent.

Aghesmui!

Respir câteva adânci, transpirați pătând covorul pe măsură ce se revarsă pe mine.

Mă lupt să mă așez, să împart părțile din mine împrăștiate peste tot nenorocit loc fără nici un rezultat, pentru că va dura mult mai mult decât o făclie care să mă unească la naiba.

Și mă lovește ca un tren de marfă nenorocit ce trebuie să fac chiar acum. Sunt în mișcare. Dacă aș fi mai coerent, aș râde de fundul meu gol de-a lungul podelei pentru a ajunge la telecomanda televizorului, cât de josnic am aplecat.

Dar nu dau dracu 'zburător pentru că sunt atât de nenorocită de disperată.

Să mă regăsesc din nou.

Pentru a controla singura frică pe care o pot controla.

Pentru a confrunța amintirile și a le lua puterea.

Să nu fii o nenorocită de victimă.

Vreodată.

Din nou.

Ajung la telecomandă cu mai mult efort decât îmi trebuie de obicei să-mi rulez tipicul cinci mile și am târât doar zece picioare. Sunt slab ca dracu 'acum atâtea moduri în care nici nu le pot număra. Nu mai am respirație dracului și jackhammer s-a întors la muncă în capul meu. Ajung în sfârșit la patul meu și împing eu însumi pe fund pentru a-mi putea sprijini spatele de trambulină.

Pentru că este timpul să mă confrunt cu una dintre cele două temeri care îmi domină visele.

Îndrept telecomanda către televizor, apăs butonul și scânteie la viață. Aceasta îmi ia un minut să mă concentrez, ochii mei au probleme cu realizarea vederii mele duble combina. Degetele mele nenorocite sunt ca Jell-O și îmi iau câteva încercări să lovesc butoanele din dreapta, pentru a găsi înregistrarea pe DVR.

Este nevoie de fiecare nenorocit de uncie din tot ceea ce am pentru a-mi urmări praștie în fum.

Să nu privesc în altă parte, în timp ce mașina lui Jameson trăneste în a mea.

Aprinderea siguranței scurte pe un foc de artificii.

Să ne amintim să respirăm dracului în timp ce - mașina, eu - zboară prin fum - aer umplut.

Să nu mă înfricoșez la sunetul bolnav și să mă văd lovind gardul de prindere.

Pentru a privi cum mașina se rupe în bucăți.

Dezintegrează-te în jurul meu.

Butoiul se rostogolește ca și cum ai arunca un nenorocit de Hot Wheels pe scări.

Și singura dată când îmi permit să privesc în altă parte este când arunc în sus.

Chapter Seventeen

Așteptarea vibrează și mulțumirea curge prin mine în timp ce conduc soarele autostradă umedă înapoi la casa lui Colton, înapoi la ceea ce am numit acasă pentru săptămâna trecută. Un vârf tăcut într-un pas monumental al relației noastre.

Este doar din necesitate. Nu pentru că vrea să rămân cu el o vreme perioadă de timp nespecificată. Dreapta?

Inima mea este mai ușoară după ce am petrecut prima mea tură de douăzeci și patru de ore trei săptămâni cu băieții. Nu pot să nu zâmbesc, amintindu-mi de sacrificiul de sine al lui Colton să mă scoată din casă și la băieții fără anturaj paparazzi. Ca și eu se afla la volanul Range Rover-ului și al geamurilor sale puternic colorate, Colton a deschis poarta de pe aleea sa și a ieșit chiar în frenezia mediatică, atrăgând toată atenția asupra sa. Și în timp ce vulturii coborau, am condus afară de cealaltă parte și am plecat fără ca nimeni să mă urmărească.

Anticiparea nu este lipsită de consecință. Fraza dansează prin mintea mea, a parada posibilităților ploaie din cele patru cuvinte pe care Colton mi le-a trimis mai devreme. Și când am încercat să-l sun pentru a întreba ce vrea să spună, telefonul s-a dus la mesageria vocală și **un alt text a fost trimis ca răspuns. Fără întrebări. Acum am controlul. Te văd** după munca .

Și simpla noțiune că după ce am fost cu el practic non-stop pentru trei săptămâni și acum nu am voie să vorbesc cu el - asta în sine a creat serioase anticipare. Dar întrebarea stă, ce anume ar trebui să fiu anticipează? Oricât de mult a decis corpul meu, vibrând la ceea ce este știe să fie răspunsul, mintea mea încearcă să mă pregătească pentru altceva. Sunt temându-mă că, dacă cred că a fost cu adevărat eliberat de medic, și el nu, aș fi atât de frenetic de nevoie și copleșit de dorință încât voi lua ceea ce vreau ... sunt disperat să am - deși nu este sigur pentru el.

Nu pot să nu zâmbesc satisfăcut în timp ce mă gândesc la ceea ce s-ar putea întâmpla în seara asta adu, pe urmele unei mari schimbări cu ceilalți bărbați din viața mea. M-am simțit ca o piatră stea intrând în Casa din primirea calduroasă și plină de iubire de la care am primit băieții. Mi-a fost atât de dor de ele și a fost un sunet atât de reconfortant să aud Ricky și Kyle se ceartă despre cine este cel mai bun jucător de baseball, pentru a auzi dulceața sunetului vocii lui Zander în atacurile sale sporadice, dar constante, pentru a asculta zgomotul lui Shane despre cum Sophia și Colton se îmbunătățesc pentru a învăța cum să conducă. Au existat imbrățișări și animități că Colton chiar este în regulă și toate acestea titlurile din ziare care spuneau contrariul nu erau adevărate.

Aprind radioul când apare ceea ce aveam nevoie și încep să cânt cu voce tare versuri care îmi susțin buna dispoziție, dacă este posibil chiar. Mă uit peste umăr și schimbă banda, observând sedanul albastru închis pentru a treia oară. Poate că nu am făcut-o

scapă de paparazzi până la urmă. Sau poate este doar unul dintre tipii lui Sammy sigur că ajung bine acasă. Indiferent, am un sentiment ușor deranjant.

Încep să devin paranoic și ajung la telefonul meu pentru a-l suna pe Colton și a-l întreba dacă l-a pus pe Sammy să-mi pună un detaliu de securitate. Mă întind spre scaunul pasagerului iar mâna mea lovește toate cadourile de casă pe care băieții le-au făcut pentru Colton. Atunci sunt eu realizez că atunci când mi-am încărcat lucrurile în spatele mașinii, mi-am pus telefonul jos, și am uitat să-l ridic înapoi.

Mă uit din nou în oglindă și încerc să scutur sentimentul care mă mănâncă, asta mă face să-mi fac griji când văd mașina încă cu câteva lungimi în spate și forță eu însumi să mă concentrez pe drum. Îmi spun că este doar un fotograf disperat. Nu e mare lucru. Acesta este teritoriul lui Colton, ceva cu care este complet obișnuit, dar nu eu. Îmi suflu o respirație sonoră în timp ce îmi croiesc drum pe malul plajei comunității și pe Broadbeach Road.

Nu ar trebui să mă mir că paparazzi încă obstrucționează strada din afara Porțile lui Colton. Nu ar trebui să mă înfricoșez că trebuie să navighez pe stradă în timp ce coboară asupra mea când vor observa că îi conduc mașina. Nu ar trebui să-mi verific retrovizorul oglindesc din nou în timp ce apăs butonul pentru a deschide porțile și a vedea parcul sedan însuși împotriva bordurii. Ar trebui să observ că persoana din mașină nu iese niciodată ... nu își pretinde niciodată camera de luat vederi pentru a face fotografia pentru care mă urmărește - dar conduce cu blițurile camerei explodând în jurul meu, este greu să mă concentrez pe orice altceva.

Respir o respirație tremurătoare când porțile se închid în spatele meu și

parchează Rover-ul. Eu ies din mașină, cu mâinile puțin agitate și cu capul întrebându-mă cum devine cineva obișnuit cu haosul absolut din mass-media

frenetică în timp ce îi aud încă chemându-l pe al meu nume de peste zid. Mă uit la locul unde stă Sammy chiar în interiorul porții și acceptă încuviințarea pe care mi-o dă. Încep să întreb dacă mi-a adăugat un bărbat, dar eu amintiți-vă brusc textul lui Colton.

Anticiparea nu este lipsită de consecință.

Totul din corpul meu se strânge și se învârtă, nervii mei sunt deja dezlanțuți și durerea pentru bărbatul din interiorul casei din fața mea. Deschid spatele mașinii și apucă-mi geanta, gândindu-mă că voi lăsa orice altceva și o voi lua mai târziu, ma mut rapid la ușa din față, aveți cheia în lacăt și ușa deschisă în câteva secunde. Când închid ușa, cacofonia de afară este redusă la tăcere și mă aplec pe spate lemnul, umerii îmi cedează la noțiunea literală și figurativă pe care tocmai am închide lumea și sunt acum în mica mea felie de Rai.

Acum sunt cu Colton.

"Zi grea?"

Aproape să sar din piele. Colton iese din alcova umbrită și asta ia tot ce trebuie să-mi amintesc ca să respire în timp ce se sprijină de perete în spatele lui. Ochii mei zdobesc lacom peste fiecare margine definită - fiecare centimetru de bărbăție pură - a corpului său, acoperit doar într-o pereche de pantaloni scurți roșii agățați jos pe șolduri. Privirea mea roade pe pieptul lui și peste memento-uri cu cerneală pentru a le lua fantoma zămbitoare a unui zămbet, dar când prind ochii ne prind scânteia chiar înainte ca dinamita să detoneze.

Și de la o respirație la alta, bazat pe un geamăt carnal, el este pe mine ... corpul izbindu-se de al meu, apăsându-mă de ușă, gura făcând atât de mult mai mult decât sărut. El mă ia, revendică, mă marchează cu o nevoie neîngrădită și abandon nesăbuit. Îmi ridic imediat mâna și-i trag părul de la ceafă în timp ce una dintre mâinile lui face același lucru cu mine, cealaltă este pe șoldul meu, disperată degetele săpând în carnea mea dispusă. Sănii mei pernă și pietricele de fermitatea pieptului, căldura pielii sale adăugând căldură clădirii în flăcări inaustrul meu.

Un infern al nevoii se ridică în mine, care nu cred că va fi vreodată satisfăcut.

Ne mișcăm într-o serie de reacții fierbinți, mâna lui ținându-mi buclele ostateice gura mea este la mila buzelor lui destoinice. Deci limba lui s-ar putea să adâncească și ademeniți-vă și gustați ca un om care savurează ultima sa masă, ca un om care spune dracu ¹ reținerea lui și acceptarea lăcomiei ca un păcat binevenit.

Mâinile mele pășesc pe lamele umerilor lui în timp ce gâfăie - atât de recunoscător am șansa să mă simt din nou - înainte ca el să mă urce pe picior în sus și peste șold. Eu gemere, schimbarea de poziție permițând erecția dură a pietrei să fie perfectă așezat pe miezul dureros. Îmi arunc capul pe spate împotriva ușii în timp ce fricțiunea dezactivată mă înghesuie, iar Colton profită de noul meu expus gât. Gura lui este pe carnea gingașă în ritmul unei inimi, limba îi alunecă împotriva nervilor, aducându-i la viață și apoi cântând simultan cu ei dorință.

Degetele mele se apucă de bicepsul care se îndoaie, pe măsură ce mâinile lui lucrează rapid butonul de pe blugii mei. Îmi mișc șoldurile când mâinile lui alunecă între țesătură și carnea mea anticipativă. Ies din ele în timp ce degetele lui zbârnăie, cu pene

faldurile mele umflate să ispitesc, dar să nu le iau. Cealaltă mână a lui îmi palmează partea din spate, a barieră între mine și ușă și mă apasă mai departe în el.

Aveți nevoie de umflături la înălțimi de neînțeles ca tulpini parazitare ale disperării consumă fiecare parte a corpului meu.

„Colton”, gemu eu, dorind - fără să-l am nevoie - să ne completeze legătura.

Mâinile mele îi băjbăie trunchiul și sfășie Velcro pe pantalonii scurți. Aud șuierul respirației sale în timp ce mâinile mele găsesc și înconjoară lungimea lui torturată. Întregul lui corpul se încordează la senzația pielii mele pe a lui.

„Ry...” El îmi pantalonează numele în timp ce-mi strecor mâna în sus și în jos.

Mâinile lui găsește-și drumul sub vârful meu, dezbrăcându-l de mine și făcându-mi treaba rapidă încuietore suport. „Rylee”, spune el printre dinți strânși. Este atât de copleșit de senzații ricoșând prin el că încetează să mă sărute, nu mai mișcă al lui mâinile peste carnea mea și le lipesc de ușa de ambele părți ale capului meu. Își apasă fruntea de a mea în timp ce vibrează cu nevoia de curs prin el, respirația lui iese în scurtă respirație ascuțită pe buzele mele.

Spune ceva atât de liniștit încât nu-l aud sub respirația grea umplând camera de altfel tăcută. Îmi mișc mâinile din nou, bucurându-mă de senzația de el tremurând împotriva mea. „Oprește-te”, spune el încet pe buzele mele, iar de data asta eu auzi-l. Mă opresc instantaneu și mă întorc înapoi pentru a-l privi, temându-mă că este capul lui durere. Și sunt imediat deranjat de vederea ochilor lui strânși.

Respiră dureros și deschide ochii încet pentru a-l întâlni pe ai mei, ca ai lui degetele îmi frământă ușor fundul. „Sunt al naibii de disperat să mă îngrop - simt,

pierd, găsește-mă - în tine, Ry ...", spune el, încordarea gâtului său vizibilă și a lui disperare sonoră. „Meriți moale și lent, iubito, dar tot ce voi fi să îți pot oferi este greu și rapid, pentru că a fost atât de nenorocit de mult timp de când nu mai am tu."

Doamne, bărbatul este atât de al naibii de sexy, admiterea lui este atât de activă, încât eu nu cred că își dă seama că nu-mi pasă de moale și lent. Corpul meu este strâns atât de strâns ... emoții, nervi, voință - că o singură atingere de la el va avea, fără îndoială rupe-mă, sfărâmă-mă într-un milion de bucăți nenorocite de plăcere care, în mod ciudat, vor fi fă-mă din nou întreg.

Îmi înclin capul spre el, mă aplec și îmi periez buzele de ale lui. Îi aud durerea respirând, simțiți tensiunea din buzele lui, în timp ce îl trag ușor pe cea de jos dintre dinții mei. Când mă retrag, îi întâlnesc ochii încărcăți de poftă.

„Te vreau", îi șoptesc, cu o mână înfășurată în jurul lungimii sale de fier și celălalt pumnul strâns în păr la ceafă, astfel încât să poată simți intensitatea mea dorință. „În orice fel te pot avea. Greu, rapid, moale, lent, în picioare, așezat - ea nu contează atât timp cât tu ești cel îngropat în mine".

Se uită fix la mine pentru o bătaie, neîncrederea luptându-se cu nevoia dezlănțuită în ochi. Îl văd încercând să-l înfrâneze, îl simt tremurând de nevoie și cunosc

în momentul în care hotărârea lui se prăbușește. Gura lui se întâlnește cu a mea - buzele învinețite și topirea limbii - după cum ia, gustă și ispitește numai el. Măinile puternice mapează linii ale trunchiului, degetele mari perindu-mi partea inferioară a sânilor deja grei cu nevoie, înainte de a coborînapoi pe curba șoldurilor mele.

Dacă aș crede că semințele dorinței plantate înainte au înflorit, nu am făcut-o niciodată am greșit mai mult pentru că acum - chiar acum - sunt o grădină a nevoilor.

El crește și mai tare în mâna mea, în timp ce îmi frec degetul mare peste umezeala lui creastă și sunt răsplătit cu un geamăt din adâncul gâtului. Cealaltă mână a mea zgârie pielea spatelui lui, pe măsură ce buzele mele îl marchează pe ale lui cu la fel de multă fervoare. În

o clipă, Colton își are mâinile pe șolduri, ridicându-mă și apăsându-mă pe spate împotriva ușii. Picioarele mele încearcă să-i înfășoare talia, dar el mă ține sus,

El suge o respirație în timp ce mă întind între picioare și îl prind, dorind controlează omul care este incontrolabil. Având nevoie de el în cel mai rău mod. Cel mai bun cale. În orice fel.

Ochii lui palpăie cu o anumită emoție nedescifrabilă, dar sunt atât de înăbușit, așa că preocupat de ceea ce se va întâmpla în următoarele momente, nici măcar nu gândiți-vă la ce este.

Îl eliberez momentan și ajung între picioare pentru a-mi uda degetele bazinul de umezeală dinăuntru înainte de a-și înconjura creasta și a-l acoperi, pregătindu-se fizic și arătându-i figurat ce îmi face și ce exact vreau de la el. Și mica mea demonstrație îi slăbește pe toți ai săi rețineri.

Degetele lui se sapă în șoldurile mele și mă ridică puțin mai sus în timp ce îl alinez înainte de a mă trage înapoi în jos și pe el. Amândoi strigăm ca legătură se face. Pe măsură ce căldura mea umedă se întinde dincolo de limitele sale pentru a-i găzdui invazia.

Și se pare că a trecut atât de mult timp de când ma umplut, corpul meu a uitat arsura plăcută pe care o poate evoca prezența sa. „Dumnezeule", respir ca trupul meu îl iau înăuntru. „Sunt atât de strâns", îi spun eu, spunând-o până la faptul că a fost peste trei săptămâni de când suntem intimi.

„Nu, iubito", spune Colton, vesel dansând în ochii lui, în timp ce își liniște șoldurile, așa că eu se poate regla. „Sunt atât de mare."

Râsul îmi umple mintea, dar nu-mi ajunge niciodată pe buze înainte să văd o fulgerare a zămbetului său cocoșat și apoi gura lui este din nou pe a mea. Dar de data asta că sărutul lui susține a mea, șoldurile încep să se miște, mâinile încep să călăuzească, iar cocoșul începe să mă lovesc peste fiecare centimetru acordat în zidurile mele încărcate de nervi. El este complet controlul mișcărilor noastre, al mișcărilor noastre, al escaladării senzațiilor noastre.

Îmi ridic capul din poziția înclinată de ușă și iau vederea lui. Ochii lui sunt închiși, buzele ușor despărțite, părul șters de la mine mâinile și mușchii umerilor se îndoale în timp ce ne mișcă în mișcare ritmică.

Omul meu rupt este acum în modul dominant pur și fiecare nerv din corpul meu țipete de luat. Să fie făcut al lui. Pentru a fi cel cu care își dovedește virilitatea.

„Fuuuccckkk te simți bine", îmi spune el în timp ce mă împinge în sus și apoi se cufundă în mine în timp ce mușchii mi se strâng și nervii sunt atenți cu siguranță au pofțit.

„Colton”, găfâi, cu degetele înfipite în vârfurile umerilor lui în timp ce el mă conduce din ce în ce mai sus. Spirale de senzație - mici unde de șoc ale plăcerii pregătindu-mă pentru ca el să scuture pământul sub picioarele mele - și căldura începe răspândit ca un foc de munte prin miezul meu. El se întoarce din nou în picioare ca pe coapsele mele străngeți-l în jurul lui, unghiile mele scot linii, iar gura mea îl caută pe al lui cu un nevoie frenetică.

Mai durează doar câteva secunde înainte ca plăcuțele să intre într-un explozie de alb în abisul întunericului care m-a mistuit. Si eu sunt pierdut instantaneu într-o lume dincolo de conexiunea noastră. Suntem doar el și eu - senzație coplesitoare și respirația jefuită - în timp ce mă înec în căldura lichidă și mă pierd la sentiment, numele lui o pantalon repetată de pe buzele mele.

În câteva momente, strigătul lui Colton străpunge coma mea provocată de plăcere în același timp, soldurile lui convulsie sălbatic sub ale mele, găsindu-și propria eliberare. Se mișcă de câteva ori în mine, încercând să atragă momentul, al lui respirația zdrențuită și pieptul strălucitor cu transpirația noastră combinată.

Corpul lui se lăsa cu al meu în timp ce își îngropă fața în cotul gâtului meu. Brațele mele se înfășoară în jurul lui din poziția mea deasupra bazinului său și se apasă de el usa. Absorb momentul - creșterea și căderea rapidă a pieptului său, căldura respirația lui pe gâtul meu, parfumul inconfundabil al sexului - și înțelegeți fără îndoială că aș muta Raiul și pământul pentru acest om fără o secundă gând.

Colton își reglează strângerea soldurilor, iar eu cobor încet picioarele la pământ; deși capul meu este încă figurativ în nori. El alunecă din mine și totuși legătura noastră nu se pierde pentru că mă strânge în brațe, piele la piele, ca și cum el încă nu vrea să mă lase să plec.

Si sunt bine cu asta pentru că nu cred că voi putea vreodată să-l las să plece fie. '

„La dracu, am avut nevoie de asta”, oftează el cu o ușoară chicotire și tot ce-i pot oferi este un răspuns non-compromis, pentru că, sincer, încă mă călătoresc în sus.

Tăcem câteva clipe, pierduți în clipă, bucurându-ne de senzație reconfortantă de a fi doar împreună.

„Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus”, spune el, rupând tăcerea și tremurând cu capul înainte și înapoi înainte de a se retrage pentru a putea privi întrebările uită-te pe fața mea.

„Iti spun?” Sunt derutat.

O fantomă a unui zâmbet își gădilă gura în timp ce aduce o mână în sus pentru a cupa lateralul de pe fața mea, degetul mare perindu-se tot atât de încet peste buzele mele încă umflate de ale lui sărutări. „Ce ți-am spus înainte să mă urc în mașină ...” - . - Respirația mea inhănta moare și inima îmi sare, răsărind-se în gât din cuvintele de pe buze și emoția din ochi. Vreau să-l rog să spună pentru a-mi spune cuvintele, pentru că naiba da, știu ce a spus, dar vreau să aud că își amintește acele cuvinte și încă simte sensul din spatele lor.

Încerc să-mi controlez cârligul din respirație și care se clatină în voce, dar trebuie cere. “Ce vrei să spui?” Sunt un mincinos oribil și știu că poate vedea bine prin confuzia mea prefăcută.

Chicotește un răs liniștit și se apleacă să-mi perie un sărut tandru pe buze și apoi vârful nasului înainte de a mă lăsa în spate, astfel încât să poată privi în ochii mei. El își aruncă limba pentru a-și uda buzele și spune: „Te concurez, Ryles”.

Inima mi se topește și sufletul suspină auzindu-l repetând acele cuvinte pe care le am folosit ca lipici pentru a lega bucățile rupte create de accident. Chiar dacă cuvintele îmi aduc liniște, pot auzi cum nervii îi scutură vocea, pot simți anxietatea buza de jos pe care o îngrijorează între dinți. Și acum încep să ajung agitat. A spus cuvintele și acum nu se simte la fel ca atunci? Eu să știți că este un gând ridicol, având în vedere ce s-a întâmplat între noi momentele acum, dar singurul lucru pe care l-am aflat despre Colton este că el este orice altceva decât previzibil.

„Da”, oftez, întâlnind temeritatea din ochii lui. „Aceste cuvinte ... ești tu spunându-le acum pentru că ai recuperat memoria sau pentru că totuși să le spui?” Acolo . L-am așezat pe masă, i-am dat opțiunea de a spune că este primul și nu cel din urmă - o ieșire în caz că nu mă mai concurează. În cazul în care accidentul a schimbat modul în care se simte și acest lucru - noi, eu și el - am revenit înapoi la un statut doar casual.

Colton își înclină capul și mă studiază o clipă, ochii implorând, dar buzele nemișcat. Tăcerea se întinde în timp ce aștept răspunsul, în timp ce aștept să văd dacă o va face desparte-mă sau fii balsamul liniștitor pentru inima mea vindecătoare.

„Ry... nu știi că nu uit niciodată un singur moment când concurez... pe sau în afara pistei?” Este nevoie de un moment pentru ca cuvintele să se înregistreze,

pentru cuvinte și ce înseamnă să se scufunde. Că își amintește și că tot simte același lucru cale. Și lucrul amuzant este acum că știu - acum că toată această grijă poate dispărea departe și putem merge mai departe - sunt înghețat pe loc.

Suntem goi, sprijinindu-ne de o ușă pe care se află aproximativ o sută de reporteri cealaltă parte a omului pe care-l conduc tocmai mi-a spus că mă ia înapoi și totuși eu Nu pot face decât să mă uit la el în timp ce sufletul meu își dă seama de speranța care îl umple și își găsește casa permanentă.

Colton se apleacă, așa că gura lui este o șoptă de la a mea, mâinile încadrându-mi fața în timp ce se uită în adâncul sufletului meu. „Te concurez, Rylee”, îmi spune el, confundându-mi tăcerea că nu-i înțeleg afirmația anterioară. El puțin realizează că sunt atât de îndrăgostit de el, chiar aici, chiar acum - corp gol și cu inima dezgolită - că mi-a fost jefuit capacitatea de a vorbi. Deci, în schimb eu acceptă peria buzelor sale peste ale mele într-un sărut moale și reverent înaintea de el și sprijină fruntea de a mea. „Nu știi?” el întreaba. „Ești al meu nenorocit de steag cu carouri.”

Îi simt buzele curbându-se într-un zâmbet în timp ce se perie de ale mele, și le las răsul care bule în sus cad liber. Se simte atât de bine să ai brusc acel spin îndepărtat de partea mea.

Să cunosc omul pe care îl iubesc, mă iubește în schimb.

Să știu că mi-a prins inima care cade liber.

Mâinile lui Colton încep coborârea înapoi pe linia coloanei vertebrale - tremurul de mâna dreaptă a lui atât de ușoară acum abia o observ - și apoi mă întorc în timp ce îl simt începe să mă întăresc din nou împotriva burții mele inferioare.

„Presupun că ai fost eliminat din document?” întreb, deja corpul meu sătul bătând cu dorință nou-descoperită.

„Da, da, dar după ziua mea”, spune el, sărutându-mi fruntea și trăgându-mă înapoi în confortul brațelor lui, „n-a contat nenorocit dacă am primit bine sau nu, luam ceea ce era al meu.”

„Care a fost al tău, nu?” îl tachinez în ciuda cuvintelor care îmi încălzesc inima.

„Da.”

Și apoi cuvintele pe care le-a spus înainte să se înregistreze și să mă retragă căutați un răspuns. „Ce s-a întâmplat cu ziua ta?”

Văd ceva ce îi tulbure ochii momentan înainte să-l împingă. „Nu îți face griji pentru mine”, spune el și sunt imediat îngrijorat.

„Ce s-a mai întâmplat, Colton? A fost ceva ce ți-ai amintit... ceva care-”

„Nu”, spune el, liniștindu-mă cu o apăsare a buzelor pe a mea. „Eu doar mi-am amintit ce era important. Unele goluri sunt încă acolo.” A fost vreodată stăpânul deviației, continuă el, „Se pare că te-am neglijat până târziu”.

Deci, orice arfi să-l bage, nu vrea să vorbească. Bine ... ei bine, apoi după ultimele douăzeci de minute, cu siguranță îi voi da fără a cere spațiu și nu împinge. „Mă neglijezi?”

„Da, nu te tratez corect”, spune el în timp ce-mi trănțește fundul; înțeapă-l frunzele nu au nimic pe undele de șoc care se preling prin hipersensibil carne între coapsele mele. „Ai avut grijă de mine - de toți ceilalți, dar ca de obicei - și nu m-am îngrijit în mod corespunzător de tine”.

„Cred că pur și simplu ai avut grijă de mine ... și destul de corect”, îl tachinez, mișcându-mi trupul gol împotriva lui și câștigând zumzetul care vine adânc în gât.

„Dacă se consideră că nu ai grijă de mine - neglijază

eu - Ace, atunci te rog ... ”îmi smulg pielea de pe partea inferioară a maxilarului său,... neglijare eu încă ceva.”

„Doamne, femeie, testezi reținerea unui bărbat”, geme el în timp ce-i aleargă mâinile pe coloana vertebrală și încheștându-mă împreună cu partea inferioară a spatelui. „Dar asta a fost doar un secundară minoră către ...”

„Minor nu este așa cum aș numi-o”, glumesc ridicând ochii și altul mișcarea soldurilor mele care îl face să rădă tare. „O să iau una dintre a ta evită în orice zi.”

„Pariază-ți fundul că vei face”, îl tachină el cu o strângere rapidă de șolduri, „dar ca și mine spunea că este timpul să te tratez mai degrabă decât într-un spital grosolan mâncarea și ținându-mă ocupat în timp ce stau în pat.” Când tocmai îmi arunc o sugestie sprânceană la partea de ocupare din pat, el doar clatină din cap la mine și eu rânjesc eu dragostea îi luminează fața. Se apleacă și mă sărută încet, murmurând următorul său cuvinte împotriva propriilor mele buze. Vei avea destul timp să mă ocupi pat mai târziu pentru că chiar acum - în seara asta - te duc la un premier de film.”

Cuvintele sale mă surprind complet. „Ce-ce?” Mă uit la el cu incredulitatea de pe față și buzele mele s-au despărțit de șoc. El doar mă rânjește cu o pisică aspectul ăla-a mâncat-canarul pentru că m-a surprins.

Un mic fior de emoție trage prin mine la gândul de a experimenta ceva nou cu Colton - realizarea de noi amintiri - dar în același timp asta înseamnă că va trebui să-l împărtășesc cu ei. Paparazzi care stau în fața porții și vor fi fără îndoială la eveniment cu întrebările lor intruzive și în fața ta camere. Și înseamnă, de asemenea, că trebuie să ieșim în afara acestei lumi, departe de a noastră mică țărâă confortabil în care putem face dragoste dulce și leneșă oricând și oriunde noi vrem.

Știu pe care o prefer.

Comentariul său sarcastic adresat lui Becks cu câteva zile mai devreme alege acum să lovească urechile mele și apucă-te. Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să le pot filtra. „M-am gândit că odată ce ai reușit, nu avea să se întâmple nimic între tine și eu, dar o schimbare de foi pentru o lungă perioadă de timp.” îi repet propriile cuvinte către el.

Ochii lui Colton se întunecă instantaneu de poftă și scânteie de răutate ca gura lui răsuciri, mintea își dă seama ce opțiune ar prefera. „Ei bine”, spune el cu un râde, „De fapt am spus asta”. Îmi urmărește leneș un deget pe obrazul meu, până la al meu decolteu și apoi în jos între sâni mei. Nu mă pot abține de respirația pe care o aspir, pietricele sfârcurilor mele sau umflarea inimii mele. „Și mă cunoști, Ryles, întotdeauna un bărbat de cuvânt al meu ... deci cum te voi păstra exact gol cu excepția unei foi și în același timp participă la un premiu pe care îl am deja angajat? Hmm ... decizii”, șoptește el în timp ce se apleacă și urmărește curba gâtului meu cu vârful limbii sale. “Ce ar trebui să facem?”

Deschid gura pentru a răspunde, dar tot ce pot face este să încerc să respir când dinții lui trage jucăuș pe lobul urechii mele. „Cred că lumea este pe cale să aflu cât de al naibii de sexy arăți înfășurat într-o foaie.”

Ochii mei se deschid pentru a-l întâlni pe al lui, în timp ce șocul îmi dă libidoul cu o creștătură, într-o secundă, Colton și rânjetul său diabolic mi-au ridicat șinele gol și m-a așezat peste umărul lui.

“Nu!” Urlu când începe spre scări. “Pune-ma jos!”

„Mass-media va avea o zi de teren cu aceasta”, îl batjocorește în timp ce-l înghesuiesc cur, dar continuă. „Ei bine, o modalitate de a o privi, nu vă va dura mult să aleg ce să îmbrac”.

„Ți-ai pierdut marmura!” Strig, comentariul meu câștigându-mi o nouă bătaie de cap pe fundul meu gol cocoțat atât de perfect pe umărul lui.

„Pierderea mea este câștigul tău, dragă!” Râde în timp ce urcă pe ultima treaptă scările.

„Câștigă, fundul meu!” Mormăiesc sub respirație, iar el râde din nou.

„Oh, cu adevărat”, spune el, înclinând capul în lateral și punând un sărut cast șoldul meu lângă fața lui. „Nu știam că îți place să joci așa, dar sunt sigur am putea explora acel bulevard când va fi momentul potrivit”.

Gura mi se deschide și scot un râs nervos în timp ce Colton se oprește și îmi alunecă încet corpul pe fiecare centimetru ferm al lui până când picioarele mele ating podeaua. Strălucirea impish din ochiul meu mă face să mă întreb dacă nu este altceva Colton ar putea fi în care nu mi-a trecut niciodată prin cap. Sunt atât de pierdut în mine gânduri de moment și calculul liniștit din ochii lui că îmi lipsește faptul că este așeză-mă pe terasa privată a doua.

Și când îmi dau seama - când îmi observ împrejurimile - sunt șocat o dată din nou ... dar această surpriză îmi topește inima.

„Oh, Colton!” Cuvintele îmi cad din gură pe măsură ce iau toate pregătiri în jurul meu. Un ecran portabil de film a fost configurat la capătul îndepărtat a terasei și șezlongurile au fost amenajate în scaune în stil teatru, drapat în mai multe straturi, altele decât foi. Un zâmbet se întinde pe fața mea iar căldura îmi pătrunde sufletul în timp ce iau micile atingeri, lucruri mici care lasă știu că îi pasă: un bol cu săruturile lui Hershey, o sticlă de vin, pânii de bumbac bomboane, lumânări aprinse stropite peste tot și nori de perne pentru a se întinde pe.

Nu pot ajuta lacrimile atât de bine în ochii mei și nici nu-mi pasă când se strecoară și alunecă tăcut pe obrazul meu. Gândirea care a intrat în toate care stă frumos în fața mea mă lasă pierdut de cuvinte. Mă întorc la înfruntă-l și doar clatină din cap la ceea ce văd ... pentru că dacă e în spatele meu îmi jefuiește cuvintele, frumusețea din interiorul și din exteriorul omului dinaintea mea îmi fură inima. Rămâne acolo gol - nebărbierit, cu părul mușcat și, fără a fi bărbierit patch-uri, în nevoie disperată de o tunsoare, și o privire în ochi care întărește cuvinte pe care mi le-a spus jos.

„Mulțumesc”, îi spun cu o respirație frântă. „Acesta este cel mai dulce lucru ...” Vocea mea se îndepărtează în timp ce face un pas spre mine și își ridică mâinile în cupă obrazii și îmi înclin capul în sus, astfel încât să-i pot întâlni ochii. „Cel mai bun tip de noapte afară. Un film cu Asul și cearșafurile mele ... nimic între noi decât cearșafuri.”

Zâmbeste acel zâmbet timid care mă desfacă și se apleacă pentru o șoaptă de sărut *înainte de a trage înapoi.* - *Exact așa, Ry. Nimic între noi în afară de foi.* Nimic nu mai există între noi decât un set de foi."

Cuvintele sale mă clatină, mă mișcă, mă completează și tot ce pot face este să pășesc înainte și apasă-mi buzele pe ale lui - simți-i inima împotriva mea, zgâria lui *maxilar nebărbierit pe bărbia mea, vezi dragostea din ochii lui - și spune: „Nimic altceva decât foi.*

""apter Et^ntee?t

Căldura soarelui de dimineață îmi încălzește pielea, urmărit de lovitura rece a briza oceanului. Stereo-ul pe care am uitat să-l oprim aseară îl joacă pe Matt Vocea lui Nathanson abia dacă se auzea deasupra zgomotului surf. Mă cufund înăuntru mai aproape de Colton, așa că mulțumit de întorsătura neașteptată pe care viața noastră a luat-o când ne-am prăbușit mai mult sau mai puțin unul pe altul că jur că-mi doare inima din enormitatea tuturor. Cu a doua șansă ni s-a dat amândoi - că suntem amândoi acceptând încet - că acum un an nu ne-am fi putut imagina niciodată.

Îmi strâng ochii, recunoscător pentru spalierul de deasupra care blochează soarele unde am adormit aseară pe patul șezlongurilor. Nici măcar nu mă deranjez pentru a suprima suspinul unei femei mai mult decât mulțumite, în timp ce îmi amintesc că am făcut lent, dragoste dulce pentru el sub o pătură de stele și într-un pat făcut din posibilități.

Îmi amintesc că m-am ridicat deasupra lui, m-am cufundat în el și l-am privit pe cel nepăzit emoția îi curge prin ochi. Cum este moale și lent cu Colton la fel suflarea minții ca cea tare și rapidă. Cum un bărbat obișnuia să nu arate nicio emoție ... obișnuit să-și păzească inima cu orice preț - se deschide încet, mișcând fiecare cărămidă unul câte unul, permițând cheii să se întoarcă în broască.

Zâmbesc încet când ridic capul și mă uit la toate amintirile de aseară. Cât de dulce a fost gestul unui bărbat care jură că nu subscrie la noțiune de romantism, când tot ce ne înconjoară țipă exact invers. Ce omul apelează în favoarea tatălui său pentru a obține o copie a lui ne-eliberat-încă, dar în curând- pentru a fi un blockbuster, astfel încât să poată avea o întâlnire neîntreruptă cu al său

iubita? Și chiar dacă am aflat că are ajutorul lui Quinlan, totul a fost ideea lui... micile atingeri ici și colo, pentru că lucrurile mici sunt cele care înseamnă mult mai mult pentru mine decât cele extravagante.

Îmi ridic capul de unde se sprijină pe pieptul lui și îl privesc dormind, lasă dragostea mea pentru el încălzește părțile din mine briza s-a răcit. "Pot să te simt urmărindu-mă ", spune el brusc cu o buclă a buzelor, chiar dacă ochii rămâne închis. „Mmm-hmm". Nu mă pot abține să zâmbesc.

„A cui idee a fost să dormi aici? Este al naibii de strălucitor." Se schimbă, ochii încă închis, dar aduce brațul care se odihnește în spatele capului în jos pentru a mă trage mai aproape către el.

„Cred că cuvintele au fost:,, Păsărică ta voodoo și-a lucrat magia și a mea furată. Nu am energie să mă mișc", repet, fără să ascund privirea plină de satisfacție fața mea sau mândria vocii mele.

„Nu, cu siguranță nu sunt cuvintele mele", spune el înainte de a deschide un ochi și uitându-mă la mine, acel zâmbet salaciu pe care-l iubesc s-a afișat cu mândrie. "Am magie în pică, iubito, trebuie să fi fost un alt tip pe care vodoul tău l-a aspirat viața din."

Mă lupt cu dorința de a râde, pentru că vocea aceea de dimineață gravă și acelea ochii adormiți sunt combinația perfectă de sexy, ceea ce îl face extrem de greu finge nonșalanță. "Da, ai dreptate. Amintiți-vă, nu fac băieți răi precum tu." Ridic din umeri. „A fost tipul acela cu bărbierit curat pe care îl văd pe lateral. Cel care îmi dă ceea ce nu poți", mă batjocoresc când ridic cearșaful odihnindu-ne peste șolduri

și arunc o privire sub el, ochii mei rătăcesc cu lăcomie peste dimineța lui impresionantă. Ale mele mușchii, ușor răniți de noaptea trecută, se strâng imediat după bun venit anticiparea a mai multor viitoare. închid ochii pentru a ascunde dorința. Sunt sigur că norii le și face un gemut mulțumit.

„Vezi ceva care îți place? Ceva pe care nu ți-l poate oferi? ” îmi place jucăușul ton în voce.

Mă asigur că vocea mea este uniformă atunci când vorbesc, pentru că toate aceste bălbăieli preludiu mă face să poftesc ce se află sub vârful degetelor.

"Nu vă faceți griji." Forț cuvintele în timp ce ridic privirea de sub gene să-și găsească ochii dansând cu umor. „Această femeie este mai mult decât mulțumită. Nu trebuie să-ți experimentezi magia atunci când acel om își poate duce bastonul în jos homestretch ca și cum nu ai crede."

Într-o bătaie de inimă, Colton m-a răsturnat pe spate și a planat peste mine, greutatea sprijinindu-se pe un cot, iar cealaltă mână a lui închegându-mi încheieturile deasupra mea cap. Fața lui este la câțiva centimetri de a mea, zâmbetul închis la loc și sprâncenele ridicate nenorocită", a spus el trebuie doar să îmi îndeplinesc nenorocitul de timp."

Încep să scot un râs, dar se termină într-un gem plăcut în timp ce se scufundă corpul meu dispus. Nu sunt complet pregătit pentru intrarea lui și, deși așa ar fi în mod normal rănit, nu. în schimb, adaugă cantitatea perfectă de frecare pentru a se trezi fiecare nerv posibil, inclusiv orice i-ar fi scăpat aseară.

„Iisuse dracului dragă, te simți ca o femeie din Rai", murmură el în mine urechea în timp ce soldurile se scot și alunecă înapoi înainte, cu o mână încă fixându-mi-o mâinile deasupra mea. Într-o acțiune ciudat de intimă, își coboară fața și o odihnește doar sub curba gâtului meu, de fiecare dată când se retrage și se scufundă din nou în mine, zgârietura miriștilor lui și căldura respirației sale îmi tachină pielea. Și poate din cauza faptului că fața lui este așezată atât de strâns de urechea mea sau doar atât suntem atât de acordați unul cu celălalt, dar există ceva despre sunete el face ca acestea să fie o astfel de pornire. Mormăiturile se transformă în suspine gemătoare, audibile satisfacție.

Încerc să-mi mișc brațele, dar strânsoarea lui mă ține nemișcată. „Colton", gâfâi ca al meu corpul începe să se accelereze, căldura se răspândește, dorința se învâрте atât de strâns încât aștept pentru ca acesta să izbucnească liber. „Lasă-mă să te ating."

„Hm?" murmură el, vibrația gurii sale împotriva gâtului meu rostogolindu-se prin mine. Se mișcă din nou, măcinându-și soldurile într-o mișcare circulară, lovind cocoșul nervii ascunși, înainte să se retragă și să se ungă în sus, astfel încât să se frece de clitorisul meu adăugând o fricțiune plăcută care mă face să uit toate gândurile despre nevoie mâinile mele să fie eliberate. Chicotește, știind exact ce tocmai a făcut. „Te simți bine?"

„Doamne da!" Gemu în timp ce el o face din nou, coapsele mele începând să se încordeze și ale mele pielea devenind îmbujorată pe măsură ce valul de maree al senzațiilor crește în pregătirea pentru asalt final asupra corpului meu.

„Știu că sunt bine, iubito, dar s-ar putea ca Dumnezeu să devină puțin gelos dacă începi comparându-ne."

Tonul jucăuș, dragostea leneșă, pentru că asta ne face dragoste ... s-ar putea să o numească cursă, dar asta ... cuvinte murmurate, acceptare totală, completă cunoașterea corpului celuilalt, confort - cel mai sigur îmi arată el cum mă iubește.

Nu pot să nu râd fără griji care-mi cade din gură mai mult decât pot ajuta arcul spatelui meu și înclinarea soldurilor pe următoarea sa lovire în a lui ritm lent, abil. „Ei bine ... fii pregătit să devii gelos la rândul tău", mă batjocoresc, făcându-l să-și ridice capul din poziția lui pe gâtul meu și să-l răzuiască pe al lui mustăți în mod intenționat peste sfârșul meu gol, provocând o nevoie neîngrădită de linie principală direct la locul în care manipulează atât de expert între coapsele mele. El îl ridică pe al său sprâncenele spre mine, amuzat, încercând să-mi dau seama ce anume vreau să spun ca al lui soldurile se rotesc din nou în mine și sunt pierdut.

Pentru moment.

Către el.

Spre orgasmul îmi rupe singur corpul și mă înecă senzațiile ei copleșitoare.

La, „Doamne, doamne, doamne!" care-mi cade de pe buze ca un val după valul crește prin mine.

Și eu cedez la ceața dorinței mele, dar îl aud chicotind când el realizează tocmai de ce am crezut că ar putea fi gelos. Corpul meu încă pulsează în jurul, încă venind, când se apleacă în urechea mea, râsul de dimineță adăugând un gâdilă

moale la senzațiile violente care reverberează prin mine. "Ai putea fi strigându-i numele acum, dragă, dar într-un minut o să-ți mulțumești eu ", spune el în timp ce îmi sfâșie umărul cu dinții înainte ca mâinile mele să fie eliberate iar căldura trupului său o părește pe a mea.

Sunt atât de pierdut în a mă ridica la punctul culminant, încât căldura gurii sale asupra mea carnea deja sensibilă mă face să-i strig numele, mâinile cu pumnul în păr capul lui poziționat între picioarele mele, limba alunecând de-a lungul lungimii mele cusătură. „Colton!” Plâng în timp ce limba lui mă linge, scoțând intensitatea orgasmul meu, prelungind căderea liberă a extazului. „Colton!” Repet din nou, începând strânge-mi șoldurile de gura lui, pe măsură ce plăcerea devine aproape prea mare urs.

Își linge din nou limba înapoi și de data aceasta continuă, trasând o linie de sărutări cu gura deschisă și îmi linge burta, pieptul și gâtul până la gură când limba lui se împinge într-^e buzele mele, pot gusta propria mea excitare. Gura lui pe al meu îmi absoarbe geamătul găfăit când intră din nou în mine și începe să își urmărească propriul orgasm.

Când se retrage din gura mea și se așază înapoi pe genunchi, ținându-mă picioarele despărțite în timp ce începe să se miște înăuntrul meu, el îmi acordă acel fulger rănjind eu nu poate rezista niciodată. „Ți-am spus, pe numele meu îl vei chema până la urmă.”

Încep să spun ceva, dar el mă apucă de șolduri și se întoarce înapoi și se bagă înăuntru pe mine. Începutul unui ritm pedepsitor care îmi face mâinile să apuce cearșafurile și numele lui devine o pantalon pe buzele mele în timp ce ne duce împreună la margine.

„Ce și-ar fi dorit Becks?” îl întreb pe Colton în timp ce intru în biroul lui și mă înclin pe spate pe birou pentru a-l înfrunța. Dacă n-ar fi poziționarea mea, aș fi făcut-o a ratat incertitudinea care-i pălpăia prin ochi înainte să facă grimase.

„Este una rea?” îmi cer durerea de cap pe care o pot spune că încearcă să se ascundă.

„Nu, nu prea rău. Devin din ce în ce mai puțin”, spune el tăcând în timp ce desfăcă agrafa din mână cu o concentrare acerbă.

„Becks?” îndemn, simțind că ceva nu este în regulă.

„Uh, m-a întrebat dacă vreau să rezerv ceva timp la pistă de când au rezervat cu mult înainte. Pentru a mă asigura că am ceva timp dacă vreau.” El îl împiedică pe al său ochii și se concentrează asupra agrafei pe care o desfășoară cu degetele. „El crede că eu ar trebui să se întoarcă în mașină.”

La naiba cu Beckett!

Vreau să tip în partea de sus a plămânilor, dar mă mulțumesc să-l pedepsesc în tăcere. Bine. Mi-am scos furia neîntemeiată asupra lui pentru că a făcut ceea ce sunt de acord că este corect, dar tot nu înseamnă că îmi place ... deloc. M-aș simți mult mai bine dacă aș face asta

Am avut și un sac de box deoarece sunt încă îngrozit de gândul potrivit pentru

Colton sus și la volan, dar întrebarea este, este Colton?

„Ce părere ai despre asta? Sunteți gata?”

Înțeleg și se apleacă pe spate în scaun, dându-și degetele în spatele capului și privind în sus spre tavan. „Nu”, spune el în cele din urmă, scoțând cuvântul, oprindu-se pentru timp pentru explicația sa. „Ieri eu...” se oprește din gânduri și se scutură capul lui. „Nu contează ... Mâna mea este încă prea drăguță pentru a apuca roata”, a spus el spune. Și știu că este o minciună de rahat, deoarece nu a avut nicio problemă să mă țină așa ar putea să-și facă drum cu mine în fața ușii de la intrare ieri, dar știu că spun

cu voce tare ar fi asemănător cu lovirea cu piciorul unui om când acesta este jos; nu numai că aș face eu Știu că este speriat, dar aș dovedi și că minte.

Dar explicația sa avortată pe care nu a completat-o, amestecată cu comentariul său ieri, pentru că a fost o zi grea, ciocniți-vă împreună nu atât de subtil în mintea mea. Eu mișcă-te fără să întrebi și stai peste poala lui și cuibărește-te în el. El suflă a respira resemnat înainte de a-și dezlega degetele și de a închide brațele în jurul meu.

„Ce s-a întâmplat ieri?” întreb după un moment. Îi simt corpul întrerupându-se momentan, și-i sărut pieptul gol sub buze ca un semn tăcut de sprijin.

„Am urmărit reluarea”.

Nu trebuie să spună nimic mai departe. Știu perfect ce reluare se referă la el pentru că încă nu mă pot aduce să mă uit la el. „Și cum ai făcut-o descurcă-te?”

Corpul său vibrează cu o energie neclintită și când începe să se schimbe sub mine, pot spune că trebuie să elibereze o parte din ea. Mă îndepărtez de poala lui și

când se ridică și se îndreaptă spre fereastră, mă afund înapoi în piele, încă cald din corpul lui.

Colton își dă o mână prin păr, tensiune evidentă în mușchii goi ai cu spatele în timp ce privește pe fereastră spre plaja de dedesubt. El forțează un a rade. „Păi, dacă chemi un bărbat adult care se târăște pe podea gol în timp ce se usucă de la nenorocitul atac de panică după fiecare senzația ciracului de prăbușire îl lovește ca un pumn de fraier”, spune el, cu voce groasă cu sarcasm, „atunci rahat, dacă se ia în considerare gestionarea ei? Atunci dracu da ... aș face-o să spun că am primit acel test nenorocit.” El își dă peste umeri și iese din birou fără o privire înapoi. Expir respirația pe care o țin când aud ușa de la terasă se deschide și se închide după el.

Am lăsat să treacă ceva timp, pierdut în gânduri, cu inima durându-mă pentru a lui Colton luptă evidentă între curse care au nevoie și frică, și mă ridic să merg să gălesc l.

les pe terasă și aud stropi de apă înainte să-i văd lungul, siluetă slabă feliată prin vârful apei cu o fluiditate grațioasă. El acoperă distanța de piscină rapid, ajunge la final și face un fel de flip subacvatic și reapare la suprafață înainte de a merge în sens invers.

Stau cu picioarele încrucișate pe marginea piscinei și îi admir atletismul natural - undularea mușchilor, controlul său complet asupra corpului său - și mă întreb dacă acest lucru atracția absolută pe care o am pentru el are limitări.

După un pic, își face virajul subacvatic la marginea cea mai îndepărtată de mine și în loc să-și înceapă imediat lovitura, se răstoarnă pe spate și plutește, elanul său îl determină să se îndrepte spre locul în care stau eu. Arată așa acum liniștit, în ciuda pieptului său care se extinde din efortul său și aș vrea să pot vezi mai des acest tip de seninătate în trăsăturile sale.

Trunchiul său se ridică din apă în timp ce își coboară picioarele până la fund și frecă cu mâinile peste față. Când îi îndepărtează, își ridică privirea, uimit să mă vadă stând acolo privindu-l și cel mai uluitor zâmbet se răspândește peste el buze. Își ridică nasul în sus, amintindu-mi cum ar arăta puțin băiat și orice preocupare a mea față de starea lui de spirit dispare.

Se îndreaptă spre locul unde stau eu, cu ochii închiși asupra mea. - Îmi pare rău, Ryles. El clătină din cap cu un oftat. „Mi-e greu să recunosc că mi-e teamă să mă întorc mașina.”

Recunoașterea lui mă șochează la naiba. Mă întind și îi trec un deget mare pe al lui obraz, niciodată mai îndrăgostit de el decât acum. "Este în regulă, sunt speriat de asemenea."

Îmi întinde șoldurile și mă trage mai aproape de el ca să mă poată săruta. O perie de buze și mirosul de apă clorurată pe pielea lui este tot ce am nevoie simți-te din nou bine cu el. Începe să spună ceva și apoi se oprește. "Ce?" Eu întrebă încet.

Își curăță gâtul, își linge buzele și își îndreaptă ochii spre plaja de dincolo. „Când mă voi întoarce în mașină ... o să fii acolo?"

"Desigur!" Cuvintele mi-au ieșit din gură și brațele sunt înfășurate în jurul corpului umed instantaneu, un accent fizic pe cuvintele mele. Îi simt pieptul tresări și auzi cârligul din respirație în timp ce mă strânge mai tare. Îmi aduc degetele în sus și îi tachinez părul cu unghiile mele, pe măsură ce fața lui rămâne înfundată sub a mea gât.

Te iubesc. Cuvintele sunt în capul meu și trebuie să le opresc să vină din gura mea pentru că intensitatea a ceea ce simt pentru el este de nedescris. Iubire necondiționată.

Sunetul îndepărtat al soneriei care suna din interiorul casei ne are trăgându-se înapoi unul de altul. Îl privesc confuz. „Este probabil unul dintre băieții de securitate ", spune el în timp ce mă ridic și înoată spre trepte.

„Îl voi lua", îi spun în timp ce intru în casă, trăgându-mi cămașa acum udă din corpul meu, bucuros că am optat pentru bluza roșie în locul celei albe.

Mâna mea întoarce butonul, trăgând de placa de lemn, când aud Vocea lui Colton din afară mi-a spus să „Așteptați!" dar e prea târziu. Ușile deschizându-mă și fără să știu, unul dintre cele mai grave coșmaruri ale mele este în picioare vizavi de mine.

Tot ce pot face este să-mi las umerii la vedere. Picioare lungi, păr blond și un zâmbet condescendent este tot ce prind înainte ca ea să înceapă să treacă pe lângă mine și apoi se oprește, inclinandu-și capul peste umăr pentru a se uita înapoi la mine. „Poți să alergi acum, fetiță. Timpul de joc s-a încheiat, deoarece Colton nu mai are nevoie de tine. El este pe mâini bune acum. Mama este aici."

Fălcile mi se deschid, îndrăzneala ei mă face fără cuvinte. Înainte să pot găsi cuvintele mele, ea răsufă în casă ca și cum ar deține locul, lăsându-mă în trezirea parfumului ei copleșitor.

- Colton? îi strig în același timp în care intră în foaier, prosop folosește să-și usuce picăturile de păr la pământ.

Mai multe emoții îi pălăie prin ochi, cea mai răspândită fiind supărare, dar fața lui nu arată absolut nimic.

Și cu Colton, când fața lui este atât de rece și lipsită de emoție, înseamnă o furtună se apropie chiar dedesubt.

- Ce dracu 'faci aici, Tawny? Gheața din vocea lui mă oprește urmele mele, dar nici măcar nu o uimește.

„Colt, iubito”, spune ea complet neafectată de mușcătura din cuvintele sale.

„Noi trebuie să vorbim. Știu că a trecut ceva timp și...”

„Nu sunt în starea de spirit pentru ticăloșia ta melodramatică, așa că taie porcarea”. Colton face un pas mai departe în cameră. - Știi că nu ești binevenit aici, Tawny. Dacă te-aș fi vrut aici înainte, te-aș fi invitat și eu.”

Mă întorc înapoi la veninul care îi doboară vocea, dar, în același timp, sunt supărat

.Supărată că tocmai a intrat în vals aici - o casă unde sunt singura femeie pe care o are adusă vreodată - de parcă ar merita să fie aici.

„Testy, testy”, îl certă ea jucăușă, neobosită de dezinteresul său complet. „Eu a fost atât de îngrijorat de tine și de modul în care te descurci și dacă ai primit-o amintirea înapoi, încă ...”

„Nu-mi dau seama de grija ta! Ai două secunde, start vorbind sau îți arunc fundul”. Colton mai face un pas spre ea și eu îi poate vedea maxilarul sfărâmător și desconsiderarea sa totală și dureroasă față de ea.

„Doar pentru că ești supărat, recuperarea ta merge atât de lent - încât nu poți amintiți-vă lucruri importante - nu înseamnă că veți putea să mi le scoateți”. Tawny scoate un răs condescendent și se întoarce ușor pentru a mă privi cu *neîncredere în ochii ei de parcă ar spune „Chiar? Te-a ales peste mine?”*

Înainte ca ea să spună: „Sunt sigur că acest lucru este amuzant pentru că ești doamna lui de îngrijire și tot, păpușă, dar nu mai ești nevoie de tine.”

Sunt de pe perete într-o clipă, o minge de furie zburând asupra ei, dar Colton bate eu la pumn. Furia emană din el în valuri palpabile în timp ce el o prinde bicep. „Timpul de plecare!” mârâie în timp ce începe să o îndrepte spre ușă. „Nu vii în casa mea și lipsă de respect, Ry ...”

„Sunt însărcinată.”

Cuvintele care plutesc din gura ei mor în tăcerea bruscă a camerei, și totuși îi văd vibrați în interiorul lui Colton. Corpul lui se oprește, degetele se flexează brațul ei și dinții îi macină. Este nevoie de o bătaie pentru a-și prinde din nou pasul, trăgând ea spre ușa din față.

„Bravo ție. Felicitări.” Mușcă, sarcasmul scurgându-i din cuvinte, „îmi pare bine să te cunosc.” El începe să deschidă ușa din față în timp ce ea își smulge brațul liber.

” Este al tau .”

Mâna lui Colton rămâne pe clanta ușii în timp ce inima mea se răsucesc la cuvintele care vin de pe buzele ei. Mă uit la desfășurarea acestui lucru - totul chiar în fața ochilor mei - dar eu simți-te ca un străin complet, la o sută de mile distanță. îi privesc capul coborând între umeri pentru o bătaie, observă că mâinile îi încheie cu pumnii în lateral, vezi furia furiei din ochii lui în timp ce se întoarce mereu atât de încet. Ochii i se năpustesc și ține-o pe a mea pentru o bătaie, iar ceea ce văd îmi scoate vântul. Nu este furie cu care strălucesc - nu - este scuze dantelate de neîncredere pe care le oferă

pe mine. Scuzele care îmi spun în profunzime că se teme de cuvintele ei sunt adevărate. Picături de plumb în stomacul meu pe măsură ce masca pe care a lăsat-o să alunece este reaplicată și se întoarce pentru a-i îndruma mânie față de Tawny.

„Și amândoi știm că nu este posibil, Tawny.” Face un pas înainte și văd fiecare uncie de reținere pe care o are - cum încearcă atât de mult să nu ridică-o și aruncă-o fizic afară. Ochii lui se aruncă de pe fața ei spre ea stomac și apoi faceți o copie de rezervă din nou.

„Ce?” găfăie ea, șocul lăsat de durere în voce. - Nu tine minte?” Ține o mână la gură, cu lacrimi care-i curg în ochi. „Colton tu și cu mine ... noaptea petrecerii de naștere a lui Davis ... nu vă amintiți asta?”

Stomacul meu se strânge pentru că, dacă aș crede că ar putea acționa - joacă rolul parte pentru a-l recupera înapoi - tocmai a furat spectacolul cu privirea rănită pe față și disperare în vocea ei.

0 Doamne. 0 Doamne. Este singurul meu gând coerent, deoarece întregul meu corpul tremură cu fiecare emoție posibilă imaginabilă.

„Nu”, spune Colton, clătînând din cap înainte și înapoi și cu privire la fața lui - cel care spune că dacă nu repetă mereu acest lucru va fi doar un coșmar - mă omoară. Lacrimi în părți adânci în mine deschizându-mă, pregătindu-mă pentru atacul rănilor care vor veni.

„Este singura posibilitate”, spune ea încet, punându-și mâna peste ea secțiune mijlocie în care pot vedea ușoara umflătură acum că cămașa ei este netezită. „Am cinci luni, iubito.”

Trebuie să lupt cu bila care mi se ridică în gât pe măsură ce credința mea se clatină, trebuie să forțeză-mă să respir. A se concentra. Să realizez că nu e vorba despre mine. Asta este despre cel mai rău coșmar al lui Colton care se împlinește în urma unei nopți cu adevărat magice între noi. Dar este greu să nu.

Tot ce mă pot concentra mintea mea sunt date - zile trecute - în timp ce cuvintele ei le scufundă ghearele în mine. Cinci luni, cinci luni, cinci luni, repet mereu pentru că timpul este mult mai ușor de concentrat decât lumea care tocmai a fost mutată dedesubt g'ft^hW^

imi dau seama că este
îmi spun că minte. Că încearcă să-și înfige cârligele în Colton ... prinde premiul pe care și-l dorește mai mult decât orice - trăgând de cărdul Sunt însărcinată. Cel mai vechi din carte. Dar dovezile sunt acolo în burta ei umflată și în Privirea îngrozită pe chipul lui Colton spune că este o posibilitate - că ajunge la adâncime în bolta închisă a amintirilor și încercând să o găsească pe cea pe care ea îi spune despre. Frica îi pălpăie pe față, se încorporează în acel ochi ai săi care toate refuz brusc să mă privească.

Și oricât aș vrea, nu mă pot uita în altă parte. Este ca și cum aș păstra uitându-se la el, o să se uite la mine și îmi va oferi acel zâmbet pe care mi l-a dat acum câteva momente în piscină și ea va dispărea.

Dar nu vine niciodată.

El stă în mijlocul nostru, nemișcat, pierdut în gândurile pe care nu le pot decât imagina. Omul jucăuș pe care îl iubesc de aseară este inexistent. Văd roțile dințate în cap întorcându-se, observă tresărirea durerii care sunt sigură că vine de la altul durerea de cap îl lovește ... dar dacă este complet înghețat, atunci sunt dracului paralizat.

Ochii lui Tawny pălpăie și mă evaluează cu totală ignorare, înainte privind înapoi la Colton, cu un zâmbet blând pe fața ei. „M-ai alungat de acasă Casa lui Davis, a cerut să vină ... am făcut sex, Colton. Prima dată am fost beat... disperat să fiu din nou unul cu celălalt și nu am folosit prezervativul.”

Și dacă pumnul ei nu rupe deja pielea și nu mă împinge în inima mea, ea trebuie să adauge noțiunea că erau împreună de mai multe ori pentru a o răsuci puțin Mai adânc.

„Înainte ... când ne-am întâlnit înainte ...” își drese gâtul „... ai fost religios despre a vă lua pastila.” Nu-i recunosc vocea și am continuat sfârșitul primitiv al mâinii lui Colton, dar chiar acum disprețul absolut în al său tonul îmi dă fiori pe coloana vertebrală.

„Nu eram pe pastilă”, spune ea încet, ridicând din umeri fără scuze în timp ce ia un pas spre el, posibila mamă a copilului său. Intimitatea blândă din ea tonul provoacă lacrimi în ochii mei. Ea întinde mâna pentru a atinge brațul lui Colton și o scoate din afara ei.

Reacția sa și panica neîngrădită din ochii lui provoacă realitatea tuturor acestor lucruri să înceapă să mă strecoare prin negarea mea, posibilitatea ca aceasta să nu fie o simplă trăsătură adu-l înapoi.

M-am lăsat pe peretele din spatele meu, fantomele și inadecvările mele ca femeie amenințându-și că își vor înălța capul urât. Îmi pun o mână pe abdomen pentru a înăbuși pang mă simt în uterul meu inutil. Cel care va rămâne pentru totdeauna gol. The una care nu-i poate oferi singurul lucru pe care îl poate. Simt începuturile unei panici atac - respirație dificilă, bătăi de inimă, ochi incapabili să se concentreze - așa cum mă întreb dacă bărbatul care mărturisește că nu vrea niciodată copii doar s-ar putea răzgândi atunci când se confruntă cu posibilitatea unuia. Se întâmpla tot timpul. Și dacă da, atunci unde ne lasă asta? Lasă-mă? Femeia care nu-i poate da asta.

"Nu!" îmi cade de pe buze ca răspuns la gândurile mele tăcute.

Colton se învârte în jur pentru a mă privi repede, stresul gravat în trăsăturile sale cuvintele mele neașteptate. Și apoi ea pufnește în nesocotire și adaugă benzină Focul lui Colton.

"Ieși!" Strigă atât de tare încât săresc și, pentru o clipă, pentru că el este în fața mea, mă tem că îmi vorbește. Forțez o rândunică, cu ochii pălpăind peste mine

înainte să mă întorcă cu spatele și să arate spre Tawny și apoi spre ușă. "Obține.. La dracu. Afară!"

' „Colty...”

„Nu-mi spuneți niciodată așa!” țipă, din oțel ras în glas în timp ce ridică *ochii lui să privească spre locul în care ea nu s-a mișcat nici un centimetru. „Nimeni nu ajunge să mă sune”* aceea ! Crezi că ești special? Crezi că poți să valsezi aici și Spune-mi că ești însărcinată cu cinci luni? Că mi-ar păsa? De ce spui eu acum, nu? Pentru că e prea târziu pentru mine să spun ceva în orice, așa crezi m-ai prins? Ți-ai găsit biletul de aur?” El începe să pășească, dându-și degetele în spatele capului și suflând puternic. „Nu sunt Willy dracului Wonka, dragă. Du-te și găsește-ți un alt tătic de zahăr.”

„Nu mă crezi?”

Colton se învârtă într-o clipă, privirea sa întâlnindu-se cu a mea și golul din al său ochii fără expresie mă sperie. Ochii morți mă privesc momentan înainte de el ne întrerupe legătura și pășește înapoi prin cameră până acolo unde încă se află Tawny stă. - Ai naibii de dreptate, nu te cred. Renunță la porcărie și ia dracu ' cu minciunile tale de rahat." El este la câțiva centimetri de fața ei, ochii strălucitori și postura amenințător.

„Dar încă iubesc...”

„Nu trebuie să mă iubești!” țâșnește, pumnul trântind pe bufet lângă el, vase zăngănitoare și zgomote rezonante în liniștea de altfel casa. Tawny scoate un suspin și Colton rămâne complet neafectat de ea izbucnire de emoție. „Nu trebuie să mă iubești”, repetă el atât de încet încât îi aud durerea sub ea, simt că disperarea îi curge în valuri.

Se întinde și își freacă mâinile de față. Se uită pe fereastră o clipă spre liniștea oceanului în timp ce privesc furtuna furia în interiorul I. Sunt zguduit de turbulența emoțiilor sale, fără o linie de salvare pe care să o țin la. Când se uită înapoi la Tawny, văd atâtea emoții în spatele lui mască de alunecare pe care nu sunt sigur pe care o să o apuce și să o țină.

„Vreau un test de paternitate”.

Tawny găfăie, cu mâna sprijinindu-se protector peste burta, dar când mă uit înapoi la fața ei, urmăresc transformarea. O văd pe fetiță suferința se transformă în vulpina răzbunătoare. - Acest copil este al tău, Colton. Eu nu a dormi prin zona.”

Colton pufnește un râs cu o mișcare a capului. „Da, ești un patron obișnuit dracului de sfânt”. Se apropie de ușa din față și se întoarce înapoi pentru a o privi. „Du-te și spune-i la un alt fiu credincios de câțea căruia îi pasă. Avocatul meu va fi în contact.”

„Va trebui să vii la mine cu ceva mult mai mare decât amenințându-mă cu avocatul tău să ies din acesta ”, spune ea, îndreptându-se coloana ei. „Pregătește-ți carnetul de cecuri și egoul tău pregătit pentru ceva serios pagubă, dragă!”

„Chiar ai crezut că poți pur și simplu să valsezi aici, să-ți scapi prostia bombă, și ți-aș crede cuvântul? Scrieți-vă cu un cec puternic sau căsătoriți-vă tu și pleacă în apusul nenorocit de soare?” Vocea lui tună. “Este. Nu. A mea!”

Tawny ridică din umeri și o expresie smarmy o transformă Caracteristici.

„Presa va avea o zi de câmp cu modul în care o învârt pe asta ... a un scandal frumos și suculent în care să-și scufunde dinții.”

Ea începe să meargă spre ușa din față și exact când cred că aş putea să reuşesc pentru a respira, palma lui Colton se izbeşte de uşă, sunetul atacând tăcerea moartă a camerei. Se întoarce și se întoarce la câțiva centimetri de fața ei, a lui voce tremurând de furie. „Newsflash, dragă, mai bine mă lovești ceva mai puternic decât aceea amenințare dacă crezi că presa mă sperie. Două pot joacă acel joc”, spune el deschizând ușa. „Asigurați-vă că le spuneți tot ce este suculent detalii pentru că sigur că dracu 'nu se va opri. Este uimitor cât de rapid o carieră promițătoare poate fi distrusă în acest oraș atunci când zvonurile au ajuns în ziare ce poate fi o diva exigentă. Nimeni nu vrea să lucreze cu o dracului, și cu siguranță te potrivești cu aceea factură. Acum ia dracu '.

Tawny se apropie de el, îl privește, deși el refuză să-i vadă ochii, și apoi iese pe ușa din față, care se închide cu un răsunător trântit în spatele ei. Colton apucă imediat una dintre vasele de pe bufetul pe care îl lovise momentele mai devreme și o aruncă de perete. Sunetul sfărâmător al sticlei urmat de clopotitul pe măsură ce sare de pe podeaua cu gresie este un astfel de contrast cu greutatea moment. Neavând eliberarea de care avea nevoie, pune mâna pe bufet și își ridică greutatea împotriva ei.

Fac un pas înainte din umbrele foaierei, încă nu știu ce să fac când se uită în sus și își înclue ochii cu ai mei. Încerc să citesc emoțiile lui, dar eu nu poate - garda lui este înapoi și închisă la loc. Cunoașterea cât de mult munca pe care o va lua

pentru a sparge acel perete înapoi provoacă o mică bucată din mine a muri, a muri și a cădea să se odihnească lângă piesa care s-a rupt în ziua în care a spus medicul pentru mine, nu ar fi decât un miracol să rămân însărcinată din nou.

Golul din pântecul meu mă lovește din nou în timp ce mă îndrept spre el. El se uita eu, ticăitul maxilarului, corpul încordat. „Colton ... eu ...”

„Rylee”, avertizează el, „înapoi dracului!”

„Ce se întâmplă dacă este adevărat? Ce se întâmplă dacă chiar ați făcut-o și nu vă amintiți? ” este singurul gând coerent pe care îl pot verbaliza, mintea mea rotindu-se cu ce - dacă și niciodată - mergând - la - bes.

" De ce? Se întoarce cu fața spre mine și eu înghit nervos. „Deci poți să te joci casa?” Face un pas spre mine și privirea din ochii lui mă face să mă înghesuie. „Pentru că vrei un copil atât de rău încât să-l poți gusta? Ar face orice am una? Luați unul care ar putea fi sau nu al meu, astfel încât să vă puteți scufunda cârligele si in mine? Obține cele mai bune din ambele lumi, nu? O sumă puternică și un copil - fiecare visul dracului de femeie.” Cuvintele sale mă biciuiesc și mă plesnesc, despart partea eu care știe că aș face orice pentru a avea șansa de a avea un copil. "Nu este Adevărat!" Vocea lui tună la mine. „Nu este adevărat”, spune el din nou într-un mod prea calm

voce
Sunt blocat pe loc - dorind să fug, dorind să rămân, răbind pentru mine, devastat pentru el - la o răscruce de incertitudine și tot ce vreau să fac este să mă curb într-o minge și închide lumea. Închideți-l pe Colton, pe Tawny și pe durere care nu va dispărea niciodată, să simt un copil mișcându-se în mine. Pentru a crea ceva de dragoste cu cineva pe care îl iubesc. Bile amenință la acest gând și îmi acoper gura în timp ce mă înghesuie sonor pentru a mă împiedica să arunc.

„Da, gândul că sunt tată mă face să vreau și eu să arunc.” El batjocorește la mine, cu atât mai mult decât disprețul care-i doboară vocea. Și nu de asta sunt o să fiu bolnav, dar nu-i pot spune asta pentru că sunt prea ocupat să încerc să nu fiu. „Între foi.” El scoate un râs patronant, privind în sus la tavan înainte să mă uit înapoi la mine. „Cât de dracului de ironic este când este între cearșafuri cu altcineva care cauzează această mică dilemă, nu, Ryles? Cum e fraza asta lucrează pentru tine acum?”

„La dracu”. O spun mai mult pentru mine decât pentru el, o voce liniștită dantelată de durere. L-am avut. Poate fi supărat. Trecutul său oribil poate fi dragat prin mintea lui, dar asta nu-i dă dreptul să fie un nenorocit și să-și scoată rahatul pe mine.

Se întoarce să mă privească, o imagine de furie împotriva liniștii din spatele lui. "Exact." Scuipă. - La dracu.

Și cu aceste cuvinte de despărțire, Colton deschide ușa punții. Eu nu-l strigați - nu-i pasă - și priviți-l jogând pe scări până la plajă cu un fluier care îi face semn lui Baxter.

Chapter Nineteen

Cu cât stau mai mult și aștept să se întoarcă, cu atât devin mai nervos.

Și mai supărat.

Sunt nervos pentru că, pe lângă înotul său mai devreme, Colton nu a mai exercitat de atunci fiind eliberat... și a fost eliberat abia ieri. Știu că furia lui va împinge să alerge mai tare, mai repede, mai mult, și asta nu mă deranjează decât pentru cât de mult pot rezista vasele de vindecare din creierul său? A trecut aproape o oră de când el stânga, cât este prea mult?

Și sunt supărat că după tot ce mi-a spus, chiar îmi pasă.

Clătin din cap, cuvintele pe care mi le-a spus zăngănind în timp ce privesc în jos întindere de plajă. Îmi apar furia, nevoia inerentă de a-l înfrunta mai degrabă
ij □ B ^ ^ cii ^ 'diffFr ^ BV i ^ s ^ ^ j r i ^ o ^ t Pu ^ i ^ H ^ ^ f f t P ^ D r i ^ ^ i ^ r ^ ^ l c a
altfel la el. Dovedit că nu sunt ca alte femei. Că am nevoie de el. Ca eu
nu îl voi manipula niciodată pentru a obține ceea ce îmi doresc ca multe alte femei
din el

viata au. Că nu-l voi abandona. Și îmi doresc cu disperare să plec corect
acum - scapă de ceartă și mai rău mă tem că se va întâmpla la întoarcerea lui -
dar nu pot. Mai mult ca oricând, trebuie să-i demonstrez chiar acum că nu o voi face
aleargă când are cel mai mult nevoie de mine, chiar dacă gândul că va avea un copil
cu el
altcineva mă omoară acum.

Înghit bila care vrea să reapară din nou și de data aceasta nu o mai pot ține
jos. Alerg la baie și îmi supăr conținutul stomacului. Iau un moment pentru a mă
compune, a vorbi de pe marginea pe care vreau să o sar
din pentru că asta este prea mult pentru mine. Se întâmplă atât de multe lucruri într-
o astfel de situație scurt timp pe care mintea mea vrea să-l oprească.

Dar dacă este adevărat, ce înseamnă asta? Pentru el ca persoană și pentru noi ca cuplu și pentru mine ca femeie care nu-i poate da asta vreodată? Și mai ales acordat el de ea? Stomacul meu se revoltă din nou la gând și tot ce pot face este să-l las pe mine fruntea de pe capacul toaletei, strângeți ochii și închideți imaginile un băiețel adorabil cu păr cerneală, ochi smarald și un zâmbet răutăcios. A băiețel nu-i voi putea da niciodată.

Dar ea poate. Și dacă așa este, cum dracu 'voi putea descurcă-te? lubește-l pe bărbat, dar nu pe bebelușul lui, pentru că nu sunt mama ... pur și simplu pentru că face parte din Tawny - acum ce fel de persoană oribilă ar fi asta obligă-mă? Și știu că nu este adevărat, știu că nu aş putea să nu iubesc niciodată un copil din cauza circumstanțelor asupra cărora nu are control, dar, în același timp, acolo ar fi acel memento devastator constant al ceea ce altcineva îi poate oferi că nu pot.

Cadoul suprem.

Iubire necondiționată și inocență.

Șterg lacrimile de care nici nu mi-am dat seama că cad când aud scoarța îndepărtată a lui Baxter și ieși pe punte. Fiara inofensivă a unui câine curăță vârful scărilor care urcă de pe plajă și coboară epuizat pe punte cu un geamăt. Respir adânc și mă pregătesc pentru Sosirea lui Colton, nesigur cu ce versiune a lui mă voi confrunta.

În câteva momente apare, părul picurând de sudoare, obraji roșii și piept ridicând din efort. Vreau să întreb ce simte, unde îi este capul, dar Mă gândesc mai bine la asta, îl voi lăsa să dea tonul acestei conversații.

Ridică privirea și văd șocul pălpâind pe trăsăturile sale când mă vede. Rămâne în picioare, cu mâinile sprijinite pe șolduri și se uită la mine doar pentru o bătaie. "De ce dracu mai ești aici? "

Așa că așa va fi.

Am crezut că m-am liniștit, am sperat că o va face cu alergarea lui, dar evident amândoi suntem încă legați cu o minge de sârmă ghimpată, rănită. Amândoi suntem încă îndoiți la demonstrarea punctelor noastre. Întrebarea este cum se va descurca cu ceea ce trebuie eu Spune? Are de gând să dea din nou lovitură? Mă desparte pentru a doua oară? Sau este el o să-mi dau seama că, în ciuda bombei lui Tawny, rasa noastră figurativă nu Stop? Că putem rezista daunelor colaterale?

- Nu mai trebuie să fugi, Colton. Sper cuvintele mele - cuvinte pe care le folosisc cu mine înainte - își vor atinge ținta și se vor scufunda în.

Se oprește la mijlocul pasului lângă scaunul meu, dar își ține capul înclinat pentru a evita uitându-se la mine. - Nu mă deții, Ry. Nu trebuie să-mi spui ce sunt eu poate sau nu poate face mai mult decât poate Tawny." Vocea lui este o șoaptă, dar cuvintele sale fraierul mă bate cu pumnul.

„Non-negociabil, îți amintești?” îl avertizez cu provocare pe care nu o simt reflectată în ochii mei. Stă acolo cu nerăbdare, mușchii încordați și eu simt obligat să continue. Pentru a opri sau a începe lupta care începe între noi. "Ai dreptate." Clătin din cap. „Nu te dețin ... nici nu vreau. Dar cand esti într-o relație, nu ajungi sa rănești pe cineva pentru ca tu rănești și apoi cauțiune. Există consecințe, există ..."

„Ți-am spus, Rylee ..." Se întoarce cu fața spre mine acum, cu ochii încă îndepărtați, dar tonul vocii sale - unul de pur dezgust - mă face să mă ridic în picioare. „Fac așa cum fac eu al naibii de bine te rog. Cel mai bine este să vă amintiți asta ".

„Colton ..." Tot ce pot face, simțind că am fost răsturnat câțiva pași prin afirmația lui bruscă, nevoia lui bruscă de a-și lua viața pe care o simte scăpând de sub control. Dar el nu înțelege. Nu mai este doar viața lui. Este și viața mea! Este vorba despre bărbatul pe care îl iubesc și despre posibilitățile pe care le simt. Aceasta este ucigându-mă la fel de mult ca și el, dar este prea înfășurat în propriul său cap vezi altfel. Forțez o rândunică în timp ce încerc să găsesc cuvintele care să-i spună asta, să arată-i că amândoi suferim, nu doar el. Dar sunt prea lent. Mă bate până la lovi cu pumnul.

„Îmi spui că suntem într-o relație, Rylee ... Ești sigur că ești ceea ce ești tu vreau pentru că așa merge viața mea ", strigă el, corpul său mișcându-se neliniștit cu toată energia lui negativă. „Viața fermecată a lui Colton naibii de Donovan. Pentru fiecare sus există o cădere liberă nenorocită. Pentru fiecare bine există un la naiba de rău ". Face un pas spre mine, încercând să mă antagonizeze și să mă împingă butoane. Îmi înfig unghiile în palme pentru a-mi aminti să-l las să-l scoată de pe al său cufăr. Să-l lase să dea vina pe toată lumea, dacă este nevoie, pentru a se potoli, realizează că acesta nu este sfârșitul lumii sale, în ciuda faptului că simte că este pentru mine. "Sunt ești pregătit pentru genul acela de rotire pe pista vieții mele?" El termină, sarcasmul picurând din cuvintele lui în timp ce pășește la câțiva metri de

mine. Simt furia vibrează din el, își poate simți disperarea la ce paie să apuce și să o țină pentru a mă face să reacționez. Forț o rândunică și clătin din cap.

„Bine”, zic, scoțând cuvântul, câștigând timp în timp ce încerc să mă gândesc la ce să fac Spune. „Ce este atunci bine și rău?”

„Binele?” întrebă el, cu ochii mari, pe măsură ce sudoarea îi picură pe trunchi. „The bine că sunt în viață, Rylee. Sunt dracului de viu!” Strigă, lovindu-și pieptul pumnul lui. Mă înghesuie când vocea lui sună în urechile mele. El greșeste reacția mea și se hrănește

în afara ei. “Ce? Ai crezut că de fapt o să te spun?” îmi spun să nu plâng, spune-mi că nu acesta este răspunsul la care speram, dar cine sunt eu glumește? Chiar m-am gândit că, în mijlocul tuturor acestor lucruri, el mă va ține ca puterea lui? Motivul lui? Pot spera, dar pentru un om atât de obișnuit să se bazeze pe sine, Nu ar trebui să fiu surprins.

„Crezi că poți să valsezi aici și să te joci în casă, alăptează-mă înapoi la sănătate, și toate necazurile mele - toți dracii mei draci - vor dispărea? cred Tawny tocmai a dovedit că teoria este greșită, nu? ” Răde un chicotitor patronant care mănâncă găuri mici în ce rezoluție îmi mai rămâne. „Lumea dracului perfect crezi că există, sigur că naiba nu. Nu poți face limonadă cu o lămâie asta putrezește din interior spre exterior.”

Și nu sunt sigur care doare mai mult, mâncarea acidă din stomacul meu, furia lui lovindu-mi urechile sau durerea care-mi strânge inima. Replica lăsată de Tawny se transformă într-un cutremur de neîncredere și durere în timp ce gândurile mele se extind de control și trăneste cu capul în perete exact așa cum a făcut Colton. Dar de data aceasta daunele colaterale sunt prea mari pentru a fi suportate, deoarece totul se prăbușește în jur pe mine. Stomacul meu se înalță din nou în timp ce încerc să prind ceva, orice, să dau eu o iotă de speranță.

Am nevoie de aer.

Nu pot respira.

Trebuie să scap de toate acestea.

Fac câțiva pași înapoi, trebuind să scap și mă împiedic de balustradă. Mă lupt cu nevoia de a arunca din nou, mâinile strângând lemnul de dedesubt degetele mele în timp ce încerc să mă stabilesc.

„Nu mai ai de fugit, Rylee, suntem într-o relație. Nu sunt acestea regulile tale?” Vocea lui batjocoritoare este mai aproape decât mă aștept și ceva despre felul în care le spune, intimitatea cu sarcasm, mă declanșează.

Mă învârt în jur. „Nu alerg, Colton! Mă doare! Dracului se destramă pentru că nu știu ce să vă spun sau cum să vă răspund!” Urlu. “Sunt nenorocit că sunt supărat pe tine pentru că ești atât de nenorocit de dureros pentru că ai dreptate ! Aș da orice pentru a avea un copil. Orice ! Dar nu pot și am crezut că cineva îți poate oferi singurul lucru nenorocit pe care eu nu îl pot rupe eu în afară”.

Îmi aduc mâinile până la cap și le țin acolo o clipă în timp ce eu încerc să nu mai plângi, în timp ce încerc să adun gândurile pe care trebuie să le spun. Ridic capul și întălneste-i din nou ochii. “Dar tu știi ce? Chiar dacă aș putea, nu aș folosi niciodată sau te manipulează pentru a obține unul. Nu sunt nenorocit și nu sunt biata scuză de viață a fost mama ta.” Lacrimile îmi curg pe față și mă uit la el, în picioare acolo uimit de izbucnirea mea prin vederea mea încețoșată.

El începe să spună ceva, iar eu ridic o mână să-l opresc, având nevoie să termin ce am de spus. „Nu, Colton, nu alerg și nu te părăsesc, dar eu nu știu ce să fac. Nu am niciun indiciu! Rămân aici și te las să mă rupi mai mult? Mor înăuntrul, Colton. Nu vezi asta?” Șterg lacrimile ochii mei și clătină din cap, având nevoie de un fel de reacție de la el. „Sau eu doar pleaca? Dă-ne câteva zile pentru a repara rahatul care a fost futut în al nostru Capete? Așa că nu mă supăr că ai ales când nu o fac. Deci îți dai seama Nu sunt ca orice altă femeie care te-a folosit vreodată ”.

Fac un pas către el, omul pe care îl iubesc și aș vrea să pot face ceva ...

orice - pentru a ușura frământările din interiorul lui, dar să știi că nu pot. Simt el este într-un moment de rupere la fel ca mine, fiind confruntat cu posibilitatea unui copilul este mai mult decât poate suporta chiar și el - un om care a supraviețuit atât de mult, dar Nu reușesc să ajut și când sunt plin de frământări.

Mușchiul din maxilarul lui pulsează în timp ce îl privesc luptându-se să rămână sub control peste emoțiile, furia, nevoia de eliberare și dorința de a putea face ceva mai mult pentru el, pentru că dacă inima mi se frânge, atunci nu-mi pot imagina care este a lui

face. Și singurul lucru pe care cred că îl pot face este să ne oferim niște spațiu ... să ne liniștim jos ... descoperiți-ne pentru a putea fi din nou buni.

Găsește-ne din nou.

Mai fac un pas spre el și în cele din urmă ridică ochii pentru a-l întâlni pe ai mei Pot să citesc ce simte. Și poate este faptul că le cunoaștem cu adevărat pe fiecare altele acum, și-au spart pereții unul altuia, pentru că, indiferent de cât de greu încearcă să-și mascheze emoțiile. Pot să citesc fiecare dintre ele pălpând prin ochii lui. Frica, furia, confuzia, rușinea, îngrijorarea, incertitudinea. Adevărul există - ceea ce știam că va fi - mă împinge, îndrăznind să fug să dovedesc El sunt de fapt ceea ce el percepe că sunt toate celelalte femei. Și în același timp, Văd remușcări înotând acolo și o mică parte din mine oftează la vedere, îmi dă ceva de care să te ții.

Face un pas spre mine, astfel încât să stăm aproape, dar să nu atingem. Văd emoția pălpându-i pe față, modul în care mușchii lui se încordează în timp ce încearcă să-și conțină tot ce văd în ochii lui. Mă tem că dacă îl ating, vom rupe amândoi și chiar acum unul dintre noi trebuie să fie puternic.

Trebuie să fiu eu.

„Uită-te la mine, Colton”, îi spun, așteptând ca ochii lui să-l găsească din nou pe ai mei. „Este eu, cel care te întrec. Cel care va lupta dinte și unghii pentru tine. Alesul cine va face orice - orice - pentru a-ți face rău în ochi și durerea sufletul tău dispare ... face ca acuzația lui Tawny să dispară ... dar nu pot. Nu pot fi orice pentru tine până nu încetezi să mă respingi.” Fac un pas mai aproape, dorind *întinde mâna și atinge-l și șterge durerea din ochi*. „Pentru că tot ce vreau să fac este ajutor. Mă descurc ca tu ești un tâmpit. Mă pot descurca să-ți scoți rahatul pe mine ... dar nu va rezolva lucrurile. Nu o va face pe Tawny sau pe copilul sau orice altceva dispere.” Mă sufoc lacrimile care îmi umplu gâtul. “Eu doar nu știu ce să fac.”

„Rylee ...” Este prima dată când vorbește și disperarea în felul în care el spune numele meu cu o asemenea angoasă îmi trimite fiori pe coloana vertebrală. „Capul meu e drăguț futut chiar acum.” Îmi forțez o înghițitură pe gât și îmi dau din cap așa el știe că îl aud. Închide ochii pentru o bătaie și oftează cu voce tare. „Uite eu - eu ... eu Am nevoie de ceva timp pentru a-l rezolva ... așa că nu te împing mai departe ... Eu doar

îmi mușc buza de jos, nu sunt sigur dacă sunt supărat că îmi spune să merg sau să mă ușurez, și dă din cap. El întinde mâna să mă atingă și eu mă dau înapoi, temându-mă dacă o va face, eu nu va putea pleca. „Bine”, îi spun, vocea mea abia auzită în timp ce o iau un pas înapoi. - Voi vorbi în câteva zile.

Și nu mă mai pot uita la el, atât durerea noastră chiar acum este atât de palpabilă din diferite motive, așa că mă întorc și mă îndrept spre casă.

„Rylee”, îmi spune din nou numele - nimeni nu-l poate spune ca el - și pe al meu corpul se oprește instantaneu. Știu că se simte ca mine - nesigur, nerezolvat, dorind să rămân și vreau să plec - așa că mă țin cu spatele la el și dau din cap cap.

" Știu ." Știu că îi pare rău - că m-a rănit, că m-a iubit și că sunt fiind pus prin asta, pentru Tawny, pentru incertitudine, pentru propriile mele nesiguranțe când vine vorba de ceea ce nu-i pot oferi... atâtea lucruri știu că îi pare rău ... și cea mai mare este că îi pare rău că m-a lăsat să plec chiar acum pentru că nu găsește în el să-mi ceară să rămân.

lapter Owentij

„Sunt atât de mândru de tine, prietene.” Mă uit în ochii lui Zander și mă lupt cu ai mei lacrimi. Vreau să vadă profunzimea sentimentelor pe care le am pentru el și pentru ceea ce tocmai el a făcut făcut. Pentru că i-au dat procurorului de district tot ce aveau nevoie pentru a depune acuzații oficiale împotriva unui om care a dispărut ca vântul. Să stai la o masă plină de înfricoșător adulți și explică, cu o voce pe care tocmai ai găsit-o din nou, cum tatăl tău ți-a ucis mama - cum a atacat-o din spate, a înjunghiat-o

în mod repetat și apoi așteptam să moară în timp ce te ascunzi în spatele canapelei pentru că

trebuia să fii în pat. Acum, este un copil curajos. Îl strâng strâns în brațe, mai mult pentru mine decât pentru el și mi-aș dori să pot lua amintirea de la el.

„Cum ai devenit atât de curajos?” Îl întreb.

Nu aștept un răspuns, dar când el răspunde, mă oprește în urmele mele.

„Super-eroii m-au ajutat”, spune el ridicând din umeri. Forț o înghițitură în jos gâtul îmi arde de atâtea emoții încât nu pot vorbi. Mă uit în ochii unui băiețel pe care îl iubesc din toată inima și nu pot să nu văd bucăți din om crescut care deține și el.

Inima mea se răsucesce pentru amândoi și chiar dacă sunt plin de un sentiment atât de incredibil de mândrie, este nuanțat de un pic de tristețe pentru că știu că Colton ar vrea să știe ce a făcut Zander astăzi. The bariere imaginare pe care le-a boltit, pe care majoritatea adulților nu le-ar putea înțelege nicodată.

Dar nu-i pot spune.

Au trecut patru zile de când am părăsit casa lui.

Patru zile fără să vorbesc.

Patru zile pentru el, pentru ca noi să ne adunăm rahatul individual.

Și patru zile de haos absolut pentru mine în mai multe moduri: Casa, emoțiile mele, frenezia mediatică asupra unui posibil bebeluș, lipsindu-l pe Colton.

Îi spun lui Zander că-i voi pune iubitul câine de pluș în dormitor și îi voi spune du-te să te joci cu restul băieților. Fii un copil, joacă-te, râde și uită de imagini care îl bântuie - dacă acest lucru este chiar posibil.

Trec prin mișcările de a lua cina împreună, în timp ce familiare și sunetele reconfortante ale băieților de afară mă ajută să fac față.

Mi-e dor de Colton. Suntem împreună în fiecare zi de peste o lună și sunt obișnuit la prezența, zâmbetul său, sunetul vocii sale. Sunt rănit că nu a sunat decât la în același timp nu mă aștept ca el. În afară de mesaje text pentru a mă asigura că am primit acasă bine și piesa I Am Human, nu am auzit de el. Are multe de făcut dați seama, multe sunt de acord. Și Doamne da, vreau să fiu acolo al lui parte, ajutându-l să descopere totul, dar nu este situația mea să-mi dau seama.

Simple
OI OII I IJJU.

Nu pot număra de câte ori am luat telefonul ca să-l sun - să aud vocea lui, să vadă cum merge, să spună doar salut - dar nu pot. Știu mai bine decât Oricine, până când Colton nu mă lasă să mă întorc în inima sa baricadată, nu o va face bun de ceva.

Înghet tortul pe care l-am făcut mai devreme ca o mică recompensă pentru vitejia lui Zander astăzi, când îmi sună telefonul. Mă uit la ecran și împing ignor. Este o necunoscută numărul și cel mai probabil un jurnalist care vrea să mă plătească frumos pentru partea mea din povestea lui Tawny. A spus presei că sunt amanta care a despărțit-o, victima însărcinată și dragostea vieții ei... Colton.

Singura binecuvântare este că paparazzi nu au descoperit încă Casa. *Dar știu că nu vor trece mult până când o vor face și încă încerc să-mi dau seama ce fac faci atunci?*

Și, dintr-un anumit motiv, povestea pictată de Tawny mă face să râd. Eu nu cred că scoopul din pagina șase care spune că ea și Colton s-au reaprins povestea lor de dragoste. Eram în casa lui Colton. Știu cât de mult o disprețuiește și tot ce reprezintă ea. Nu de asta sunt trist.

Mi-e dor de el. Totul despre el.

Lucrul amuzant este că, de data aceasta, nu mă îngrijorează că va apela o alta. Am depășit acel obstacol și, sincer, am adăugat o altă femeie la mixul i-ar complica viața. Nu, nu el se întoarce la altul femeie de care îmi fac griji, el nu se întoarce spre mine.

Vocile îmi străpung gândurile în timp ce tai cartofii la cină. prind Connor spunând: „Geanta de duș este din nou aici”.

„Am putea să-l întotdeauna ouă!”. Acela era Shane.

Despre ce naiba vorbesc?

"Bună băieți?" îi strig în timp ce îmi șterg mâinile și mă îndrept spre sufragerie. „Cine este din nou aici?”

Shane înclină capul spre fereastra noastră din față. „Tipul acela”, spune el, arătând. „Cred că este atât de incognito parcat acolo.”

„De parcă nu l-am putea vedea”, interveni Connor. „Și nu știu că este un fotograf. Camera este un cadou mort, omule.”

Trag imediat perdelele înapoi, privind în jos pe stradă. Înainte sa chiar să văd mașina, știu ce voi vedea. Sedanul albastru închis este parcat a câteva case jos ascunse parțial de o altă mașină. Am avut complet uitat de asta.

Cel puțin acest paparazzo singuratic este lacom și îmi păstrează locul liniștit poate obține pentru el tot câștigul monetar. Pentru asta pot fi recunoscător. Dar, de asemenea

înseamnă că, dacă și-a dat seama, alții vor urma în curând dorind să obțină scoopul de la spărgătorul de acasă se pretinde că sunt.

La dracu '! Știam că anonimatul The House era prea bun pentru a fi adevărat.

"Haideti baieti. Timp pentru-"

„E atât de mișto încât vei fi faimos!" Spune Connor când începe mergând pe hol.

Încep să-l corectez când Shane o face pentru mine, cu o lovitură jucăușă la el umăr. „Nu, nu este, dickweed! Colton este cel care este faimos. Nu tu știi ceva?”

"Hei! Curățâ!" Strig după ei.

„Mulțumesc că m-ai luat.”

„Nu este o problemă”, spune Haddie în timp ce împuşcă motorul când lumina se întoarce verde. „A fost un fel de distracție să-i tachinezi pe fotografi, deși nu cred că există dintre ei m-au crezut când am spus că te ascunzi în casă ”.

Gem eu. A durat ceva timp să te obișnuiești cu fotografiile care vorbește despre casa, dar acum mă tem că puțini cu care obișnuiesc să se transforme într-o curte întreagă plină, „îndrăznesc să întreb?”

Haddie se uită la mine și doar îi aruncă un rânjel diavol. „Nu, tu poate nu pentru că nu ne gândim la asta ... sau Colton ... sau eu ... absofucking, cu adevărat nimic de vreo semnificație.”

"Nu au fost?" Mă uit la ea și nu pot să nu zămbesc, nu pot să nu fiu fericită că a fost disponibilă să mă ia de la serviciu pentru a încerca să păstrez vulturii la dafin.

"Nu!" spune ea în timp ce anvelopele scârțâie pe o cotitură. „Vom găsi un întuneric colț și înec durerile noastre, și apoi vom găsi o bătaie fierbinte rău pentru dansează până nu ne putem aminti de rahat!"

Râd cu ea, ideea sunând ca Raiul. Un moment din care să scap gândurile care îmi trec constant prin cap și greutatea din inimă. "Ce se întâmplă cu tine? Ce dureri te îneci? " Și pentru un minut Sunt trist că am fost atât de ocupați în ultimele săptămâni încât nu știu

Mi-am așezat paharul cu un clinchet, dându-mi seama că buzele mele sunt puțin amorțite. Nu, face asta mult amorțit. Mă uit la Haddie zâmbind la bărbatul de peste bar și apoi întoarce-ți atenția spre mine, cu zâmbetul ei răspândind într-un zâmbet complet. "El arată cam ca Stone", spune ea ridicând din umeri și mă bucur că băutura mea este goală sau altfel Aș fi scuipat-o.

Nu știu de ce este atât de amuzant, pentru că într-adevăr nu este, dar capul meu începe jocul conectează punctele cu amintirile. Stone mă face să mă gândesc la Ace și Ace mă face să mă gândesc la Colton și gândul la Colton mă face să-l doresc ... pe el. Totul despre el.

„Uh-uh-uh", spune Haddie realizând la ce mă gândesc. "O alta rotund ", îi spune ea barmanului. „Nu te gândi la el. Ai promis, Ry. Nu băieți. Fără tristețe. Nu este permisă perturbarea penisului."

„Ai dreptate", îi spun râzând, sperând că mă va crede chiar dacă eu știu că nu sunt foarte convingător. „Nu este permisă perturbarea penisului." The chelnerul alunecă ochelari noi în fața noastră. „Multumesc", murmur în timp ce mă concentrez când amestec gheața cu paiul meu în loc să mă gândesc la Colton și să mă întreb ce face, unde-i capul. Și eșuez lamentabil, „l-am spus despre asta Zilele trecute, Stone."

Sunt surprins că Haddie mă poate auzi. Vocea mea este atât de blândă, dar știu că da pentru că ea trănțește mâna pe bară. „Știam că nu o poți face!" ea strigă, strângând atenția oamenilor din jurul nostru. „Știam asta indiferent cum cât ai trebuit să bei, am ajunge acolo."

„Îmi pare rău", îi spun, răsucindu-mi buzele. "Chiar sunt." Mă concentrez din nou asupra mea băut, supărat din cauza dezamăgirii prietenei mele.

„Hei", spune ea, frecându-mi o mână în braț. „Nu-mi pot imagina ... îmi pare rău ... încercam doar să scutur dominația puia și să îmbrățișez curva noastră interioară pentru o pic." Îmi arunc o sprânceană spre zâmbetul ei și doar clătin din cap.

„Curva interioară îmbrățișată", spun, sprijinindu-mi capul pe umărul ei, dar nu chiar simțindu-se așa.

- Deci ai vorbit cu el? Ea întreaba.

„Am crezut că nu vorbim despre puia care domină bărbații care deranjează penisul numit Colton sau Stone." Chicotesc.

„Ei bine", scoate ea cuvântul. „Al tău este al naibii de greu să nu vorbești despre când arată așa cu fanfara lui sexy, cu ochii să-mi tragă de tot și de jur împrejur sfântă căldură. La naiba, singurul motiv pentru a da afară din pat un bărbat ca el ar fi să fute-l pe podea."

Încep să râd, râd cu adevărat până când dintr-o dată râsul are lacrimi îmi curge în ochi și îmi face să tremure buza inferioară. Sughit înapoi suspinul și blestem imediat alcoolul - trebuie să fie vina alcoolului - că sunt brusc trist și lipsindu-l ca nebunul.

Prinde-te, Thomas! A trecut o săptămână înfrigurată. Omul sus. Vorbirea mea internă eșuează pentru că într-o zi sau zece zile, nu contează. Mi-e dor de el ca nebun. Oricare ar fi opusul păsării biciuite, am rău.

„Și în cele din urmă o lasă să iasă", spune Haddie, punându-și brațul în jurul meu umerii și trăgându-mă în partea ei.

"Taci!" îi spun, dar nu vreau să spun.

răspund la întrebare, când înainte nu aș fi trebuit niciodată să întreb.

Ea ridică din umeri și rămâne neobișnuit de liniștită înainte de a vorbi. "Doar cateva lucruri cu Lexy." Sunt pe punctul de a întreba despre ce vorbește, pentru că ea și ea sora sunt atât de apropiate, dar mă bate la pumn. „Nu vorbim despre ceva despre care trebuie discutat, îți amintești?”
"Sună bine!" îi spun în timp ce muzica prinde viață în mașină și începem amândoi cântând împreună.

Adică stau într-un bar vineri seara cu cea mai bună prietenă a mea și ar trebui să mă distrez de minune, dar tot ce pot să mă gândesc este la Colton. E bine? Are el a luat testul de paternitate? O să mă sune? De ce nu m-a sunat? Este el se gândește la mine de parcă aș fi el?

„Așa că voi arunca asta acolo, pentru că amândoi știm asta chiar dacă stăm aici împreună, Colton este figurat între noi. Și cât ideea l-ar putea entuziasma ...”
îi dau în sfârșit râsul la care lucrează. „Uf! Urâsc asta.”

„Atunci de ce nu-l suni?”

Și aici se află întrebarea de milioane de dolari.

„Toată treaba asta cu Tawny l-a dat naibii. E dracul de rahatul lui trecut și oricât

vreau să fiu acolo - să-l sun - nu voi lua greul.

L-am sunat pe Becks pentru a-l verifica, pentru a mă asigura că este bine.” Ridic din umeri. „A spus că da

și că Colton e cam dracu '. Vreau să vorbesc cu el", recunosc în timp ce ea îmi netezește o mână în braț, „dar trebuie să-i acord spațiul pe care mi l-a cerut. Iad sunați-mă când își ia rahatul împreună ”.

„Hmm, mă întreb unde am mai auzit fraza asta?” o tachină și eu doar ridicare din umeri.

„O femeie foarte înțeleaptă a spus-o, cred.”

„Foarte înțeleaptă, într-adevăr”, râde ea, rotindu-și ochii și clinkând paharul A mea.

„Și fiind așa cum sunt femeia aceea, îți pot oferi un alt sfat?”

„Un Haddie-ism?”

„Da, un Haddie-ism. Îmi place acest termen.” Ea dă din cap aprobator în timp ce ea mai ia o înghițitură de băutură și îi zâmbește din nou tipului de peste bar. "Am întrebat

o dată înainte, dacă crezi că Colton merită ... și acum că ai făcut-o mai mult timp

investit în el, mai simțiți așa? Vedeți posibilitatea un viitor cu el?”

„Îl iubesc, Had.” Răspunsul este scos din limbă într-o fracțiune de secundă. Nu

eزitare, fără îndoială, convingere deplină.

Se uită fix la mine o secundă și îmi dau seama că sub suprafață este măsurând reacția mea, încercând să-mi dau seama de tabloul întreg și puțin surprins la toate, ca răspuns. „Îl iubești pentru că este primul tip de la Max sau pentru că el este cel pe care îl alegi? Nu pentru că vrei să-l repari, pentru că noi amândoi știm că îți plac sufletele deteriorate, ci pentru că tu îl alegi pe el, el este acum și el va fi peste cinci ani?”

Nu-i răspund, nu pentru că nu știu răspunsul, ci pentru că nu pot formează cuvintele peste nodul care le strangulează în gât. Și ea poate vezi răspunsul meu, cunoaște persoana care sunt suficientă pentru a ști ce simt.

„Și dacă bebelușul este al lui?”

Îmi găsesc vocea. „Doamne ... chiar te lovești de întrebările grele astă seară. Am crezut că în seara asta trebuia să mă gândesc la absurd nimic? Am crezut că există un Haddie-ism aici undeva? ” Și nu este așa Nu mi-am pus aceste întrebări, dar auzind-o spunându-le, totul este totul par atât de reale.

Pentru că, uneori, bagajul poate fi un lucru puternic, iar dragostea pur și simplu nu este suficient pentru a o depăși.

„Ajung acolo”, spune ea, împingându-mi băutura spre mine. „Dar asta este important pentru că doamna mea mă doare, așa că iau o băutură și răspunde la întrebare.”

Iau o înghițitură și nu mă pot lupta cu zâmbetul meu resemnat. „Nu este în cazul în care copilul este al lui problema ... reacția lui mă sperie.” Și pentru prima dată, sunt recunoscând de fapt cu voce tare ceea ce mă tem cel mai mult. „Ce se întâmplă dacă el este tatăl și el

nu mă descurc? Cum pot iubi un bărbat care nu își poate iubi propriul copil indiferent cine este mama? Scrierea unui cec pentru a o cumpăra și acționând ca și cum un copil nu

există? Ce se întâmplă dacă aceasta este opțiunea pe care o alege? Cum aș putea petrece noaptea în

patul unui bărbat care își scrie propriul copil și apoi se duce la muncă într-o casă

băieți cărora li s-a întâmplat același lucru? Ce fel de ipocrit m-ar face asta?"

Dacă asta este . încă nu există răspunsuri

Și acolo. E acolo. Cea mai mare teamă a mea, sunt îndrăgostită de un bărbat care o va face se îndepărtează de propriul său copil. Că va trebui să mă îndepărtez de bărbatul pe care îl iubesc pentru că nu poate face față propriilor demoni, nu poate accepta faptul că poate fi el om copilul său ar avea nevoie ca el să fie. Alegeri, preferințe și vrea să fii într-o relație sunt un lucru, compromițând cine ești tu - cel lucrurile înrădăcinate în tine, convingerile și morala ta - nu sunt negociabile. Oft și scutur din cap. „Ce se întâmplă atunci, Haddie? I alegerea pe care o face?” „Ei bine ...” ea întinde mâna și mă strânge de mână „... t e i i l ^ e u § M ^ i i ^ ^ l t j ^ z l f e ^ o f e r i beneficiul el... dar e o persoană bună. Uite cum este cu băieții.”

„Știu, dar tu nu ai fost acolo. Nu ai văzut cum a reacționat el când ...”

„Știi ce spun?” spune ea, tăindu-mă și ridicând cele două focuri de tequila care stătea neatinsă pe bara din fața noastră. Mă uit la ea, încercând să-și dea seama de ce dintr-o dată vrea să toasteze din mijlocul inimii la inimă, dar ridic paharul meu. „Zic, să nu privești niciodată în jos un bărbat decât dacă este între picioarele tale.”

Mă sufoc cu simpla suflare de aer pe care o trag. Ar trebui să mă obișnuiesc cu ea acum, chiar ar trebui, dar ea mă surprinde continuu și mă face să o iubesc mult mai mult. Când mă opresc din râs mă uit la ea. „Unul pentru noroc ...”

„Și unul pentru curaj”, încheie ea în timp ce aruncăm alcoolul înapoi.

Salut arderea, bun venit aici și acum cu cel mai bun prieten al meu și când îmi înfășur capul în jurul a ceea ce naiba tocmai a spus, mă uit la ea de coada ochiului meu. „Dacă nu e între picioarele tale, nu? Este un vechi zicală de familie? Unul a trecut din generație în generație?”

„Da”, spune ea, răsucindu-și buzele, luptând cu zâmbetul, știu că vine. „Nu deranja niciodată un om când mănâncă la Y.”

„Haddie”, răd. "Serios?"

„Pot continua toată noaptea, soră!” își clipește paharul cu al meu din nou, obrații mă dureau din cauza zâmbetului atât de dur. „Și iată altul. Cand cel mai bun prieten al tău este trist? Este treaba ta s-o faci să-i faci rahat și să mergi la dans ”.

„Ei bine”, spun, alunecând de pe scaunul de bar și luând un minut pentru a lăsa camera Nu mai învârti, „Cred că asta e o idee perfectă!”

Haddie ne pătrunde în filă și cere un taxi în timp ce ne îndreptăm neîndemânatic în față ușă. Și mă rog să nu o fac să mă ducă la casa lui Colton pentru că chiar acum, chiar îl vreau pe Colton - în cel mai bun mod, în cel mai rău mod - în toate căi.

„Haide, suntem bine să plecăm. Trei ore într-un bar sunt mult prea lungi”, spune ea îmi pune brațul în jurul meu și mă ajută să merg respectabil până la ieșire.

Și în timp ce curățăm ușa barului, cerul întunecat al nopții explodează într-o baraj electrizant de blițuri și strigăte ale camerei orbitoare.

„Cum te simți când ești cunoscut ca spulberatorul de acasă?”

„Nu ai vreo remușcare între Colton și Tawny?”

„Nu este ipocrit că ai încercat să-l faci pe Colton să-și abandoneze copilul când asta faci pentru a trăi? ”

Și continuă să vină spre mine. Unul după altul după altul. Mă simt prins în timp ce Haddie încearcă să mă ghideze prin aglomerația camerelor și a microfoanelor și fulgere și dispreț.

Presupun că m-a găsi

tChapter CTwcnij- One Colton

„Mă joci dracului, nu?” Mă lupt cu dorința de a sparge ceva. îndemnul acela care îmi conduce fiecare nenorocită de emoție, cea care mă face să poftesc sunet de distrugere. Sunetul nenorocitului meu de viață implodând.

Mintea mea împinge afară imaginile care străpung din ea din ultimii doi zile. Extrageri de sânge și markeri ADN și nenorocite de teste de paternitate.

Tawny și tâmpenii ei mint și lacrimi de crocodil pe care le mănâncă nenorociții vulturi sus ca carnea proaspătă.

Vizitând cu Jack și Jim și obosindu-mă atât de mult să mă uit la viața mea fundul unui pahar gol, aleg doar să beau direct din naiba sticla.

Și apoi este Rylee.

Nenorocita de Rylee.

Bucăți mici de ea peste tot. Foi care încă miros ca ea. O coada de ponei suport pe blatul băii. Cutiile îndrăgitei sale Diet Coke s-au aliniat perfect în frigider. Kindle-ul ei pe noptieră. Șuvițele părului ei pe cămașa mea. Dovezi că perfecțiunea ei există. Dovezi că așa ceva bine - atât de pur - de fapt poate dori ca cineva ca mine - să fie murdar și futut cu o majusculă F.

Vreau, am nevoie, urăsc ce vreau, urăsc că am nevoie de ea atât de rău, dar nu pot Fă-o. Nu o pot trage în această nenorocită furtună de rahat care mă înconjoară, nu vreau să aibă de-a face cu mine nenorocită, pe care chiar și eu o urăsc până când nu mă pot înfășură înconjoară totul. Până când voi putea controla emoțiile care mă conduc acțiuni.

Până când voi obține un negativ la meciul DNA.

Mama avea dreptate. Dracu 'bine și ea ma cunoscut doar de opt cei treizeci și doi de ani ai mei... dacă asta nu spune ceva, nu sunt sigur ce altceva face. Nu pot fi iubit. Dacă cineva mă iubește - dacă las pe cineva să intre prea mult - al meu proprii demoni vor începe și asupra lor. Lucrează-și drumul prin crăpăturile din mine și să găsească o modalitate de a le distruge.

„Colton, ești acolo?”

Mă retrag din gândurile mele - aceleași nenorocite care au fost alergând ca un hamster pe roată prin rahatul din cap peste trecut săptămână. „Da”, îi răspund publicistului meu. - Sunt aici, Chase. Împing cărpele pe masă în fața mea, dar nu contează dacă le arunc la gunoi sau în set un meci cu nenorociții pentru că imaginea lui Rylee care iese din acel bar este încă ars în creierul meu. Ochii șocați, buzele despărțite și o privire de jur împrejur a ființei copleșită de maelstromul care a lovit-o când a plecat.

Și dracu mă omoară! Mă rupe că rahatul meu - fiind cu mine - i-a provocat acea privire pe față. Frica din ochii ei. Tot ce vreau să fac este să fiu singur cu ea, brațul meu în jurul ei, dar nu sunt. Nu pot pentru că nu am cuvintele sau acțiuni pentru a o îmbunătăți. Pentru a-l face să dispară. Pentru a o proteja.

„Sunt nenorocite de nenorocite și știu.”

Îmi aud publicistul suspinând la celălalt capăt al liniei. Știe că sunt supărat, știe, indiferent de ce spune ea, nu voi fi fericită decât dacă mi-ar spune asta găsește-i pe ticăloșii care îl hărțuiesc pe Ry și lasă-mi să îmi pierd nevoia de a distruge. „Colton, în lumina acuzațiilor lui Tawny, cel mai bine este să nu faceți nimic. Dacă reacționați, Imagine publică-”

„Nu dau două dracuri despre imaginea mea publică!”

„0, crede-mă, știu”, oftează ea. „Dar dacă reacționați, presa o mănâncă și apoi cu cât stau mai mult timp pentru a vă vedea că îl înșelați sau îl pierdeți. Asta înseamnă mai stau în preajma lui Rylee ...”

La dracu cu toate dacă nu are dreptate. Dar rahat, ce n-aș da să merg pe jos porți și le dați cei doi cenți ai mei. „Într-una din aceste zile, Chase”, îi spun.

"Știu, știu.

“Îmi arunc telefonul pe canapea, în fața mea și îmi curăț mâinile față, înainte să mă afund înapoi pe canapea și să închid ochii. Ce naiba sunt eu de gând să faci? Și de când dau un rahat?”

Ce naiba mi s-a întâmplat? Am trecut de la a nu da dracu 'cu nimic sau oricui îi lipsește Rylee și vrea să vadă băieții. Corzi și rahat. La dracu pe mine.

O voce care îi mulțumește menajerei mele, Grace, mă aduce înapoi în prezent nenorociții de unicorni și curcubeul care nu aparțin gândurilor mele. Rahat asta este asociat cu păsăricele și tâmpitele biciuite. Rahat care nu are loc în mine cap amestecat cu cealaltă otravă care trăiește acolo.

Aștept o secundă. Știu că este acolo, mă urmărește, încercând să-mi dea seama starea de spirit actuală, dar nu spune nimic. Deschid un ochi și îl văd sprijinindu-se de stâlpul ușii, cu brațele încrucișate pe piept și îngrijorarea se umple Ochii lui.

„Vei sta acolo și mă vei urmări sau vei intra și să mă judeci față în față?”

Se uită mai tare la mine și îi jur lui Dumnezeu că urăsc acest sentiment, urăsc știind asta împreună cu orice altă persoană nenorocită pe termen lung și

distinsă listă, îl dezamăgesc și eu. „Fără judecată, fiule”, spune el în timp ce el își face drum în cameră și stă pe canapea, vizavi de mine.

Nu-mi pot aduce ochii să-l întâlnesc pe al lui și să-i mulțumesc lui Hristos pentru nenorocirea de Grace sau de asta locul ar fi un dezastru și el ar ști cu adevărat cât de mult acest Tawny situația m-a dat de cap. Inspir adânc, dorind să am o bere dreaptă acum. S-ar putea să începem petrecerea asta, nu? „Pune-o pe mine, tată, pentru că eu sigur că, la naiba, știi că nu ești aici doar pentru a-ți saluta”.

Stă tăcut un pic mai mult și eu nu pot să o suport. Mă uit în cele din urmă la. Îmi întâlnește privirea, ochii cenușii contemplând ce să spun în timp ce își răsucește buzele în gând. „Ei bine, sincer pot să spun că am trecut pe aici pentru a vedea cum te descurci în mijlocul tuturor acestor lucruri”, spune el, fluturând mâna în aer cu indiferență, „Dar este destul de evident din moment ce ești într-o dispoziție atât de rahat.” Se apleacă înapoi în *scaun și își propune picioarele pe măsuta de cafea și doar privește. La naiba, face el însuși confortabil. „O să vorbești, fiule, sau vom sta să ne uităm la el reciproc toată noaptea? Pentru că am tot timpul din lume.” Se uită la a lui urmărește și apoi întoarce-te la mine.*

La dracu '! Nu vreau să vorbesc despre acest rahat. Nu vreau să vorbesc despre copii și femeilor și băieților săpători de aur mi-e dor și o femeie la care nu pot să nu mă mai gândesc despre. - La dracu, nu știu.

- Va trebui să-mi dai mai mult de atât, Colton.

"Precum ce? Că m-am dat dracu? Asta vrei să auzi? " L-am dus la reacționa. Și se simte bine să împingi pe cineva pentru o schimbare. Toți ceilalți au fost plimbându-mă în jurul meu, tratându-mă cu mânuși pentru copii săptămâna trecută, frică de a mea se răstoarnă, așa că se simte bine chiar dacă mă voi simți mai târziu pentru că i-a făcut-o tatălui meu. „Vrei să-ți spun că am futut-o pe Tawny și acum sunt obținând ceea ce merit pentru că am aruncat-o ca pe un cărbune fierbinte și acum vine după mine spunând că este însărcinată? Că nu vreau un copil - nu vrea ai un copil - cu ea sau cu altcineva? Întotdeauna. Pentru că refuz să las pe cineva să folosească un copil ca pe un pion pentru a obține ceea ce vor de la mine. Pentru că cum naiba poate cineva ca mine să fie tată pentru un copil când sunt la fel de futut acum ca și mine când m-ai găsit?"

M-am ridicat de pe canapea și am început să pășesc în cameră. Sunt nervat de el că nu a luat momeala - nu s-a împins înapoi și mi-a dat lupta cu care sunt mîncărime pentru - și este doar așezat acolo cu acea privire de acceptare completă și înțelegere. Pacificare. Vreau să-mi spună că mă urăște, că este dezamăgit de mine, că merit tot ce primesc acum pentru că așa este atât de mult mai ușor pentru mine să mă țin și să cred decât opusul.

„Și ce crede Rylee despre toate acestea?"

Mă opresc și mă întorc să-l privesc. Ce? Nu mă așteptam ca asta să iasă din a lui gură. "Ce vrei să spui?"

„Am întrebat, ce crede Rylee despre toate acestea?" Se apleacă înainte, cu coatele în genunchi, ochii mă întrebă sub sprâncenele arcuite.

- La dracu dacă știu. Măâiesc și tatăl meu clătină din cap. Doamne, urâsc să trebuiască explică-mă. Dar este tatăl meu. Super-eroul meu final de joc, cum nu? "Ea a fost aici când Tawny a aruncat bomba. Ne-am luptat pentru că luam totul pe ea, fiind un fund nesocotit. Cățelușul despre un copil nu-l fac vrea când nu poate avea una. Eram în formă stelară ", îi spun cu o rolă a mea ochi. „Am fost de acord cu câteva zile distanță pentru a ne îndrepta din nou capul, la-mi rahatul împreună."

- Și nu ai mai vorbit cu ea de atunci?

„Ce este asta, tată? Douăzeci de întrebări nenorocite? Se pare că am al meu rahatul mi-a dat seama încă? " Pufnesc un răs derizoriu. Un pas înainte și apoi naibii de douăzeci de pași înapoi. „Tawny este încă gravidă? Faceți testul rezultatele revin încă? Da, și un mare dracu 'nu ... Deci nu, nu am sunat-o înapoi încă. Crăciți-l până la un alt lucru pe care să-l țineți împotriva mea ".

El doar se uită fix la mine. „Asta fac? Ținându-ți rahatul împotriva ta? Pentru că se pare că faci o treabă al naibii de bună, fiule. Așa că lasă-mă puneți-vă întrebarea pe care ar trebui să vă puneți: de ce nu ați tras ți-ai dat capul din fund și ai sunat-o? "

Răsufu puternic. Fuckin 'A. „Nu vreau să merg acolo chiar acum, Tata." Doar pleaca . Dă-mi jos următoarea sticlă de Jack în timp ce ceasul bifează pentru ca medicii să-și aleagă fundul dulce pentru a decide dacă tocmai mi-am tras viața a unui copil nenăscut. Pentru că dacă copilul e al meu, dracu, deja începe cu el un suflet murdar și asta - asta e ceva ce nu pot avea pe conștiința mea ".

„Ei bine, vreau să merg acolo, așa că trage un scaun la petrecerea ta milă, Colton, pentru că nu plec până nu terminăm de vorbit. Ați înțeles? ”

Gura mi se deschide și sunt transportat înapoi în urmă cu cincisprezece ani o noapte în arest pentru curse de drag. În acel moment în care m-a ales în sus, m-a răscolit peste proverbialele cărbuni nenorociți și mi-a spus cum este voi fi de acolo încolo. La dracu. Am păr de piept, case și rahat acum, dar încă mă poate face să mă simt ca un adolescent.

Furia mă strălucește. Nu am nevoie de un dracu 'micșorat acum, am nevoie de un test de sânge negativ. Și Rylee m-a înfășurat cu un oftat moale căzând de pe buze când mă afund în ea. Plăcerea supremă de a îngropa toate acestea durere de rahat.

„Așa”, spune el, trăgându-mă înapoi la el în loc de gândurile la ea. „Ești o să o las în serios să plece fără luptă? Lasă-o să iasă din viața ta din cauza lui Tawny?”

„Nu pleacă!” îi strig, supărat că ar crede chiar ea ar. Ar vrea-o?

El doar ciudă o sprânceană. "Exact." Ochii mei se ridică pentru a-l întâlni pe ai lui. „Deci renunță tratând-o ca și ea. Nu este mama ta.”

Vreau să țin la el că știu că nu e. Nici măcar să nu o bag aceeași propoziție ca și mama, dar în schimb mă joc cu cusătura de pe canapea în timp ce caut răspunsul, cred că vrea să audă. Că încerc să conving eu însumi sunt adevărul. „Nu merită asta ... rahatul care vine cu mine. Ale mele trecut... acum viitorul meu nenorocit posibil.”

Face un zumzet în gât și îl urăsc pentru că nu-mi pot da seama ce mijloace. „Nu depinde de ea să decidă, Colton? Adică luați decizii pentru ea ... nu ar trebui să aibă un cuvânt de spus?”

Taci, vreau să-i spun. Nu-mi reaminti ce dracu merită *pentru că știu deja. Știu deja dracului! Și știu pentru că nu pot da-i-o ei.* Am crezut că aș putea ... am crezut că aș putea și acum, cu asta știu că nu pot. A întărit toate lucrurile pe care le-a spus ... toate lucrurile pe care le voi spune niciodată să nu mă pot curăța de nenorocitul meu de suflet.

„Spui că nu te va părăsi atunci când lucrurile devin grele, fiule, ci al tău acțiunile îmi spun ceva complet diferit. Și totuși nu ai văzut-o luptându-te pentru tine în fiecare nenorocită zi în care te întinzi în patul de spital. În fiecare nenorocită de zi. Nu pleca niciodată. Deci asta mă face să cred că această mică dilemă pe care o aveți aici nu este despre ea deloc.”

Fiecare parte a mea se revoltă împotriva cuvintelor pe care le spune. Cuvintele spuse de oricine altcineva ar fi gata să mă supăr, dar respectul mă împiedică țipând la omul care are cuvintele lovesc puțin prea aproape de casă.

" E despre tine ." Hotărârea liniștită din vocea lui plutește în cameră și mă trănțește în față. Mă batjocorește să iau momeala și nu mă mai pot abține.

Și nu vreau să fac asta mai mult decât vreau să mai petrec o noapte fără Rylee în patul meu. Privirea prea apropiată face ca fantomele moarte să plutească spre nenorocită de suprafață și nu mai am spațiu pentru fantome, pentru că a mea dulapul este deja plin de nenorocite de schelete.

Dar meciul este aprins, benzina aruncată. Focul dinăuntru s-a aprins și tot frustrarea și incertitudinea și singurătatea din săptămâna trecută ajung la o capul, explodează în mine. Port o gaură în nenorocita de podea, pe măsură ce încerc luptați-l, încercați să-l îngrădiți, dar nu are rost.

„Uită-te la mine, tată!” îi strig în timp ce se cocoșează pe canapea. Mă țin întind mâna pe partea mea și mă urăsc pentru pauza din vocea mea, mă urăsc pentru demonstrația neprevăzută de slăbiciune. „Uite ce mi-a făcut!” Și eu nu trebuie să explic cine este pentru că disprețul se scurge din vocea mea explică suficient.

Stau acolo cu brațele în afară, cu sânge care pompează, cu temperament furioase și el doar stă acolo, liniștit, așa cum poate fi dracului și zâmbește - dracului zâmbește - la mine. „Sunt, fiule. Mă uit la în fiecare zi și gândește-te ce persoană incredibilă ești.”

Cuvintele lui îmi scot vântul din pânze. Strig la el și el se întoarce la el eu cu asta? La ce fel de joc joacă? Fă-i mai mult capul lui Colton decât normal? La naiba, aud cuvintele, dar nu le las să se scufunde. Nu sunt adevărate. Nu se poate. Incredibilul și deterioratul nu merg împreună.

Incredibilul nu poate fi folosit pentru a descrie o persoană care îi spune bărbatului că a molestat pe care îl iubești, indiferent dacă cuvintele sunt forțate sau nu.

„Asta nu e al naibii de posibil”, murmur în liniștea camerei, așa de ticălos amintirile îmi reinvie furia, îmi izolează sufletul. Nici nu-i pot întâlni ochii pentru că s-ar putea să vadă cât de naibii sunt cu adevărat. „Nu este posibil”, repet eu, de această dată mai emfatic. „Ești tatăl meu. Trebuie să spui asta.”

„Nu, nu. Și din punct de vedere tehnic, nu sunt tatăl tău, așa că nu trebuie să spun orice.” Acum, asta mă oprește pe moarte ... mă readuce la a fi un copil speriat frică să nu fie trimis înapoi. Nu mi-a spus niciodată așa ceva, și acum mă sperie dracului de direcția pe care a luat-o această conversație. Stă și se îndreaptă spre mine, cu ochii închiși asupra mea. "Greșești. Nu am făcut-o trebuie să te oprești și să stai cu tine pe prag. Nu a trebuit să te duc la spital, adoptă-te, te iubesc ... "continuă să se hrănească în fiecare copilărie nesigurantă pe care am avut-o vreodată. Mă forțez să înghit. Fă-mă să păstrez ochii blocat pe el, pentru că dintr-o dată mă sperii ca o rahat să aud ce-i trebuie să spună. Adevărurile pe care le va recunoaște. „.... dar știi ce, Colton? Chiar la opt ani, speriat și înfometat, știam - știam chiar atunci uimitorul persoana pe care ai fost, că ai fost această ființă umană incredibilă la care nu am putut rezista. Nu te îndepărta de mine!” Vocea lui tună și șochează la naiba pe mine. De la calm și liniște la furie într-o clipă.

Mă opresc în urmele mele, nevoia mea de a scăpa de această conversație care provoacă acest lucru mult rahat pentru a se răsturna și a se revolta în mine implorându-mă să merg în continuare pe ușa plajei de dedesubt. Dar eu nu. Nu pot. M-am îndepărtat de orice nenorocit din viața mea, dar nu mă pot îndepărta de persoana care nu m-am îndepărtat de mine. Capul meu atârna, pumnii mi se strâng în așteptarea cuvinte pe care le va spune.

„Am așteptat aproape douăzeci de ani pentru a purta această conversație cu tine, Colton.” Vocea lui este mai calmă acum, mai fermă și mă înspăimântă mai mult decât când se enervează. „Știu că vrei să fugi, să ieși afară pe nenorocita ușă și să scapi plaja ta iubită, dar nu o vei face. Nu te las să ieși ieșirea găinilor.

„Chickenshit?” Am strigat, întorcându-mă pentru a-l înfrunța cu ani buni furie. Ani de întrebări ce crede el cu adevărat despre faptul că voi ajunge la cap. "Tu numesc ceea ce am trecut prin ieșirea găinilor? " Și zămbetul pe față este înapoi și chiar dacă știu că doar mă provoacă, încercând să mă provoace așa că eu ia momeala și scoate totul, tot o iau. „Cum îndrăznești să stai acolo și să acționezi ca și dacă m-ai primit, mi-a fost ușor. Viața a fost ușoară pentru mine!” Strig, corpul meu vibrând odată cu furia, apăsând resentimentul.

„Cum poți să-mi spui că sunt această persoană incredibilă când de douăzeci și patru de ani

mi-ai spus de un milion de naibii de ori că mă iubești - LOVE ME - și nu odată ți-am spus-o vreodată. Nu dracu 'o dată! Și îmi spui esti bine cu asta? Cum pot să nu cred că sunt futut când ai dat eu totul și nu ți-am dat absolut nimic în nenorocire? Nu pot chiar să-ți dai trei nenorocite de cuvinte!" Când ultimele cuvinte îmi părăsesc buzele, vin înapoi la mine și îmi dau seama că sunt la câțiva centimetri de tatăl meu, corpul meu tremurând de furie care m-a mâncat întreagă o viață întreagă, pe măsură ce sunt ciobite mici pete departe de inima mea nenorocită întărită.

Fac un pas înapoi și fulgerător. El este din nou în fața mea. "Nimic? *Nimic, Colton?" Vocea lui strigă în cameră. „Mi-ai dat totul, fiule. Speranță și mândrie și al naibii de neașteptat. M-ai învățat că frica este Bine. Că uneori trebuie să-i lași pe cei pe care îi iubești să alerge vântul nenorocit pe un capriciu pentru că este singurul mod în care se pot elibera de coșmaruri în. Tu, Colton, m-ai învățat ce înseamnă să fii bărbat... pentru că e ușor ca dracu să fii bărbat când lumea ți-a fost predată pe un platou de argint,*

Nu, nu, nu, vreau să țin la el pentru a încerca să înec sunetele pe care nu le pot crede. Încerc să-mi acoper urechile ca un nenorocit de puști, pentru că e prea mult. Toate - cuvintele, frica, nenorocita de speranță că aș putea de fapt să fiu puțin îndoit și nu complet rupt - este prea mult. Dar nu are nimic, și este nevoie de fiecare uncie de control pe care trebuie să nu-l iau în timp ce trage mâinile de la urechi.

„Uh-uh". Mormăie cu efortul necesar. „Nu plec până nu am spus ceea ce am venit să spun - ceea ce ți-am spus și eu cu păsăricele mult timp - și acum îmi dau seama cât de greșit m-am înșelat ca părinte să nu te oblig să auzi asta mai devreme. Deci, cu cât te lupti mai mult cu mine, cu atât va dura mai mult, așa că eu sugerează-mă să mă lași să termin, fiule, pentru că așa cum am mai spus, am tot dracu ' timp din lume."

Mă holbez la el, pierdut în două trupuri războinice: un băiețel cerșind cu disperare pentru aprobare și un om crescut incapabil să creadă odată ce i s-a dat. "Dar

nu este posibil..."

- Nu, dar fiule. Niciuna ", spune el, întorcându-mă, ca să nu mă atingă din spate știind că nu pot să mă descurc încă în acești ani, ca să poată arăta în ochii mei... așa că nu mă pot ascunde de sinceritatea absolută din a lui. „Nici măcar unul

zi de când te-am cunoscut, am regretat alegerea mea de a te alege. Nu când te-ai răzvrătit sau m-ai luptat sau ai fugit pe stradă sau ai furat schimbarea teigheaua ..."

Corpul meu zguduie din comentariu - nenorocitul băiețel din mine devastat Am fost prins - deși nu este supărat.

„... Ai crezut că nu știu despre borcanul de schimbare și cutia cu mâncare pe care ți le-am dat? ascuns sub patul tău ... depozitul pe care l-ai păstrat în caz că ai crezut că vom merge nu te mai vrea și te dau afară pe străzi? Nu ai observat toate schimbare am plecat brusc peste tot? Am lăsat-o intenționat pentru că nu am făcut-o regret un singur moment. Nu atunci când ai depășit fiecare limită și ai încălcat fiecare regulă posibil, deoarece adrenalina sfidării era mult mai ușor de simțit decât rahatul pe care l-a lăsat să ți-l facă."

Respirația mea se oprește la cuvintele lui. Lumea mea nenorocită se învâрте negru și acidul erup ca lava în stomacul meu. Realitatea spiralează la gândul pe care îl are cea mai mare frică a mea devine realitate ... știe. Ororile, slăbiciunea mea, lucrurile ticăloase, cele profesate iubire, petele de pe spiritul meu.

Nu pot să-mi aduc ochii pentru a-l întâlni pe ai lui, nu pot împinge rușinea suficient de departe până la vorbi. Îi simt mâna pe umăr în timp ce încerc să revin la concentrarea asupra încețoșată neclaritate a trecutului meu și scăpa de amintirile tatuate în nenorocita mea minte - pe nenorocitul meu corp - dar nu pot. Rylee m-a făcut să mă simt - rupt asta nenorocită de barieră - și acum nu pot să nu fac altceva decât.

„Și în timp ce curățăm aerul", spune el, vocea devenind mult mai blândă ton, mâna lui strângându-mi umărul. - Știu, Colton. Sunt tatăl tău, știu."

Podeaua dracului cade sub mine și încerc să-mi trag umărul strângerea lui, dar nu mă lasă, nu mă lasă să-i întorc spatele pentru a ascunde lacrimile arzându-mi ochii ca gheare. Lacrimi care întăresc faptul că sunt o păsărică care nu s-a ocupat deloc de nimic.

Și cât vreau să tacă dracu ... să mă lase dracu în pace ... Continuă „Nu trebuie să-mi spui un cuvânt. Nu trebuie să traversezi acea linie imaginată din capul tău care te face să te temi că va face o admitere toată lumea te lasă, te va dovedi că ești mai puțin bărbat, te va face pion a vrut să fi..."

Face o pauză și este nevoie de fiecare uncie din tot ce este în mine pentru a încerca să mă întâlnesc Ochii lui. Și o fac o fracțiune de secundă înainte de nenorocita ușă de la curte nisip sub picioarele mele și arderea oxigenului în plămâni, pe măsură ce picioarele îmi bat

pe plajă mă cheamă ca heroina unui dependent. Evadare. Alerga. Fugi. Dar sunt dracului înghețat pe loc, secrete și minciuni care se învârtesc și se ciocnesc de adevăr. Adevărul pe care îl știe, dar încă nu mă pot exprima după douăzeci și patru de ani de liniște absolută.

„Așadar, nu vorbi acum, ci doar ascultă. Știi că l-a lăsat să-ți facă lucruri care sunt ticăloși și respingătoare și mă îmbolnăvesc ". Stomacul meu se mișcă și se rostogolește, al meu respirația tresărind la auzul cu voce tare. „... Lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le aibă vreodată îndura ... dar știi ce, Colton? Asta nu face din vina ta. Nu înseamnă că ai meritat-o, că aijăsat-o să se întâmple."

Ma strecor pe perete în spatele meu pana cand stau pe podea ca un nenorocit copile ... dar cuvintele lui, cuvintele tatălui meu ... m-au adus înapoi acolo.

M-am speriat.

M-a schimbat.

La dracu 'cu capul meu, astfel încât amintirile încep să se împingă prin găurile de vierme inima și sufletul meu futut. Trebuie să fiu singur. Am nevoie de Jack sau Jim. Am nevoie de Rylee. Trebuie sa uit. Din nou.

"Tata?" Vocea mea este tremurătoare. Sunetul unei cățele mici care cere permisiunea și fute-mă, chiar acum, nu așa sunt eu? Din nou pe podea pe punctul de a arunca dracu 'în sus, tremurând corpul, bătăile capului în timp ce stomacul meu se revoltă?

Stă pe podea lângă mine, cum făcea când eram mic, al lui mâna pe genunchiul meu, răbdarea lui mă liniște. „Da, fiule?" Vocea lui este așa moale, atât de tentativ, îmi dau seama că se teme că m-a împins prea departe. Că s-a stricat mai mult pe mine când am fost deja nenorocit și strâns împreună cu scotch bandă pentru prea mult timp.

„Am nevoie - trebuie să fiu singur acum." îl aud inspirând, îi simt acceptarea resemnată și nesfârșita dragoste. Și am nevoie să plece. Acum. Înainte să-l pierd.

„Bine", spune el încet, „dar te înșeli. Este posibil să nu fi spus niciodată cuvinte cu voce tare - poate că nu mi-au spus niciodată că mă iubești - dar am știut întotdeauna pentru ca ai. Este în ochii tăi, cum îți luminează zămbetul când mă vezi,

faptul că mi-ai împărtăși iubitele tale baruri Snickers fără să întrebi." Râde la amintiri. „Cum m-ai lăsa să mă țin de mână și să mă lași
vă ajută să vă cântați supereroii în timp ce vă culcați în pat, astfel încât să puteți adormi. Asa de cuvinte, nu, Colton ... dar mi-ai spus în fiecare zi într-un fel sau altul." El este tăcut pentru o clipă, deoarece o parte din mine permite faptul să se scufunde în ceea ce știe. Acea toată grija pe care am avut-o în toți acești ani că nu știa cât de mult am simțit
nu a contat. El stia .

„Știu că cea mai mare teamă a ta este să ai un copil..."

Veselia care m-a ridicat este sufocată de frică cu cuvintele sale. Și asta este mult - prea mult, prea repede când de atât de mult timp am putut să mă ascund de el. „Vă rog să nu faceți asta", pledez, strângând ochii.

„Bine ... Ți-am aruncat multă rahat, dar era timpul să o auzi. Și îmi pare rău că probabil am futut cu capul tău mai mult decât ai avut nevoie de mine, dar, fiule, doar tu poți repara asta acum - fă-ți față acum că toate cărțile sunt pe masa. Dar trebuie să-ți spun că nu ești mama ta. ADN-ul nu te face un monstru ca ea ... la fel ca și când ai avea un copil, demonii tăi nu vor fi transferat la acea nouă viață."

Pumnii mei se strâng și dinții mănâncă la ultimele cuvinte - cuvinte care se hrănesc din cea mai rea dintre temerile mele - dorința de a sparge ceva care se întoarce. Să înec durerea asta s-a întors cu o răzbunare. Știu că m-a împins până la punctul de rupere. Eu pot auzi suspinul lui liniștit prin țipetele fiecărei uncii din ființa mea.

Stă încet și îmi spun să mă uit la el. Să-i arăt că am l-am auzit, dar nu mă pot face să o fac. Îi simt mâna pe capul meu, de parcă aș fi din nou un băiețel și vocea lui nesigură șoptește: „Te iubesc, Colton."

Cuvintele îmi umplu nenorocitul de cap, dar le pot trece de frica depusă în mine gât. După amintirile cântării, obișnuiam să spun că a fost urmată de brutalitate și durere de nedescris. Cât vreau să-i spun - simți nevoia spune-i - încă nu pot.

Vezi, exemplu perfect, vreau să-i spun, să demonstrez cât de dracu sunt. El doar mi-a dezvăluit nenorocitul și nu-i pot da un răspuns nenorocit pentru că mi l-a furat. Și crede că aș putea fi părinte? Ea mi-a făcut-o inima neagră și miezul putred. Nu există nicio cale în iad în care să pot transmite asta altcineva dacă ar exista șansa la distanță să se întâmple.

Aud ușa închizându-se și rămân doar pe podea. Lumina exterioară se estompează. Jack mă sună, mă ispitește, îmi permite să mă înec în confortul lui, fără pahar Necesar.

Confuzia naibii mă învârt. Mă târăște sub.

Trebuie să-mi curăț nenorocitul de cap.

Trebuie să-mi dau seama de rahat.

Abia atunci pot suna Ry. Și Doamne vreau să o chem. Degetul meu plutind peste butonul de apel nenorocit. Plutind acolo mai bine de o oră.

Apel.

Terminare apel.

Apel.

Terminare apel.

La dracu!

Închid ochii, cu capul încetșosat din câte am băut. Și eu încep să râzi de ceea ce am fost redus. Eu și podeaua devenim cei mai buni dracului de prieteni. Fuckin 'A. Nu este greu să urci când ești deja la fund. Timp pentru călare pe nenorocitul de lift. Încep să râd. Știu că există doar o modalitate de a o șterge cap - singurul meu alt dracului în afară de Rylee - care va ajuta la păstrarea demonii la distanță pentru un pic. Și oricât am nevoie de Rylee chiar acum, trebuie să fac asta primul care mi-a dat seama de rahat. Mâna mea dreaptă tremură în timp ce mă duc să împing Sună și când o fac, mă sper de nenorocitul meu, dar este timpul.

Capul drept.

Apoi Rylee.

Pași de bebeluș nenorocit.

„Hei, geantă de duș. Nu mi-am dat seama că știi numărul meu de telefon. A fost așa nenorocit de mult de când nu m-ai sunat."

O bătrână atât de nenorocită. Doamne, îl iubesc pe tipul ăsta.

- Du-mă în nenorocita de mașină, Becks.

Râsul lui se oprește într-o clipă, tăcerea asigurându-mă că m-a auzit, a auzit

cuvintele pe care știu că așteaptă să le audă de când am clarificat totul.

„Ce se întâmplă, Wood? Sunteți sigur ?"

Ce se întâmplă cu toți cei care mă chestionează în seara asta? „Am spus că mă bagă în naibii de mașină!"

„Bine", se îndreaptă el în cadența sa lentă. "Unde îți este capul?"

„Dracu 'serios? Mai întâi mă împingi să intru în nenorocit și acum ești punând la îndoială faptul că vreau? Ce ești, nenorocita mea de asistentă? Chicotește. „Ei bine, îmi plac sfârcurile mele, dar la naiba, Wood, cam cred că dacă le atingi, mi-ar da un efect invers.”

Nu pot opri râsul care vine. La naiba cu Beckett. Întotdeauna o găleată de râde dracului. „Renunță la naiba cu mine, mă poți duce sau nu pe pistă?”

„Poți să scapi din glas și să-l dai jos pe Jack, pentru că asta este cadou mort, capul tău este încă înfundat... așa că voi repeta din nou întrebarea mea. Unde îți este capul?”

„Peste tot nenorocitul de loc!” îi strig, nereușind în mod mizerabil să nu sun beat „La naiba, Becks! De aceea am nevoie de pistă. Trebuie să curăț rahatul pentru a mă repara.”

Există liniște pe linie și îmi mușc limba pentru că știu dacă împing o să-mi închidă dracu. „Piesa nu va remedia capul ăla de-al tău, dar cred că un anumit hottie cu păr ondulat ar putea face asta pentru tine.”

„Lasă-l, Becks”. Mușc cuvintele, nu în starea de spirit pentru un alt psihiatru sesiune. - Nu în viața ta, dracu. Bebeluș. Nici un bebeluș. Chiar vei împinge cel mai bine chestie pe care ai luat-o pe tine afară pe nenorocita de ușă?”

Și începe sesiunea numărul doi.

„La dracu”.

„Nu, mulțumesc. Nu ești genul meu.”

Tonul lui condescendent mă enervează. „Stai la dracu!”

„Oh! Deci o să o lași să plece? Nu este o melodie sau un rahat? Pai la naiba, din moment ce o vei lăsa să plece, cred că o să alerg atunci.”

Nenorocitele. Butoanele mele sunt atât de ușor de apăsat în seara asta? „Dacă ești deștept, vei taci dracu. Știu că mă împingi... încercând să mă conving să sun a ei.”

„Wow! El chiar ascultă. Acum, asta e un blestem de știri.”

Am terminat. „Încetează dracului, fă-ți treaba și pune-mă pe naiba pistă, Beckett.”

„Fii pe pistă mâine dimineată la zece.”

„Ce?”

„Era și timpul. L-am rezervat săptămâna trecută, așteptându-ți fundul fii cu el.”

„Hmpf!”. M-a pus pe mine.

„Nu vei arăta”. Râde.

„La dracu”.

„Ai vrea tu.”

iapter Uwentu-Uwo

Răsuflu o respirație și îmi rotesc umerii, salutând arsura în timp ce mă întind mușchii mei calzi și bine obosiți. Aveam nevoie disperată de această alergare - scapă în curtea noastră și prin poarta vecinului din spatele nostru așa că eu ar putea scăpa nedetectat de presa persistentă.

Îmi ridic privirea de pe întinderea mea și mi-a atras atenția ceva de peste drum. Sunt imediat de gardă când văd sedanul albastru închis de peste drum cu omul sprijinindu-se de el, camera în mână cu un teleobiectiv care îl bloca fața. Ceva la el mă pare familiar și nu pot să pun degetul pe el ... dar știu că mica mea libertate - prin trecere secretă - a fost compromis.

Gândul mă enervează și, deși încă nu m-am angajat cu vreo presă, a mea picioarele au o viață proprie și încep să meargă spre el. Mintea mea conduce lovire verbală sunt pe cale să-i dau iar și iar în cap. El mă urmărește apropiere, declanșatorul făcând clic pe ritmul rapid al focului, camera încă îl blochează fața. Sunt pe punctul de a-mi începe jocul când sunt la vreo cincizeci de metri distanță și al meu telefonul îmi sună în mână.

Chiar și după multe zile fără contact, pulsul meu încă zgomotos, sperând este Colton, dar știind că nu este chiar înainte să mă uit la el. Dar sunt luat puțin înapoi când mă uit la ecran și văd numele lui Beckett. Mă opresc imediat și băjbăi cu telefonul meu, îngrijorat că s-a întâmplat ceva.

„Becks?”

- Hei, Ry. Asta e tot ce spune și tace. Oh, la naiba . Frica scade ca un plumb greutatea prin mine.

„Beckett, ce-i cu Colton?” Nu pot opri îngrijorarea care cântărește greu în vocea mea. Tăcerea se întinde și mintea îmi curge în timp ce mă uit la fotograf momentan înainte să mă întorc cu spatele și să mă grăbesc acasă.

„Voiam doar să știu că Colton este în drum spre pistă chiar acum.”

Stau în aer liber, dar dintr-o dată îmi este greu să desenez într-un suflare de aer. „Ce?” Sunt surprins că mă poate auzi, vocea mea este atât de blândă. Imaginile îmi trec prin cap ca o prezentare de diapozitive: prăbușirea, metalul maltrat, a spart Colton care nu răspunde în patul de spital.

„Vă cunosc pe voi doi... toată treaba cu bebelușul și el nu v-a sunat." El oftează. „A trebuit să te sun și să te anunț... am crezut că vei vrea să știi." Eu pot spune-i că este în conflict pentru că-și rupe încrederea cel mai bun prieten și că face ceea ce crede Colton are cel mai mult nevoie.

"Mulțumiri." Este singurul lucru pe care îl pot gestiona, pe măsură ce emoțiile mele ies din spirală Control.

- Nu sunt sigur că vrei să spui asta, Ry, dar m-am gândit că ar trebui să sun. Liniștea se întinde între noi și știu că este la fel de îngrijorat ca mine. "Este el gata, Becks? Îl împingi?" Nu pot să țin cont de disprețul care dantelează întrebarea mea.

Respiră și chicotește ceva. „Nimeni nu-l împinge pe Colton, Ry, dar Colton. Tu stii asta."

„Știu, dar de ce acum? Care este urgența? "

„Pentru că asta trebuie să facă ..." Vocea lui Beckett se estompează pe măsură ce o găsește pe a lui cuvintele următoare. Deschid poarta și mă îmbrac peste gardul mic care separă

curtea vecinului și a mea. „În primul rând, trebuie să demonstreze că este la fel de bun ca și înainte de. În al doilea rând, așa se ocupă Colton când se întâmplă prea multe în a lui capul și nu poate închide totul și, în al treilea rând ..."

Nu aud ce spune Beckett în continuare pentru că sunt prea ocupat să-mi amintesc de al nostru noaptea dinaintea cursei, conversația noastră și cuvintele îmi cad din gură în timp ce sunt gândindu-se cu voce tare. „Estompa".

" Ce?"

Atunci când Beckett vorbește, îmi dau seama că am spus-o cu voce tare și a lui vocea mă șochează din gânduri. „Nimic", spun. „Care este al treilea motiv?"

"Nu face nimic."

„Ai spus deja mai mult decât ar trebui, de ce să te oprești acum?"

Se face o tăcere incomodă și începe și se oprește o clipă. "Este nimic adevărat. Pur și simplu aveam să spun că, în trecut, a apelat la unul din trei lucruri când devine așa. Îmi pare rău - nu ar fi trebuit..."

"E în regula. Înțeleg - ia-l. În trecut a apelat la femeii sau la alcool sau la urmăriți când viața a trebuit să fie prea mare, nu?" Becks rămâne tăcut și acolo este al meu Răspuns. „Ei bine, cred că ar trebui să am noroc că a existat o deschidere la pistă, dreapta?"

Beckett scoate un răs și îmi dau seama că este ușurat. „Doamne, el nu te merit, Rylee." Cuvintele lui îmi aduc un zâmbet pe buze, în ciuda îngrijorării la interiorul meu. „Sper doar să vă dați seama amândoi cât de mult are nevoie de voi." Lacrimile îmi înțepă ochii. „Mulțumesc că ai sunat, Becks. Sunt pe drum."

Sunt recunoscător că traficul este ușor pe măsură ce mă deplasez spre pista din Fontana și că securitatea parcurii împiedică presa să mă urmărească în unitate. Eu parcați mașina pe teren și înghețați când aud manivela încercând să pomească mașina. The motorul răcnește la viață, sunetul său răsunând împotriva tribunelor și vibrând înăuntru pieptul meu.

Nu știu cum voi face asta. Cum voi putea să mă uit Colton, centurat și zburând în jurul pistei, când tot ce văd în cap este fumul și simți frica? Dar i-am promis că voi fi acolo în ziua în care el urcat înapoi la volan. Nu știam puțin că voi primi un telefon pentru a colecta asta făgăduință când totul a fost nelineștit între noi.

Dar nu pot să nu fiu aici. Pentru că îmi respect promisiunile. Și pentru că nu pot stai cu gândul că va fi acolo fără să știe că este bine. Da, avem nu se vorbește și sunt confuzi și răniți, dar asta nu înseamnă că pot să mă întorc sentimentele oprite.

Motorul care revine din nou mă scoate din gânduri. Trepidarea mea și trebuie să fiu acolo pentru el, pentru mine, pentru sănătatea mea, mă împinge să pun un picior înăuntru în fața altuia. Davis mă întâlnește la periferia șirului de gropi și dă din cap în timp ce iau mâna pe care o oferă în salut, înainte de a mă conduce către locul în care lucrează echipajul lui Colton.

Mă opresc când văd mașina, curba căștii lui Colton în capsula din spate roata, corpul lui Beckett se aplecă peste el, strângându-și centurile așa cum va face doar Colton lasă-l să facă. Îmi forțez gâtul să înghită, dar îmi dau seama că nu este nimic de îngerat pentru că gura mea este plină de bumbac. Mă gândesc să-mi fac griji pentru inelul I nu mai purtați, din obișnuință nervoasă și trebuie să mă mulțumesc cu strângerea mea mâini.

Davis mă conduce în sus pe scara până la turnul de observație de deasupra, mult ca cel în care am stat în timp ce îl priveam pe Colton spiralându-se de sub control. Fiecare pas în sus îmi amintește de acea zi - sunetul, mirosul, frământarea

stomacului meu, teroare absolută - fiecare ascensor este o altă amintire a momentelor de după lovirea mașinii gardul de prindere. Corpul meu vrea să se întoarcă și să fugă, dar inima îmi spune că trebuie fi aici. Nu mă pot lăsa de el când are cel mai mult nevoie de mine.

Pasul motorului se schimbă și nu trebuie să mă întorc și să mă uit la el să știu că conduce încet pe șirul de groapă spre asfaltul asfaltat al pistei. Eu stai în turn, câțiva membri ai echipajului s-au concentrat pe indicatoarele care citeau electronica mașinii, dar în doar câteva secunde stau acolo, simt nervosul energie, pot simți că sunt la fel de neliniștiți ca Colton să fie în mașină ca mine.

Aud pași pe scările din spatele meu și știu că trebuie să fie Becks. Înainte sa chiar ai șansa să-i spui ceva, sunetul motorului mașinii se calmează, și ne uităm amândoi spre el la capătul rândului de groapă liber. După un moment, zgomotul motorului revine din nou și mașina se mișcă încet pe pistă.

Beckett se uită repede la mine și îmi întinde o cască. Privirea în a lui Ochii îmi spun că este la fel de neliniștit și neliniștit ca mine, și un mic o parte din mine este ușurată de acest lucru. Se apleacă aproape înainte să plasez căștile pe urechile mele și îmi spune: „El nu știe că ești aici”.

Doar îi dau din cap, ochii îi spun mulțumesc, buzele îi spun: „Cred că este pentru cel mai bun.”

Se îndreaptă către un scaun din partea din față a turnului, dar eu doar scutur din cap hotărât. Nu există nicio cale în iad să mă pot așeza chiar acum. Energie nervoasă îmi atacă simțurile și mă mișc înainte și înapoi pe picioare în timp ce sufletul meu rămâne solid ancorat de frica mea.

Motorul răsucesce ușor în capătul din spate al primului viraj și mă răsucesc astfel încât privesc îl pot urmări pe Colton, deși vreau să țin ca el să se oprească, să iasă, să vină înapoi la mine. Mașina începe să accelereze în virajul doi.

- Asta e, Wood. Frumos și ușor”, îi spune Becks într-un blând convingător voce. Tot ce aud la microfonul deschis este cadenta motorului și duritatea lui Colton respirație, dar niciun răspuns de la el. Îmi mușc buza și mă uit la Beckett, neplăcând faptul că nu vorbește. Nu-mi pot imagina decât ceea ce rulează prin capul lui Colton. „La naiba, Becks!” Este pentru prima dată când îi aud vocea peste peste o săptămână iar sunetul din el - frica țesută prin furie - mă face să mă țin strâns pe bucățile de urechi. „Mașina asta e un rahat! Am crezut că ai verificat totul. Este-”

- Nu e nimic în neregulă cu mașina, Colton. Vine uniformitatea vocii lui Becks puternic și clar, iar Beckett îi aruncă o privire unui alt membru al echipajului și clatină subtil din cap nu la ceva.

” Rahat! Se cutremură ca o cățea și se va destrăma odată ce voi deschide ea sus.” Vibrația care este în mod normal în vocea sa de la forța motorului nu este acolo, nici măcar nu merge suficient de repede din rândul doi pentru a-l afecta.

„Este o mașină nouă. Am verificat fiecare centimetru din el.”

„Nu știi despre ce dracu vorbești, Beckett! Fir-ar sa fie!” țipă în mașină când se oprește pe întindere între viraje doi și trei, frustrare care rezonază la radio.

„Este o mașină diferită. Nimeni pe cale să nu te lovească, la-o frumos și ușor.”

Nu există niciun răspuns. Nimic în afară de zumzetul îndepărtat al unui motor de ralanti care sunt sigur vor muri în curând și atunci vor trebui să înceapă pe pistă pentru a ajunge merge din nou. Mai mult timp pentru Colton să stea și să gândească, să-și amintească și să rețrăiască prăbușire care îl incapacită.

Și pe măsură ce timpul se întinde, preocuparea mea pentru bărbatul pe care îl iubesc are propria mea anxietate escaladarea. Chiar dacă suntem cu toții aici susținându-l, știu că e acolo simțindu-se singur, izolat într-un sicriu metalic pe roți. Inima mea se găzduiește în mine gâtul în timp ce panica și neputința pe care o simt încep să mă strângă.

Beckett face pași înainte și înapoi, cu mâinile înfipite în păr, nesigur cum să-l convingă pe cel mai bun prieten al său să iasă din pergament când nu ascultă deja. Eu schimbă din nou - respirația zdrențuită a lui Colton singurul sunet de la radio - și nu pot mai ia-o.

Mă duc până la Beckett. „Scoateți-i pe toți de pe radiouri”. Se uită la mine și încearcă să-mi dau seama ce fac. „Scoate-i”, spun, disperarea întepeniind urgență în cererea mea.

„Radios de pe toată lumea”, comandă Beckett imediat când trec la microfon teigheaua din partea din față a cutiei. Mă așez pe scaun și aștept semnul din cap de la Beckett odată ce își dă seama ce fac.

Mă bat cu butoanele de pe microfon și Davis se apleacă și împinge în jos pe cea de care am nevoie. - Colton? Vocea mea este tremurătoare, dar știu că mă aude pentru că Aud cârligul în respirație când o face.

- Rylee? Este numele meu - un singur cuvânt - dar pauza din vocea lui și vulnerabilitate în felul în care spune că provoacă lacrimi în ochii mei. Sună ca unul

dintre băieții mei chiar acum când se trezesc dintr-un vis terifiant și eu mi-aș dori să pot ieși pe pistă, astfel încât să-l pot ține și să-l liniștesc. Dar eu nu pot, așa că fac următorul lucru cel mai apropiat.

"Vorbește-mi. Spune-mi ce-ți trece prin cap. Nimeni la radio dar tu și cu mine". Liniștea se întinde puțin, pe măsură ce palmele mele devin transpirate nervi și mă tem că nu voi putea să-l ajut prin asta.

„Ry”, oftează el înfrângând și sunt pe punctul de a sări înapoi la microfon când el continuă. „Nu pot... nu cred că pot...” Vocea lui se estompează, fiind sigur amintirile accidentului îl atacă, la fel ca și mine.

„Poți face asta”, spun cu mai multă hotărâre decât simt. „Aceasta este California, Colton, nu Florida. Nu există trafic. Fără șoferi debutanți care să facă prost greșeli. Fără fum prin care nu poți vedea. Nici o epavă de condus. Doar tu ești lb^BgilrLl^clr^e^Vli ^^ftlf^Prile^r^^feieye foi.”

Aud o fâșie de răs și sunt ușurat că am ajuns la el. Folosit a amintire bună pentru a rupe frica schiloditoare. Dar când vorbește, tot pot auzi frământarea în tonul lui. „Eu doar...” Se oprește și oftează, vulnerabilitate a lucru greu de acceptat de un om, mai ales în fața unui echipaj care idolatrează și îl respectă.

- Poți face asta, Colton. Putem face asta împreună, bine? Sunt chiar aici. Sunt nu merg nicăieri. " îi acord câteva secunde să-mi lase cuvintele să intre mâinile tale pe volan?"

„Mmm-hmm... dar mâna mea dreaptă...”

„Este perfect în regulă. Te-am văzut folosindu-l", îi spun, sperând să ușurezi ceva tensiunea. „Piciorul tău e pe pedală?"

- Ry? Vocea îi clătină din nou.

"Pedala. Da sau nu?" Știu chiar acum că are nevoie de mine să iau fratele și să fiu cel puternic și pentru el, voi face orice.

"Da ..."

„Bine, curăță-ți capul. Doar tu și pista, Ace. Poți să faci asta. Tu am nevoie de asta. Este libertatea ta, îți amintești? " Aud motorul revenind o dată sau de două ori, și văd ușurare amestecată cu mândrie în ochii lui Beckett înainte de a mă concentra din nou asupra lui Colton. „Știi asta ca pe partea din spate a mâinii tale ... împinge gazul în jos. Răsfoiți vâslește și apasă în jos." Pasul motorului ronarce un pic mai sus și continui. „Bine ... vezi? Ai asta. Nu trebuie să mergi repede. Este o mașină nouă, este o să mă simt diferit. Becks va fi supărat dacă arzi motorul oricum așa ia-o ușor."

Mă întorc pentru a privi mașina cu respirație, când Colton începe încet în viraj Trei. Nu se apropie nici măcar de viteza de antrenament, dar merge și asta e tot contează. Ne confruntăm cu frica noastră de a nu intra din nou în mașină împreună. Eu Doar că nu mi-am dat seama că așa fi fost eu cel care l-aș convinge să conducă, ceea ce mă va diminua proprii.

Pistoalele din nou, reverberația lovindu-mi pieptul când se apropie patru și îl aud cusând. "Esti bine?" în jurul meu nu există decât liniște și vuietul motorului care se apropia. „Vorbește cu mine, Colton. Sunt chiar aici."

„Mâinile mele nu vor înceta să tremure." Nu răspund pentru că mă țin respira în timp ce mărește ritmul și intră în primul rând. „Becks va fi supărat pentru că mi-a luat capul în cap."

Mă uit din nou la Becks și văd zâmbetul fulgerându-i pe față și știu ascultă, asigurându-se că cel mai bun prieten al său este în regulă. „Ei în regulă ... te urmăresc acolo? Și al meu este futut... dar ești gata, poți face asta."

„Nu suntem o pereche nenorocită?" Pufnește în radio și simt puțin anxietatea și frica lui se risipesc cu fiecare secundă care trece. îi văd pe băieții din jur mă relaxez pe unii când observă zâmbetul lărgit pe fața lui Beckett.

„Suntem într-adevăr", râd înainte de a elibera o expirație ușurată. Doamne te iubesc, Vreau să spun, dar să mă abțin. Zgomotul crește pe întindere și nu pot lupta cu rânnetul de pe fața mea la sunetul succesului. „Hei, Ace, pot să-i aduc pe băieți înapoi pe?"

„Da", spune el urmat rapid de „Ry ... eu ..."

Inima mea se umflă la emoția din vocea lui. Pot să aud scuze, să simt sinceritate absolută în spatele ei. - Știu, Colton. Și eu."

Mă lupt cu lacrimile fericirii atât de bine și când mă uit la Beckett, el are un zâmbet blând pe față. Clatină din cap tot atât de subtil și scoate din gură cuvânt de salvare pentru mine.

Ciapter Owenhj- Cjfire

Mașina intră în gropi și se oprește. Beckett este alături într-o clipă în timp ce mă agit după perete, dorind să-l văd pe Colton față în față pentru a mă asigura este bine. Scoate volanul și i-l dă lui Becks înainte desfăcând casca. Becks îl ajută să-l dezlege de pe dispozitivul HANS și când îl scoate din cap, îndepărtând cu el pasacavul, echipajul erup într-un vuiet de urale.

Frisoane dansează la sunetele de sărbătoare, în timp ce Becks îl ajută să iasă din mașină. Eu pas peste perete cu restul echipajului, incapabil să stea la distanță mai mult pentru că acum Colton stă acolo fierbinte, transpirat și, oh, Doamne, sexy. Mândrie vopsit de dorința îmi străbate ochii la el.

Asistența la mașină este uitată, în timp ce echipajul său îl lovește pe umeri și îl împingă înapoi. Beckett îl privește doar cu un rânjete mângâtor de rahat pe el chip frumos. „Sunt mândru de tine, omule, dar naiba, timpul tău de la poale a fost supt.”

Colton râde din nou, strângând un braț în jurul prietenului său. „Întotdeauna pot conta pe tine să mă dobori câteva cârlige.” Se duce să spună altceva și apoi se oprește când mă vede.

Am un moment déjà vu, Colton stând în mijlocul haosului său învărtit echipaj, cu ochii închiși asupra mea, cu un rânjete sexy ca păcatul larg pe buze. Timpul se oprește din nou ca lumea cade și ne holbăm unul la celălalt.

Știu că sunt atât de multe lucruri despre care trebuie să vorbim - trebuie să ne dăm seama de la ultima dată când am vorbit - dar în același timp am nevoie de această legătură cu I. Ai nevoie de fizicitatea trupească dintre noi doi care să mă lovească ca un șoc val în timp ce traversează distanța dintre noi și se prăbușește în mine înainte de a putea descoperi restul.

Și știu că și el îl simte pentru că într-o bătaie, Colton se îndreaptă spre mine cu scop. Într-o clipă de a ajunge la mine, picioarele mele sunt înfășurate în jurul lui talia și gurile noastre sunt unul pe celălalt cu o nevoie frenetică. Măinile îmi prind umerii lui. Unul dintre el mă apucă de spate, în timp ce celălalt mă apucă de gât, ținându-mi gura de a lui, ca să poată lua tot ce ofer și apoi niște.

„Doamne, mi-a fost dor de tine”, mârâie el în gură între sărutări. Și fără preambul suntem în mișcare. Picioarele lui puternice pășesc sub mine și brațele puternice mă țin în siguranță, în timp ce buzele lui îl zdrobesc pe ale mele într-o posesie nepoftită.

Zgomotul se filtrează înapoi. Urletele și urletele echipajului sună prin gol Colton nu își cere scuze pentru că a plecat fără o secundă gând. Cineva strigă „la o cameră!” și sunt atât de copleșită, atât de disperată pentru a satisface dorința care se desfășoară în interiorul meu și șochează prin sistemul meu căruia îi răspund înainte ca Colton să poată.

„Cine are nevoie de o cameră?” Spun înainte ca buzele mele să se prăbușească pe mâinile lui cu pumnul în păr, șoldurile măcinându-se în el, în timp ce erecția lui se freacă de mine cu fiecare pas.

Răsele sună urmate de apeluri de pisică, dar sunt doar zgomot de fond trenul de marfă al dorinței care se abate asupra noastră. „Grăbește-te”, îi spun între timp sărutări disperate.

„La dracu”, mormăie el în timp ce încearcă să găsească o ușă deschisă în spațiile mele fără vrând să-și ia gura de la a mea.

„O, mai bine plănuiești asta”, răspund în timp ce mă retrag pentru a putea găsi mânerul, își scoate un răs în timp ce limba îmi alunecă la gât, gustul de sare de pe mine limba, vibrația râsului său sub buzele mele.

Suntem din nou în mișcare, pe un set de scări într-un coridor întunecat, și eu am niciun indiciu unde suntem. Mă opresc pentru plimbare, râsul clocotește, ușurarea curge prin mine pe măsură ce corpul meu se încordează cu anticiparea a ceea ce va urma.

Ne scaldăm brusc într-o lumină stinsă, iar eu întorc capul și-mi clilesc ochi de luat în împrejurimile noastre. Suntem într-una dintre cutiile de lux de pe șirul de groapă: canapele de pluș, o bară de concesione pe o parte, o masă care se întinde pe lungimea perete de geamuri colorate care privește în jos pe pistă, unde echipajul său clipește cu mașina lui.

Asta e tot ce am timp să iau pentru că buzele lui Colton îl găsesc din nou pe ale mele, ale lui gura un amestec toxic de nevoie și poftă. Picioarele mele cad din șolduri, picioare căzând la pământ, în timp ce ne îndreptăm spre teighea într-o neîndemânatică coregrafia pașilor. Ajungem la buza teighelei, iar eu îmi sprijin șoldurile pe spate împotriva lui, în timp ce mâinile lui Colton îmi rătăcesc pe trunchi, înainte să simt mâinile goale sub cămașa mea pe cutia toracică.

Și nu sunt sigur dacă este excitația crescută de la adrenalina cursei sau reconcilierea noastră, dar simt că nu mă pot satura de el - atingerea lui, gustul lui, sunetul din fundul gâtului, numele meu pe buze. Mă ridic și desfăceți Velcro de gât, ca să-i trag fermoarul. Și chiar și asta mica acțiune mă doare pentru că trebuie să mă îndepărtez de buzele lui. Dar în momentul în care eu smulge fermoarul în jos, gura mea se întâlnește din nou cu a lui. Măinile noastre se desfac, brațele trag din mâneci, degetele mi-au dat jos pantalonii scurți și lenjeria intimă, haine aruncate la întâmplare până la podea, gurile noastre nu se părăsesc niciodată una a altuia.

„Ry”, spune el între sărutări, cu o mână strângându-mi strâns părul în timp ce alte probe pregătirea mea pentru intrarea lui. Jocul preliminar nu este o opțiune în acest moment. Suntem atât de reținuți, atât de disperați să îndreptăm greșelile ultimei noastre conversații încât fără să vorbim, amândoi știm că avem nevoie de această legătură. Vorbește vor veni mai târziu. Mângâiere și frumusețe mai târziu. Chiar acum dorința consumă, pasiunea copleşte, iar dragostea prinde. „La dracu, am nevoie de tine acum.”

„Ia-mă.” Două cuvinte simple. Mi-au ieșit din gură fără o secundă m-am gândit, dar într-o secundă după ce le-am spus, Colton mă dă pe mine, cu mâinile întins pe teighea, mâinile lui apucându-mi șoldurile, cocoșul său palpitant aliniat intrarea mea din spate. El sprijină creasta între faldurile mele și apoi alunecă în sus și înapoi, provocând încordarea corpului meu și căderea unui geam dintre mine buze.

Și există ceva în acest moment, despre Colton pe prăpastia luându-mă fără să mă întreb, asta mă face să suferă fiecare parte din eliberare, cerșind pentru mai multă atingere. „Vă rog. Acum, ”gâfâi în timp ce sexul meu tremură de nevoie, de corp deci, în ton cu fiecare acțiune a sa, pe care corpul meu o răspunde automat, se deschide, invită.

Mă retrag și încerc să-l iau singur, încercând să demonstrez nevoia împrăștiind și spirălând în tot nervul meu, jefuindu-mi raționalitatea și făcându-mi simțurile să poftască mai mult.” Comporta! ”El chicotește un râs de bărbat pur apreciere, pe măsură ce o mână pumnează în coama mea de păr, pe măsură ce cealaltă a lui aterizează inteligent partea stângă a fundului meu. Înțepătura îmi șochează capul înapoi, dar nu are nimic pe atac de senzație care are loc când intră în mine într-o singură strălucitoare, care spulberă pământul împingere. Nu mă pot abține de respirația aglomerată urmată de un oftat moale care cade din mine gura pe măsură ce senzația se unduiește și pereții mei se învârt în jurul lui.

Îmi trage părul, înclinându-mi capul înapoi, așa că atunci când se apleacă înainte buzele sunt la urechea mea. „Acesta este cel mai sexy sex din lume”, mârâie el înainte buzele lui îmi găsesc umărul gol, barba bubuită gâdilând pe cei obișnuiți uitați zona erogenă a spatelui meu. Dinții lui îmi sfâșie umărul urmat de apăsarea lui buzele lui, în timp ce șoldurile lui se macină în mine, și eu gem în răpire pură, ca zgăria lui barba mișcă pe coloana vertebrală.

Și acum îmi vine rândul să mă bucur de sunetele pe care le face pe măsură ce începem să ne mutăm ritm unii cu alții. Coaja de găină apare în ciuda căldurii care se răspândește corpul meu. O mână apucă carnea de șold, controlând fiecare inducere a plăcerii conducere și retragere ulterioară atrăgătoare fiecare nerv. Corpul meu se grăbește, depășit de natura animalistă a stăpânirii sale asupra părului meu și a mea corp.

„Oh Doamne!” Gâfâi, am nevoie, doresc, nu mai pot să iau totul același timp. Măinile mele încep să alunece pe suprafața teighelei în timp ce ele umeziți de transpirație.

„Fuuuuccckkk!” el se răcnește, dorința sa de a-și controla ritmul aparent în a lui voce. Și numiți-o o provocare, sau eu doar canalizând vulpea interioară la care a fost ajutat găsesc, dar vreau să rup controlul. Vreau să-l împing mai tare, mai repede - să ia cu abandon imprudent - pentru că Dumnezeuul meu, sunetul gutural din gâtul lui, plinătatea pe măsură ce se așază la înălțime când se împinge în mine, în sensul acelor de ceasornic mișcarea șoldurilor în timp ce se mișcă în mine mă împinge mai tare, mai repede decât mine cunoscut vreodată. Mă face să vreau să-i aduc o uncie din plăcerea pe care o are corpul său imi da.

Întind o mână în jos între picioare, degetele alunecând peste tentația de a mângâie-mi propriul clitoris și, în schimb, apucă-i mână de bile în timp ce își macină șoldurile eu din nou. Mângâierile degetelor, unghiile se tachină și mâinile se leagă în timp ce se trage mai tare înapoi parul meu. Pot să aud sunetele pe care le face, știu că își strânge maxilarul, asta el călărește acea margine subțire de a fi controlat față de renunțarea la natura trupească a actului. Să ia pentru sine fără gând. Și mă scoate, mă ispitește să-l împing mai tare, să-l forțez peste marginea asta mult mai repede, pentru că dracu 'dacă nu mă conduce acolo în acest proces.

Mă pierd în senzație, sunetele corpului său lovind împotriva mea, simt că mână lui îmi posedă șoldul, căderea numelui meu de pe buzele lui și din afară dându-mi seama, sunt acolo, zvâcnind pe propriul tău fir de ras. Mă lovesc de

căderea fără sfârșit a fericirii pe măsură ce punctul meu culminant mă copleșește, corpul meu este un infern senzații de război.

„Colton!” Plâng, iar și iar, în timp ce își încetinește ritmul, alunecând limba în sus în spate pentru a-mi atrage orgasmul.

Îmi simt mușchii pulsând în jurul lui încă în interiorul meu, mișcându-se încet și apoi un strigăt sălbatic umple aerul, deoarece nu se mai poate reține. Soldurile îi împinseră câteva de mai multe ori înainte ca brațele lui să se înfășoare brusc în jurul trunchiului meu și să-mi țină greutatea în timp ce mă trage într-o poziție în picioare, fața lui încă în spatele meu.

Într-o mișcare neașteptată de tandrețe în contrast total cu profunda dominația corpului meu, el mă strânge înapoi în el și îi îngropă fața curba gâtului meu. Stăm așa ceva timp, absorbindu-ne reciproc, acceptând scuzele tăcute.

Chapter Twenty-Four

Tăcerea coboară în jurul nostru în timp ce ne tragem hainele la loc. Acum că ne-am căutat fizic - acum, când corpurile noastre nu sunt mai mult conectat - mintea mea se îngrijorează cu privire la modul în care ne vom conecta verbal.

Pentru că nu putem lăsa lucrurile așa cum sunt. Și nu le putem ignora.

Sperăm că timpul mizerabil de singuratic ne-a ajutat să putem merge mai departe.

Dar chiar dacă putem, încotro mergem de aici?

Îi arunc o privire peste el în timp ce-si inchide costumul de foc si se uita prin geamul nuanțat la echipajul de mai jos și pur și simplu nu pot să citesc despre el. Îmi trag de mine cămașă peste cap și linge-mi buzele în timp ce încerc să aflu cum să încep asta conversație.

„Trebuie să vorbim”, spun încet, de parcă mi-ar fi frică să nu deranjez pătura tăcerea sufocând camera.

„Vând casa Palisades la vânzare.” El spune cuvintele în liniște, niciodată nu mă uit în felul meu și sunt atât de concentrat asupra lui și a lipsei sale de emoție, durează un moment pentru ca cuvintele lui să se scufunde.

Vai! Ce? Deci, așa vom juca asta? Evitare clasică?

Chiar dacă nu mă privește, știu că este conștient de mine, așa că încerc ascunde vizibil șocul de cuvintele cu care tocmai m-a lovit, precum și de cele nu a spus.

- Colton? Zic, numele lui ca o întrebare - una care pune atât de multe diferențe lucruri. Vom aborda acest lucru? Vom ignora acest lucru? De ce esti vând casa?

„Nu-l folosesc ...” Îmi răspunde la întrebarea mea neîntrebată, aruncând o privire peste eu, înainte să se uite înapoi la băieții săi de jos. Și felul în care o spune, aproape scuzându-mă, mă face să simt că asta face ceva pentru a-mi spune că este îmi pare rău pentru tot ce se întâmplă - Tawny, un posibil copil, spațiul pe care el are nevoie.

Când nu răspund și mă uit doar la el cu răbdare, el se întoarce și se uită la mine. Ochii noștri se blochează și ne holbăm unul la celălalt, întrebând fără răspuns întrebări fără cuvinte.

„Nu mai am nevoie de el”, explică el în timp ce mă urmărește pentru o reacție.

Și oricât ar fi o dramă nerezolvată între noi, ceea ce tocmai a spus îmi spune că este cu adevărat în asta pe termen lung. Asta chiar și cu tot ce este aruncat în săptămâna trecută care i-ar putea răsturna lumea, el o vinde locul în care am promis că nu mă voi mai întoarce niciodată. Că vreau să spun destul pentru el că este dispus a scăpa de un loc care-i semnifica vechiul său mod de viață plin de prevederi și atenuări.

„Oh...” Tot ce pot să spun este că sunt pierdut de cuvinte, așa că noi continuă să ne holbăm unul la celălalt în această cameră care încă miroase a sex. pot vedea gândindu-l, încercând să-mi dau seama ce să spun - cum să merg de aici - așa că încep. - Ce ai în minte, Colton?

„Doar gândindu-mă”, spune el, strângându-și buzele și trecându-și o mână prin păr, „Despre cum nu mi-am dat seama cât de mult am nevoie să-ți aud vocea astăzi piesa până când ați ajuns prin căști.”

Oftatul blând de satisfacție vine din fiecare parte a mea, încălzindu-mă înăuntru și în afară, pe măsură ce se împletește în jurul holdei pe care o are în inima mea. Si bătrânul meu ar fi dat ochii peste cap la comentariul lui și ar fi spus că încearcă să meargă mai departe partea mea bună, dar bătrânul de mine nu avea nevoie și dor de Colton la fel de mult ca acum, nu știa tot ce avea de oferit.

„Tot ce trebuia să faci era să mă suni”, zic încet, întinzând mâna și plasându-mă pe deasupra lui lângă mine. „Ți-am promis că voi fi aici prima ta zi înapoi.”

Emite un chicotit care se depreciază cu o scuturare a capului. “Și spune ce? Am fost un tâmpit - nu am sunat deloc - dar am nevoie de tine pe pistă cu mine azi?” Sarcasmul este gros în vocea lui.

Îi strâng mâna. „Este un început”, îi spun eu, cu vocea oprită. “Am fost de acord ca să ne dăm seama de rahat, să ne îndreptăm capul, dar așa fi fost aici într-o bătaie de inimă dacă m-ai fi sunat”.

Oftează, înclinând capul spre pista de dincolo. „Îmi pare rău pentru ceea ce am ți-am spus ... lucrurile de care te-am acuzat... eram un măgar.” Emoția îi provoacă glasul care se clatină, ceea ce face ceea ce spune este mult mai plăcut.

Nu vreau să stric momentul, dar trebuie să-l anunț. “Ma rănești. Eu *să știi că ai fost supărat și ai lovit persoana cea mai apropiată de tine ...dar ai rănit* eu când eram deja sfâșiată. Ne luptăm zi de zi cu trecutul nostru și atunci se întâmplă așa ceva și... eu ... ”Nu găsesc cuvintele potrivite de spus asta, așa că pur și simplu nu mi termin gândul.

Colton se îndreaptă spre mine și se întinde să mă apuce de mână, trăgându-mă ușor față de el, astfel singura barieră dintre noi sunt hainele noastre. “Știu.” El atrage o respirație tremurătoare înainte să continue. - Nu am mai făcut asta până acum, Ry. Încerc ca să-mi dau seama în timp ce mă duc la dracu, știu că scuzele devin vechi și frumoase în curând nu vor fi scuzabile, dar... dracu ‘A, încerc.” El ridică din umeri.

Îi dau din cap, cuvintele scăpându-mă pentru că face ceva ce nu a făcut niciodată a fost bun la: comunicare. Și pot părea ca niște pași pentru el, dar ne câștigă teren masiv în relația noastră.

Se apleacă înainte și îmi aruncă înainte un sărut neașteptat pe buze murmurând: „Vino”. Își sprijină fundul de marginea din spatele lui la feje de cand ma trage in el, așa ca stărn cu spatele in fata lui, picioarele lui înconjurătoare a mea. Îmi sprijin capul de pieptul lui și mă simt stupid mulțumit ca îmi aduce brațele în jurul meu și mă ține strâns. Își sprijină bărbia pe mine umăr. “Mulțumesc pentru azi. Nimeni nu a făcut vreodată așa ceva pentru mine înainte de.”

Cuvintele lui mă surprind cam, dar după un minut îi înțeleg linia gândirea și trebuie să o corectăm. „Becks, familia ta, o fac tot timpul. Tu pur și simplu nu vă permiteți să o vedeți sau să o acceptați.”

„Da, dar sunt de familie, trebuie.” Face o pauză și chiar dacă eu nu pot vezi privirea din ochii lui, îi simt mintea funcționând în timp ce mă întreb ce anume mă clasifică drept. “Si tu? Ești nenorocitul meu de steag.” Îmi înclin îndreptându-mă spre lateral suficient cât să văd un zămbet mic răspândit pe buzele lui unul cu drepturi depline îl aprinde pe al meu. „Este puțin greu să te obișnuiești cu ideea când Nu am mai făcut asta până acum. Trebuie să mă obișnuiesc să fii acolo pentru mine și am nevoie de tine și fute dacă asta nu mă dă înapoi cu câțiva pași în groapă uneori, pentru că mă sperie de pe mine mereu iubitor de rahat.”

Rahat sfânt! Sunt uimit să tac din nou prin încercarea lui de a explica înfiorare sunt sigur că îi gădile marginile exterioare ale psihicului. Am pus mâinile peste brațele lui care sunt încuiate în jurul meu și le strâng într-un tăcut recunoașterea creșterii pe care încearcă să o arate.

„Nu am de gând să fug, Colton”, spun, cu vocea hotărâtă. „Nu am făcut-o încă, dar chiar m-ai rănit. Știu că treci printr-o mulțime de rahat, dar naiba dacă tu nu sunt multe de luat. Voi avea nevoie și de o oprire în groapă uneori. Vreau să spun, între voi, lumina reflectoarelor, femeile care încă vă doresc și mă urăsc posibilitatea de a ... ”Nu pot termina gândul, nu pot forța cuvântul copil de la mine buzele sau scapă gustul brusc acru din gura mea.

“Salut elefant în nenorocita de cameră.” Scoate un oftat sonor și maxilarul încordate pe umărul meu.

Nu vreau să distrug momentul - inima-la-inimă de care trebuie să avem mai mult -Dar din moment ce l-am adus în mod neașteptat, aş prefera să-l abordez și să îl rezolv cu. „Ce se întâmplă cu ... asta?” Închid ochii și strâng din dinți în timp ce eu așteptați răspunsul.

„Nu-mi pasă ce spune ea despre ceea ce se presupune că am făcut sau nu am făcut asta nu-mi amintesc. Știu că nu este al meu, Rylee.

Simplitatea declarației sale și vigoarea cu care o livrează provoacă speranța mea de a crește. Și apoi să cadă. Dacă a obținut rezultatele înapoi, atunci de ce nu sună-mă? „Ai recuperat deja rezultatele testelor?” Spun cu precauție, încercând să mă ascund precauția mea.

“Nu.” Clatină din cap, în timp ce speranța pe care o am cade complet. „Am luat testul acum două zile. Rezultatele vor veni în orice zi acum. Dar știu ... știu că

nu este A mea." Și din sunetul vocii sale, nu-mi dau seama pe cine încearcă să convingă mai mult: el sau eu.

„De unde știi, Colton, dacă nu-ți mai amintești?” Spun tare, frustrat și având nevoie de asta doar pentru a se termina, având nevoie de mai multă emoție de la el decât ceea ce sunt obținerea. Respir adânc și încerc să mă calmez. „Adică chiar dacă tu și Tawny a făcut...” „Mă opresc, neputând termina gândul”,... a spus că nu ai folosit un prezervativ.” Vocea mea este atât de liniștită atunci când vorbesc, urând că trebuie chiar să avem această discuție. Urând că încă o dată momentul nostru de mulțumire este distrus de lumea exterioară și consecințele trecutului nostru.

„Ești singura persoană, Ry ... singura femeie pe care nu am folosit vreodată prezervativ cu. Nu-mi pasă dacă crezi că m-am culcat cu ea, dar știu, Rylee ... Știu că ar fi folosit prezervativul”. Îi aud rugăciunea din vocea lui pentru ca eu să o fac crede-l. Pentru mine să înțeleg un pic de frică pe care o simte la perspectivă a unui copil. Când nu răspund, se îndepărtează de mine și începe să pășească înainte și înapoi pe punte. Calma de acum cinci minute este acum înlocuită cu agitație pură, un animal în cușcă care trebuie să scape de limitele sale.

„Nu e al meu!” spune el ridicând glasul. „Nu există nici o modalitate dracului de a fi A mea!”

„Dar dacă este?” Reiteriez cu deplină cunoaștere a focului pe care îl aprind.

„Nu este”, țipă el. „La dracu! Tot ce știu este că nu știu dracului orice! Urâsc nenorocitele de media care te urmăresc și te hărțuiesc. Eu urâsc privirea de pe chipul tău chiar acum care spune că o vei pierde dracului dacă o vei face este copilul meu, deși îmi spui că nu o vei face. Urâsc naibii de Tawny și tot ce reprezintă ea. Tâmpitele minciuni pe care le aruncă dracului despre asta Chase spune că nu pot răspunde, pentru că ei te vor urmări mai mult. Urâsc încă o dată te rănesc dracu'... că o să-mi trag dracu¹ pentru că al meu trecut este ceea ce este ... ”El închide ochii și își dă peste cap umerii în timp ce încearcă să frâneze în furia lui.

Acesta este genul de lupte pe care le pot face. El aerisindu-se, ascultându-mă și apoi sperăm că un pic din durerea din ochi și din greutatea de pe umeri să fie ușurat, chiar dacă doar pentru un pic.

„Ai destul pe farfurie. Nu trebuie să vă faceti jignii pentru mine.” spun El și totuși îmi place faptul că este supărat de baderia care mă afectează.

„Nu?” spune el cu neîncredere. „Este nenorocita mea treabă să mă uit la tine, și nici nu pot să fac asta chiar acum, pentru că totul este atât de futut!” „Colton ...”

„Îl jur pe Dumnezeu, viața ta este răsturnată de mine și tu ești mai mult îngrijorat de mine și de băieți decât de tine.” Se îndreaptă spre mine cu un tremur a capului său. Arată spre mine și mă uit la el cu confuzie. „Sunteți cei mai mulți cu siguranță nenorocitul de sfânt pe care nu îl merit”.

„Fiecare păcătos are nevoie de un sfânt care să-i echilibreze”, spun cu un zâmbet.

Răde încet și întinde mâna pentru a-mi cuprinde obraji în mâini. Și chiar deși ne-am avut deja, corpul meu vibrează instantaneu la apropierea lui, la a-l dori, a avea nevoie de el. Ochii lui se fixează asupra mea, aluzii la ceea ce vrea fă-mi să dansez în spatele marginii genelor.

„Doamne, te iau la naiba cu tine.” Cuvintele emfatic de pe buze sunt urmate de a zâmbet neînsuflețit și o mișcare a capului, de parcă ar fi înțeles încă adâncurile a emoțiilor sale.

De câte ori mai poate inima mea să cadă mai greu pentru acest om? Pentru ca acolo din nou, imprevizibilitatea lui Colton face ceea ce spune el atât de mult mai ascuțit. Fiecare parte a corpului meu tremură la cuvintele lui.

Este inutil să încerc să lupt cu umezeala din ochii mei, pentru că acestea cuvintele înseamnă mult mai mult decât „curse” pentru mine. Înseamnă că încearcă, că e cerându-și scuze pentru vremurile în care urmează să se dea dracu. Și pentru un bărbat anterior închis de toată lumea, îmi dă cheia în cuietorii și îmi dă o permis de acces complet.

Îmi întind mâna liberă și îi iau ceafa, trăgându-l în mine pentru că un om atât de magnific, din interior și din exterior, este prea irezistibil. Îl sărut tandru, lingându-mi limba între buze, astfel încât să danseze intim cu ale lui. Nu urgentă, doar acceptare ușoară și blândă. Au trecut doar câteva minute de la ultimul nostru sărut dar deja se simte ca o viață. Când sărutul se termină, își sprijină fruntea a mea și spun: „Și eu mă lupt cu tine.”

Îi simt zâmbetul răspândit pe buzele mele și, în acest moment, îl știu înțelege de fapt. De fapt, acceptă faptul că îl iubesc și este așa rază de lumină figurativă de la acest înger întunecat al meu pe care îl prind în tăcere jurând să-mi amintesc mereu cum mă simt chiar acum, chiar acum.

Este posibil să nu avem totul descoperit, poate să nu știm care este viitorul o să țin, dar măcar știu că suntem împreună în această cursă.

„Haideți”, spune el, trăgându-mă de mână. „Să ieșim de aici.”

Ne îndreptăm spre zona garajului în care băieții lucrează la mașină. La fel de intrăm, Beckett clătină din cap și ne zâmbeste. Îmi îndepărt privirea repede, așa că foarte conștient de faptul că fiecare tip din garaj știe exact ce făceam. Mersul rușinii este un lucru, dar când ai un public care știe o faci, ei bine ... asta e mult mai jenant.

Colton râde lângă mine și îmi strânge degetele cu ale lui. „Ce-i așa amuzant?” Bombănesc, ținând totuși ochii antrenanți pe sol.

„Ești drăguț când înroșești”, îl șicanează el. „Prefer părțile roz în altă parte totuși pe tine.”

Gura mea se deschide șocată și înainte ca eu să mă pot recupera, gura lui este pe a mea. Zgomotul instrumentelor ne înconjoară și totuși tot ce aud este bătăile inimii mele. Sărutul este doar o tachină a ceea ce am făcut mai devreme, dar când se retrage după ce a sărutat-o vârful nasului, un zâmbet se înfășoară într-un colț al gurii.

„Pentru ce a fost aia?” Ca și cum mi-ar păsa care este răspunsul. El poate face asta eu oricând, oriunde.

„Mă cunoști, dragă. Dacă o să se holbeze, la fel de bine ai da ceva bun să le privească, nu? În plus, dacă nu era suficient de clar mai devreme, Vreau ca toată lumea de aici să știe că ești a mea.”

Inima mea se umflă la cuvintele lui înainte ca sarcasmul să-mi fie scos de pe limbă. „Miza a pretinde suntem?”

„Iubito, pretenția a fost deja făcută”, spune el, oprindu-se să mă privească cu un rânj. „Nicio îndoială despre asta.”

Îmi dau ochii peste cap și râd de el în timp ce merg în continuare. „Haide, Ace”, îi spun umărul meu, „nu poți ține pasul?”

Simt că mâna lui mi-a lovit fundul. „Sigur știi că pot păstra orice sus”, spune el, înfășurându-mi un braț în jurul umerilor și aplecându-se în jos, astfel încât al lui gura e lângă urechea mea. „Puia mea, te-ai apăsă de ușă, rezistența mea și orice alt lucru care poate fi considerat sus ... dar acestea sunt cele mai importante unii, nu crezi?” El chicotește în timp ce eu clătin din cap și scot un sunet amuzament.

Rezolvăm faptul că Sammy o să-mi ia mașina acasă pentru mine și apoi Colton mă conduce într-o zonă de parcare acoperită în care stă Sex. Nu pot nega asta vederea mașinii sexy-as-sin aduce înapoi o goană mai mult decât memorabilă amintiri care îmi pun un zâmbet pe față. Din privirea mea încuiată pe capotă, mă holbez spre Colton, unde un zâmbet lasciv se întâlnește cu al meu. El ridică sprâncenele, răutatea dansând în ochii lui, cu limba ieșind să-și ude buza de jos în timp ce el îmi deschide ușa.

„O alegere frumoasă de mașină astăzi”, îi spun în timp ce mă strecor în interiorul opulent.

„Asta îmi amintește de tine și am avut nevoie de tine astăzi aici”, spune el înainte închizându-mi ușa, astfel încât să nu pot răspunde. Și poate că este mai bine să nu pot, pentru că a lui declarația simplă înseamnă atât de mult pentru mine.

Pași de bebeluș.

În câteva secunde suntem pe autostradă cu sunetele lui Dave Matthews Bandă plutind în jurul nostru, ronronarea motorului ne cocooning și frenetic mass-media care ne urmărește. Colton se uită în oglinda retrovizoare înainte de a se uita la eu din spatele ochelarilor lui de soare. - Te-ai închis? întrebă el și dintr-o dată stomacul meu se răsucesc în noduri, temându-mă de ce se va întâmpla în continuare.

Nici nu am șansa de a răspunde înainte ca mașina să urce înainte în mișcare, Colton râzând în timp ce mașina zboară mai repede decât presa care ne urmărește poate merge. Simt un val de adrenalină și pentru o fracțiune de secundă pot înțelege trage de dependența lui, dar apoi ridic privirea în timp ce el țese și circula din trafic și inima mea se adăpostește în gâtul meu, în timp ce lumea de dincolo se estompează.

Chapter Twenty-Five

Am pătrat documentele de pe blatul din bucătărie. Sunt mulțumit de transcrierea depunerii lui Zander pentru a aduce acuzații oficiale împotriva tatălui său. Eu bagă-le în dosarul manila și realizează că am pierdut din timp; citește ceasul șapte-patrzeci și băieții trebuie să fie pe teren până la opt. Oh la naiba! trebuie să termină să aduni lucrurile împreună pentru jocurile lor. Mă ridic de la masă și încep umplând sticle de sport și punându-le pe teighe lângă saci de floarea soarelui

semințe. Mă strecur să aud zgomotul din dormitoare și pot spune asta Jackson are băieții în sarcină si aproape gata să plece.

- Hei, Ry?

„Da?” Îmi ridic privirea și îl văd pe Jackson sprijinindu-și umărul de perete îngrijorare în ochii lui.

„Zander și Scoot încă dorm.” Se oprește un minut și apoi continuă. „Ești treaz când Shane a venit aseară?”

Mă uit la el, încercând să-mi dau seama de ce întreabă. "Da. Citeam în cameră. De ce?"

„L-ai văzut fizic? Vorbește cu el?"

Acum sună clopotele de alarmă în capul meu și mă opresc din ceea ce fac și mă întorc înfruntându-l. „Uh-uh. I-am strigat numele și mi-a spus noapte bună și a mers la el cameră. Mă sperie, Jax, ce se întâmplă?"

- Ei bine, se pare că Shane a legat una aseară. S-a stins în pat, camera lui miroase a bere și, după aspectul băii, el retrăia noapte înapoi în toaletă." Are un zâmbet pe jumătate pe față și știu că este nu este potrivit, dar trebuie să sufoc un râs că Shane a făcut ceva atât de normal pentru vârsta lui.

Și apoi partea mea responsabilă preia controlul. Îmi mușc buzele și mă uit la Jax. „Știam că asta se va întâmpla cândva ... rahat, vrei să mă ocup de el sau vrei?"

- Vom ieși în dubă, Jax! Țipă Ricky.

„Kay!" răspunde el înainte să se uite înapoi la mine. „Pot să stau aici cu Zand, Scoot și Shane dacă vrei să iei baseball azi?"

„Nu, mișto", îi spun în timp ce apucă sticlele. Ne vom întâlni la câmp mai târziu pentru a viziona jocurile. Ma descurc cu Shane."

"Sunteți sigur?"

"Pozitiv."

Jax își ia rămas bun și, în timp ce închide ușa, nu mai sunt atât de sigur. Este cobarță pe unul dintre scaunele de bar și gândiți-vă exact cum să faceți față unei mahnuri în vârstă de șaisprezece ani. El este cel mai în vârstă și primul din lotul care a trecut prin asta, așa că sunt cam pierdut. Bineînțeles că eram prea speriată pentru a bea la liceu - întotdeauna fată bună desăvârșită - așa că sunt pe un teren străin aici.

Telefonul îmi sună și mă uit în jos, un zâmbet îmi luminează imediat fața când văd că e Colton. „Bună dimineată", spun în timp ce căldura îmi umple inima. Trecutul câteva zile au fost bune între noi, în ciuda tensiunii subiacente pe care o avem a ignorat în mod flagrant rezultatele iminentelor teste de paternitate. Colton a fost încântat că se va întoarce la birou săptămâna viitoare, dorind să fie acolo supraveghează noile ajustări ale dispozitivului de siguranță la care lucrează. Am râs și i-am spus că mi se pare amuzant că s-a întors pe pistă înainte de birou, dar a spus doar cu un zâmbet că pista era o necesitate și biroul nu atât de mult.

„Hei... acest pat este îngrozitor de singur, fără ca tu să te afli în el." Dimineata lui somnoroasă rasp mă trage și cuvintele lui mă seduc când nu am nicio treabă sedus.

„Crede-mă, aș prefera să fiu acolo cu tine ..."

„Apoi, ajunge aici cât poți de repede, iubito, pentru că pierde timpul. Am un o lungă listă de lucruri de făcut astăzi", spune el, umorul tăind tonul sugestiv al său voce. Și îmi place acest lucru despre el - despre noi - că doar vocea lui poate ajuta la ușurarea stresului dimineții mele.

„Ce trebuie să faci astăzi?"

„Tu pe canapea, tu pe teighea, tu împotriva peretelui, aproape că ești orice loc imaginabil..." Vocea lui se îndepărtează în timp ce părțile corpului meu încă dorm brusc treaz.

Gemu în telefon. „Nu ai idee cât de tentant sună asta pentru că azi s-a transformat deja în rahat."

"De ce? Ce s-a întâmplat?" întreabă el îngrijorat.

„Shane a avut prima sa experiență cu alcoolul și din ceea ce spune Jax, aceasta nu pare că a fost unul bun."

Colton scoate un râs. „Are o față de rahat? Attaboy, Shane!"

„Colton! Încerc să cresc aici băieți respectabili!" Și în minutul cuvintele mi-au ieșit din gură, îmi dau seama ce sună o prostie de modă veche, Dar e adevărat.

„Îmi spui că nu sunt respectabil, Ryles?" de SflTfrifftePlife^

^e^Jy^li^PWive't^^tră

pântecul meu inferior pulsând la gândul la ultima noastră mică sexcapadă de pe scările din casa Malibu cu o zi înainte.

Răsul lui este seducător, dar obraznic. „0, iubito, te murdăresc este ceea ce fac cel mai bun, dar vorbesc despre toți ceilalți. M-am îmbătat cu cei mai buni dintre ei la liceu și am ieșit bine.”

„E discutabil”, îl tachinez. „Deci spui că nu este mare lucru? Să-l eliberez cârligul fără repercusiuni?”

„Nu, nu asta spun. Cred doar că este un semn bun că a ieșit fiind un copil tipic de șaisprezece ani. Nu că e bine sau rău, ci doar tipic. Și atâta timp cât este o singură afacere - că nu bea pentru a scăpa de trecutul său - atunci bine pentru el.”

Într-un anumit sens, sunt de acord cu Colton, dar în același timp știu că trebuie să mă adresez cu Shane, trebuie să-i spun că nu este în regulă și nici nu se mai poate întâmpla deși știu că va fi. „Așa cum, bărbatul-care-obișnuia-să-fie-un-adolescent nesăbuit, ar trebui Mă descurc cel mai bine cu asta?”

„Sunt încă nesăbuit, Ry”, spune el cu amuzament în voce. „Asta, draga mea, nu se va schimba niciodată. Jax trebuie să aibă de-a face cu el, pentru că nu va asculta tu.”

„Țin să te contrazic.” Nu vreau ca băieții să nu vrea să vorbească cu mine sau să asculte eu pentru că sunt una dintre puținele consilieri de sex feminin din casă.

„Nu-ți pune chiloții într-o grămadă, Thomas”, spune el râzând. “Nu sunt spunând că nu te descurci. Spun doar că va asculta mai bine dacă o va face vine de la un bărbat.”

„Ei bine, Jax, este la baseball, așa că trebuie să fiu eu.”

„Ești singur acasă?” îi aud îngrijorarea care îi umple vocea imediat și zâmbește la nevoia lui bruscă de a mă feri, de a mă proteja, este destul de drăguț. - Colton. Suspîn. „Sunt cincizeci de fotografii în față. Sunt perfect bine.”

„Exact. Cincizeci de fotografii care nu au nicio afacere nenorocită fiind acolo în afară de a te hărți pe tine și pe băieții. La naiba cu Hristos!” Lătrează în sinea lui. „Sunt atât de sătul de nenorocitele mele de rahat care sunt la pragul tău.”

„Într-adevăr, nu este un ...”

„Voi fi acolo în treizeci de minute”, spune el, iar linia dă clic.

Bine. Așa că vine să se ocupe de presă, care nu va face bine, și eu încă trebuie să-mi dau seama cum să te descurci cu Shane.

La dracu'!

„Poți juca încă o oră cam așa, Scooter, și atunci trebuie să ne îndreptăm spre câmpul, bine?”

„Da!” îmi strigă în timp ce se grăbește pe hol spre camera familiei unde sunt sigur că desenele animate de sâmbătă dimineață vor fi în plină desfășurare momentan.

Conținut pe hol și mă opresc când trec pe lângă camera lui Zander și Aiden. Zander este pe pat, pătură înfășurată în jurul umerilor, câine prețios umplut apucat de piept și se legănă înainte și înapoi cu ochii închiși. Eu înclină-mi capul, fă un pas în cameră și urmărește-l o clipă, ca să pot afla dacă visează sau se trezește. Când mă apropii, aud pofta liniștită în pieptul lui și apoi mă mișc pe instinct.

„Hei, Zander, ești bine, prietene?” Întreb cu blândețe, pe măsură ce mă cobor încet pe salteaua de lângă el.

El continuă să se legene, dar își ridică capul în sus pentru a mă privi, lacrimile pătându-se fața și sfâșierea inimii sale reflectate în ochi. Pentru că oricât de mult timpul trece, amintirile vor fi mereu acolo îngropându-și tentaculele distrugerea cât mai adâncă, așa că el nu va putea uita niciodată. Ar putea fi capabil să meargă la un moment dat, dar nu va uita niciodată.

„Îmi doresc mami”, scâncetește el, și dacă inima mea ar putea să se spargă într-un milioane de bucăți, ar fi pentru acest băiețel, pe care îl iubesc mai mult decât orice, îl trag atât de încet în goală și-l înconjoar cu brațele, cuibărit capul lui sub patul meu, ca să nu vadă lacrimile pe care le plâng pentru el, e pierdut inocența, partea din câte va suferi pentru totdeauna - mama sa:

„Știu, prietene”, îi spun în timp ce îl legăn. “Știu. Ar fi aici dacă ar fi ar putea. Nu te-ar fi părăsit niciodată dacă îngerii nu ar fi avut nevoie de ea ”.

„Dar - dar și eu am nevoie de ea ...” El adormecă și nu pot spune nimic despre asta. Nimic. Așa că îi apuc un sărut la cap și îl țin mai strâns, încercând să-l las pe al meu dragostea pentru el ușurează o parte din greutatea inimii sale, dar știți că nu va fi niciodată destul.

Stăm puțin acolo, trăgându-l confort și consolare la fel de mult ca mine sunt de la el. El se liniștește, pe măsură ce minutele trec, mâna mea se calmează părul și spatule în timp ce încerc să-mi dau seama ceva care să-l facă să zâmbească. „Hei, amice? Colton este pe drum.”

Îi simt corpul smucit în atenție în timp ce ochii cu margini roșii se uită la mine. "Într-adevăr?"

Și, ca și cum ar fi un indiciu, aud zgomot în fața casei. Chiar și cu geamurile și jaluzelele se închid. Aud auzul ronțait al unui motor, clicurile obloane ale camerei și întrebările fiind strigate.

„Da, de fapt cred că tocmai a ajuns aici.”

Recunoscător pentru calendarul lui Colton și scânteia instantanee pe care o pune în ochii lui Zander, ridică-te și îndreaptă-te spre partea din față a casei. Mă asigur că băieții sunt în camera de familie, așa că, atunci când deschid ușa din față, sunt în afara obiectivului camerei.

Colton se împinge în deschiderea îngustă a ușii cu un blestem murmurat când ușa se închide în spatele lui. Se uită la mine, cu linii de frustrare gravate în ale lui față și o pungă maro de băcănie sprijinită sub braț. El zâmbește. "Hei."

„Salut, Ace", spun, pășind spre el pentru a-i săruta un salut, dar trupul lui se rigidizează. Mă îndepărtez imediat dându-mi seama că unul dintre băieți este în spatele meu. Colton este întotdeauna atât de conștient de ele și avertizează să mă sărute în prezența lor, chiar și a ciocănit pe buze, pentru că știe cât de supraprotectoare sunt și niciodată vrea să supere acel echilibru.

„Sărută-o și termină cu asta!" Vocea exasperată a scuterului în spatele meu pe Colton și cu mine am izbucnit în râs când mă întorc cu fața spre el, un zâmbet tencuit pe buzele mele.

Simt mâna liberă a lui Colton pe spatele meu în timp ce pășește lângă mine și se ghemui jos în fața Scooterului. "E în regulă?" Îi întreabă pe băiețelul ai cărui ochi tocmai au să devină de mărimea farfuriilor. „Adică nu este foarte politicos să mergi în altul casa bărbatului și sărut-o pe fata lui... dar din moment ce ești unul dintre bărbaiți din casă, eu presupun că aș putea să o sărut dacă îmi spui că este în regulă."

Gura scuterului cade liniștită la comentariul lui Colton și coloana vertebrală i se înțepenește mândrie. "Într-adevăr?" Emoția din vocea lui mă face să pun o mână peste mine înima. „Da ... e în regulă. Atâta timp cât nu o întristezi."

"Afacere." Colton scoate mâna și se agită. Mi se revarsă inima cu dragoste și trebuie să mă lupt cu lacrimile care îmi curg ochii pentru a doua De astăzi, dar de data asta sunt de mândria pe care o simt pentru doi dintre bărbaiții din mine viață.

„Ei bine, atunci", spune Colton în timp ce stă în picioare și mă privește, „omul casei spune că te pot săruta".

Zâmbetul meu se lărgeste pe măsură ce Colton se apleacă și îmi smulge buzele într-un mod frățesc. „Eeeewwww brut!" Spune Scooter, ștergându-și gura cu spatele lui mâna și întorcându-se pentru a fugi în camera familiei pentru a-i spune lui Zander.

Colton se uită peste umăr pentru a se asigura că Scooter-ul a dispărut și când el se întoarce înapoi, buzele lui o găsesc pe ale mele fără să se gândească. Este un scurt sărut, dar omule are un pumn, mai mult decât să întărească faptul că el este drogul pe care nu-l pot trăi fără. "Wow!" Spun în timp ce se retrage.

„A spus că as putea să o fac." El doar zâmbește și ridică din umeri. „Unde este mofetul nostru beat 1a?]

„Încă adormit", îi spun în timp ce mă uit în jos la punga maro de sub braț. "Ce-i asta?"

Colton doar rânjește. „Ceva mic pentru a se asigura că își amintește acest lucru dimineața mult timp. Părul câinelui și toate astea."

„Colton", avertizez când observ că forma geantei arată un pic prea asemănătoare cu a pachet de sase. „Nu-i pot da bere! Voi fi concediat", îi strig eu pe un ton tăcut.

Are furia să stea acolo și să chicotească. "Exact. De aceea sunt." Și odată cu asta, Colton se îndreaptă pe hol pe dreapta mea în camera lui Shane. Cuvintele lui Colton mai devreme că Shane nu mă va asculta mă determină să merg pe jos hol pentru a vedea ce va face.

Colton ridică jaluzelele în sus, iar lumina puternică inundă camera, înainte să se uite spre comoda lui, un zâmbet imens răspândindu-se pe fața lui. În câteva secunde, perechea de difuzoare pe care iPod-ul lui Shane este conectat la viață cu o lovitură de bază bate. Shane răsare instantaneu din pat, strigând și acoperindu-și urechile și face o dublă luare când vede cine stă în fața patului, cu brațele încrucișate peste piept și sprâncene ridicate.

Se uită unul la celălalt o clipă înainte ca Shane să apuce perna și îl trage peste cap pentru a opri sunetul și a bloca lumina puternică. "Încetează!" el țipă. Colton râde și se îndreaptă spre iPod și îl scoate. "Mulțumesc!" Vocea înăbușită a lui Shane spune de sub pernă.

„Uh-uh”, îi spune Colton în timp ce sare în pat lângă el și trage pernele din mâini în timp ce Shane își folosește apoi brațele pentru a-și acoperi ochii. „Langa mirosul camerei tale și aspectul feței tale, aș spune că ți-ai legat unul frumos și greu aseara. Așa este, amice?” Râde, un râs amuzant și sinistru, când Shane nu răspunde. „Îți bate capul? Camera se învârtă? Ța te doare ochii? Stomacul tău simte că vrei să arunci, dar nu e nimic Acolo?”

„Taci”, geme Shane în timp ce încearcă să-și tragă capacele peste cap și Colton îi scoate din nou.

„Nu. Vrei să stai cu băieții mari - să fii tencuit ca și ei - atunci este timpul să te trezești și să o iei ca un bărbat”. Din punctul meu de vedere din pe hol mă uit la Colton sprijinindu-și spatele de perete și mă simt confortabil înainte de a sapa în punga de hârtie maro. Aud crăpătura cutiei de bere deschizându-se iar Shane se așează imediat în pat și se uită la Colton de parcă l-ar fi pierdut.

„Ești dracu' nebun?” Shane scârțâie cu o voce de panică.

„Da”, spune Colton în timp ce se uită la Shane și rânjește, la o înghițitură de berea și apoi i-o întinde lui Shane. „Sigur ca naiba. Bea, fiule.”

„În nici un caz!” Spune Shane în timp ce se întoarce de la cutie ca și cum ar fi aprins. „Tu nu-mi pot da o bere!”

Colton ridică din sprâncene. „Cred că tocmai am făcut-o. Acum renunțați la utilizarea asta ca fișier scuză. Ai fost suficient de mare pentru a-l sufoca aseară, nu? Deci este timpul pentru a vă reaminti de ce v-a plăcut atât de mult.” Colton împinge berea la loc l. „Haide, ia o băutură. Te provoc.”

„Ce-”

„Băutură!” Colton îl presează. „Ce? Ești destul de mișto să bei cu prietenii tăi, dar nu eu? ”

„0 să mă faci să arunc!”

„Acum te prinde!” Spune Colton zâmbind când ajunge cu al său mână liberă înapoi în pungă și apucă o altă bere. „Mai am cinci aici ya când o vei termina pe aceasta.”

Ochii lui Shane cresc uriași și fața i se pălește când cuvintele lui Colton l-au lovit. „Nu cale! 0 să renunț”.

„Bine”, spune Colton în timp ce se apropie de fața lui Shane. „Bea asta”, a spus el spune. „Vreau să vă amintiți cât de bine are gust revenind la A doua oară. Data viitoare când prietenii tăi te împing să bei sau vrei să bei să arăți mișto pentru doamne ... Vreau să îți amintești cât de draguț arăți aplecat peste toaletă aruncând asta înapoi pentru că îți garantez din experiență, nu este o priveliște frumoasă.” Colton se întoarce de la el și se întoarce în poziția lui împotriva peretelui, cu un zâmbet plictisitor pe față. El își apleacă capul înapoi dar își îndreaptă ochii spre Shane. „Ești sigur că nu vrei această bere? Nu vrei să-ți amintești ce gust are? ”

Shane clătină din cap, puțin șocat de lovitura verbală pe care idolul său tocmai a dat-o el, ca și mine.

Când Colton vorbește în continuare, vocea lui este extrem de calmă. „Acum că am primit-o pe a ta atenție, câteva reguli de bază, nu-i așa?” Nu așteaptă să răspundă Shane. - Cum ai ajuns acasă aseară, Shane?

Întrebarea mă surprinde, la fel ca și Shane. „Davey m-a adus acasă.”

„Și Davey a băut aseară?” Calmul liniștit din vocea lui Colton are Shane își abate privirea, ceea ce îmi face inima să se scufunde.

„A avut câteva.” Auz rușinea din vocea lui Shane; el știe că a fost greșit.

„Eeeehhh! Răspuns greșit!” Spune Colton în timp ce întoarce capul pentru a-l privi din nou. „Vrei să fii prost și să te beți? Acesta este un lucru pe care îl pot obține. Tu vrei să pășești într-o mașină și să lași pe altcineva să te conducă beat, pentru că să recunoaștem ai fost cu față de rahat, deci de unde știi câte Davey a avut - asta e ceva ce nu voi tolera! Ai mult prea mulți oameni care te iubesc în asta casa. Îți pasă de tine, Shane - Ry, băieții, eu - nu vrem ceva ti se întâmpla. Deci, permiteți-mi să reformulez întrebarea, bine? Nu am de gând să te întreb dacă te vei îmbăta din nou pentru că atunci va trebui să mă minți, lată întrebarea mea: Vei urca într-o mașină cu o altă persoană care a fost bea?” Shane înghite tare și clătină din cap nu. Când Colton doar se uită la el, spune cu voce tare: „Nu”

„Bun! Acum ajungem undeva ... ”spune Colton, bătându-și mâna pe perete cu voce tare care îl face pe Shane sărind și apucându-și capul, în timp ce Colton scoate un râs. „Sigur nu vrei această bere?” El se oferă din nou să o scuturare frenetică a capului lui Shane. „Îmi place un copil inteligent, așa că ascultă, nu-mi pasă cum dracu 'ajungi acasă, sună-mă dacă trebuie, dar nu o mai face. Ultimul lucru ... De ce ?”

Ochii lui Shane se ridică pentru a-l întâlni pe ai lui. „Ce vrei să spui de ce?”

Colton se uită lung la el și mă înnebunește că nu sunt aproape suficient pentru a vedea cuvintele nerostite trecând între ele. "A fi super? A impresiona un fată? Pentru a acoperi durerea de la mama ta? Nu trebuie să-mi spui, Shane, dar răspunsul este foarte important. Este ceva la care trebuie să răspunzi singur." Eu văd capul lui Shane mai jos și aspir o respirație îngrijorată. Shane se schimbă și se sprijină de perete ca Colton, cu picioarele încrucișate în fața lor, cu brațele încrucișate deasupra pieptului și cu capetele înclinate în sus în tavan. Vederea lor împreună așa este neprețuit și știu că acesta este un moment care va fi gravat pentru totdeauna memoria mea.

Colton suflă și când începe să vorbească, vocea lui este atât de blândă că mă încordez să-l aud. „Când eram mic, mi s-a întâmplat ceva rau.

Rahat foarte rau. Și indiferent de ce am făcut, sau cât de bun am fost, sau cât de tare am fost

încercat... nimic nu conta ... nimic nu l-a oprit. Nimeni nu a ajutat. Deci, în șapte creier de un an, a fost vina mea și chiar și acum câteva zile, încă mai cred așa. Dar cea mai proastă parte a fost să trăim cu durerea și vinovăția din aceasta."

Oftează și se întoarce

cu capul din tavan și așteaptă ca Shane să facă același lucru, astfel încât să se uite unul la altul. „La naiba, am început să beau când eram mult mai tânăr decât tu, Shane ... și am băut pentru că m-a durut atât de mult. Și după unele cascadorii stupide și unele situații de care am avut norocul să plec, tatăl meu m-a așezat și mi-a pus aceeași întrebare pe care tocmai ți-am pus-o. A spus la fel lucruri pe care ți le-am spus. Dar apoi a întrebat: „De ce să beți pentru a-l acoperi pentru că

rănirea este sentimentul și sentimentul trăiește și nu este bine să fii viu? "Colton clătină din cap. "Și știi ce? Câteva zile am crezut că este o prostie, asta Nu aș putea niciodată să petrec o singură zi fără să mă gândesc la asta sau să mă rănesc

de la el sau simțindu-se vinovat de asta ... și dracu, în acele zile? Am vrut să beau. La

cincisprezece Shane, am vrut să beau să mă descurc ... dar tatăl meu mă așează și repetă-mi acele cuvinte. Și știi ce? El a avut dreptate. A fost nevoie de timp. O grămadă de timp. Și nu dispăre niciodată ... dar sunt atât de bucuros că am ales să mă simt peste

fiind amorțit. Mă bucur că am ales să trăiesc decât să mor."

Nu-mi dau seama că am lacrimi alunecând pe obraji, așa cum face Shane până Colton întinde mâna și își prinde un braț în jurul gâtului și îl trage aproape. El îi dă o îmbrățișare rapidă, dar dură, care face să tremure un suspin prin al lui Shane corp. Colton își apasă un sărut necaracteristic în vârful capului și murmură din nou, „Amintiți-vă, rănirea înseamnă simțire și simțirea trăiește și nu este bine să fii în viață?"

Inima mea este în gât, respirația mi-a fost jefuită și orice speranță am avut vreodată îndepărtarea de acest frumos dezastru al unui bărbat este complet furată de la mine pentru totdeauna.

Bărbatul avariat ajutând copilul spart.

Îl eliberează pe Shane din îmbrățișare și pot simți imediat că sunt amândoi incomod cu spectacolul lor de emoție. Colton se dă jos din pat și râde când îi oferă din nou berii lui Shane și o împinge. El adună punga cu restul și începe să meargă spre ușă, dar se întoarce înapoi. „Hei, Shane? Miroși, omule. Fă un duș și îmbracă-te, avem ceva baseball să mă uit."

Colton iese pe ușă și se oprește să mă privească, atâtea emoții înotând în ochii lui, în timp ce vede lacrimile care mă pătează pe obraji. Eu spun singurul lucru pe care îl pot. „Mulțumesc", am rostit gura. Dă din cap de parcă nu ar avea încredere în sine vorbește și merge pe hol.

C/iapter C/Iventy-Six Coiton

- Le ai acum, Jax? întreb când mă uit la Scooter cumpărând niște porcării zaharate de la snack bar cu banii pe care i i-am dat. Shane a refuzat. Fuckar este încă verde în fata. Nu va mânca nimic o vreme, decât dacă vrea să vină înapoi.

Ah, amintiri dulci de a fi adolescent și de a fi luminat ca un nenorocit Brad de Crăciun. Nu mă pot abține să nu-mi fie milă de el, dar dracu 'dacă nu e cam așa amuzant privind acest rit de trecere.

Jax își ajustează șapca de baseball, își dă jos liliacul și se îndreaptă spre mine. "Da, eu i-am prins." El întinde mâna spre mine și ne dăm mâna. „Mulțumesc pentru ..." El îl ridică pe al său bărbie peste direcția lui Shane.

„Fără probleme". Râd. „Nu a avut nimic la primul meu dans cu fundul nenorocită de sticlă, dar am vorbit cu el."

"Mulțumiri. Ry s-a răzgândit? Nu vine?"

„Nu”, clătin din cap în timp ce îl văd pe Ricky făcând un leagăn și smulgând mingea terenul în timpul practicii sale de bătăi. Fluier așa că știe că l-am văzut și el are cel mai drăguț rânjet pe față când se uită la mine. Știu mai mult decât oricine a cărui recunoaștere sub orice formă merge pe drumul lung. "Ea este. Eu presupun că Zander a avut o dimineată dură, așa că nu a vrut ca el să defleze în jur fața presei. Așa că i-am adus pe băieți, sperând că mă vor urma ".

Vulturi dracului. Privesc spre parcare de lângă Range Rover și vezi-i pe toți stând acolo, camerele aruncate în jurul gâtului, lentilele cu rază lungă de acțiune arătând spre mine; sperând să prind ... dracu 'dacă știu ce la o liga mică pentru copii joc. Dar dracu, ei își mențin distanța și nu mă bombardează când sunt cu copiii și sunt puțin șocat. De când au nenorocit maniere? Nu parcă voi face ceva interesant în spatele gradații și crearea de nenorocite de copii nelegitimi. „Oricum ..." ridic din umeri „... se pare că a funcționat."

Jax râde când se uită la mulțimea lor din parcare. „Te gândești? Nebunie, omule, să trăiești cu asta tot timpul. Te-ai obișnuit vreodată? "

„Poate circula o mașină fără roți?" Cea mai stupidă afurisită întrebare vreodată, dar este Jax. Omul e mișto. Se uită la Ry.

„Adevărat", spune el cu un semn din cap.

Mai vorbesc puțin cu el înainte să ies să-i dau parazitului saci de rahat lângă mașina mea, imaginile de aproape care le vor aduce niște bani. Asta va fi sperăm să-i ținem la distanță pentru o altă nenorocită de zi.

M-au lovit cu nenorocitele lor camere de filmat în timp ce trec, și este nevoie de tot ceea ce eu nu trebuie să arunci un pumn pentru că dracu dacă nu ar fi bine să te eliberezi și să-i ai. La dracu 'Chase. Cuvintele ei mă opresc doar pentru că va dauna Ry, dacă îl trag pe băiatul nesăbuit rău înnebunit pe care îl împing cu ei tâmpenii nenorocite de întrebări despre faptul că ea a fost o epavă.

Promisiunile nenorocite. Dă-i dracu 'pe toți la naiba. Acesta este motivul pentru care nu fac niciodată

ar fi crezut că va veni ziua

Adăugați un alt strat de gheață în lad, pentru că a devenit nenorocitul de cerc arctic cu rahatul pe care îl schimbă în mine.

I-am spus că încerc să fiu un nenorocit mai bun. Ei bine, dracu 'cu mine. Puțin am făcut eu să știu că vom fi aruncați în această furtună de rahat care ne va trage din toate punctele de vedere ca un tragere de război nenorocită.

Am fost bun până acum. Nu mi-am ridicat telefonul și l-am rupt pe Tawny pentru această șaradă de rahat pe care o trage, pentru că a aruncat-o pe Rylee la dracii lupi să încerc să mă rănesc. Dar știu că dacă o fac, va demonstra că a ajuns pe mine. Și pentru ea, asta câștigă jumătate din luptă.

- Deci, când este nunta, Colton?

"Știe Tawny că ești astăzi cu Rylee?"

„Ai ales deja nume pentru fiul tău?"

Un alt cameraman mă scoate din lateral și mă învârt cu el, cu pumnii strâns, șlefuirea maxilarului. „Înapoi dracu, omule!"

Rylee. Rylee. Nenorocita mea de Rylee. Trebuie să o repet mereu pentru a mă ajuta ignora minciunile lor de rahat și împiedică-mă să-mi pierd rahatul.

Cel puțin tipul se întoarce, așa că pot deschide dracului ușă la mașină.

Mulțumesc Doamne pentru mașini de fund scumpe, pentru că în clipa în care trântesc ușa închid sunetul tăcerile și geamurile colorate fac dificilă obținerea fotografiilor de către camere eu pe cale să mă apuc. Oricât am nevoie să stau aici și să calmez dracu, nu există nicio posibilitate cu circul care mă înconjoară.

Revalorizez motorul și sper să obțină nenorocitul de indicii și să se retragă, așa că nu fugiți-i. Încă o turație a motorului și ușoara mișcare înapoi îi face pe toți să fugă să urce în mașinile lor, astfel încât să mă poată urmări.

La dracu 'cu Hristos.

Dramă, te rog să urmezi dracului. Dacă aș pune pe mine autocolante stupide mașină, asta ar spune.

Verific pentru copii și revin motorul încă o dată înainte de a părăsi rapid lotul.

Eu scapă de nebunie când pierd majoritatea mașinilor la un semafor roșu prin care zbor pe capătul cozii unui galben. În sfârșit, răsuflu ușurat, pot avea un minut de pacea bâzâind împreună cu Best of You la radio și apoi mă uit la mine telefon.

Și aerul pe care tocmai l-am întors devine un nenorocit care mi-a fost lovit. Ale mele piciorul se clatină pe gaz ca un drac de șofer novice din textul afișat pe ecran.

Plac sigilat așezat pe biroul meu. Rezultatele s-au întors. Sună-mă.

întregul corp îmi îngheață - plămâni, inima, gâtul, totul. Mă holbez drept înainte, articulațiile mele devin albe când prind volanul, încercând să mă prind asaltul emoțiilor care mă îngropă în viață.

Mă forțez să respir, să clilesc, să gândesc. În minutul în care îmi comandă capul la clicul corpului meu, mă răsucesc de-a lungul benzii, provocând claxonarea coamelor. Mă trag în cea mai apropiată intrare pe care o văd, o parcare în centrul comercial și o frână.

Îmi ridic telefonul pentru a-mi apela avocatul, dar îl pun din nou în timp ce îl strâng ochii se închid și încearcă să pună mâna pe nervi care mă trag brusc. Asta este . Răspunsul de la celălalt capăt al liniei va fi fie cel mai mare dracu 'sau cea mai mare ușurare a mea.

Siguranța pe care am simțit-o înainte că acest lucru nu poate fi adevărat, nu se simte atât de dracului mai sigur. Răsuflu o suflare, bat un pumn pe consolă, iau o țin figurativ bilele mele și ridică telefonul.

Fiecare inel mă distruge. Este ca și cum ai aștepta ca scaunul să fie dat afară sub picioarele mele cu un laț încolăcit inofensiv în jurul gâtului meu.

„Donavan”.

Îmi ia un minut să răspund. „Hei, CJ”. Vocea mea sună atât de dracului străin, ca un copil care așteaptă să i se decidă pedeapsa.

„Ești gata?”

„Dracului Hristos, spune-mi deja, nu-i așa?” Latr.

Chicotește când aud hârtia rupându-se. Este ușor pentru el să rădă dracului chiar acum când inima îmi bate, capul dracului bate puternic și piciorul sare pardoseala. Și apoi aud CJ expirând.

„Esti bun.”

Nu am putut să-l aud bine.” Ce ?”

„Ea a mințit. Copilul nu este al tău.”

Îmi trag pumnul în aer și strig. Îmi strâng capul în amândouă mâinile pe măsură ce adrenalina mă lovește cu toată forța, mâinile tremură și lacrimi nenorocite bine. Nici măcar nu pot procesa un gând. Știu că CJ vorbește, dar nu-l aud pentru că inima îmi bate în urechi de adrenalina care mă lovește așa face la începutul unei curse. Ridic o mână ca să o trec prin păr, dar mă opresc în aer să bat pe volan înainte de a-mi freca fața, pentru că sunt așa copleșit... atât de inundat de nenorocită de ușurare că nu pot păstra niciun gând drept, cu excepția unuia.

Nu e al meu.

Nu am dat drumul vieții unui suflet sărac, contaminându-l cu sângele meu.

Prin nașterea unei cățele manipulative ca Tawny.

- Bine, Wood?

Îmi ia un minut să înghit și să-mi găsesc vocea. „Da”, oft. "Mai bine decât bine.

Mulțumiri.”

„Voi pune Chase să emită un comunicat de presă pentru ...”

„Voi acoperi asta”, îi spun, nedorind nimic mai mult decât să hrănească vulturii un gust de corbă și scoate-le cam nenorocitele lor camuri obscure din viața noastră. Lasă-o pe Rylee să se adapteze la nenorocita mea viață nebună în timp ce ne găsim pasul.

Acolo mă duc din nou. Gândindu-ne să ne găsim dracul și viitorul și rahat cu ea.

Nenorocita mea de criptonită.

Nenorocitele.

Și mă lovește.

Rylee.

Trebuie să-i spun.

„Mulțumesc din nou, CJ, trebuie să sun - trebuie să plec.”

Închid și încep imediat să-l formez pe Rylee, dar mâinile îmi tremură rău de adrenalina care îmi curge sângele, mă opresc o secundă.

Și apoi îmi dau seama că vreau să pun capăt asta odată pentru totdeauna înainte să vorbesc cu Ry. Eu vreau să o sun cu lama curată, ca să-i spun că totul este în spatele nostru. Bebeluș, Tawny, minciuni - totul s-a terminat și a terminat.

Inspir adânc în timp ce formez numărul care era atât de familiar, dar acum doar îmi face sângele să fiarbă.

- Colton? Îmi place faptul că este surprinsă, că am prins-o cu garda jos.

E timpul să joci mingea.

„Tawny”. Vocea mea este plată, lipsită de emoție. Nu mai spun nimic, o vreau a se zgârci. Vreau să se întrebe dacă știu sau nu. E suficient de bălătoasă încât să mă mintă pe mine față, să vedem dacă va ține nenorocita de șaradă sau își va pune cărțile pe masa.

Pentru că dracu 'dacă testul de paternitate nu este asul meu în gaură.

„Bună”, spune ea atât de încet încât nu-mi pot da seama dacă este timidă sau încercând să pară seducător.

Oricare are stomacul meu agitat.

îmi mestec obrazul, încercând să-mi dau seama unde vreau să merg cu asta conversație pentru că, oricât de mult vreau să o fac să sufere, o vreau doar dracu 'plecat. Sayonara, adios, tot dracu 'la revedere. Ea își curăță gâtul și știu că tăcerea o omoară.

Bun.

„Colton”, îmi spune din nou numele și trebuie să-mi mușc limba, las-o suferi. "Ai nevoie de ceva? Eu - sunt surprins să aud de la tine ..."

"Într-adevăr? Uimit?" Sarcasmul se scurge din vocea mea ca un nenorocit de motor ulei. „Acum de ce ar fi asta?"

Începe să bâlbâie cuvinte, dar niciuna nu trece de prima silabă. „Salvați-l Tawn. Spune-mi doar un lucru. De ce ?"

Când naiba a primit-o așa? Când a plecat de la facultatea mea dragă la curva convingătoare și manipulative de la celălalt capăt al liniei? Ce dracu mi-a fost dor? "De ce?" întreabă ea, trăgând cuvântul. Suntem prieteni de atâta timp, eu poate spune că pescuiește. Caută un indiciu pentru a-l putea lua și răsuci și manipulează-l în orice vreau să spun că i se potrivește cel mai bine.

Și am terminat. Rutina nevinovată s-a încheiat cu mult timp în urmă, când a fost vine la ea și nenorocitele ei de minciuni. Cel puțin o recunosc acum. După ce ea l-a făcut lui Ry? Și acum ai încercat să-mi faci?

Baterie, scumpo.

"Da de ce?" Mușc afară. „Pentru că ai mințit nenorocit prin perfecte dinții albi ai tăi? Mi-am folosit accidentul pentru ..."

„Colton, nu am încercat să ..."

„Taci dracu, Tawny! Nu-mi pasă de nenorocitele tale de scuze jalnice! "îi strig pentru că sunt pe rol și mă iau dacă nu mi se pare bine să o las afară. Eliberați toată furia, frica și incertitudinea care mi-au condus dracului viața din ultimele câteva săptămâni. Mi-a lăsat o nenorocire dezorientată la fel ca conducând orbește în fum după un accident pentru a spera că voi ieși de cealaltă parte a ceata apăsătoare a dracului. „Nu ai încercat la ce?"

Mânia mea mă mănâncă crud. Trebuie să mă mut. Trebuie să expulzez o parte din ea, așa că eu deschideți ușa Rover-ului și începeți să vă plimbați înainte și înapoi, împingându-l pe al meu mâna liberă prin părul meu în timp ce picioarele mele loveau nenorocitul de pământ de sub mine.

„Nu ai încercat să-mi folosești accidentul - capul meu futut - ca un mijloc de a obține ce ai vrut? Spune-mi că te-am futut când nu? Capcă-mă să fiu tati pentru copilul tău nelegitim? Cât de naibii e asta? Ce fel de piesă rahat face asta, Tawn? Huh? Poți să-mi răspunzi de ce femeia pe care o știam - A fost cândva prietenul meu la naiba - a trebuit să se aplece atât de al naibii de jos încât ai folosit un copil pentru a încerca să mă recuperezi? "

Nu există suficient nenorocit de asfalt în această parcare chiar acum pentru a mă ajuta diminuează furia nenorocită din venele mele, pentru că cu cât mă gândesc mai mult la asta - despre ce încerca ea să-mi facă - cu cât furia mea crește mai puternică. La naiba, e liniștită, îmi spun, când nu răspunde la un singur lucru pe care l-am spus. Tot ce aud sunt strigătele care scâncesc la celălalt capăt al linia.

„Să cred că îmi păsa de tine. Dracului de incredibil, T." îmi scutur capul și înghiți o gură de aer uriașă. „Așa tratezi oamenii pe care îi revendici a iubi? Folosești un copil pentru a manipula? Să înșeli dracului pentru a obține dragoste?"

„Ai primit înapoi rezultatele." Nu este o întrebare, ci doar o afirmație ușoară extrem de calm.

Și ea știe.

„Da, le-am recuperat." Oțelul liniștit din vocea mea ar trebui să o facă să alerge pentru dracului de acoperire.

- Te-ai tras cu mine odată, Tawn. De atunci m-am ocupat de el cât mai blând familiile noastre sunt conectate ". Mă sprijin de spate de Rover și doar mă țin clătinând din cap, pulsul îmi curge și respirația gâfâie în respirații puțin adânci. „Dar, evident, nu-ți pasă de asta, pentru că tocmai ți-ai dat dracu

eu din nou. Am încercat să mă distrug cu singurul lucru pe care îl știi că m-ar juca mai mult decât orice altceva. Așadar, vă sugerez să ascultați cu atenție pentru că voi spune doar asta o dată. Am terminat cu tine. Nu mă contactați. Ești la fel de dracu mai bine nu contactați Ry. Și funcțiile familiei?" Râd și sigur că dracu nu este pentru că Mă simt fericit. „Vă sugerez să aveți gripa stomacală sau un alt motiv pentru care nu a asista la. Am înțeles? Ai fost prietenul meu și acum ești doar... nimic."

„Te rog, ascultă", pledează ea și vocea ei - vocea pe care o însemna odinioară ceva - nu-mi dă naibii nimic. Deloc. „Nu fi atât de rece ..."

"Rece?" Strig către ea, corpul meu vibrând de furie. "Rece? Rece? obține gata pentru nenorocita de gheață polară pentru că am terminat. Ești mort pentru mine, Tawny. Nu mai rămâne nimic de spus." Și închid telefonul în ciuda suspinului pe care îl aud venind prin celălalt capăt. Mă întorc și îmi întind mâinile pe partea mașinii în timp ce Procesez totul. În timp ce încerc să înțeleg cum ar putea face un prieten din copilărie asta pentru mine.

Și îmi dau seama că nu contează. De ce, ce fors. Orice din ea.

Pentru că acum îl am pe Ry.

Rahat sfânt. Sunt atât de strâns în cap și ceea ce tocmai am făcut, încât am uitat motiv pentru care am făcut-o.

Rylee.

Mă bag în mașină în timp ce bat cu telefonul în mână și îmi ia o al doilea pentru ao aduce din lista mea recentă de apeluri. Telefonul sună, dar sunt dracului nerăbdător. „Haide, Ry!” Bate volanul cu pumnul în timp ce sună filtrează prin difuzoarele mașinii.

"Hei!" Ea râde.

Sunetul. Doamne, nenorocitul, sunetul acela nepăsător din vocea ei prinde o stăpânire inima mea nenorocită și doar o strânge atât de strâns încât simt că nu pot respira. E ca și cum dintr-o dată, toate rahaturile au dispărut cu Tawny și cu prăbușirea, și chiar deși nu pot respira, simt că pot respira pentru prima dată după mult timp timp fund. Asta ar trebui să simtă? Claritate și rahat?

Încep să vorbesc și nu pot. Ce dracu? Parcă aș vrea să spun totul către ea imediat și totuși nu-mi vine să mă gândesc cum să încep. Încep să râd, ca un rahat răs nebunesc, pentru că sunt mijlocul vreunui centru comercial de rahat și mă lovește acum?

"Ești bine?" Întrebă ea pe acel ton sexy al ei.

„Da”, m-am sufocat în râsul meu. "Eu doar-"

Chicotirea vine prin difuzor tare și clar și doar nu mai vorbesc. Este al lui Zander și este prima dată când îl aud. Sunetul mă taie naibii deschide-te ca un cuțit filet. Jur pe Dumnezeu că nu aș mai putea fi un pui drept acum cu emoțiile mele peste tot nenorocitul de loc.

"Du-te să-ți iei mânușa în curtea din spate și vom începe, bine?" îl aud de acord prin linie. „Îmi pare rău, aveai de gând să-mi spui ce era atât de amuzant."

Și încep să vorbesc, încep să-i spun despre rezultatele testelor când aud un sunet asta este atât de îngrozitor încât ajunge în pieptul meu și lacrimi în inima mea împietrită. „Ce dracu e asta?" Nu pot să o spun suficient de repede pentru că, în ciuda țipăt ascuțit care sună ca un animal rănit care se luptă pentru viața lui, încă mai pot auzi-o pe Rylee trecând prin linia telefonică.

Stomacul meu se agită la sunetul nenorocit și la nenorocita ei de tăcere. „Ry? Spune eu ce se întâmplă. Ry? "

"Nu Nu NU NUI!" spune ea și există ceva în vocea ei - frică, neîncredere și șoc amestecat cu sfidare - care are fiori care îmi dansează coloana vertebrală și mă face să pornesc imediat mașina și să o arunc în treapta de viteză.

„La naiba, Ry! Vorbește-mi. Ce naiba e greșit?" Strig în telefon, panica mă depășește, dar tot ce aud este respirația ei grea. Și apoi scâncind. „Rylee!"

„Nu-l poți avea!" spune ea cu o voce extrem de calmă, care sună departe departe și mă face să-l tai pe un nenorocit sărac pe banda de lângă mine.

„Cine este acolo, Ry? Spune-mi, iubito, te rog ", pledez, temându-mă ca niciodată cunoscut în tinerețe gustând ca bilă în gura mea. Frică în fiecare nenorocit al meu nerv. Mă lupt să decid dacă să închid și să sun la 9-1 -1, dar asta ar fi Adică ar trebui să pun legătura pe ea - să nu o aud, să nu știu că este bine.

„Ticăloasă dracului!" este tot ce aud înainte ca ea să strige de durere și de telefon moare.

"Nu!" Țip și îmi bat mâna în volan. Ochii mei se estompează în timp ce eu încercăți să împingeți numerele de pe telefonul meu, dar degetele îmi tremură atât de rău că nici măcar nu reușesc 9-1 -1 până după a treia încercare.

„9-1-1. Care este urgența ta? " Răspunde vocea fără trup.

„Vă rog să-i ajutați. Ei țipă și... țipă!" Pledez cu ea.

„Cine țipă, domnule?"

„Rylee și Zand ..." Nu pot să mă gândesc dracului; gheața îmi inundă venele și singurul meu gând este că trebuie să ajung la ei, așa că nici nu-mi dau seama că nu fac orice nenorocit de simț. „Vă rog, cineva este acolo și..."

„Domnule, cum te cheamă? Care este adresa?"

„Co-Colton", bălbâi când îmi dau seama că nici măcar nu știu nenorocitul abordare. Doar strada. „Bulevardul Elveției".

Dracu '. Dracu '. Stai, iubito. Rezistă. Vin. Este tot ce repet capul meu - iar și iar - când corpul îmi tremură.

„Care este adresa domnule?”

„Nu știi dracului!” Strig la operatorul 9-1 -1. „Cel cu toate nenorociți paparazzi din față. Nu este altcineva în casă decât ea și puțin băiat. Vă rog ! Repede.”

Și când ridic privirea de la terminarea apelului, trebuie să trag cu frâna în timp ce lovesc dracului de construcție de drumuri.

"La dracu!" Uri, așezându-mă pe corn, ca și cum arfi nenorocitul meu de salvare.

Rylee.

Ea este singurul meu gând.

Rylee.

Te rog Doamne, nu

.lapter Uwentu-iJeven

"Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier. Omul Paianjen. Batman ...

"Zander o repetă iar și iar, în timp ce stă balonat într-un colț în spatele meu în curtea din spate. Este singurul lucru pe care îl pot auzi peste zumzetul din capul meu chiar acum din forța pumnului. Măinile lui Zander sunt deasupra urechilor sale și se întoarcă înapoi în timp ce cântă, retrăgându-se în sine. în lume vrea el există, acolo unde nu există bărbați răi care să poarte arme sau părinți care să aibă cuțite tăindu-și soțiile.

Problema este că, în lumea lui Zander, aceștia sunt una la fel.

Observ toate acestea în fracțiunea de secundă după ce am fost lovit cu pumnul în față, în corpul meu aruncându-se și răsucindu-se de impact pentru a-mi vedea băiatul dulce care se micșorează se. Timpul se oprește, apoi începe să se miște cu încetinitorul. Durerea din mine obrazul și ochiul nu fac nimic pentru a diminua frica din inima mea în timp ce ridic privirea pentru a o întâlni ochii omului care a fost o prezență constantă în viața mea în ultimii câțiva săptămâni. Pălăria și ochelarii lui întunecați au fost răpiți și mă lovește.

Îl cunosc pe acest om.

L-am mai văzut.

El este omul care mi-a dat târătoarele în parcare Target. El este omul din sedanul albastru închis parcat în fața casei și a casei mele, urmând pe mine. Fără pălăria și ochelarii de soare îl pot vedea pe Zander în el. Știu de ce el părea atât de familiar în parcare în ziua aceea. Are ochi de aceeași culoare, aceleași caracteristici; părul lui este mai lung și puțin mai întunecat, dar asemănarea este inconfundabil.

Ochii mei zgârie peste metalul negru mat al pistolului pe care mi l-a arătat și apoi la ochii lui - bazine întunecate de negru negativ - care pălpăie înainte și înapoi de la mine către Zander și scandarea lui neconținută de supereroi în fundalul.

„Ce i-ai făcut?" strigă la mine aruncând arma spre Zander și apoi înapoi la mine.

„De ce face asta? Raspunde-mi!"

Stai calm, Rylee. Stai calm, Rylee.

- *El - e speriat l-ai făcut asta, vreau să țiip la el. Tu ai făcut asta, o bucată*

inutilă de sac de rahat ucigaș, dar tot ce fac este să mă repet, încercând ascunde-mi frica și nu mă bălbăi. încerc să mă concentrez asupra bătăii inima mea, numărând bătăile care îmi bat în urechi pentru a mă liniști. Pot să simt râuri de transpirație se scurg între omoplați și sâni. Simt mirosul frica și stomacul meu se revoltă, știind că al meu miros - amestecat cu al lui.

Și țin acest gând.

Că și el e speriat.

Gândește-te, Ry. Gândi. Trebuie să-l păstrez calm, dar să-l protejez pe Zander și nu am indiciu cum să faci asta. Teama nestăvilă pe care o simt îmi împrăștie gândurile, jefuind eu de coerentă. Ce naiba ar trebui să fac, pentru că știu că este ucis înainte de. A ucis mama copilului său, soția lui nu mai puțin.

Ce-l va împiedica să mă ucidă?

Nu are nimic de pierdut.

Și asta mai mult decât orice mă sperie pe rahat.

Forțez o rândunică, cu ochii mișcând peste tot în curtea din spate. îi văd camera iar presa falsă trece pe pământ lângă poartă. Îmi văd telefonul mobil la marginea iarba, unde s-a împrăștiat când m-a lovit și mă gândesc imediat la Colton.

Mă apuc instantaneu de speranță că m-a auzit, știe că avem probleme cere ajutor - pentru că dacă nu a făcut-o, nu am nicio șansă să-l protejez pe Zander acest nebun. De a mă proteja.

Lacrimile îmi ustură și umflătura din ochi de unde mă pândeau, doare ca o căteă. Măinile îmi tremură și respirația se agită de frică, în timp ce volumul crescute al cântecului lui Zander adaugă un nivel sporit de stres la întreaga situație.

Este singurul sunet pe care îl aud în liniștea de dimineată devreme -

scandările unui băiețel știind că nu mai are nicio speranță. Și cu fiecare moment care

trece, cuvintele șoptite devin din ce în ce mai puternice de parcă ar încerca să sufoce sunetul a vocii tatălui său.

„Ce... ce vrei?” întreb în sfârșit vocea lui Zander, simțind-o pe a lui înțelegerea realității a dispărut de mult. Și nu știu să raționalizez cu un nebun persoană.

Se îndreaptă spre mine, cu ochii alergând pe toată lungimea corpului meu și chiar stomacul se strânge violent - atât de mult încât trebuie să lupt cu greața care amenință.

El întinde arma, iar eu mă îngheț în timp ce-i trece vârful în sus și în jos partea obrazului meu. Frigul oțelului, realitatea dură a metalului de pe carnea mea și ceea ce reprezintă, face ca sângele din vene să se transforme în gheață.

- Ești un lucru destul de mic, nu-i așa, Rylee? Felul în care îmi spune numele, așa cum dacă o ia dracu cu limba, mă face să mă băjbăi. Într-o clipă are obraji mei strâns strâns în mâini, cu fața la câțiva centimetri de a mea. Lacrimile încep să curgă pe fața mea. Vreau să fiu dur. Vreau să-i spun să se dea dracu și să moară. Vreau să tipă ca Zander să fugă și să obțină ajutor. Vreau să pledez cu Dumnezeu, cu oricine, pentru ajutor. Vreau să-i spun lui Colton că îl iubesc. Dar nu pot pentru că nimic din toate acestea nu este posibil chiar acum. Genunchii îmi tremură, dinții încearcă să vorbească înăuntru strânsoarea lui. Tot ceea ce sunt - viitorul meu, posibilitățile mele, următoarea mea respirație - se află la moftul acestui om.

El vine mai aproape ca să-i simt pene de respirație peste buzele mele ca degetele lui săpă mai adânc în părțile laterale ale obrazilor și nu mă pot abține de strigătul de frică care cade de pe buzele mele. „întrebarea este, Rylee ... exact până unde ai merge să protejezi unul dintre băieții tăi?”

„La dracu”. Cuvintele zdruncinate mi-au ieșit din gură înainte să le pot opri, furie îndepărtându-mi filtrul dintre cap și gură. Și înainte să pot clipi, pumnul lui se trânteste în abdomenul meu și sunt propulsat înapoi. Aterizez cu o bubuitură pe curtea de beton, umerii și capul meu lovind gardul de lemn din spate pe mine.

Teroarea care mă consumă corpul umbrește durerea din lovitură. Am aterizat lângă Zander, așa că mă grăbesc cât de repede pot să mă apropiu de el și să-l trag înăuntru eu, încercând să-l protejez în orice fel pot. Știu că e în spatele meu, poate simți prezența grea a pistolului pe care o știu este îndreptată spre mine, dar îl zdruncin pe Zander.

- E în regulă, Zand. Nu te va răni. Nu am de gând să-l las să doară tu ", îi spun cu voce tăcută, dar Zander nu se oprește din legănare, nu se oprește scândând și sunt atât de împietrit chiar acum că încep să scandez pentru supereroi cu El în timp ce stăm într-o curte construită pe speranță și ceea ce mă tem va fi în curând deteriorat cu violență.

„Am venit să-mi iau fiul.” Dacă credeam că vocea lui este rece înainte, tonul lui se potrivește acum cu oțelul pistolului său.

„Nu”, îi spun, vacilă în vocea mea trădând încrederea în ceea ce eu vreau sa spun.

„Cu cine dracu crezi că ai de-a face?” mârâie el, arătând spre cu arma în spate, cu nasul greu săpat adânc între omoplați. „Este este timpul să mă îndepărtez de fiul meu.”

Îmi strâng mâinile în pumni pentru a renunța la agitare, astfel încât Zander să nu știe cât de speriată sunt. Nici nu vreau ca tatăl său să-și dea seama. Forțez o randunică ca Suspinele lui Zander încep să-i treacă prin corp și, dacă nu știam deja, eu știu acum cu o asemenea claritate - cu o transpirație rece care îmi rupe pielea și frica în inima mea - că nu-l pot lăsa pe tatăl său să-l ia. Cu asta îl voi proteja tot ce am, pentru că nimeni altcineva nu putea înainte.

Botul din spatele meu se sapă mai adânc, iar eu mușc înapoi un bubuit de durere ca lacrimi curge liber pe obraji. Încep să-mi fac griji buza de jos între dinți, pentru că într-o clipă o să mă ridic în picioare. Și când mă întorc, trebuie arată-i că nu mă tem de el. Trebuie să pun performanța unei vieți pentru a salva acest băiețel.

„Acum!” strigă la mine, corpul meu sărind în timp ce vocea lui trece prin zumzet constant al scandării lui Zander.

Îmi aplec gura în jos de urechea lui Zander și încerc să-l liniștesc în timp ce se balansează, sperând că vorbele mele ajung la el - străbate lumea pe care a transportat-o mintea să - pentru a se salva de frica și amintirile tatălui său.

„Zander, ascultă-mă”, îi spun. „Nu am de gând să-l las să te ia. Eu promisiune. Vin supereroii. Vin bine? O să stau în picioare acum, dar când spun Batman, vreau să fugi cât mai repede în casă Bine? Batman.”

Îmi termin cuvintele când simt că arma îmi lasă omoplații, dar simt cizma lui se conectează cu partea mea stângă. Gemu de durere când absorb impactul, încordându-mă

braț[^]ejjimeJe î[^]ji[^]rul lui Zander în timp ce ne împingem mai tare în gardul împotriva căruia suntem încolțiți.

„Batman, bine?” Repet, strângând din dinți în timp ce respir prin durere și fortează-mă să mă ridic pe picioarele zbuciumate. Respir adânc și mă întorc în față. „Ești un cookie dur!” îi bate joc de mine. „îmi plac femeile mele dure”.

îmi înghit bila care crește în gât și forțez uniformitatea în tonul meu sper să pot întreține. „Nu te las să-l iei.”

Râde în hohote, ridică fața spre cer, înainte de a se uita înapoi la mine, și mă întreb dacă mi-am pierdut singura șansă de a-l spune lui Zander să plece. A alerga. Ale mele inima se răsuște la gând. „Acum, chiar nu cred că ești în situația de a fi spunându-mi ce anume pot și ce nu pot face. Dreapta?”

Capul meu aleargă după lucruri de spus. Modulile de a calma nervii pe care îi văd sunt începând să-l depășească cu fiecare secundă care trece. Dar totuși, am nevoie de asta timp. Cu cât am mai mult timp, cu atât este mai probabil să vină ajutorul. „Există o curte plin de presă în față. Cum ai de gând să pleci cu el? ”

Râde din nou și știu că sunetul îmi va bătui visele pentru restul viața mea. „Acolo te înșeli. Toți au plecat cu prietenul tău fierbinte și l-a urmat”. Se apropie și ridică arma la fața mea. „Ești doar tu, și eu și omul Z de acolo. Deci, ce trebuie să spui la asta, nu? ”

Jur tot sângele din corpul meu se scurge până la picioare pentru că trebuie luptă să rămân concentrat să stai în picioare în timp ce amețelile mă atacă. După o moment, reușesc să mă stabilesc, să văd prin întunericul care-mi înnegrește viziune și încearcă să-ți dai seama ce să faci în continuare.

Singurul gând pe care-l pot veni este să-l distrag cumva, să-l arunc arma și țipă la Zander să fugă.

Dar cum?

Când?

Susținem ceea ce pare a fi pentru totdeauna - o oprire tăcută în care este mai mult decât evident cine deține toată puterea în această relație forțată. Pe măsură ce timpul se întinde, eu vezi-i mâinile începând să-i tremure, mușchii feței îi zvănesc și transpirația strălucitoare, în timp ce sunetul scandărilor crescânde ale lui Zander continuă să adauge mai multe presiune asupra situației instabile.

„Taci-l dracu!” țipă la mine în timp ce ochii îi pâlpâie în toată curtea ca un animal prins nesigur de următoarea sa mișcare.

Tresar când aud un zgomot în spatele tatălui lui Zander. Inima îmi sare este pieptul meu în timp ce câinele vecinului de lângă ușă latră rău prin gard. A lui Zander tatăl se răsuște la sunet, pistolul mișcându-se cu el. Acționez după instinct, nu permițându-mi să mă gândesc la consecințe.

„BATMAN!” Țip în același timp când mă lovesc de tatăl lui Zander. Mă ciocnesc în el, impactul dur al cadrului meu athletic asupra lui dă toate gândurile din capul meu, cu excepția unuia, sper că Zander m-a auzit. Că am reușit el și el aleargă să se salveze pentru că tocmai mi-am pecetluit soarta dacă nu sunt de succes.

Sunetul este asurzitor.

Crăpătura pistolului se stinge.

Zgâlțâirea trupului său din recul lui.

Țipătul meu, un sunet primar pe care îl aud, dar nici măcar nu-l recunosc ca al meu. Atunci se oprește. Vântul este scos din mine când ne lovim de pământ. Sunt uimit momentan - corpul, mintea, inima - când aterizez deasupra lui, înainte să încerc să mă lupt să scap. Trebuie să iau arma, trebuie să mă asigur Zander a dispărut.

Îl împing în sus pe omul ticălos de sub mine, încă luptându-mă. Singurul meu gând este get arma, ia arma, ia arma și mâinile mele alunecă în strălucirea de sub mine. Mă împing înapoi în timp ce panica și durerea radiază prin mine. Aterizez cu o bubuitură fundul meu, forța mișcându-mi tot coloana vertebrală și scoțându-mi mintea șocul în care se află.

îmi pierd concentrarea asupra bărbatului, în timp ce mă uit la sângele de pe mâinile mele tremurânde. iau în sângele care îmi acoperea tricoul cu mascota echipei Ricky imprimată pe față. Mintea mea se străduiește să gândească, își caută frenetic locurile pentru ceea ce sunt ar trebui să fac asta pentru că vederea - atât de mult sânge - mă face să amețesc.

Sunt derutat.

Sunt speriat.

Amețit.

Lumea mea se înnegrește.

'apter ζ7wentif-ēt[^]i

„Vă rog, iubito, vă rog să vă treziți”.

Colton? Capul meu este încețoșat când îi aud vocea și îl miros aproape. Încerc să dați seama ce anume se întâmplă. Pleoapele mele se simt atât de grele, dar nu mă pot deschide ei încă.

„Domnule, trebuie să mă lăsați să examinez ...”

„Nu mă duc nenorocit nicăieri!”

Este atât de cald și confortabil aici în întuneric - atât de sigur - dar de ce este Colton ... Apoi, totul mă lovește ca un val de emoții copleșitoare. Încep să lupt până la ridica-te. „Zander!” Numele lui este abia un gâlcăit în timp ce mă lupt împotriva armelor, mâinilor, nu sunt sigur ce altceva mă ține apăsător.

„Shh, shh, shh! Este în regulă, Ry. E în regulă.”

Colton.

Întregul meu corp cade momentan. Colton este aici. Mi se deschid ochii, lacrimi deja plonjează în ele, iar prima vedere pe care o văd este el. Asul meu. O lumină strălucitoare în tot acest întuneric. Ochii lui se întâlnesc cu ai mei, liniile din jurul său adânc îngrijorare și un zâmbet forțat pe buzele lui devastatoare. „Ești bine, iubito.”

Clipesc rapid pe măsură ce orice altceva se concentrează, valul de activitate în jurul nostru în curtea din spate - polițiști, medici. „Zander. Arma. Tata.” Mintea mea este mișcându-mă și nu pot să aduc gândurile în cuvinte suficient de repede, cu ochii înapoi și mai departe, concentrându-se pe un grup de bărbați ghemuit peste ceva de partea mea.

Repet cuvintele până când Colton se apleacă și îmi dă un sărut gură. Gust sare pe buzele lui și mintea mea încearcă să înțeleagă de ce a plâns. Când se retrage, zâmbetul său este puțin mai puțin tremurat. „Este fata mea”, spune el încet, mâinile lui netezindu-mi părul, obrazii, fața. - Ești bine, Ry. Zander e în regulă, Ry. Ți se sprijină fruntea de a mea.

„Dar era sânge...”

„Nu al tău”, spune el, cu buzele curbându-se într-un zâmbet ușurat împotriva mea. „Nu al tău”, repetă el. „Ai fost ridicol de prost și sunt atât de furios pe tine pentru asta, darte-ai dus după pistol și polițiștii au împușcat. Sângele lui, iubito. Aceasta era sângele lui. E mort.”

Respir în aer. Ușurarea pe care nu mi-am dat seama că nu o eliberasem încă plămânii mei. Și lacrimile vin acum - dur, zdrențuit, trupul care tremură suspină eliberat totuși. Mă ajută să mă ridic și îmi trage corpul în al lui, așa că stau eu lateral în brațe, brațele lui mă țin atât de strâns, sprijinindu-mă, asigurându-mi Siguranță. Îmi îngropă nasul în partea gâtului meu în timp ce ne lipim unul de celălalt.

„Zander este în siguranță. E înăuntru. Jax îi ține pe băieți departe ca să nu știe - nu văd - ce s-a întâmplat. L-a chemat pe Avery să vină cu Zander. A lui terapeu este pe cale să vină să-l ajute dacă are nevoie de el”, îmi spune el, știind totul de grijile pe care le-aș avea și de a-i alina cu fiecare cuvânt pe care îl vorbește. „Tu esti

- unde te doare?”

„Domnule, putem vă rog ...”

„Nu încă!” Colton trage repede vocea din spatele meu. „Nu încă”, spune el încet, abia îl aud înainte să mă tragă mai tare, respirându-mă. Sunt complet alert acum, poate vedea activitatea din jurul corpului tatălui lui Zander. Eu cred înțeleg riscul pe care l-am asumat până când simt corpul lui Colton tremurând sub al meu, înfiorându-se în timp ce ține în suspinele liniștite care-și aruncă trupul.

Sunt pierdut. Nu știu ce să fac pentru acest bărbat puternic care se desființează în tăcere, încep să mă mișc, ca să mă pot schimba și să mă transform în el, iar el doar mă strânge mult mai strâns. „Vă rog”, pledează el cu o voce aspră, „Nu vreau să mă las dracului încă. Încă un minut în plus.” Așa că l-am lăsat.

L-am lăsat să mă țină în curtea din spate, pe un teren de iarbă unde a încercat violența jefuiți Zander de speranță pentru ultima dată.

Colton închide ușa mașinii pentru mine și se urcă în partea lui Range Rover înainte de al porni. Scoate din baricadele poliției și trece pe lângă luminile intermitente ale presei în așteptare când ieșim din Casă. Trei foarte lungi au trecut orele. Trei ore de întrebări și reluarea a tot ce am putut amintiți-vă despre schimbul din curtea din spate. Despre a-i spune lui Zander să fugă mai departe „Batman”. Privirile constante ale lui Colton care stătea în colț în timp ce refuzam asistență medicală sau un control la spital. Mânia lui din ce în ce mai mare în timp ce reluam Comentariile și atacurile fizice ale tatălui lui Zander. Semnând declarații și având

fotografii făcute cu vânătași pe corpul meu ca dovadă. Fac apeluri telefonice de la Haddie și părinții mei pentru a-i liniști că sunt bine, că îi voi suna mai târziu pentru a explica mai multe.

Trei ore de senzație de neputință pentru a-mi consola băieții, dorind să le spun eu a fost bine. Terapeutul a crezut că este cel mai bine să nu mă vadă cu vânătașele mele ochiuli și obrazul umflat, pentru că ar putea draga propriile lor istorii. La fel de mult pentru că m-a durut să nu-i văd - arată-le că sunt bine - l-am sărutat pe Zander și m-am ținut pe el atâta timp cât am putut, în timp ce îmi repetam laudele de mai multe ori către el că asta timp în care nu se ascundea în spatele unei canapele. De data aceasta a ajutat la salvarea cuiva, știu Nu sunt mama lui, ci pentru a ușura vina și a calma sentimentul de neputință psihicul său traumatizat era imens.

Ne contopim pe autostradă și, pe lângă vocea lui Rob Thomas, ironic cântând Unwell prin difuzoare, mașina tace. Colton nu spune un cuvânt în ciuda mâinilor care apucă volanul atât de strâns, degetele sale sunt albe. Eu poate să-i simtă furia, să o simtă vibrând în valuri de lângă el și singurul motiv Pot să mă gândesc că este supărat pentru că m-am pus în pericol.

Îmi aplec capul pe spate pe scaun și închid ochii, dar trebuie să-i deschid imediat pentru că tot ce văd sunt ochii lui, tot ce simt este oțelul rece presat împotriva obrazului meu, tot ce aud este Zander cântând mereu.

Vreau să ușurez tensiunea dintre mine și Colton, pentru că acum chiar am făcut-o chiar am nevoie de el. Nu am nevoie de el închis în Colton-sunt-supărat-pe-pământ. Eu am nevoie de brațele lui înfășurate în jurul meu, de căldura respirației sale pe gâtul meu, siguranță pe care o simt mereu când sunt cu el.

„A făcut ceea ce i-ai spus să facă.” Vocea mea este atât de blândă încât nu sunt sigur că aude să-i spun singurul lucru pe care nu i-am spus polițistilor. Singurul lucru pe care l-am simțit ar încălca o parte din încrederea pe care mi-o insuflase Colton. După câteva minute, eu auziți-l suflând și oferiți-mi o privire peste mine. Așa că continui. "Când eu a ieșit afară, Zander se ghemuit într-o minge și tot ce am putut auzi tot timpul eram acolo, el îl chema pe super-eroii tăi."

Strig în timp ce Colton se abate brusc pe două benzi, claxoanele mașinii sună și trăneste mașina în parcare pe marginea autostrăzii. Nici nu am șansa să inspiră-mi respirația sau ca centura de siguranță să se deblocheze înainte ca el să iasă din mașină și urmărind spre umărul drumului spre partea mea de mașină. Îmi arunc ochii înainte și înapoi încercând să-mi dau seama ce naiba se întâmplă. Este ceva greșit cu mașina? Îl privesc când trece pe lângă ușa mea și se îndreaptă spre sfârșitul anului

Rover-ul și înapoi pe lângă față. El continuă să meargă vreo zece picioare și cu spatele la mine, îl aud strigând ceva în vârful plămânilor într-un sălbatic furie pe care nu am mai auzit-o de el până acum.

Dacă m-aș fi gândit să cobor din mașină, știu sigur că nu sunt acum. Eu pot vezi tensiunea din umerii lui când se ridică și cad cu respirațiile sale oboseite. A lui mâinile sunt pumnate de parcă ar fi gata să lupte, el împotriva lumii.

Îl privesc, nu-mi pot lua ochii de la el, în timp ce încerc să-mi dau seama ce se întâmplă în interiorul capului său. După ceva timp, se întoarce înapoi și se îndreaptă spre ușa mașinii mele și îl deschide. Mă întorc instinctiv spre el în timp ce îi prind dinți care scrâșnesc, încordează-i în gât, iar apoi ochii mei se fixează asupra lui. Ne holbăm unul la celălalt și eu sunt încercând să citească ce spun ochii lui, dar este o contradicție atât de mare pentru a lui postura că trebuie să mă înșel. Îi văd pulsul muscular al maxilarului când mâna i se întinde spre obrazul meu și apoi se retrage. Îmi înclin capul în cauză, fundul tremurând buzele pentru că astăzi sunt doar la supraîncărcare. Îl observ pe al lui ochii îmi pălpăie până la gură, îmi iau vulnerabilitatea și într-o clipă Sunt zdrobit de pieptul lui, cu un braț întinzându-mă pe spate, cu o mână ținând mâna înapoi în capul meu în timp ce mă strânge la el într-o îmbrățișare plină de absolut disperare.

Lacrimile mele cad pe cămașa lui în timp ce ne lipim unul de celălalt. „Nu m-am simțit niciodată așa neajutorat în toată viața mea”, îmi spune el, cu o voce împovărată de emoție în timp ce el mă strânge mai tare. „Sunt atât de furios chiar acum și nu știu cum să mă descurc.” Pot auzi mărâitul furiei sale fierbând chiar sub suprafață.

- S-a terminat acum, Colton. Suntem bine ..."

„A avut nenorocitele sale mâini asupra ta!” țipă în timp ce se îndepărtează de mine și merge câțiva metri înainte să se învârtă și să-și împingă mâinile prin ale sale

păr. Se uită fix la mine, cu ochii lui rugându-i iertare, ceea ce nu este pentru el întrebă pentru că nu a făcut nimic rău. „El a pus mâna pe tine și eu nu am fost Acolo! Nu te-am protejat și asta e nenorocita mea de serviciu, Rylee! Pentru a te proteja! La ai grija de tine! Și nu am putut! Dracului nu s-a putut!” Se uită în jos la pietriș pe marginea drumului și angoasa din vocea lui mă omoară, mă sfășie bucăți, pentru că nu ar fi putut face nimic, dar știu că îi spun este inutil.

Când se uită înapoi în sus, văd lacrimile sclipind în ochii lui în timp ce se uită fix la mine. „M-am luptat cu ofițerul la baricadă. M-au pus în spatele unei mașini să mă calmez eu jos pentru că mergeam în casă cu sau fără ei. Te-am auzit mai departe telefonul, Rylee, ți-a auzit vocea și a continuat să redea din nou și din nou cap și nu am putut ajunge la tine.” Clatină din cap ca o singură lacrimă sfâșietoare îi alunecă pe față. „Nu am putut ajunge la tine.” Vocea i se rupe și mă schimb din mașină și el doar ridică mâna ca să mă opresc, să-l las să termine.

„Arma s-a declanșat”, spune el, și îl văd luptându-se să oprească emoțiile îl depășesc, „și m-am gândit... Am crezut că ești tu. Și acei puțini momente de așteptare și apoi văzându-l pe Zander fugind din fața casei țipând și așteptând să te văd și tu n-ai venit... dracului Hristos, Ry, eu l-am pierdut. Dracu 'l-a pierdut.” Face un pas mai aproape de mine, împrăștiind o lacrimă dosul mâinii. Forțez o rândunică peste emoția care se umflă în gât.

„M-am asigurat că Zander este în regulă înainte să mă împing în casă. Trebuia să ajung la tu, ne vedem, te atingem ... și am intrat în camera familiei și ai fost amândoi pe spatele tău pe iarbă. Amândoi aveți sânge pe piept. Și niciuna dintre voi vă mișcați.” El pășeste între V-ul picioarelor mele, făcând fizicul conexiune de care am atât de mare nevoie și îmi leagă obrazul în mâna lui.

„Am crezut că te-am pierdut. Eram atât de drăguț pietrificat, Ry. Și apoi am ajuns la tine

și am căzut în genunchi să te țin, să te ajut, să ... Nu știu ce dracu am avea să fac cu tine, dar a trebuit să te ating. Și ai fost bine.” Vocea lui se rupe din nou în timp ce se apleacă și își sprijină fruntea de a mea. „Ai fost bine”, repetă înainte de a-și lipi buzele de ale mele și de a le ține acolo ca ale lui umerii tremură și lacrimile îi cad pe obraji până când gust din sarea lor amestecate între buzele noastre.

- Sunt chiar aici, Colton. Sunt bine”, îl liniștesc în timp ce ne apăsăm pe frunte împreună, mâinile noastre ținându-ne unul de celălalt gât ca lumea exterioară suflă pe lângă noi cu optzeci de mile pe oră, dar suntem doar ei și eu.

Simțind că suntem singurii doi oameni din lume.

Acceptând că emoțiile pe care le simțim sunt din ce în ce mai puternice odată cu trecerea timpului.

Făcând față noțiunii că nu vom putea întotdeauna să-l salvăm pe celălalt.

lubindu-ne unul pe altul așa cum nu am crezut niciodată posibil.

întorcem pe Broadbeach Road, cu mâinile legate între noi și intrăm o frenezie mediatică mai mare decât am văzut vreodată. Colton suflă puternic. Al nostru emoțiile au fost trecute prin sonerie și mă tem cu cât mai mult Colton poate lua înainte să se prindă.

Și mă rog, această mulțime nesupusă nu va fi paiul care sparge cămila sa întors pentru că, sincer, pur și simplu nu mai pot lua.

Îmi plec capul și ridic mâna pentru a-mi proteja partea umflată a feței de la blițurile și bătăile constante pe mașină pentru ca noi să ne uităm în sus. În minute Colton conduce încet înainte și ne îndreptăm spre porțile de deschidere ca Sammy și ceilalți doi oameni de securitate de gardă fac un pas înainte pentru a împiedica presa de la intrarea în proprietate. Parcăm și în câteva clipe Colton îmi deschide ușă, vuietul brusc din mass-media peste porți mă lovește ca un val de maree.

El mă ajută să ies din mașină și mă tresăr de durere când corpul meu începe să se întepene din tot ce a fost trecut. Colton observă grimasa mea și înainte de mine poate obiecta, mă are leagănat în brațe și ne îndreaptă spre față ușă. Îmi așez capul sub gâtul lui, îi simt vibrația în gât, așa cum spune el, „Sammy” și dă din cap cu semn de recunoaștere la el.

Și apoi se oprește mort. Nu sunt sigur ce a auzit sau ce îl înlătură, dar se întoarce în mod neașteptat și se îndreaptă spre porțile de la fața aleei. „Deschide porțile nenorocite, Sammy!” latră când ne apropiem ei, și mă strecur imediat în Colton pe măsură ce confuzia și incertitudinea se umple pe mine.

Aud zgomotul de metal când motoarele încep să se miște, aud reporterii devin și mai frenetic la vederea deschiderii porților și apoi aud ei merg absolut balistic când ne văd pe noi doi stând acolo. Inima mea bate tare și habar n-am ce naiba face. Stăm acolo pentru o moment, el ținându-mă, îngropându-mi fața în gât, neconștient întrebări care sună una după alta, iar camera clipește atât de puternic încât pot le văd prin pleoapele mele închise.

Colton își înclină fața în jos și își așează gura aproape de urechea mea și chiar deși există tot acest zgomot exterior, îl aud clar ca ziua. "Aceasta este ceva ce ar fi trebuit să fac când a început acest lucru. Îmi pare rău." El apasă pe a sărut cast în obrazul meu. „Te voi lăsa jos acum, bine?”

Încerc să-mi dau seama la ce se referă, dar îmi dau din cap. Ceea ce este el face?

Mă coboară la pământ. "Esti bine?" întreabă el în timp ce arată în ochii mei ca. suntem singurii doi oameni care stau aici. Când încuviințez din cap, primește acel mic zâmbet fața lui și înainte ca eu să o citesc, buzele lui sunt pe ale mele într-o inimă devoratoare de suflet sărut bătătorit, coapsă, care nu lasă întrebări despre cine

Inima și emoțiile lui Colton aparțin. Buzele lui mă revendică, gustând ca un nevoiaș om înfometat. Și sunt atât de pierdut în el, pentru el - la fel de nevoiaș pentru el - încât eu nu auzi oamenii din jurul nostru, clicurile camerelor, pentru că indiferent de lumea exterioară, întotdeauna ne revine.

El rupe sărutul cu un găfăit de la mine și îmi dă din nou acel zâmbet. "Dacă o să se holbeze, Ryles." Și ridică din umeri fără scuze ca mine *termină mental fraza pe care mi-a spus-o în Vegas... la fel de bine ne-am putea pune pe un spectacol bun* .

„Ați obținut cu toții o imagine bună?” strigă el către mulțimea din jurul nostru, iar eu uită-te peste el confuz. „Acum, asta poți tipări cu naibii tăi imagine. Rylee nu este cel care distruge acasă. Tawny este. La fel cum Tawny este un nenorocit de mincinos.” Se uită la mine în timp ce stau acolo cu gura căscată peste cap comentariul lui. „Da”, tipă el. „Testul de paternitate este negativ. Deci povestea ta? Nu este chiar o poveste!”

Durează un minut până când sensul cuvintelor sale se scufundă și mă holbez doar la el în timp ce mă privește cu cel mai mare zâmbet pe față și clătină din cap în timp ce el mă trage sub brațul lui și mă bagă împotriva lui. „Ce - de ce - cum?” Bâlbâi pe măsură ce atât de multe emoții pălpâie prin mine într-un ritm rapid, cea mai proeminentă: relief.

„Chase mă va ucide pentru asta”, mormăie el însuși cu un zâmbet pe fața lui pe care nu prea o înțeleg. Înainte să pot întreba, Colton ne întoarce și începe să meargă înapoi prin porți pe măsură ce întrebările sunt strigate despre cele întâmplare astăzi la The House. El îi ignoră și așteaptă porțile să se închidă înainte să se întoarcă și să mă privească. „Asta sunam să spun tu ... și apoi totul s-a întâmplat.”

Mă uit doar la el. Văd că povara care a fost grea în ochii lui a dispărut - probabil că am plecat toată ziua - dar din nou am fost puțin preocupat, îmi dau din cap, incapabil să vorbesc, în timp ce mă ia de mână și o ridică la buze.

Și mă lovește mai tare ca niciodată.

Noi putem să facem asta . Toate obstacolele dintre noi au fost eliminate într-unul într-un fel sau altul. Suntem doar această fată altruistă și acest băiat vindecător și putem chiar face acest lucru.

El mă privește ca lacrimi bine în ochii mei, iar eu pășesc în brațele lui și nu mă las du-te, pentru că sunt exact unde vreau să fiu.

Exact unde aparțin.

Acasă

Chapter Twenty-Nine *line*

„Ești sigur că ești bine?”

Este doar a suta oară când mă întreabă, dar o parte din mine îi zâmbește în tăcere cât de bine are grijă de mine. Ziua tocmai devenise din ce în ce mai lungă ca mine i-am asigurat unui Haddie nehotărât că sunt bine și că nu are nevoie să zboare de acasă slujba ei din San Francisco pentru a vedea fizic că mă simt bine, și că aș suna-o din nou dimineața. Apoi au fost părinții mei și aceleași asigurări și apoi băieții... verificându-l pe Zander și dorindu-mă să fiu acolo să vorbesc cu el față în față, precum și vorbesc cu restul băieților. Colton m-a întrerupt după aceea, spunând

restului oamenilor care au sunat - părinții săi, Quinlan, Beckett, Teddy - că aveam nevoie de odihnă și îi sunam dimineața.

"Sunt bine. Nu mă simt prea bine, dar cred că este pentru că sunt epuizat. Ale mele stomacul este supărat. Ar fi trebuit să mănânc mai multe alimente înainte să iau medicamentele pentru durere. Și acum mă fac foarte somnoros ..."

Se așează în pat. „Vrei să mă duc să-ți iau ceva de mâncare?”

„Nu”, îi spun, trăgându-l de braț, astfel încât să se întindă înapoi. Mă uit peste el. " Ține-mă ?"

Se schimbă instantaneu și își așează cu grijă brațele în jurul meu, trăgându-mă înăuntru El astfel încât corpurile noastre să se potrivească unul cu celălalt. "Bine?" murmură în coroana lui capul meu.

„Mmm-hmm", zic eu, cufundându-mă cât de aproape îmi va permite corpul dureros pentru că durerea este puțin mai suportabilă, cu brațele lui ținându-mă strâns.

Stăm acolo puțin, respirația noastră încet seara. Sunt doar pe vârf de somn când murmură: „Țe concurez, Ry. Chiar, într-adevăr te concurez pe tine."

Fiecare parte a mea suspină la aceste cuvinte, la admiterea pe care o știu că e greu l. Apăs un sărut către locul meu preferat sub linia maxilarului său. „Și eu te concurez, Colton."

Mai mult decât îți vei da seama vreodată.

Crampele din stomac mă trezesc.

Mă întind în noaptea neagră, fără lună, ca micile înțepături continue ale durerii combinat cu transpirația care îmi acoperă pielea și amețea din cap, spune-mi că trebuie să ajung repede la baie înainte să arunc. Alunec din Colton mi-a slăbit strânsoarea, încercând să fiu rapidă, dar și încercând să nu-l deranjez. El bombănește ceva încet și eu încă moment înainte să se rostogolească pe spate și se liniștește.

Capul meu este înțepoșat în timp ce stau în picioare și sunt foarte groggy din cauza medicamentelor pentru durere. Vorbește despre sentimentul că merg prin apă. Răd pentru că pardoseala chiar se simte cam umed și știu că este doar creierul meu încârcat de droguri. Îmi alerg mâna peretele pentru a mă ajuta să mă întăresc și să mă ghideze prin camera întunecată, astfel încât să nu fac asta accidental ciocni ceva și trezește-l pe Colton.

Doamne, voi fi bolnav! Simt covoarele uriașe care acoperă baia podea sub picioarele mele și aproape gem în durere amestecată cu ușurință știind toaleta este atât de aproape. Îi alunec în timp ce lovesc țiglele și îl blestem pe Baxter și pe blestemat vas de apă din care picură mereu. Închid ușa băii și aprind lumina, strălucirea bruscă îmi rănește ochii, așa că îi strâng ca amețea mă lovește din plin. Mă aplec, mâna pe marginea toaletei, stomacul încordat și gata să arunc, dar tot ce simt este camera care se învârt. Stomacul meu se revoltă, uscat m-au lovit mereu. Stomacul meu se încordează atât de puternic încât simt umezeala îmi curge pe picioare.

Și încep să răd, simțindu-mă atât de jalnic încât arunc atât de tare că tocmai am m-am urinat, dar mintea mea este atât de lentă, atât de lentă pentru a-mi uni gândurile că, în loc să-mi dau seama ce să fac în continuare, mă afund în genunchi. Alunec pe podeaua marmorată, acoperită cu urină, dar mă doare atât de tare stomacul, cât și de mine capul este atât de amețit încât nu-mi pasă. Tot ce mă pot gândi este cât de jalnic trebuie să arăt chiar acum. Cum nu există nicio cale în iad, îl voi chema pe Colton pentru ajutor.

Și sunt atât de obosit - atât de somnoros - și de teamă că voi renunța din nou, eu decide să-mi așez capul deasupra mâinilor mele pe marginea toaletei și doar să mă odihnesc ochii pentru un minut.

Capul meu începe să alunece de pe toaletă și nu știu cât timp are a trecut, dar mișcarea care cade mă smulge treaz. Sunt imediat agresat cu un astfel de val de căldură prin corpul meu urmat de o răceală absolută pe care eu forțeză-mă să mă opresc un minut și să trag adânc aer în piept. Ceva nu e în regulă.

O simt imediat, chiar dacă mintea mea încearcă să-mi spargă gândurile împreună, aliniați-le astfel încât să fie coerente. Și pur și simplu nu pot. Nimic nu e având sens pentru mine. Capul meu este greu și brațele îmi par un milion de lire sterline. Eu încercă să-l chem pe Colton după ajutor, fără să-i mai pese dacă îmi va fi jenă stând într-un bazin de urină. Ceva nu este în regulă. Am pus mâna pe wainscot pentru a mă ajuta să mă susțin, astfel încât să mă pot ridica și să deschid ușa, astfel încât să audă eu îi spun numele, dar mâna îmi alunecă. Și când pot

deschide ochii, când pot focalizați-vă, amprenta mea de mână este murdară de sânge pe perete.

Hmm.

Râd cam când delirul preia. În timp ce privesc în jos pentru a vedea că nu sunt stând în urină. Nu.

Dar de ce podeaua este acoperită de sânge?

„Colton!” Sun, dar sunt atât de slabă încât știu că vocea mea nu este suficient de puternică. Plutesc și este atât de cald și sunt atât de obosit. Închid ochii și zâmbesc pentru că văd chipul lui Colton. Atât de chipeș. Toate ale mele.

Simt că somnul începe să mă tragă de mine - mintea, corpul, sufletul meu - și l-am lăsat degetele letargice încep să câștige sfâșierea războiului. Și chiar înainte să mă iau, înțeleg de ce, dar nu cum. Oh, Colton. *Îmi pare rău, Colton.*

Întinericul amenință să mă tragă sub ghearele sale. *Te rog să nu mă urăști.*

Nu mai am nimic care să reziste la negura sa sufocantă. Te iubesc.

Omul Paianjen. Batm-

Chapter Thirty

<oiton

Sunetul împuscăturii mă surprinde trezit. Răsar în pat și trebuie trage-mi respirația când îmi spun că s-a terminat totul. Doar un coșmar nenorocit. The nenorocitul nenorocit este mort și a obținut ceea ce merita. Zander este bine. Rylee este bine.

Dar ceva este oprit. Încă nu este corect.

„Spune ceva la care renunț la tine...” Mă scutur de panica din care mă simt auzind versurile când trec prin difuzoarele de sus. Rahat, am uitat să oprește-le aseară. Asta mi-a speriat dracu’? Îmi spăl mâinile peste fața mea încercând să mă smulg din ceața provocată de somn.

Asta trebuia să fie.

„... îmi pare rău că nu am putut ajunge la tine...”

Mă apuc de comanda de pe noptieră pentru a opri muzica. Și apoi aud din nou, sunetul care sunt sigur a fost ceea ce m-a trezit. - Bax? Strig în camera când îmi dau seama că partea patului lui Ry este goală. Se plânge din nou. „Fuckin’ A, Bax! Chiar trebuie să faci o urină acum?” Îi spun în timp ce îmi așez picioarele pe podea și stai în picioare, așteptând o secundă să mă stabilesc și să-i mulțumesc nenorocitului lui Dumnezeu acest lucru devine mai ușor pentru că mi-e săturat să mă simt ca un bărbat de optzeci de ani de fiecare dată când stau în picioare.

Mă uit imediat către vârful scărilor pentru a vedea dacă sunt aprinse luminile jos și părul din spatele gâtului meu nenorocit se ridică când este întineric ca dracu. Baxter se plânge din nou. „Relaxează-te, omule. Vin!” Fac câțiva pași spre baie și simți un pic de ușurare când văd o bucată de lumină în jur *ușa închisă a toaletei, lisuse, Donovan, dă-i dracu’, e bine.* Nu e nevoie să o sufoc și să o rahat doar pentru că sunt încă speriat.

Baxter scâncetește din nou și îmi dau seama că și el este în baie. Ce dracu? Câinele și-a lins mingile de prea multe ori și înnebunește. “Las-o singur, Bax! Nu se simte bine. Te scot.” Intru în baie, știind că nu va veni cu mine decât dacă îl apuc de guler. Strig un tăcut blestem încercând să-l facă să se supună, dar el nu se mișcă. Sunt nenorocit și nu intru starea de spirit de a face față fundului său încăpățânat. Mă strecor pe apa de pe podea și a mea temperamentul se aprinde. „Încetează să bei nenorocita de apă și nu va trebui să mergi baia în mijlocul nenorocitei de nenorocite!” Mai fac un pas și alunec și Sunt supărat. Am avut-o chiar acum și am probleme cu păstrarea mea mișto.

Baxter scâncetește din nou la ușa băii și când ajung la ea, o violez ciocăniți împotriva ei. - Bine, Ry? Tăcere. Ce dracu? „Ry? Esti bine?”

Este o fracțiune de secundă de timp între ultimul meu cuvânt și ușă deschizându-se, dar jur lui Dumnezeu că se simte ca o viață. Atâtea gânduri - a nenorocit de milioane dintre ei îmi zboară prin minte, ca la începutul unei curse - dar una pe care o blochez întotdeauna, cea pe care nu o las niciodată să mă controleze, deține fiecare nenorocit o parte din mine acum.

Frică.

Mintea mea încearcă să proceseze ceea ce văd, dar nu o pot înțelege pentru că singurul lucru pe care mă pot concentra este sângele. Atât de mult sânge și așezat în mijloc din el, umerii se prăbușeau de perete, cu ochii închiși și cu fața atât de palidă încât aproape se potrivește cu marmura ușoară din spatele ei, este Rylee. Mintea mea se bălbaie încercând să prindă vedere, dar nu o prelucrează deodată.

Și apoi timpul se mișcă înainte și începe să se miște prea repede.

"Nu!" Nici nu-mi dau seama că vocea mea țipă, nici măcar nu simt sângele îmbracă-mi genunchii când mă prind de ei și o apuc. „Rylee! Rylee!” O strig numele, încercând să o împingă dracu 'treaz, dar capul îi atârnă doar în lateral.

"Oh Doamne! Oh Doamne!" O repet mereu, în timp ce o trag în brațe, leagăn-o în timp ce îi scutur umerii înainte și înapoi pentru a încerca să o trezesc. Și apoi eu îngheț - îngheț dracului singura dată din viața mea de care am nevoie să mă mișc cel mai mult. Sunt paralizat al naibii când îmi întind mâna și mă opresc înainte să se apuce de mic curbă sub bărbie, atât de teamă că atunci când îmi apăs două degete acolo nu va fi o bătaie să-i întâlnesc.

Doamne, este atât de frumoasă. Gândul pălpăie și se estompează ca curajul meu.

Nasul umed al lui Baxter în spate mă prinde, iar eu supt o respirație pe care nu am făcut-o chiar știu că țineam. Mă prind puțin mai bine de nenorocita mea realitate - a mea dracului de sănătate - și nu este foarte puternic, dar cel puțin este acolo. Apăs în jos și scoate un strigăt ușurat când simt pulsul slab al inimii ei.

Tot ce vreau să fac este să-mi îngrop fața în gâtul ei și să o țin, să-i spun că va merge fii bine, dar știu că au fost cele treizeci de secunde pe care le-am pierdut dracului stând aici mai mult decât prea mult.

Îmi spun că trebuie să gândesc, că trebuie să mă concentrez, dar gândurile mele sunt atât de nenorocite de împrăstiate încât nu mă pot concentra pe unul singur.

Sunați la 9-1-1.

Duceți-o jos.

Atât de mult sânge.

Nu o pot pierde.

„Rămâi cu mine, iubito. Te rog stai cu mine.” Pledez și implor, dar nu știu ce mai pot face. Sunt pierdut, speriat, nenorocit lângă mine.

Mintea mea se învârtă de sub control cu ceea ce trebuie să fac și cu ce cel mai important... dar singurul lucru pe care îl știu mai mult decât orice altceva este că nu pot las-o. Dar trebuie să. O scot din camera mică care adăpostește toaleta, a mea picioarele alunecând pe sânge de-a lungul podelei, iar vederea lui pătată - întunecată deteriorarea podelei ușoare - în timp ce o târâsc spre covor provoacă o nouă panică.

O culc ușor. "Telefon. Vin imediat." Îi spun înainte să fug, alunecând din nou la noptiera unde este telefonul meu. Îmi sună în ureche în timp ce eu ajunge la ea și adu imediat degetele mele la gâtul ei, în timp ce sună din nou.

„9-1-1-”

„5462 Broadbeach Road. Grabă! Vă rog-”

„Domnule, trebuie să ...”

„E sânge nenorocit peste tot și nu sunt sigur...”

„Domnule, liniștește-te, noi...”

"Calmează-te?" Țip la doamnă. "Am nevoie de ajutor! Te rog grabeste-te!" Am renunțat la telefon. Trebuie să o duc jos. Trebuie să o apropii de locul unde ambulanța poate ajunge mai repede la ea.

O iau, o leagăn și nu mă pot abține de la nenorocitul de plâns care mă cuprinde Alerg cât pot de repede prin dormitorul meu până la scări și le cobor. Panică înconjurată de confuzie și de frica care mă înnebunește mintea străbate prin mine. „Sammy!” Sunt ținând. Sunt un nebun nenorocit și nu-mi pasă, pentru că tot ce văd sângele ei acoperă baia. Tot ce mă pot gândi este să fiu un copil mic și asta nenorocita de păpușă pe care o avea Quin - Raggedy Ann sau niște rahaturi de genul ăsta - cum ea capul, brațele și picioarele se îndreptau spre partea dracului, indiferent de modul în care o ținea. Cum ar plânge când aș tachina-o mereu că păpușa ei era moartă.

Și tot ce mă tot gândesc este nenorocita asta de păpușă, pentru că asta e Rylee arată ca acum. Capul ei atârnă pe spate peste bicepsul meu complet lipsit de viață și brațele și picioarele ei atârnă.

"Oh Doamne!" Am plâns când am lovit partea de jos a scărilor, nenorocita de imagine păpușă înfiptă în capul meu. „Sammy!” Țip din nou, îngrijorat că i-am spus să plece acasă aseară ca de obicei, mai degrabă decât să dormi în camera de oaspeți, deoarece presa erau atât de scăpate de sub control.

„Colt, ce este în neregulă?” Aleargă după colț și îi văd ochii mari mă vede purtând-o. Îngheață și pentru moment ciudat mă gândesc cât de nebun Rylee ar fi la mine acum pentru că l-ar fi lăsat să o vadă așa - doar într-un tanc vârf și chiloți - și îi aud vocea care mă chinuie. Și sunetul vocii ei în capul meu este desfacerea mea. Mă las în genunchi cu ea.

- Am nevoie de ajutor, Sammy. Apelați 9-1-1 înapoi. Suna-l pe tata. Ajuta-ma! Ajut-o?" Eu pledeză-l în timp ce îmi scufund fața în gâtul ei, legându-o, spunându-i să se țină mai departe, că va fi bine, că va fi bine.

Știu că Sammy e la telefon, îl aud vorbind, dar creierul meu șocat nu pot procesa altceva decât faptul că trebuie să o repar. Că nu poate lasă-mă. Că e ruptă.

„Colton! Colton!” Vocea lui Sammy mă scoate din panica mea hipnotică. Mă uit la el, telefonul se ținea până la o ureche, fiind sigur că primește instrucțiuni operatorul 9-1-1 și nici nu sunt sigur dacă vorbesc sau nu. „Unde sângerează din?”

"Ce?"

"Uită-te la mine!" țipă el, scoțându-mă oarecum din ceață. "Unde este ea sângerează din? Trebuie să încercăm să oprim sângerarea".

La dracu! Ce este în neregulă cu mine? Deschid gura să vorbesc, să-i spun, și îmi dau seama că sunt atât de panicat încât nu am nici o idee.

Ochii lui Sammy se fixează asupra mea ca și cum ar spune că pot face asta, că are nevoie de mine, și este capabil să străpungă starea mea mentală cu mișcarea lentă. M-am întins imediat în jos - oricât de mult mă omoară pentru că simt că e atât de rece încât Trebuie să o țin la cald. Încep să-mi trec mâinile peste corpul ei și încep tremurând Sunt atât de nenorocit de mine pentru că nu m-am gândit la asta, atât de nenorocit de speriat la ce voi găsi.

Strig de teamă când îmi dau seama că sângele îi curge pe picioare și nu pot chiar începe să proceseze de ce. - Accidentul ei. Ceva din accidentul ei", îmi spun
șe W&B se g[^]iei[^]ăi[^]s[^]gWife[^]M[^]ye¹¹⁶ care " mângâie p[^]leea
corp rece pe pielea mea caldă - în timp ce Sammy începe din nou să vorbească cu oricine la celălalt capăt al telefonului.

„Stai bine, dragă. Ajutorul vine", îi spun în timp ce o legăm, știind că nu există nicio modalitate de a opri sângerarea - a ei sau a inimii mele.

O țin strâns și jur că o simt mișcându-se. Îi strig numele pentru a încerca și ajut-o să se întoarcă la mine. „Rylee! Rylee! Te rog, iubito, te rog." Dar există nimic. Nu dracu 'nimic. Și când plâng în disperare, corpul ei se cutremură din nou, și îmi dau seama că eu o mișc. Corpul meu tremură, cerșește și pledează asta o mișcă.

"Oh Doamne!" Strig. - Nu ea. Te rog nu ea. Ai luat totul bine de la mine ", țin într-o casă goală către un Dumnezeu pe care nu prea cred că există mai mult chiar acum. „Nu o poți avea", țin la el, ținându-mă de singurul lucru pe care îl pot pentru că orice altceva pe care îl țin adevărat îmi alunecă printre degete. Eu îngropă-mi fața în gâtul ei, suspinele mă strică în timp ce respirația mea caldă o încălzește pielea răcindu-se sub buzele mele. „Tu ... nu poți... să o ai... pe ea."

„Colton!” O mână îmi zguduie umărul și mă scot din transă, nesigur cât timp a trecut, dar le văd acum. Medicii și intermitentul lumini care se învârtteau pe pereții mei prin ușa din față deschisă. Și știu că au nevoie să o iau de la mine ca să o ajut, dar mi-e atât de frică acum că nu vreau să o lase să plece.

Are nevoie de mine chiar acum, dar știu că am nevoie de ea mai mult. „Te rog, te rog, nu o lua de la mine", scârțâiesc când o ridică de la mine arme și nu sunt sigur cu cine vorbesc, cu paramedicii sau cu Dumnezeu.

„Cât timp, Sammy?" M-am ridicat de pe scaun, nervii mă roiau și picioarele mele nu sunt capabile să mănânce suficient teren nenorocit pentru a-i face să se ia dracu departe.

- Doar treizeci de minute. Trebuie să le dai timp."

Știu că toată lumea din nenorocita asta de așteptare se uită la mine, urmărind omul cu sânge pe toată hainele pășeste înainte și înapoi ca un nenorocit în cușcă animal. Sunt supărat. Neliniștit. Dracu 'îngrozit. Trebuie să știu unde este, ce-i cu ea. Mă așez înapoi, cu genunchiul mișcându-se ca un dracului dracului având nevoie de o soluție și realizează că sunt. Am nevoie de remedierea mea. Am nevoie de stilurile mele.

Am crezut că am pierdut-o azi doar pentru a ști că nu am făcut-o și atunci când cred că e dracului în siguranță - dracului protejat în brațele mele când adormim - ea a rupt dracu 'departe de mine. Sunt atât de naibii de confuz. Atât de furioasă. Deci... eu nu chiar știu ce sunt mai mult pentru că vreau doar să iasă ceva în spatele acelor nenorocite de uși automate și spune-mi că va fi bine. Atât sângele arăta de o sută de ori mai rău decât era cu adevărat nenorocit.

Dar nu vine nimeni. Nimeni nu-mi dă răspunsuri.

Vreau să țip, vreau să dau ceva cu pumnul, să sprintesc zece mii nenorocite - orice să scap de această nenorocită de durere din pieptul meu și de zvâcnit în mine stomac. Simt că înebunesc. Vreau timp pentru a accelera dracu 'sau pentru a încetini dracu ', oricare este cel mai bun pentru ea, atâta timp cât o pot vedea în curând, ține-o curând.

Îmi scot telefonul, având nevoie să simt o legătură cu ea. Ceva. Orice. Încep să îi scriu un text, îi exprim în modul în care înțelege cel mai bine cum mă simt.

Termin, lovesc trimite și mă țin la gândul că va primi asta când o va face se trezește - pentru că trebuie să se trezească - și să știe exact ce simt eu în asta moment.

„Colton!”

Este vocea care a reușit întotdeauna să repare lucrurile pentru mine și de data asta el

nu se poate. Și din cauza asta ... când aud vocea lui strigându-mă, pierd dracului aceasta. Nu stau să-l salut, nici măcar să nu ridic capul să-l privesc pentru că sunt atât de nenorocit depășit de tot ceea ce nu pot funcționa. Îmi las capul în mine mâinile și încep să plângă ca un nenorocit de prunc.

Nu-mi pasă că sunt oameni aici. Nu-mi pasă că sunt gn pm matur și că oarbă nu plâng. Nu-mi pasa de nimic altceva decât de faptul că nu o pot repara chiar acum. Că super-eroul meu final nu o poate rezolva chiar acum. Umerii mei se agită și mă doare pieptul și ochii îmi ard când simt că brațul lui alunecă în jurul meu și trage-mă în pieptul lui cât de bine poate și încearcă și mă mângâie când știu că nu este o să fac o nenorocită de nenorocită pentru ea. Nu va șterge imaginile a trupului ei neînsuflețit Raggedy Ann și a buzelor palide care îmi pătează mintea.

Humpty naibii de Dumpty.

Sunt atât de supărat că nici nu pot vorbi. Și dacă aș putea, nici nu știu dacă aș putea pune cuvinte la gândurile mele. Și mă cunoaște atât de draguț că nici măcar nu spune un cuvânt. El doar mă ține împotriva lui în timp ce expulz tot ce nu pot exprima în caz contrar.

Stăm în tăcere o vreme. Chiar și când nenorocitele mele lacrimi au dispărut, el își ține brațele înfășurate în jurul umerilor mei când mă aplec înainte cu capul meu atârând în mâinile mele.

Singurele sale cuvinte sunt: „Te-am prins, fiule. Te-am prins.” Le repetă și peste, singurul lucru pe care îl poate spune.

Închid ochii, încercând să-mi scap mintea de tot, dar nu este lucru. Tot ce mă pot gândi este că demonii mei au câștigat în cele din urmă. Au luat cel mai pur lucru pe care l-am avut vreodată în viața mea și îi fură nenorocita de lumină.

Scănteia ei.

Ce am făcut?

Aud pantofi scârțâind pe podea și mă opresc în fața mea și sunt atât de speriată despre ceea ce are de spus persoana respectivă, țin doar cu capul în jos și cu ochii închiși. Rămân în lumea mea întunecată, în speranța că am controlul pentru a o împiedica să o revindă de asemenea.

„Tu ești tatăl?” Aud accentul moale, sudic, care pune întrebarea și eu Simți-l pe tatăl meu schimbându-se și presupunând că dă din cap, gata să asculte știrile eu, suportă greul sarcinii pentru fiul său.

„Tu ești tatăl?” Vocea întreabă din nou și îmi îndepărtă mâinile de pe ale mele față și uită-te la tatăl meu, având nevoie ca el să facă asta pentru mine, având nevoie ca el să fie responsabil acum, ca să pot închide ochii și să fiu copilul neajutorat pe care îl simt ca. Când mă uit peste, tatăl meu se uită direct la mine - îmi întâlnește ochii și îi ține - și pentru prima dată în viața mea nu pot citi ce naiba sunt spunându-mi.

Și nu se clatină. Se uită la mine ca atunci când eram în liga mică și mi-e teamă să mă urc pe nenorocita de placă pentru că Tommy-am întotdeauna-lovit-bătătorul- Williams era pe movilă și mi-a fost frică să nu mă înghesuie cu mingea. El mă privește de parcă ar fi făcut dracu 'atunci - ochi cenușii plini de încurajare spunându-mi că pot face asta - îmi pot face față fricii.

Întregul meu corp izbucnește într-o transpirație rece în timp ce îmi dau seama ce încercă acel aspect să-mi spună ce încearcă să mă întrebe. Înghiț tare ca bătăitul din mine nenorocitul de cap mă atacă, apoi mă lasă zdruncinat până la capăt, în timp ce îmi înclin capul sus pentru a privi pacienții ochi căprui ai femeii din fața mea.

„Tu ești tatăl?” Întreabă ea din nou cu o tragere sumbră la buze de parcă ar fi zăbind pentru a diminua cuvintele pe care ea urmează să mi le spună.

Mă holbez la ea, incapabilă să vorbesc, deoarece fiecare emoție pe care am crezut-o că am golit-o din mine în timp ce tatăl meu mă ținea vine înapoi în mine cu o dracului răzătoare. Stau uimit, fără cuvinte, speriat. Măna tatălui meu mă strânge ușor, îndemnându-mă să

- Rylee? O întreb, pentru că trebuie să mă înșel. Trebuie să se înșele.

„Ești tatăl bebelușului?” întreabă ea încet în timp ce se așează lângă mine și pune mâna ei pe genunchiul meu și strânge. Și tot ce mă pot concentra acum este mâinile, degetele mele nenorocite, cuticulele încă învelite cu sânge uscat. Ale mele mâinile încep să tremure, deoarece ochii mei nu se pot îndepărta de vederea lui Rylee sângelui încă mă pătează.

Sângele copilului meu mă pătează.

Îmi ridic capul, îmi smulg ochii de la simbolul vieții crăpate și moarte pe mâinile mele, și speranța și frica pentru lucruri, acum nu sunt sigur de toate la fel nenorocit de timp.

„Da”, spun abia peste o șoaptă. Înghit peste pietrișul care îl răzuiește gât.

„Da.” Tatăl meu îmi strânge din nou umărul când mă uit la maro ochii ca ai mei cer și da și nu în același timp.

Începe încet, de parcă aș fi un nenorocit de doi ani. „Rylee încă mai este *am avut tendința* ” spune ea, *și vreau să o scutur și să întreb ce dracu are* a însemna. Genunchiul meu începe să alerge din nou în sus și în jos în timp ce aștept să termine, macinarea maxilarului, mâinile strângând împreună. „A suferit fie de o placentară abruptă sau o previa completă și...”

„Stop!” Spun, neînțelegând niciun cuvânt nenorocit pe care îl spune și mă uit la ea ca un naibii căprioare în faruri.

„Vasele care o atașau de bebeluș au fost întrerupte cumva - încercă să determină totul acum - dar a pierdut mult sânge. Ea primește transfuzii acum pentru a ajuta cu ...”

„Este trează?” Mintea mea nu poate procesa ceea ce tocmai a spus. Aud iubito, transfuzie de sânge. „Nu te-am auzit spunând că va fi bine, pentru că am nevoie să te aud spunând că o să fie naibii de bine!” Strig la ea ca totul viața mea se prăbușește în jurul meu, de parcă m-aș fi întors în nenorocita mașină de curse, dar de data aceasta nu sunt sigur ce părți voi reuși să strâng împreună ... și că mai mult decât orice mă sperie dracu '.

„Da”, spune ea încet, vocea ei liniștitoare mă face să vreau să tremur ea ca o Etch A Sketch până când voi obține un pic mai multă asigurare. Până când șterg ce este acolo și creează imaginea perfectă pe care o vreau, „l-am dat niște medicamente pentru a ajuta la durerea de D & C, și odată ce ea mai ia ceva sânge transfuzat, ar trebui să fie într-o stare mult mai bună, din punct de vedere fizic.”

Nu am niciun indiciu nenorocit despre ceea ce tocmai a spus, dar mă agăț de cuvintele Eu înțelege: va fi bine. Îmi atârș capul înapoi în mâini și împing îmi bag tocurile în ochi, ca să nu plâng, pentru că orice ușurare pe care o simt nu este reală până când nu o pot vedea, atinge, simți.

Îmi strânge din nou genunchiul și vorbește. „Îmi pare atât de rău. Copilul nu a făcut aceasta.”

Nu știu ce mă așteptam să spună pentru că inima mea știa adevărul chiar dacă capul meu nu o apucase încă. Dar cuvintele ei opresc lumea învârtindu-mă sub picioare și nu pot respira, nu pot atrage niciun aer. Am împins mă ridic în picioare și mă clatin câteva picioare într-o direcție și apoi mă întorc pentru a merge pe cealaltă mod, complet copleșit de zumzetul din urechile mele.

„Colton!” îmi aud tatăl, dar scutur din cap și mă aplec în timp ce încerc să-mi recapăt suflul. Îmi aduc mâinile la cap de parcă ținându-l, va opri frământări bătându-se în jurul său. - Colton.

Îmi împing mâinile în față, făcându-i semn să-și dea dracu 'înapoi. „Eu am nevoie de o nenorocită de oprire în groapă!” îi spun în timp ce îmi văd mâinile din nou - sângele lui ceva ce am creat, care făcea parte din Rylee și de mine - sfânt și păcătos - pe mine mâini.

Inocență neatinsă.

Și simt că se întâmplă, simt ceva care se spulberă în mine - stăpânul demonii mi-au ținut sufletul în ultimii douăzeci și ceva de ani - la fel ca.

oglanda din acel nenorocit de bar de scufundări în noaptea în care Rylee mi-a spus că mă iubește. Două momente din timp în care singurul lucru pe care nu mi-am dorit niciodată să se întâmple, se întâmplă și totuși

... Nu pot să nu simt, nu mă pot întreba de ce se strecoară indicii de posibilități în mintea mea când știam atunci și știu acum acest lucru pur și simplu nu poate fi. Aceasta este

ceva ce nu mi-am dorit niciodată. Și totuși tot ce am știut vreodată are schimbat cumva.

Și nu știu încă ce înseamnă asta.

Numai cum se simte: diferit, eliberat, incomplet - nenorocit de terifiant.

Stomacul meu se întoarce și gâtul se înfundă cu atâtea emoții, atâtea sentimente că nici măcar nu pot începe să procesez această nouă realitate. Tot ce pot face pentru a păstra să-mi pierd nenorocitul de sănătate este concentrarea asupra singurului lucru pe care știu că poate fi a ajutat chiar acum.

Rylee.

Nu-mi pot lua respirația și inima îmi bate ca un nenorocit de tren de marfă, dar tot ce îmi vine în minte este Rylee. Tot ce vreau, tot ce am nevoie, este nenorocita de Rylee.

- Colton. Sunt mâinile tatălui meu pe umeri din nou - mâinile care au m-a ținut în cele mai întunecate ore - încercând să mă ajute să mă despart de nenorocitul ăsta întunericul încercând să mă tragă înapoi în ghearele sale. „Vorbește cu mine, fiule. Ce se întâmplă prin cap?”

Mă glumești al naibii? Vreau să țip la el pentru că chiar nu să știu ce altceva să fac cu frica care mă consumă, dar dă cuiva la persoana respectivă cel mai aproape de mine. Teama care este atât de diferită ca oricând, dar totuși la fel. Așa că scutur din cap când mă uit în sus la doamna cu ochi căprui care încearcă să-și dea seama ce să faci, ce să simți, ce să spui.

- Știe ea? Nici nu-mi recunosc propria voce. Pauza în ea, tonul acesteia, neîncrederea deplină care o deține.

„Doctorul i-a vorbit, da”, spune ea clătînând din cap, iar eu realizează în acel moment Rylee se ocupă singură de acest lucru, luând totul în considerare ... singur. Copilului pentru care ar da orice - i s-a spus că nu va avea niciodată ... ea avea de fapt.

Și pierdut.

Din nou.

Cum a luat-o? Ce-i va face asta?

Ce ne va face asta?

Totul scapă din dracului de control și am nevoie doar ca să fiu înăuntru Control. Am nevoie de pământ pentru a nu mai mișca dracul sub mine. Cunoaște singurul lucru care poate îndrepta din nou lumea mea este ea. Am nevoie de senzația pielii ei sub a mea degetele pentru a calma tot haosul care revoltă prin mine.

Rylee.

„Trebuie să o văd.”

„Se odihnește chiar acum, dar poți să stai cu ea dacă vrei”, spune ea în timp ce stă ea.

Doar dau din cap și îmi trag respirația când începe să meargă pe coridor. Ale mele mâna tatălui este încă pe umărul meu, iar demonstrația lui tăcută de sprijin rămâne până mergem mai departe pe hol până la ușa camerei ei.

„Voi fi chiar afară, dacă ai nevoie de mine. O să aștept pe Becks ”, spune tatăl meu și eu doar dă din cap pentru că nodul din gâtul meu este atât de nenorocit de uriaș încât nu pot să respir. Eu mergi prin prag și oprește-te mort în urmele mele.

Rylee.

Este singurul cuvânt pe care îl pot ține în timp ce mintea mea încearcă să proceseze totul.

Rylee. Arată atât de mică, atât de palidă, atât de asemănătoare unei fetei pierdute într-un pat de cearșafuri albe. Când mă îndrept spre partea ei, trebuie să-mi reamintesc să respir pentru că tot ce vreau să fac este să o ating, dar când întind mâna mă sperie atât de tare că dacă o fac, o să se rupă. Spulberă dracului. Și nu o voi recupera niciodată.

Dar nu mă pot abține, pentru că dacă aș crede că mă simt neajutorat așezat în spatele crucișător de poliție, atunci mă simt complet inutil acum. Pentru că nu pot rezolva asta. Nu pot încarcă și salvează nenorocita de zi, dar asta ... pur și simplu nu știu ce să fac în continuare, ce să spun, unde să merg de aici.

Și mă smulge nenorocit.

Stau și o privesc, o iau înăuntru - de la buzele ei palide, înțepate de albine, până la pielea moale ca păcatul despre care știu că miroase a vanilie, mai ales în locul de sub ea ureche; și o cunosc pe această femeie înfricoșătoare plină de sfidarea ei inteligentă și non- negociabil, mă deține.

Dracul mă stăpânește.

Fiecare naibii parte din mine. În scurtul nostru timp împreună, ea a fost distrusă nenorociți ziduri pe care nici nu am știut că am petrecut-o toată viața construind. Și acum fără acești pereți, sunt nenorocit fără ea, pentru că atunci când nu simți nimic pentru atât de mult timp - când alegi să te amorți - și apoi să înveți să simți din nou, nu poți oprește-l. Nu o poți face să se oprească. Tot ce știu acum, uitându-mă la absolutul ei

nenorocita de frumusețe în interior și în exterior, este că am nevoie de ea mai mult decât orice, am nevoie de ea să mă ajute să navighez prin acest teritoriu străin nenorocit înainte să mă înec în știind că i-am făcut asta.

Sunt motivul pentru care va trebui să facă o alegere, una nici măcar nu sunt sigură că eu vreau să mai facă.

Mă afund în scaunul de lângă patul ei și mă las în fața singurei mele slăbiciuni acum, nevoia de a o atinge. Îi așez ușor mâna șchiopătată între amândouă, și chiar dacă doarme și nu știe că o ating, totuși o simt... încă simțim acea scânteie când ne conectăm.

Te iubesc.

Cuvintele îmi pâlpâie prin minte, iar eu gâfâi în timp ce fiecare parte din mine se revoltă cuvintele pe care le cred, dar nu și sentimentele pe care le simt. Mă concentrez pe nenorocita de deconectare, la împingerea acelor cuvinte care reprezintă doar rănit, pentru că nu le pot avea murdărește acest moment chiar acum. Nu pot avea gânduri despre el amestecate cu gânduri despre a ei.

Încerc să-mi găsesc din nou respirația, pe măsură ce lacrimile sunt bine și buzele mele se apasă de palma ei. Inima mea se înclină și capul meu știe că s-ar putea să albă a ridicat ultimul perete din oțel, l-a deschis ca pe naiba cutiei Pandorei tot răul închis pentru totdeauna înăuntru, ar putea să fugă și să iasă din sufletul meu cu unul singur lucru rămas.

Dracului de speranță.

Întrebarea este, la ce dracu sper acum?

lapter CTNirty-One

Capul meu este ceațos și sunt atât de obosit. Vreau doar să mă afund înapoi în asta *căldură. Ah, e atât de frumos.*

Și apoi mă lovește. Sângele, amețeala, durerea, plăcile dreptunghiulare pe tavan în timp ce targa se repede pe coridor, încă o dată prefigurând cuvintele doctorului pe care nu mă așteptam să le mai aud. Îmi deschid ochii, sperând să fiu acasă și sperând că acesta este doar un vis urât, dar apoi văd mașini și simți picurarea rece a IV. Simt durerea în abdomen și sare rigidă unde lacrimile mi-au pătat obraji.

Lacrimile pe care le plângeam când am auzit cuvintele care confirmă ceea ce deja aveam cunoscut. Și, deși am simțit că viața mi-a scăpat, a fost totuși sfâșietoare când medicul a confirmat-o. Am țipat și am mâniat, i-am spus că ea a greșit - greșit - pentru că, deși ea îmi aducea corpul înapoi viața, cuvintele ei îmi opreau inima. Și apoi mâinile m-au ținut în jos în timp ce eu am luptat cu realitatea, durerea, devastarea până când acul a fost apăsat în mine IV și întinericul m-au revendicat încă o dată.

Țin ochii închiși, încercând să simt trecut de golul care răsună în jur în interiorul meu, încercând să împing prin ceața neîncrederii, durerea nesfârșită l nici măcar nu pot înțelege. Încercând să amuțesc strigătele imaginare pe care le aud acum dar n-am auzit așeară când copilul meu a murit.

O lacrimă îmi curge pe obraz. Sunt atât de pierdut de tot ceea ce simt, așa că mă concentrez asupra fiecare sentiment pe măsură ce face coborârea lentă pentru că mă simt la fel.

Singur. Decolorare. Fugind fără nicio certitudine decât necunoscutul.

„Și ea s-a întors cu noi acum”, spune o voce din dreapta mea și mă uit la o doamnă cu ochi amabili într-o haină albă - aceeași doamnă care mi-a dat vestea mai devreme. - Ai ieșit de ceva vreme acum.

Reușesc un zâmbet slab, singura mea scuză pentru reacția mea, pentru că cel persoana pe care am vrut să o văd, singura persoană de care am nevoie mai mult decât oricine nu este aici.

Și sunt devastat.

Știe despre viața pe care am creat-o? Împarte-l, împarte-mă. Nu putea să se descurce așa că a plecat? Panica începe să mă sugrume imediat. Lacrimile încep bine, când clatin din cap, incapabil să vorbesc. Cum este posibil ca Dumnezeu să fie atât de crud să-mi faci asta de două ori în viața mea - îmi pierd copilul și bărbatul pe care îl iubesc?

Nu pot face asta. Nu mai pot face asta.

Cuvintele continuă să-mi curgă prin minte, bisturiul durerii tăindu-se mai adânc, apăsând mai tare, în timp ce încerc să simt orice altceva decât durerea nesfârșită, incomparabila golul deținând fiecare parte din mine. Înțeleg ceva de care să mă țin, cu excepția pumnii de lame de ras cu care continuu să vin.

„Știu, scumpo”, spune ea, frecându-și mâna peste brațul meu. „Sunt foarte tare scuze.” Încerc să-mi controlez emoțiile asupra bebelușului și a lui Colton - eu

două lucruri nu pot controla - și acum știu că am pierdut două lucruri. Mă doare pieptul când întru respirații care nu vin suficient de repede. În timp ce încerc să înghit emoția asta îmi ține ostatic aerian. Și atunci cred că ar fi mai ușor dacă mă sufoc. Atunci aș face-o fii capabil să te strecoare, să te strecoari înapoi sub pelerina aceea a întunericului și să fii amorțit din nou. Să ai din nou speranță. Fii îndoit și nu te rupe din nou.

- Rylee? spune ea în felul acesta de întrebări pentru a vedea dacă sunt bine sau dacă mă duc să o sperie ca pe mine când mi-a spus despre avortul spontan.

Dar scutur din cap la ea pentru că nu pot spune nimic. Mă concentrez asupra mâinilor mi s-au strâns în poală și încerc să mă apuc, să încerc să mă obișnuiesc din nou singurătatea, goliciunea.

Când am liniștit în sfârșit, ea zâmbește. „Sunt doctorul Andrews, am spus tu asta înainte, dar este de înțeles că probabil nu-ți amintești. Ce mai faci sentiment?”

Ridic din umeri, disconfortul din pântecul meu gol nu se potrivește cu durerea profundă inima mea. „Sunt sigur că aveți întrebări, dacă începem sau doriți să așteptați pentru ca Colton să revină primul?”

Nu m-a părăsit? Gâfâi într-o respirație uriașă de aer, în timp ce nodul din gât se slăbește, lasă să intre aerul, iar cuvintele ei ajută la fellă de bisturiu proverbial să rănească o mai puțin. Ea doar își înclină capul și se uită la mine cu tristețe, iar eu îmi vine *îmi spune ceva fără să-mi spună. Dar ce? Reacția lui Colton la știri?* Mi-e atât de frică să-l înfrunt, să trebuiașcă să-i vorbesc despre asta pe Tocmai de a ști cum a reacționat cu bomba lui Tawny, dar în același timp a pălpăirea de ușurare se cutremură prin mine că este încă aici. "El este aici?" întreb, al meu voce abia auzită. „Tocmai a plecat pentru prima dată de când ești aici”, explică ea, simțind temerile mele. „A fost alături de el și tatăl său a reușit în cele din urmă să-l ducă du-te să-i întinzi picioarele un minut.”

Cuvintele mă umplu de un astfel de sentiment de ușurare, frisoane dansând peste brațele mele pe măsură ce mă lovește că nu m-a părăsit. Nu m-a părăsit. O prostie chiar la egalitate cred că o va face, dar în ultimul timp am fost supraincărcați cu atâtea lucruri persoana are un punct de rupere.

Și a mea a trecut cu mult timp în urmă.

În sfârșit îmi găsesc vocea și mă uit înapoi pentru a-i întâlni ochii. „Acum este bine”. Eu au atât de multe întrebări care au nevoie de explicații. Atâtea răspunsuri de care mă tem Colton nu va vrea să audă. „Încerc să procesez totul încă”. Eu înghiți în timp ce mușc din nou lacrimile. "Ce...?" "...s-a întâmplat?" îmi termină când nu continui.

„Mi s-a spus că nu aș putea rămâne însărcinată niciodată, că cicatricile sunt atât de ...” Sunt așa zdruncinat, mental și fizic, că nu-mi pot termina gândurile. M-au lovit pe mine mintea ca un foc rapid, așa că nu mă pot concentra pe unul mai mult de câteva minute.

„În primul rând, permiteți-mi să spun că am vorbit cu OB-ul dvs. și am analizat fișierele dvs. și da, șansa ca tu să poți purta un făt, să concepi chiar, a fost extrem de mare subțire.” Ea ridică din umeri: „Dar uneori corpul uman este rezistent... miracolele pot se întâmpla, natura predomină.”

Zâmbesc încet, deși știu că nu-mi ajunge la ochi. Cum mă duceam o *viață - copilul meu, o bucată de Colton - și nu o știam? Nu l-am simțit?*

„Cum nu știam? Adică cât de departe eram? De ce m-am rătăcit? A fost vina mea, ceva ce am făcut sau a fost copilul - bebelușul meu - nu va reuși niciodată oricum la termen complet?” Întrebările apar una după alta, alergând împreună, pentru că plâng acum, lacrimile îmi curg pe față în timp ce port vesta vinovăției peste avortul spontan. Ea îmi permite doar să-mi scot toate întrebările în timp ce stă în picioare acolo cu răbdare, compasiunea îi umple ochii. „A fost sau a fost un lucru unic? există posibilitatea ca acest lucru să se întâmple din nou? Sunt atât de copleșită”, recunosc, respirația mi se agită. „Și nu știu ... pur și simplu nu știu ce să cred mai mult. Capul meu înoată ...”

- Este de înțeles, Rylee. Ai trecut prin multe", spune ea, schimbându-se poziția ei, și când o face, el este chiar acolo sprijinit de stâlpul ușii, mâinile împinse în buzunare, cămașa pătată de sânge - sângele meu, al

bebelușului... sângele bebelușului nostru - și dacă aș crede că porțile au izbucnit înainte, e

ise dezintegrează completjai vederea lui.

ET este alaturi de nmne într-o clipa, cu fața gravata de durere și de un război de ochi

emoții insondabile. El întinde mâna pentru a mă mângâia și ezită când el îmi vede privirea pâlpând în jos și se concentrează prin lacrimă cu vedere încetoșată asupra petelor a cămășii sale. Într-o clipită, își scoate jacheta și cămașa peste cap, aruncându-i în scaun înainte de a-și înfășură brațele în jurul meu, trăgându-mă în el.

Lacrimile urâte încep acum. Jelituri uriașe, zdrențuitoare, care se prăbușesc prin mine corpul pe măsură ce mă ține - complet pierdut de ceea ce trebuie să fac pentru a-l face mai bun - și mă lasă să plâng. Măinile lui se mișcă în sus și în jos pe spate, în timp ce șoptește tăcut cuvinte care nu îmi străpung cu adevărat ceata durerii necredincioase.

Și sunt atât de multe lucruri pe care le simt dintr-o dată încât nu pot alege una afară să se țină. Sunt confuz, speriat, devastat, gol, șocat, în siguranță și eu simți că atâtea lucruri au fost modificate pentru totdeauna. Pentru mine.

Între noi.

Speranțe, vise, dorințe, care au fost smulse de la mine și predeterminate de o soartă în care nu am avut niciodată un cuvânt de spus. Și lacrimile continuă să cadă pe măsură ce îmi dau seama ce Am pierdut din nou. Ce speranțe ar putea fi doar o posibilitate pe care nu m-am așteptat niciodată să o fac capabil să se întoarcă.

Și în tot acest timp, Colton îmi leagă fața pătată de lacrimi cu sărutări, peste și peste, încercând să înlocuiască durerea cu compasiune, durerea cu dragoste. El se apleacă pe al său capul înapoi și ochii lui se contopesc cu ai mei. Stăm acolo o clipă, cu ochii spunând atâtea lucruri și buze care nu spun nimic. Dar partea cea mai rea este, pe lângă o ușurare totală, Nu pot să citesc ce îmi spun el.

Singurul lucru pe care îl știu sigur este că este la fel de pierdut și confuz ca mine, dar, în adâncul sufletului, mă tem că el se simte așa din motivul exact opus al meu.

„Hei”, spune el încet, în timp ce un zâmbet moale își trage colțul gurii. Eu pot simți-i mâinile tremurând ușor. - Mi-ai speriat rahatul, Ryles.

„Îmi pare rău. Te simți bine?” Vocea mea sună somnoroasă, lentă.

Colton se uită în jos și clătină din cap cu un râs înăbușit. "Tu ești cel care în patul de spital și mă întrebi dacă sunt bine?" Când se uită în sus, văd lacrimile îi curgeau în ochi. „Rylee, eu ...” Se oprește și scoate o gură de aer inundat de emoție.

Și înainte ca el să poată spune ceva mai departe, există o bătaie la pragul ușii. Este Dr. Andrews întreabă dacă este în regulă să se întoarcă. Niciunul dintre noi nici măcar nu și-a dat seama de ea plecaser pentru că eram atât de absorbiți unul de celălalt.

„Ești pregătit pentru răspunsurile tale?”

Îi dau din cap, ezitantă și totuși aveam nevoie să știu. Colton mă eliberează momentan - pierderea atingerii sale surprinzătoare pentru mine - în timp ce își pune brațele prin hanoracul lui. El se întoarce să-mi ia mâna în a lui, în timp ce ea se întoarce latura patului și oftează. „Ei bine, din păcate, nu vă pot spune nimic concret, pentru că am avut doar consecințele a tot ce trebuie încercat împreună. Acum, că ești puțin mai coerent decât atunci când ne-am întâlnit prima dată, nu-i așa ai minte să-mi spui ce îți amintești?”

Capul meu simte că înot sub apă, dar trec prin tot ceea ce eu amintește-ți, până să stai pe podeaua băii și apoi nimic până nu am fost aici. Ea dă din cap și face câteva note pe iPad. Ești foarte norocos că a găsit Colton tu când a făcut-o. Ai pierdut destul de mult sânge și până ai ajuns la noi intrați în șoc hipovolemic ”.

Sunt atât de multe întrebări pe care vreau să l le pun ... atâtea necunoscute ale mele mintea încă se procesează. Mă uit peste Colton și ezit să pun întrebarea vreau să răspund cel mai mult din cauza a tot ce am trecut cu Tawny. Asa de Eu optez pentru un altul care mi-a copleșit mintea.

„Cât de departe am fost?” Vocea mea este moale și Colton mă ține strâns de mână. Ideea că aș ajunge vreodată să cer aceste cuvinte mă lovește până la capăt, am fost purtând un copil. Un copil. Bărbia îmi tremură în timp ce încerc să disper să nu plâng din nou.

„Ghicim în jur de douăsprezece până la paisprezece săptămâni”, spune ea, și mă strâng ochii mei se închid încercând să înțeleg ce-mi spune. Degetele lui Colton se încordează în jurul meu și îl aud expirând o respirație controlată, dar inegală. Ea

așteaptă o bate pentru a lăsa totul să se scufunde înainte de a continua. „Din ceea ce putem spune, tu fie a experimentat o abrupție placentară sau o previa completă în care vasele izbucni.”

„Și ce înseamnă asta?”

„Până când ai fost admis, sângerarea a fost atât de extinsă și până acum avansat nu putem decât ghici cauza. Presupunem că a fost o previa pentru că rareori vedem o bruscă atât de devreme în timpul sarcinii, cu excepția cazului în care există un fel de traume violente la nivelul abdomenului și...”

Ea continuă să vorbească, dar nu mai aud un cuvânt și nici Colton, pentru că a ieșit din patul meu într-o clipă, picioarele bătând, corpul vibrând energie negativă și furie gravată în liniile feței sale.

Și este mult mai ușor pentru mine să mă concentrez asupra lui și a exploziei lui emoții pe fața lui decât a mea. Creierul meu copleșit crede asta privindu-l, nu trebuie să mă confrunt cu ce simt. Nu trebuie să mă întreb dacă eu l-am împins pe tatăl lui Zander un pic prea tare, puțin prea mult, și eu sunt motivul pentru care toate s-au întâmplat.

Doctorul Andrews se uită la el și apoi la mine, cu îngrijorare în ochii ei, în timp ce transmit evenimentele zilei. De fiecare dată când menționez că tatăl lui Zander mă lovește, pot vezi fizic creșterea agitației lui Colton. Nu știu la ce face asta Colton, nu știu exact unde îi este capul sau cât poate lua mai mult și Mă tem de atâtea lucruri pentru că știu ce simt.

„Foarte bine ar fi putut fi cauza - declanșatorul tuturor - că a dus la avort spontan”, spune ea după câteva secunde.

Îmi strâng ochii momentan și forțez o înghițitură ca Colton latră un blestem sub respirație, corpul său încă neliniștit, cu mâinile strânse pumnii. Și îl studiez, încercând să citesc emoțiile care-i pălpăiau prin ochi înainte să se oprească și să mă privească. „Am nevoie de un minut nenorocit!”, spune el înainte întorcându-se și ieșind din ușă.

Lacrimile revin și știu că sunt o mizerie emoțională, știu că nu mă gândesc în mod clar, când mi-a pălpăit în minte ideea pentru care Colton este supărat pe mine a fi însărcinată, nu pentru pierderea copilului nostru. Împing imediat gândul departe - mă urăsc că mă gândesc chiar - dar pe urmele ultimelor săptămâni și tot ce am trecut, nu mă pot abține. Și apoi acest gând cauzează cu atât mai multe pentru a scăpa de sub control, încât trebuie să-mi spun să mă apuc. Acea Colton îi pasă de mine, nu s-ar îndepărta de mine din cauza a ceva de genul acest. Mă forțez să mă concentrez pe răspunsuri și nu pe necunoscut.

Și fără un alt gând, următoarea întrebare este de pe limba mea și atârând în aer încă vibrând de furia lui Colton. „Este posibil pentru ... pot să rămân însărcinată din nou? Aș putea să duc la termen?”

Se uită la mine, simpatia îi strălucește fața stoică, un oftat pe buze, și lacrimile îi curgeau în ochi. „Posibil?” Ea îmi repetă cuvântul înapoi și închide ochii pentru o clipă în timp ce scutură ușor din cap înainte și înapoi. Ea întinde mâna și mă apucă de mâinile ei și doar mă privește o clipă. „Acesta nu trebuia să fie posibil, Rylee.” Vocea ei se rupe, durerea și neîncrederea mea afectând-o evident.

Sper că soarta nu va fi suficient de crudă pentru a-ți face asta de două ori și nu îți mai dau o șansă.” Ea îndepărtează rapid o lacrimă care cade și adulmecă. „Uneori, speranța este cel mai puternic medicament dintre toate.”

Îi pot simți înainte să deschid ochii, să știu că stă lângă mine. The om care nu așteaptă pe nimeni mă așteaptă cu răbdare. Corpul meu suspină încet gândul și apoi inima mea se zvârcolesc la gândul unui băiețel pierdut pentru totdeauna eu - părul întunecat, ochii verzi, nasul pistruiat, rânjetul răutăcios - și când deschid ochii mei, aceiași ochi din imaginația mea se întâlnesc cu ai mei.

Dar ochii lui par obosiți, obosiți de luptă și îngrijorați. Se apleacă înainte și ia mâna pe care o întind.

„Hei!”, scârțâiesc când mă abat de la disconfortul din abdomen.

„Hei!”, spune el încet, trecând înainte spre marginea scaunului și observ cămașa lui a fost înlocuită cu o pereche de scrubi de spital. „Cum te simți?” Îmi apasă un sărut în mână, în timp ce lacrimile îmi revin din nou. „Nu.” Se ridică, așezându-l pe al lui sold pe marginea patului meu. „Te rog nu plânge, iubito!”, spune el în timp ce mă trage de pieptul lui și își înfășoară brațele în jurul meu.

Clătin din cap, sentimentele alergând într-o cursă rampantă de maxime și minime pe mine. Devastat de pierderea unui copil - o șansă pe care s-ar putea să nu o mai am vreodată în ciuda poveștii de posibilitate prezentată întreaga situație - și în

același timp timp vinovat simțind alinare, pentru că dacă aș fi fost însărcinată, de unde ar pleca asta? Colton și cu mine?

„Sunt bine”, îi spun, apăsând un sărut pe partea inferioară a maxilarului, desenând puterea de la pulsul constant care îmi bătea sub buze, înainte de a mă sprijini pernele mele sprijinite ca să mă pot uita la el. Răsuflu o suflare ca să-mi iau părul din fața mea, nevrând să-mi folosesc mâna și să ne rupem legătura.

Privirea din ochii lui este atât de intensă, mușchii încordându-se, buzele încordate emoție, că mă uit în jos la mâinile noastre unite pentru a mă pregăti mental pentru lucruri pe care trebuie să-i spun, dar mă tem de răspunsurile lui. Respir adânc și încep. „Trebuie să vorbim despre asta.” Vocea mea este abia o șoaptă când ridic ochii înapoi pentru a o întâlni pe a lui.

Clătină din cap, un semn sigur al argumentului din care urmează să cadă buzele lui. „Nu.” Îmi strânge mâna. „Singurul lucru care contează este că ești tu Bine.”

„Colton ...” îi spun doar numele, dar știu că îmi poate auzi pledoaria.

„Nu, Ry!” Se ridică de pe pat și pășește micul spațiu de lângă el, făcându-mă să mă gândesc ieri la el pe marginea autostrăzii, copleșit de vinovăție. A fost chiar ieri? Se pare că a trecut o viață de atunci. “Tu nu-l înțelege, nu-i așa?” strigă la mine, făcându-mă să mă înfior de vehemența dinăuntru vocea lui. „Te-am găsit”, spune el, cu ochii înclinăți spre pământ, cu pauza vocea aproape că mă distruge. „Era sânge peste tot”. Ridică privirea și îmi întâlnește ochii. „Peste tot... și tu ... stăteai în mijlocul ei,

acoperit în el.” Se duce până la marginea patului meu și mă apucă de ambele mâini. „Eu am crezut că te-am pierdut. Pentru a doua oară într-o nenorocită de zi!”

Într-o clipă, mâna lui ține strâns ceafa mea și el este apăsându-și buzele posesiv de ale mele. Pot să gust gustul crud și palpabil și are nevoie de limbă înainte să se retragă și să-și sprijine fruntea de a mea, mâna încă strânsă pe ceafă în timp ce cealaltă a lui vine și pahare partea obrazului meu.

„Dă-mi un minut”, șoptește el, răsuflându-i picioarele peste buzele mele. „Permiteți-mi să ai asta bine? Am nevoie doar de asta ... tu ... chiar acum. Să te țină așa pentru că am ieșit din nenorocita mea de minte așteptând să te trezești. Aștept să vii dracu 'la mine pentru că, Ry, acum că ești aici, acum că ești în viața mea ... devine o parte din mine, nu pot respira fără să știu că ești bine. Că te întorci la mine.”

„Mă voi întoarce mereu la tine”. Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să pot gândesc-te, pentru că atunci când inima vrea să vorbească, o face fără premeditare. Eu auziți-l respirând într-o respirație tremurătoare, simțiți-i degetele flexându-se pe gâtul meu și știți cât de greu încearcă disperat să descopere omul care nu a avut niciodată nevoie de nimeni ce să facă acum, că singurul lucru pe care nu și l-a dorit niciodată, pe care deodată nu îl poate face fără.

Stăm așa o clipă și, în timp ce se apleacă înapoi, pentru a apăsa un sărut pe vârf

din nasul meu, aud zgomotul înainte să-i văd butoiul în cameră. "Hristos pe o cârjă, femeie! Ți place să-mi faci atacuri de cord?" Haddie a terminat ușa și lângă mine într-o clipă. „Scoate-ți mâinile de pe ea, Donavan și lasă-mă la ea ”, spune ea, și simt că buzele lui Colton se formează într-un zâmbet în timp ce el îi apasă pe obrazul meu. În câteva secunde sunt cuprins de vârtej adică Haddie, ținut strâns în timp ce amândoi începem să plângem. „Lasă-mă să te uit la tine!” ea spune, aplecându-se înapoi, zâmbind printre lacrimi. „Arăți ca un rahat, dar totuși ești frumos

ca niciodată. Ești bine?” Sinceritatea din vocea ei face ca lacrimile să se întoarcă din nou, iar eu trebuie să-mi mușc buzele pentru a preveni căderea lor. Dau din cap și Haddie ridică privirea și deasupra patului meu și întâlnește ochii lui Colton. Se țin reciproc privirea pentru câțiva

momente, emoție înotând în ambii ochi. „Mulțumesc”, îi spune ea încet și închid ochii pentru o clipă, pe măsură ce mă lovește enormitatea tuturor.

„Fără lacrimi, bine?” Mâna ei o strânge pe a mea și îmi dau din cap înainte de mine deschide-mi ochii.

„Da”. Răsuflu o respirație și mă uit spre ochii lui Colton. Există ceva acolo pe care nu-l pot prinde, dar amândoi am trecut prin atât de multe în ultimele zile este probabil o suprasolicitare emoțională.

Stăm ceva timp. În fiecare moment care trece, Colton devine mai mult retrasă și pot să-i spun că Haddie o observă și ea, dar ea continuă să vorbească de parcă nu

ne aflăm într-o cameră de spital și nu plâng pentru pierderea unui copil. Și este în regulă că este, pentru că, ca de obicei, știe exact de ce am nevoie.

Ea mi-a spus că a vorbit cu părinții mei și că sunt în drum spre San Diego când telefonul ei primește un mesaj. Se uită la ea și apoi se uită la Colton. „Becks este jos în parcare și te dorește să vină arată-i unde să meargă”.

El îi aruncă o privire ciudată, dar dă din cap, sărutându-mă pe frunte și zâmbind încet la mine. „Mă întorc imediat, bine?”

Îi zâmbesc înapoi și mă uit cum iese pe ușă înainte de a privi Haddie.

„Vrei să-mi spui ce naiba se întâmplă aici?” Râd, așteptând nimic mai puțin decât sinceritatea ei. - Adică rahat. Ea suflă o respirație. "Am spus să faci sex imprudent cu el, să curățe pânzele de păianjen și să-ți faci rahat. Nu puteai fi dacă mai ai încercat Jerry Springer. A fi bătut, a lupta cu o armă bătând un bărbat și purtând greșit un copil pe care nici nu știai că ești purtând."

Lacrimile vin acum - lacrimi de râs - pentru că oricine altcineva ascultă această conversație ar crede că Haddie este dureroasă, dar știu că în adâncul ei se confruntă cu anxietatea ei bruscă singurul mod în care știe cum - cu sarcasm, și apoi căteava. Și pentru mine, este propria mea terapie personală, pentru că este ceea ce am

s-a agățat de ultimii doi ani în nopțile cu adevărat grele de după accidentul lui Max.

Râde și ea cu mine, dar râsul ei este urmărit de lacrimi în timp ce privește eu și continuă. „Adică cine știa că bărbatul are spermă cu puteri superioare ar putea să pătrundă, să salveze și să repare un uter rupt ca al naibii supererou?”

Am sufocat o tuse, surprinsă de ceea ce tocmai a spus pentru că nu i-am spus niciodată ea despre Colton și super-eroii săi, nedorind niciodată să-i trădeze încrederea. Si ea nu observă niciodată, ea continuă. „De acum înainte, de fiecare dată când văd un Superman logo, o să cred că reprezintă Colton și super sperma lui. Spargere prin ouă și luând nume."

Râd cu ea, tot timpul zâmbind în tăcere încet la cuvintele ei și uitându-mă spre ușă, dorind ca el - să aibă nevoie de el - să se întoarcă în cel mai rău cale.

„Ce mai face?” întrebă ea după ce râsul ei plin de lacrimi încet încet.

Ridic din umeri. „Nu se adresează cu adevărat copilului.” Mă lupt chiar să spun cuvântul și strâng-mi ochii ca să încerc să împing lacrimile înapoi. Ea stoarce mâna mea. „Nu va spune asta, dar se învinovățește pe sine. Știu că el crede asta dacă el nu mă lăsase singur în casă, atunci tatăl lui Zander nu ar fi fost acolo. Nu m-ar fi lovit. Nu aș avea ... "Și este o prostie cu adevărat că nu pot spune cuvintele - avort spontan sau pierdeți copilul - pentru că după tot acest timp, ați face-o cred că buzele mele ar fi obișnuite să le spun. Dar de fiecare dată când cred asta ... spune-o, eu simți că este prima dată.

Ea dă din cap și se uită la mine înainte să se uite în jos la mâinile noastre unite. Aștept să vorbească, unul dintre Haddie-ismii ei să cadă din gură și să facă râd, dar când ridică privirea, lacrimile îi curg în ochi. „Ai speriat rahat din mine, Ry. Când m-a sunat... dacă ai fi putut auzi ce el a sunat ca ... nu mi-a lăsat nici o îndoială în ce simte el despre tine."

Și, bineînțeles, ochii mei se rup pentru că este, așa că stă în picioare și se mută să stea pe patul de lângă mine, trăgându-mă în brațele ei și ținându-mă strâns - la fel poziție în care am petrecut ore în șir după ce i-am pierdut pe Max și pe bebelușul nostru. Cel puțin de data aceasta povara care-mi cântărește inima este puțin mai ușoară.

Chapter Thirty-Two

Simt că sunt într-o paradă în timp ce Colton îmi împinge scaunul cu roțile spre ieșirea din spital. Nu am nevoie de scaunul cu roțile, dar asistenta mea spune că este politica spitalului. Mama discută în liniște cu Haddie, iar tatăl meu ascultă cu jumătate zâmbeste pe față pentru că nici măcar el nu este imun la farmecul lui Haddie. Becks este trăgând Range Rover în față pentru Colton în timp ce Sammy stă la intrare la spital, precaut de orice presă care, din fericire, nu a reușit să prindă povestea. Inca.

Colton este liniștit când mă împinge, dar din nou a fost în cea mai bună parte din ultimele două zile. Dacă ar fi altcineva, i-aș înlătura retragerea până la întâlnire neașteptată cu părinții mei. Adică, întâlnindu-l pe celălalt semnificativ părinții este un pas imens în orice relație, să nu mai vorbim de cineva ca Colton care are o istorie inexistentă cu acest gen de lucruri. Adăugați la această întâlnire părinții iubitei după ce a dat naștere unui copil pe care nu l-a știut niciodată că există.

Dar nu Colton - nu - este ceva diferit. Și la fel de mult cât îmi iubesc părinți pentru că s-au grăbit aici, Haddie și umorul ei nonstop, Becks cu a lui un spirit neașteptat și orice altă persoană care a trecut să-mi ureze bine, toate Vreau să fiu singur cu Colton. Când suntem doar noi doi, el nu va putea ascunde-mă de mine și ignoră orice are în minte. Tăcerea este încet ne sufocând și am nevoie ca noi să putem respira. Am nevoie să putem țipa și țipă și plânge și fii supărat - scoate totul - fără ochii noștri familiile care se uită pentru a ne asigura că nu spargem.

Pentru că trebuie să spargem. Trebuie să ne rupem. Abia atunci putem prelua fiecare bucățile celui alt și se întăresc reciproc din nou.

Arunc o privire în spatele meu și îi arunc o privire rapidă lui Colton și sedantului său expresie. Nu pot să nu mă întreb dacă nu s-ar fi întâmplat tatăl lui Zander? Ce dacă tot eram însărcinată? Unde am fi atunci?

Nu te concentra pe asta, îmi spun, chiar dacă este tot ce pot să mă gândesc - la mine fiind însărcinată. Se simte ca o posibilitate atât de reală, chiar tangibilă, că este pălpând constant prin mintea mea. Colton oprește scaunul cu roțile când ieșim ușile spitalului și se plimbă prin fața mea. Ochii lui se întâlnesc cu ai mei, a catifelare la intensitatea pe care am observat-o acolo în ultimele zile. Un zâmbet se târăște peste buze. Aș putea să mă îndepărtiez vreodată de acest om pentru că vreau un copil și nu? Aș fi dispus să-l părăsesc pe cel pe care îl știu că nu pot trăi fără pentru singurul lucru pe care am crezut cândva că voi face ceva pentru a-l avea?

Nu . Răspunsul este atât de simplu. Acest om - deteriorat, frumos, care lucrează în omul de progres - este prea mult din tot ceea ce am nevoie pentru a mă îndepărta vreodată.

Colton se apleacă, apăsându-mi un sărut moale pe buze, în timp ce vinovăția îmi pălăie chiar gândind astfel de gânduri. „Te descurci bine?”

Mă ridic și îmi așez mâna încet pe marginea obrazului său și zâmbesc cu un semn subtil din capul meu. "Da tu?"

Rânjetul îi luminează fața pentru că știe că mă refer la aspectele pe care le avem amândoi l-au văzut pe tatăl meu oferindu-l în timp ce își dă seama dacă acest om este suficient de bun pentru al său fetiță. „Nimic de care să nu mă descurc”, spune el cu un ochi și cu o mișcare a capului în timp ce se ridică, cu ochii încă închiși pe ai mei, zâmbetul încă îmi încălzește inima. "Tu mă îndoiesc de abilitățile mele?"

„Nu, acesta este un lucru pe care cu siguranță nu-l fac.” Râd și mă opresc când se înclină cu capul în lateral și se uită fix la mine. "Ce?"

„E bine să te văd zâmbind”, spune el încet, în fața ochilor săi se tulbure și el își atrage atenția asupra a ceva peste umărul meu. Când se uită înapoi la ochi sunt clare și expresia lui este mai blândă. „Ești gata să arunci această articulație?”

Colton ține un cot, iar mama mea pe cealaltă, așa cum stau eu, amândoi rămânând acolo pentru a mă asigura că sunt stabil, ceea ce nu este necesar. „Sunt bine, într-adevăr”, îmi spun lor.

Mama îmi înfășoară brațele în jurul meu și mă ține un pic mai mult împotriva ei decât în mod normal. „Dacă vrei să mergem, putem rămâne în oraș o zi în plus. A te asigura ești drăguț și confortabil înainte să ne întoarcem acasă.”

„Nu pleacă acasă.” Jur, capul fiecăruia se învârtă ca să se uite Colton, inclusiv a mea. În ciuda tuturor privirilor asupra lui, ale lui sunt doar asupra mea. „Ești rămânând cu mine. Fără întrebări.”

Și cu acel decret, Colton se plimbă în jurul unui Beckett zămbitor, mulțumit Haddie și părinții mei uimiți. Închide partea din spate a Rover-ului și trece părinților mei. „Ești mai mult decât binevenit să vii să stai la mine. eu am o mulțime de camere.” Ridică sprâncenele spre ei, salutând orice argument care ar putea veni.

"Nu. E în regulă ", spune tatăl meu, întinzând mâna pentru a lua mâna pe care o are Colton extins. „Am încredere că vei avea grijă de ea.”

Și este la fel de simplu ca asta. Legătura nerostită de la tată la bărbatul lui fiica iubeste trecerea între ei doi. De la bărbat la bărbat. Protector pentru protector. Colton ține mâna tatălui meu ferm și dă din cap, acceptând încrederea pe care tocmai i-a acordat-o. Colton este acum responsabil - în vorbirea omului - pentru pe mine. Se țin reciproc de ochi și de mâini încă o clipă. Emoțiile se adăpostesc gâtul meu în timp ce îmi strecor ochii spre mama mea care urmărește schimbul, a lacrimă și în ochi.

Amândoi îi urmărim o clipă înainte ca mama să mă ajute să urc în mașină. îmi leagă centura peste poală și apoi se uită la mine, ținându-mi obrazii înăuntru ambele mâini ale ei. „Mi-ai spus odată că nu știi sigur ce e între tu și Colton ". Ea mișcă o buclă errantă de pe coada mea de cal de pe fața mea. „Omul este îndrăgostit de tine, dragă.” Zâmbeste încet și dă din cap din cap când încep automat să vorbesc și să-l minimizez. „Sunt al tău

mamă, este evident pentru mine, Ry. Bărbații nu o văd niciodată, o acceptă, o vor, până nu se împiedică și cădea cu fața mai întâi în el. Ești norocos să primești șansa de două ori în viața ta să ai un om dispus să se împiedice intenționat, să facă acel pas fără fund. Chiar și când

el încurcă asta - "Ea își ridică mâna când încep să-l apăr și doar dă ochii peste cap înainte de a continua. „Să recunoaștem, este un om, o să se încurce

asta până acum ... ai ceva răbdare pentru că te iubește la fel de mult ca și tine I. Cuvintele pe care nu le poate vorbi sunt scrise peste toată chipul acela frumos."

Doar dau din cap, buza de jos îngrijorându-mă între dinți pentru a preveni nesfârșitul șuvoi de lacrimi de la a începe din nou. "Știu." Vocea mea este atât de liniștită, fericire iar tristețea mă copleșește.

Mă întinde și îmi strâng mâinile acolo unde sunt strânse în poala mea. „Dacă un copil este menit să fie, Ry, se va întâmpla. Știu că nu te face să simți mai bine să mă auzi spunând, dar în mijlocul nopții, când ești trist, vei fi capabil să-mi aud vocea spunându-ți. Amintiți-vă, viața nu este despre modul în care supraviețuiești furtuna, ci mai degrabă cum dansezi în ploaie." Se apleacă și dă un sărut la obrazul meu. "Te iubesc."

„Și eu te iubesc, mamă", întind mâna și o înconjur cu brațele ei, cuvintele ei de înțelepciune dansând în capul meu. "Mulțumesc."

La revedere se spune rapid cu toți ceilalți, deoarece mașina este în încărcare zona. Beckett este ultimul care își ia rămas bun. Intră în mașină și îmi dă o îmbrățișare rapidă în timp ce Colton îi vorbește lui Sammy despre ceva în afara mașinii. El începe să închidă ușa mașinii și apoi se oprește o clipă și mă privește cu o scuturare a capului său. „Chestia cu linia de salvare merge în ambele sensuri, știi? Folosește-l. Folosește-l. El nu te vei rupe dacă o faci... dar s-ar putea să nu o faci."

„Mulțumesc, Becks. Ești un prieten foarte bun pentru el".

„Tăpitul e mai mult așa!" Spune Colton, alunecând pe scaunul de lângă mine. „A făcut-o fii un prieten și mai bun dacă își ia mâna de pe fata mea și mă lasă să-i iau dracu 'acasă."

„Vorbind despre prietenul nostru blând," spune Becks râzând, strângând mâna mea. „Și eu te iubesc, Wood!"

„La fel, omule!" Colton râde în timp ce apasă butonul de pe liniuță și motorul răcnește la viață.

„Ține-l la coadă", spune Becks, făcându-mi cu ochiul și clătinând din cap înainte de a închide ușa.

Leșim din parcare, amândoi căzând într-o tăcere confortabilă ca conducem. Sunt nerăbdător să ajung acasă, să dorm în propriul meu pat cu Colton căldură liniștitoare împotriva mea. Închid ochii și îmi înclin capul înapoi, mintea alergând peste fiecare eveniment haotic care s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Otez în tăcerea și Colton pornește radioul înainte de a se apropia pentru a-l ține mână.

Vocea lui Sarah Bareillis plutește prin aer și nu pot să nu fredonez încet și zâmbește la intensitatea versurilor. Știu că și Colton aude cuvintele pentru că el îmi strânge mâna și când deschid ochii să mă uit la el, sunt uimit de vederea din fața mea.

„Colton, ce ...?"

„Știu că încă ești rănit, dar am vrut să te aduc undeva așa fericit."

„Mă faci fericit", zic, închizând ochii cu el pentru a-mi întări cuvintele înainte de a privi spre întinderea de plajă de dincolo de noi.

„De data asta sunt pregătit." îmi zâmbește sfios. „Am pături, jachete și niște mănecare dacă vrei să mergi să stai puțin la soare cu mine."

Lacrimi din nou în ochi și încep să râd. "Da. Îmi pare rău ", spun înăuntru referire la lacrimile pe care le șterg. „Sunt o mizerie emoțională. Sarcina hormoni și..." Vocea mea se estompează, dându-mi seama că am atins subiectul tabu încă nu am discutat. Liniștea incomodă se instalează între noi. Colton prinde volanul strâns și suflă puternic înainte de a ieși din mașină fără alt cuvânt.

Deschide ușa din spate și colectează câteva lucruri, apoi mă ajută să ies Roverul. „Ușor", spune el în timp ce alunec ușor de pe scaun.

"Sunt bine."

Împreună mâinile și mergem pe drumuri pe plajă în tăcere. Acolo sunt oameni aici astăzi, spre deosebire de ultima dată când am fost aici acum câteva luni - prima noastră întâlnire oficială. Faptul că s-a gândit să mă aducă într-un loc în care găsesc alinare îmi face inima fericit.

„Este bine?” întreabă el în timp ce îmi dă drumul la mână și întinde o pătură pe nisip. Pune jos o pungă de hârtie maro și apoi îmi pune mâinile pe șolduri în timp ce eu începe să te așezi.

„Nu mă voi rupe”, îi spun încet, deși îmi place sentimentul mâinile pe mine - forță, confort și siguranță - toate cele trei lucruri date cu amplasarea lor simplă.

Se așează în spatele meu, îmi încadrează picioarele cu ale lui și mă trage înapoi pieptul său, lăsându-și brațele strânse în jurul meu. Își coboară gura și bărbie până la curba gâtului meu și oftează. „Știu că nu o să te rupi, Ry, darte-ai apropiat al naibii de aproape. Știu că ești puternic, independent și obișnuit fac lucrurile singur, dar te rog lasă-mă să am grijă de tine acum, Bine? Am nevoie ... Am nevoie să mă lași să fac asta.” Își încheie cuvintele cu un sărut lipit de pielea mea, dar nu-și mișcă niciodată gura, el doar îl ține acolo, ca să pot simți căldura respirației sale și furia miriștilor.

„Bine”, murmur eu, un oftat adânc pe buze și o înțepătură în abdomen amintindu-mi că trebuie să vorbim. Îmi înclin bărbia spre soare și o închid ochii, primind căldura pentru că încă simt frigul din mine.

„Spune-o doar”, îmi spune el, exasperându-și vocea. "Pot să te simt încordându-vă, prefăcându-vă că mintea nu merge cu un milion de mile pe minut orice ai vrea să mă întreb. Nu te vei relaxa așa cum ai nevoie până o spui". El chicotește, pieptul său vibrează pe spatele meu, dar eu pot simți că nu este prea încântat.

Închid ochii o clipă, nevrând să stric pacea dintre noi, ci la având în același timp nevoie să abordeze tensiunea subiacentă. „Trebuie să vorbim despre ... copilul...” „În sfârșit mă descurc și sunt mândru de mine că vocea mea nu a făcut-o se clatină așa cum a făcut-o în ultimele zile de fiecare dată când încerc să aduc acest lucru în discuție. „Ești nu vorbesc cu mine și nu știu la ce te gândești... ce simți? Și trebuie să știu ...”

"De ce?" Singurul cuvânt se desprinde, o reacție ciudată de genunchi sunt sigură de când nu-și poate vedea fața, dar își simte corpul încordat. "De ce contează?" el întreabă în sfârșit din nou cu puțin mai mult control în voce.

Pentru că asta faci atunci când ești într-o relație, vreau să-i spun dar expiră încet în schimb. „Colton, ni s-a întâmplat ceva major... mie la cel mai puțin-”

„Pentru noi”, corectează el, iar comentariul său mă aruncă o clipă. Este primul de când a recunoscut cu adevărat copilul pe care l-am pierdut. Ceva pe care l-am creat împreună care ne-a legat la nesfârșit.

"... pentru noi. Dar nu știu ce simți. Știu că lumea mea a fost zguduită și mă învârt cu tot. Eu doar... Ești aici și treci prin asta cu mine, dar în același timp simt că te închizi, nu vorbești mie." Oftam, știind că mă rătăcesc, dar nu știu cum să intru în el. Eu încercă o ultimă încercare. „îmi spui că ai nevoie să te las să ai grijă de mine. Eu înțelege asta. Poți să înțelegi că am nevoie să vorbești cu mine? Că tu nu mă poți închiide chiar acum? Ultimul lucru pe care trebuie să-l fac acum este îngrijorat despre locul în care stăm.”

Mă forțez să mă opresc din mers, pentru că aud disperarea din mine și încă nu a răspuns, așa că acum suntem înconjurați de un stângaci tăcere. Colton începe să se îndepărteze de mine și mă pregătesc imediat pentru goliciunea lui distanțându-se când am cel mai mult nevoie de el. Apoi eu Simțiți-i nasul în nasul părului și pur și simplu mă inspir. Îmi închid ochii ca frisoanele îmi dansează pielea pentru că știu că nu mă va împinge distanță, ci mai degrabă își ia modul Colton de a lua un minut pentru a-l aduna gânduri.

„Rylee ...” îmi oftează numele în așa fel, încât mă face să-mi țin respirația pentru că există atât de multe emoții în ea. Își sprijină fruntea de partea din spate a capului meu în timp ce mâinile lui îmi strâng brațele. „Nu pot vorbi despre asta. eu doar nu pot.” Și felul în care spune asta îmi spune că se referă la copil. "Eu pot doar să mă ocup de un singur lucru la un moment dracului și acum încă încerc să-l înfășor înconjoară faptul că aproape te-am pierdut".

Își legână fruntea înainte și înapoi de capul meu. "Nu sunt obișnuit cu sentiment, Ry. Sunt obișnuit să mă amortesc ... să alerg prima dată când rahatul devine prea real. Și tu, noi, asta ... "El oftează,... e la fel de drăguț pe cât de real poate obține, ma simt ca Am fost fraier lovit de ceea ce s-a întâmplat când tocmai mă obișnuiam cu nou dracului normal. Sunt zguduit. Nu știu ce dracu naibii este, dar Mă ocup de asta în cel mai bun mod în care știu acum. Și asta înseamnă a face față cu obținerea imaginii de a arăta ca o păpușă Raggedy Ann fără viață din mine cap."

Cuvintele sale ajung în adâncul sufletului meu și îmi redau bucățile minuscule de speranță am pierdut cu avortul spontan și temerile care mă mâncau din tăcerea lui. Așa că nu vrea - nu poate - să se ocupe de copil, cel puțin mi-a spus. Si ca oricât

vreau și trebuie să-i vorbesc despre asta, liniștește-l că el este ceea ce eu nevoie și orice altceva poate fi aflat mai târziu, eu tac și îl las să se ocupe cu ce mi s-a întâmplat.

Mă schimb între picioarele lui, așa că stau lateral în poala lui, cu picioarele odihnite deasupra uneia dintre a lui. Trebuie să-i văd fața, trebuie să-i arăt că sunt bine. Eu uită-te în ochii lui plini de confuzie și întinde o mână în sus ca să se odihnească pe a lui obraz cu un zâmbet moale pe buze. - Sunt bine, Colton. M-ai salvat." Mă aplec în și-i perie un sărut tandru pe buze de care nu pot să mă satur vreodată. „Mulțumesc că m-ai salvat".

„Cred că ar trebui să-ți mulțumesc." Clatină subtil din cap. "Tu ești cel care cine mă salvează".

Cuvintele lui îmi răpesc toate gândurile din cap, cu excepția cuvintelor pe care nu le pot spune I. Te iubesc . Te iubesc mai mult decât vei ști vreodată sau voi putea vreodată expres. Nu-și dă seama că singurul mod în care aş putea să-l salvez a fost pentru că în cele din urmă m-a lăsat să intru? Când va accepta că merită să fie salvat? Al nostru ochii sunt închiși unul pe celălalt pe măsură ce se schimbă cuvinte nerostite. Sunt surprins de lacrimile care se strângeau la colțurile ochilor și de inspirația înfiorată a respirației sale.

- Suntem bine, Ry. Am nevoie doar de o mică oprire în groapă pentru a trece prin toate porcăriile capul meu nu sunt obișnuit, bine? Nu cer spațiu sau timp separat, ci doar un puțină răbdare în timp ce încerc să descopăr totul."

Îmi dau din cap, buza de jos între dinți, pentru că nu pot vorbi... fizic nu poate vorbi - pentru că doar m-a lăsat fără cuvinte. El îmi primește cea mai mare frică și vrea să o calmeze înainte ca mintea mea să poată supra-gândi și să analizează totul, așa cum fac de obicei.

Stăm puțin, tăcerea așezându-se în jurul nostru într-un confort ușor. "Tu flămând?" Întreabă el după o vreme. Doar ridic din umeri, bucurându-mă de capul meu împins sub al lui bărbie și brațele lui înfășurate în jurul meu. „Prima dată când am venit aici, ai aruncat eu pentru o buclă."

"De ce?" Vocea mea este somnoroasă și mulțumită. Nu mai este nicăieri altundeva chiar acum.

Îi simt umerii ridicându-se din umeri împotriva mea. "Nu știu. Te așteptam să te enervezi că te-am adus pe o plajă și te-am hrănit cu salam și brânză și vin din cupe Dixie." Chicotește. „Puțin știam că vei merge la rock nenorocita mea de lume."

Căldura inundă prin mine. Imaginile îmi pălăie prin minte de a sta aici acum câteva luni cu acest bărbat dureros și frumos, întrebându-se ce naiba văzut în mine. Și îl înțeleg acum. A văzut bucățile din mine care puteau face un întreg. A acceptat marginile zimțate care trebuiau vindecate, pentru că și el avea aceleași lucru. Și aici ne așezăm din nou, în părți și bucăți, trebuind să fim la loc. Dar de data aceasta ne avem reciproc pe care să ne sprijinim, să căutăm ajutor.

„Doamne, ai fost drăgălaș, dar nu am putut să te împotrivesc, Ace".

„O, iubito, am încă toată aroganța și cu siguranță o mulțime de cocoș."

Îmi dau ochii peste cap și chicotesc. "Dumnezeul meu!" Nu mă pot opri din râs când apasă pe a sărut până la capul meu. „Omul are aroganță în pică".

„Nu", spune el. „Doar în ași".

„Șchiop!" Spun, bucurându-mă de bălbăiala ușoară dintre noi și aplecându-ne înapoi să-i privească chipul. "Serios? Asta e tot ce-mi poți da? Nu poți veni cu ceva mai bun de atât? "

- Oh, Ry. Îmi zâmbeste, cu o privire salată în ochi, în timp ce se apleacă și îmi apasă un sărut rapid pe buze. „Nu vă faceți griji cu privire la venirea sau ridicarea ei parte pentru că ți-ar fi greu să găsești un bărbat care să poată face mai bine decât pot".

Înainte de a putea răspunde, buzele lui sunt pe ale mele, cu mâinile înfășurate spatelui meu și inimile noastre împletindu-se într-un mod pe care nu l-am crezut niciodată posibil.

Ne-a plăcut. Am pierdut.

Și acum ne găsim din nou piciorul. Noi din nou. Și nu se simte niciodată atât de bine să mă pierd în cineva, ca să mă pot regăsi.

„Ești sigur că ești bine?"

Îi simt greutatea pe pat în timp ce se așează lângă mine, colonia lui mascând momentan mirosul antiseptic pe care echipa de curățenie l-a lăsat în urmă. „Mmm-hmm. Sunt doar obosit", îi spun în timp ce mă rostogolesc de partea mea, ca să mă pot uita la el. „Mulțumesc pentru această după-amiază ", spun, gândindu-mă la timpul petrecut pe plajă. Al nostru conversație, mâncarea noastră din delicatese

amintește de prima noastră întâlnire și de liniște între noi care nu mai este atât de singură sau de durere. "Te simți bine?" Eu pune-i aceeași întrebare înapoi.

Îl îndrăgostește pe Baxter pe cap și se apleacă să-mi apuce un sărut tandru pe buze, și nu este pierdut pentru mine că el nu răspunde niciodată la întrebare. „Mă duc să fac unii lucrează puțin ", spune el în timp ce se ridică din pat. „Sigur vei fi Bine?"

- Sunt bine, Colton. Mă duc doar să mă culc." Îi strâng mâna în timp ce el se întoarce pentru a ieși din dormitor. „Hei, știi unde este telefonul meu, așa că eu o poate anunța pe Haddie că sunt bine?"

Se îndreaptă spre șifonier și mi-l aduce, apăsându-mi un alt sărut frunte și apoi nasul meu înainte de a ieși din cameră. Îl privesc plecând știind că vederea lui nu va îmbătrâni niciodată. De atunci nu o voi lua niciodată de la sine a fost nevoie de atâta muncă pentru a ajunge la acest punct.

Îmi pornesc telefonul, surprins că mai are baterie de când este aici de când noaptea s-a întâmplat totul. Se aprinde și scutur din cap la texte nesfârșite de urări de bine. Am citit câteva despre ceremonia de inovare am venit să comemorăm începutul noului proiect. Și apoi a mea ultimul text mă aruncă complet.

Scoate vântul din mine și îmi fură inima.

Este de la Colton și nu cred că cuvintele de la el au fost vreodată atât de sincere sau adâncurile disperării sale atât de crude.

Sunt pierdut aici. Ești undeva în acest nenorocit de spital și trebuie să vorbesc pentru tine. Fucking te atinge. Ceva pentru tine, pentru că mi-e frică ca dracu ... așa că am să-ți spun așa cum știu că mă vei auzi. Spart de Lifehouse.

Și lacrimile vin acum. Ele cad liber pe fața mea și eu nu încerc oprește-le sau ascunde-le pentru că nimeni nu este aici să le vadă acum. Și pentru că sunt lacrimi de bucurie. El mă iubește

.Ciiapter CTkirtij- CTiiree Colton

„O să stai aici și să-ți îneci nenorocirile de nenorocite toată noaptea ca o cățea micuță sau ce?"

Vocea care iese din noaptea neagră, mă sperie. „Dracului Hristos, Becks!" Am latrat când mă întorc să-l văd mergând pe partea laterală a casa. „Ce dracu, omule? Ai auzit vreodată de ușa din față?"

„Da, ei bine, ai auzit vreodată că ți-ai răspuns nenorocitului tău telefon mobil? In afara de asta, ciocănirea este pentru prieteni și eu sunt nenorocită de familie, așa că renunță la ticăloșia ta."

„Am fost în spital mai mult decât suficient în ultimele două luni, a atacul de cord nu face parte din nenorocitul meu plan de joc." Iau o tragere lungă de bere, capul meu devenind în cele din urmă destul de neclar ca atunci când mă gândesc la Rylee, imaginea lui frigul ei, acoperit de sânge nenorocit și care nu răspunde nu este ceea ce îmi vine în minte primul.

„Ei bine, ce face parte din planul de joc atunci?" Întreabă el în timp ce deschide berea pe care o are scos din frigider, zâmbetul ăla nenorocit pe față spunându-mi că are un punct și dracu 'cu mine, nu mai am nevoie de alte puncte sau sfaturi sau de dracu' ceva corect acum.

„Într-adevăr, fă-te acasă", îi spun. „Fură-mi berea".

„Nu, împrumută-l", spune el în timp ce se apleacă pe scaunul de lângă mine și stăm în tăcere, încercând să măsurăm starea de spirit a celuiilalt. „Nu am avut ocazia să facem asta vorbesc mult la spital."

„Da? Ei bine, aveam în minte lucruri mai importante decât să trag de rahat Cu tine." Și dracu 'dacă nu sunt un tâmpit. Am avut nevoie și de el acolo, dar eu sunt nu prea se simte confortabil cu ce dracu merge cu asta. Mă simt un Becks *îmbracă-te venind. La dracu ?*

- Ea doarme? Întreabă el ridicându-și bărbia spre a doua poveste.

„A trecut miezul nopții, ce crezi?"

„Să nu fii așa de tâmpit. Uite, ți s-a dat o mulțime de rahaturi tratează și..."

- La naiba, Becks. Lasă-mă să beau nenorocita mea de bere în pace." Eu

aruncă-mi sticla goală spre coșul de gunoi și dracului. Trebuie să fiu mai beat decât am crezut. Fuckin 'A.

„Nu se poate, frate". El oftează în timp ce eu mormăi nenorocit sub respirația mea care îi atrage o chicotire scoasă. „Ai scăpat de asta prea multe ori, așa că sunt aici să vă ajut".

„Nu lăsa ușa să te lovească în fund la ieșire, dragă." vreau doar să fii lăsat dracu în pace. Eu, berea mea, câinele meu și nenorocita mea de pace.

„Încearcă frumos, dar ești blocat cu mine. Un fel de herpes, doar mai bine."

Ce dracu? „Omule, chiar te-ai comparat cu nenorocitul herpes?" Îmi aplec capul pe spate și mă uit la stelele de pe cer înaintea să-l înclin să mă holbez la el și să clătin din cap. „Pentru că măcar cu herpes, puia mea primește service mai întâi. Cu tine, este mai mult ca și cum ai fi îndoit fără nici un lubrifiant."

El râde de râsul lui care îmi trage un zâmbet la colțul gurii. Ticălosul încăpățânat ajunge la mine când tot ce vreau este să fiu lăsat dracu în pace.

„Ei bine, cel puțin este plăcut să știi că mă lași cumva să intru", spune el, făcând cu ochiul și uitându-mă la mine până nu pot să o iau. Am scăpat râsul pe care l-am ținut.

„Ești un dracu bolnav, știi asta?" Spun, desfăcând o altă sticlă de bere.

„Nu mi-ai dori altfel."

„Mmm-hmm", spun în timp ce cobor jumătate din sticlă lăsând liniștea nopții stabiliți-vă în jurul nostru. Oricât de mult aș vrea să fiu lăsat singur - să mă descurc cu dracu ' rahat în capul meu care îmi spune că o decizie va trebui să vină mai devreme decât

l
liai târziu - e frumos că Becks este aici, chiar dacă e o nenorocită dejdurere în fundul meu. Tamburez egetefe mari către Seetner jucând prin difuzoare în timp ce îmi da cateva cu câteva minute înainte să înceapă să joace să se micșoreze la nenorocitul de rahat otrăvitor din capul meu.

- Îți amintești de fata aia, Roxy Tomlin? Întreabă în cele din urmă, aruncându-mă după o buclă.

„Hoover?" Râd, curios de ce aduce educația reginei

din trecutul nostru. Cel care l-a supt pe Becks off doar ca să ajungă la mine. Și în mod normal, Aș fi scos rahatul ăla pe dracului de ușă cu o cascadorie ca asta, dar după ce a făcut-o laudat că a dat cel mai bun cap pe care l-a avut vreodată, am profitat de mai mult decât ofertă dispusă.

„Da, nenorocit de Hoover. Aspirația care nu s-a oprit niciodată." Râde cu mine, clătinând din cap la amintire. „Încă destul de naibii de sus pe scara clasamentului în cartea mea."

„Fără dracului de Rylee, dar da." Ridic din umeri. „A fost decentă".

"Decent?" Iatră. „Îl jur pe Dumnezeu, femeia nu a avut nenorocit de gag reflex."

„Poate că asta pentru că nu ești suficient de mare încât să ajungi în fundul gâtului ei". Eu aruncă-mi sprâncenele când termin o altă bere. Vrea să vină la mine acasă și dracu cu capul meu, sigur ca rahat o sa dracu cu al lui.

- La dracu, Wood.

Capacul lui de sticlă mă lovește în piept când mă așez pe spate și zâmbesc. „Am avut multe oferte mai bune, prietene, dar mulțumesc oricum." Capul meu se învâрте încercând să-mi dau seama unde naiba se duce cu această linie de gândire, dar dracu, dacă pot să-mi dau seama afară.

„Am dat peste ea zilele trecute." Cadența lui calmă mă face să întorc capul și uită-te la el.

„Și...?"

„Șocată de rahatul din mine este ceea ce a făcut ea."

"De ce e așa?" Mă prefac că mă interesează, dar mă pierde. Arunc o privire spre fereastra dormitorului în spatele meu, unde lumina este încă stinsă, și chiar dacă sunt mult dincolo de drumul spre beat, îmi place să știu că Ry e acolo sus. Încerc să mă concentrez din nou asupra Becks, dar de ce dracu îmi pasă de piesa ușoară pe care am avut-o amândoi înapoi naibii când cu un cap atât de înșelat încât a rivalizat cu al meu?

„Abia am recunoscut-o. Încă superb ca dracu. Completat în mod corect acum."

Da, da, ajunge la nenorocitul tău, Beckett.

„Și a avut trei copii în remorcă."

„Uite, tipule, știu că există un fel de șase grade ale lui Kevin Bacon dracu 'se întâmplă aici chiar acum, dar nu te urmez dracului așa că scuipe afară nenorocita ta de punct." Atunci mă lovește. Oh, la naiba! „Nu sunt copiii tăi ei, Becks?"

„Iisuse Hristoase, Donavan, ești al naibii de beat decât credeam." Se sufocă tuse înainte de a ridica mâna în aer și de a arăta spre sine. „Rege al geantă dublă înainte de a înjunghia, chiar aici!"

„Și cine te-a învățat asta, geantă de duș?"

„Se pare că nu tu, deoarece evident că nu ai exersat ceea ce dracu predica.”

Cuvintele sale neașteptate îmi provoacă o înțepenire în intestin pe care o urâsc dracului. La fel nenorocit de ticălos pe care îl primesc de fiecare dată când mă gândesc la Rylee care stă acolo pe naibii etaj singur, pentru cine știe cât de mult, și de fiecare dată mă gândesc la mic o bucată din mine murind în interiorul ei. Înghiț berea, împingând gândurile nenorocitul meu de cap și mă forțez să respir.

„Unde dracu te duci cu asta, Daniels, pentru că sunt beat, are fără răbdare nenorocită și cred că încerci să-mi apeși butoanele să reacționez la orice punct dracului îți iei timp de fundul tău dulce la. Așa că, dracului, ajungi la asta.”

- îți amintești că într-o seară ne-am tencuit cu toții la focul lui Jimmy?

„Beckett!” Mârâi la el pentru că toleranța mea s-a epuizat ca cinci naibii acum câteva minute.

„Chill out, închide dracu și ascultă.” Îmi dau capul peste cap ca să-l privesc pentru că nu am nici o dispoziție. „Am fost iroșiți și a început să vorbească despre ea rahatul care i se întâmplase - rahat rău - îți amintești?” Li dau o aprobare măsurată, totuși fără să urmeze nenorocita hartă de drum pe care s-a pierdut, dar amintește povestea abuzului sub toate formele. O conversație la care nu am participat. „Și ea a spus că nu și-a dorit niciodată copii, că viața este prea înșelată și că nu a vrut ca ei trece prin rahatul pe care l-a făcut. Și acum are trei copii, este căsătorită și pare cu adevărat fericit.”

„Punctul nenorocit?” Mârâiesc la el

„Nu mai fi atât de încăpățânat, Donovan, și conectează nenorocitele de puncte, veți?”

„Nu sunt o nenorocită de constelație. Punctele dvs. nu desenează o imagine, așa că ajutați-vă eu dracu !.”

„Arăți ca Mica Scufundare pentru mine.” El zâmbeste.

Ridic perna de lângă mine și o arunc spre el. „La dracu! Big Carul lui mai mult ca asta.” Trag lung berea mea. La dracu, e gol. Ei sunt dispărând mai repede decât pot să le număr. De obicei, mă prăbușeam chiar aici, dar dracu 'Ry e acolo sus. În niciun caz nu dorm fără ea lângă mine. Oft, Becks cuvinte care îmi circulă cercuri în cap, aluzionând la punctul său, dar niciodată nu aterizează cu adevărat nenorocitul de ochi de taur. „Serios, Becks, ce încerci să-mi spui aici? Scurpă-l.”

„Lucrurile se schimbă dracului, omule! Schimbări de viață. Prioritățile se schimbă. Pre-dracului- noțiunile concepute se schimbă. Trebuie să te adaptezi și să te schimbi cu ei sau cu fundul tău rămâne în urmă.” Se ridică din scaun și se îndreaptă spre balustradă și privește în întunericul de dincolo. Când se întoarce înapoi, este mort serios. „Am fost cei mai buni prieteni pentru ce? Aproape douăzeci de ani. Te iubesc, omule. Nu mă amestec niciodată cu rahatul pe care îl ai... care femeie se încălzește cearșafurile, dar dracu 'A, Wood ...”

Nu-mi place încotro se îndreaptă această conversație. Devierea este singura mea gând. „Am crezut că mi-ai spus că trebuie să trag un B în schimb”, spun, încercând să adaug un pic de umor pentru această conversație serioasă și dracu tot dacă pot urmări modul în care noi s-a dus de la Hoover Tomlin la Becks lipindu-și nenorocitul de nas acolo unde nu dracului aparține.

El râde - are bile să-i bată joc de mine - înainte de a se apropia de mine și clătinând din cap spre mine. „Nu-l înțelegi, nu-i așa? La dracu cu A sau B, tu ai tot nenorocitul de alfabet sus și ea doarme în nenorocitul tău pat chiar acum, dar singura scrisoare care poate face asta este U!” strigă la mine.

Ce dracu? O ia de partea ei? Jur pe Dumnezeu, Ry a lucrat-o nenorocit de păsărică voodoo pe el și nici măcar nu a mai avut-o până acum. Vorbi despre super puteri și rahat.

„Becks? Cum am de gând să trag asta? E aici, nu-i așa? o vreau aici, a adus-o aici, deci ce naiba mai vrei de la mine? Și cum naiba face factorul Hoover în acest rahat?”

„Iisuse naibii de Hristos!” jură în timp ce pășește în fața mea și durează mult trage-i berea. „Este aici deocamdată! Ea este aici până când începi să te gândești și tu nenorocit despre cum, acum, că ar putea fi capabilă să aibă un copil, ea doar s-ar putea să nu te mai dorească pentru că nu ți-ai dorit niciodată unul. Până când începi împingând-o dracu și încercând să o rănească, astfel încât să ia decizia pentru tu, așa că nu trebuie să te descurci dracului. Dar lucruri nenorocite schimbă-te, Colton! Uită-te la Roxy „Hoover” Tomlin. Nu a vrut niciodată copii pentru că a rahatului care i s-a întâmplat când era copil și acum copiii ei? Sunt întregii ei nenorocita de lume!”

„La dracu. Tu.” Gheața din vocea mea rivalizează cu răceala nenorocitei calote polare.

„Nu, dracu, Colton! Ai stat în nenorocita aia de spital când ea am avut cel mai mult nevoie de tine și sigur că dracu ai fost acolo ... dar perne pufoase nu rezolvă rahatul care doare în interiorul ei. Sau în tine. Am stat acolo și simplu ca. nenorocita de zi te-a urmărit cum începi să tragi dracu 'de la ea."

„Te avertizez, Becks!" Spun, în picioare, cu pumnii strânși, cu furie prin vene. Cuvintele lui s-au lovit puțin prea aproape de naibii de acasă. Un pic și el aproape de un adevăr pe care întotdeauna am spus că nu l-am dorit niciodată - nu voi tolera niciodată - dar acum totul dintr-o dată nu-mi pot ieși din minte. Idei de viață pe care nici măcar nu le-am crezut că ar putea exista pentru mine. Dar cum este posibil chiar asta? Caruselul spart în capul meu continuă să se învârtă, dar tot ce mă pot gândi este să-l închid pe Becks dracu pentru că are dreptate când mă retrag. Despre mine că nu sunt acolo pentru ea când avea cea mai mare nevoie de mine. Așa că dracu 'cu stomacul meu este nenorocit mizerie.

„Adevărul rănit, omule? Vrei să arunci cu pumnul în mine? Ia-ți adevărul nu vreau să mă înfrunt?

Strâng din dinți și îmi arunc sticla în cutie și mă uit cum se sparge într-un milioane de piese nenorocite. Și încă o dată mă întorc aici - sticlă spartă, spartă minte, și futut peste tot. Îmi împinge umărul din spate, îndemnându-mă mai departe, și iau nenorocita de momeală atât de repede încât nu este nici măcar un gând. Mă învârt în jur, brațul înclinat, pumnii închești și un nenorocit de tren de marfă se rupe prin mine.

Și Becks stă acolo, cu ochii închiși pe ai mei, cu bărbia ridicată în asta poziție îndrăznind să fac o lovitură. „Care este problema ta, hotshot? Nu atât de dur acum, nu?

Corpul meu nenorocit, vibrează cu fiecare uncie de emoție pe care o am a avut loc în ultima săptămână, dar tot ce pot face este să mă holbez la el, dorind atât de disperat pentru a expulza vina nenorocită mâncând la fiecare nenorocită de bucată din mine.

Vinovăția că toate acestea s-au întâmplat din cauza mea - să nu mă intensific să fiu bărbat, lăsând-o singură cu Zander, fără a ajunge la Casa destul de repede, nu ajungând la baie suficient de repede. Vinovăția se agată de atâtea lucruri nenorocite în mine - otrăvă și speranță - că singurul lucru pe care vreau să-l fac este să beau o altă nenorocită de bere, amortiți-mă și împingeți-o.

"Vrei să lupți? Cum îl salvezi? Ce zici de lupta pentru ce chestii nenorocite? Pentru că ea ", spune el, arătând spre fereastra dormitorului și coborându-și vocea spre un oțel nenorocit și liniștit, „merită lupta, omule. În valoare de fiecare nenorocită de frică să mănânce la tine. Fiecare bucată, Colton - A to nenorocit de Z." El pășește în mine și îmi bate un deget în piept. "Timp pentru să te ocupi de trecutul tău, pentru că Rylee? " Arată din nou spre cameră și apoi înapoi la mine. „Este nenorocita ta de viitor. Este timpul luptei sau al zborului, omule. Hai doar să sper că ești omul pe care am crezut întotdeauna că ești."

Întregul meu corp se încordează la cuvintele lui și sunt atât de nenorocit de mine încât Nu-i spun imediat că este plin de prostii. Sunt atât de nenorocită de furioasă că pentru o clipă - doar o clipire de clipă - frica mă consumă, așa că mă gândesc la asta zbor.

Gândește-te la zbor când nu a făcut altceva decât să demonstreze că este o luptătoare - o nenorocită luptător superb, sfidător, scrappy când vine vorba de ceea ce este al ei - în timp ce eu a ezitat nenorocit. Dinții mei sunt strânși atât de tare, îmi jur că molarii sunt o să mă rup, și mă întorc cu spatele la el și mă îndrept spre balustradă și cuss în întunericul care rivalizează cu negrul pe care îl simt în sufletul meu acum.

Nu o merit. Păcătos și sfânt. Atenția mea față de ea nenorocit de steag steag. Și cât știu asta - la fel de mult ca al meu pieptul naibii doare la fiecare respirație din cauza asta - ea este singurul lucru pe care îl vād. *Singura pe care o vreau. Nenorocita mea de Rylee.*

- Pisica ț-a luat limba, Colt? batjocorește din spatele meu. „Ești asta prost al dracului o să te îndepărtezi pentru că a rămas însărcinată? Din cauza ceva rahat care se întâmplă ..."

Și am terminat.

A izbucnit temperamentul.

Gazul s-a adăugat la nenorocitul meu de foc.

„Nu ai niciun indiciu nenorocit despre ce s-a întâmplat!" Țip la el, cu vocea mea rupându-mă când mă întorc cu fața spre el. „Nu e nici un indiciu!"

Vătămarea este simțire și simțirea trăiește și nu este bine să fii viu? Al tatălui meu mantra îmi trece prin minte când intru în camera mea și o văd pe Ry dormind. La dracu.

Beckett este în fața mea în cinci pași. "Ai dreptate! Nu am dracu 'cheie!" Mă apucă de umeri, astfel încât să nu mă pot îndepărta de el și la fel de tare ca încerc. Nu pot să-i ridic din umeri. „Dar, Colton, frate, te-am urmărit luptă-te ani de zile cu orice dracu ți-a făcut acea căteia a unei mame copil, dar nu mai ești tu. Nu ești acel copil. Niciodată. Și, tipule, Rylee acceptă asta. Te acceptă. Dracu 'te iubește. Aflați cum să o acceptați iar restul se va da seama." El întinde mâna și îmi manșează partea laterală a feței cu o mână înainte să se dea înapoi și să clătine din cap. „Este timpul să omulim dracu 'și realizează că și tu o iubești, înainte să fie prea târziu și pierzi singura persoană care te-a făcut din nou întreg. Aflați cum să faceți față cu trecutul tău, ca să nu-ți pierzi nenorocitul de viitor."

Și cu asta ticălosul dă din cap și se îndreaptă spre casă ca și cum ar fi el nu mi-a dat drumul doar cu mine. Se oprește în timp ce deschide ușa și se întoarce înapoi pe mine. „Când eram mai tineri nu am reușit, dar ceea ce tatăl tău îți spunea despre rănire este simțire și niște rahaturi așa?" Dau doar din cap. „Da, cred că tu trebuie să-mi amintesc asta acum."

Se întoarce înapoi și dispăre în casă, lăsându-mă singur fără nimic altceva decât o noapte goală și amintiri obsedante.

Încă îmi ia respirația. Încă mă face să vreau și să am nevoie de dracu 'durele ca himenul și avu vreodată. Și dracu, încă vreau să o corup - partea asta va fi nu pleca niciodată. Râd de mintea mea nenorocită, dar știu în adâncul corupției nu mai contează. Pentru că ea este ceea ce contează acum.

Rylee. Nenorocite de steaguri și rahaturi.

Mă îndrept spre pat știind că aș putea să stau și să o privesc ore în șir.

Întineric bucle mi-au vânturat perna, bluza acoperind acele țate nenorocite perfecte și călărind pe abdomenul ei astfel încât lumina lunii să arate cicatricile trecutului ei. The cicatrici care i-au prădat un viitor pe care îl credea imposibil, până la trei nenorocite zile în urmă.

Îmi frec mâna pe partea mea în timp ce o privesc, o alunec peste cicatricile mele celomite amintește-mi de un viitor pe care nu mi l-am imaginat niciodată că este o posibilitate - până la trei nenorocite cu câteva zile în urmă, iar degetele mele zăbovesc peste ultimul - necolorat și gol. The un lucru rămân trebuie să-mi dau seama înainte să știu sigur dacă pot face ceea ce am capul și inima sunt de acord.

Pentru că bagajul poate fi un lucru puternic. Vă poate conține. Împiedică-te de la a trece mai departe. Te omoară. Și, uneori, sentimentele nu sunt suficiente pentru a le rupe ține. Pentru a vă permite să mergeți mai departe. Dar chiar ca o nenorocită de ploaie, stând aici, urmărindu-i pieptul ridicându-se și coborând, este timpul să-mi iau 747 - bagajul și tot dracului de zbor.

Pentru că am ales lupta.

Respirația mi se prinde în gât când ajung la conștientizarea faptului că vreau acest lucru. Eu o vrea dracului. În viața mea - zi, noapte, acum, mai târziu - și gândul se clatină pe mine. Mă rupe și mă repară. Îl îmblânzește pe cel nenorocit. Fuckin'A.

Clătin din cap și râd încet. Cred că ar trebui să-i spun A nenorocitului de Z. Și eu nu mai rezist. Mă afund încet în patul de lângă ea și mă împing imagini cu ceea ce s-a întâmplat în ultima seară în care ne-am întins acolo împreună.

Mă descurc în necesitatea care mă străbate ca adrenalina pe care o doresc. Eu întinde mâna și trage-o strâns de mine. Când o fac, ea se rostogolește în brațele mele așa că fața ei este cuibărită sub bărbia mea, cu brațele apăsate între piepturile noastre și căldura respirației ei gâdilându-mi pielea în timp ce murmură: „Te iubesc, Colton".

Este atât de moale încât aproape că nu o aud. Atât de liniștită și leneșă încât îmi dau seama că este încă adormit, dar nu contează, mi se oprește respirația. Pulsul îmi curge și inima constricții. Deschid gura, dar apoi o închid pentru a înghiți, pentru că simt că sunt doar a mâncat o gură de bumbac. Fac singurul lucru pe care îl pot. Apăs un sărut la vârful capului ei.

Vreau să dau vina pe alcoolul nenorocit. Și vreau să cred că într-o bună zi ar putea fi posibil să spun acele cuvinte fără să simt că deschid răni vechi doar pentru a le infecta din nou.

Vreau să am speranța că normalul ar putea fi doar o posibilitate pentru mine. Că asta femeia ghemuit lângă mine este cu adevărat leacul meu.

Așa că mă mulțumesc cu singurele cuvinte care vor veni, cu cele pe care știu că le știu contează.

- Te concurez, Ry. Apăs un sărut pe umărul ei. - Noapte, iubito.

Chapter Thirty-Four

„Ceremonia începe la patru. Vei fi acolo, nu? ”

"Da, mamă! Vom fi acolo." Shane mă strigă în timp ce se îndreaptă spre front ușă cu un zâmbet uriaș pe față, cu un pic de zdobire în pas și cheile mașinii zvârcolind în mână.

„Mă tem că vom crea un monstru". Râd când mă uit la Colton, care a făcut-o un umăr s-a sprijinit de perete și mă privește cu o intensitate liniștită. Eu observă cercurile întunecate încă sub ochii lui care au fost acolo în ultimii câțiva săptămâni și mă întristează că are din nou coșmaruri și nu vorbește cu mine despre ele. Din nou, el nu-mi vorbește deloc despre nimic, altceva decât munca sau băieții sau ceremonia de tăiere a panglicii mai târziu astăzi pentru a da startul

proiect. Și este ciudat. Nu este ca și cum ar fi ceva oprit între noi, de fapt este opus. Este mai atent și mai fizic ca niciodată, dar se simte așa este modul lui de a compensa faptul că încă nu am vorbit despre avortul spontan.

El a cerut spațiu și i l-am dat, fără să vorbesc despre pierdere sau cum simt, cum fac față. Am mers chiar atât de departe încât să nu-i povestesc despre al meu programare ulterioară ieri.

Am înțeles că amândoi avem de-a face cu asta în felul nostru. Calea lui este să se zidească el însuși, dă-i seama singur, când al meu va ține puțin mai strâns, are nevoie de el un pic mai mult. Distanța momentană dintre noi o pot rezolva - știu că este temporar - dar, în același timp, mă ucide să știu că doare. A fi răbindu-mă când am nevoie de el și nu mai pot cere de la el. Având nevoie conexiunea care a fost întotdeauna o constantă între noi.

Pentru a-i oferi spațiul pe care l-a cerut, când tot ce vreau să fac este să repar.

Noaptea târziu, când mă trezesc din vise pline de accidente auto și podele plin de sânge, îl privesc dormind și mintea mea rătăcea spre cei adânci, întunecați gânduri de care mă pot ascunde în plină zi. Mă întreb dacă nu se adresează sau să se ocupe de avortul spontan pentru că este îngrijorat că poate un copil este ceea ce eu vrea acum. Că poate suntem condamnați pentru că el nu o va face niciodată.

Dar dacă nu pot vorbi cu el, dacă schimbă subiectul oricând încerc să-l aduc sus, nu-i pot spune altfel.

Și da, în timp ce gândurile despre un copil mi-au trecut prin minte, nu pot să-mi spânzură pălărie pe idee. Nu mă pot lăsa să cred că mi se va acorda acel post-accident șansă miraculoasă de mai multe ori în viața mea. Sper că așa te poate ruina dacă e tot ce ții.

Dar dacă mă aștept la speranța că va vorbi cu mine - întoarce-te la eu - mai degrabă decât să mă strecor încet și prin degete? Acea speranță nu va ruina și eu? Becks mi-a spus să stau strâns, că Colton își dă seama la fel de mult după cum își dă seama din anii lor de prietenie, dar să nu-l lase să se îndepărteze prea mult. Cum naiba ar trebui să știu exact cât de departe este prea departe?

Am nevoie ca el să aibă nevoie de mine atât cât am nevoie de el în timp ce trec prin emoții de a pierde o bucată din ceva care ne era unic ... și faptul că nu, mă omoară. Da, brațele lui sunt înfășurate în jurul meu noaptea în timp ce noi somn, dar mintea lui este în altă parte. Pierdut poate în textele sale nesfârșite și tăcut conversații până târziu. Cel care mă deranjează, în ciuda faptului că știu adânc, nu măînșală.

Dar ascunde ceva, se ocupă de ceva și este fără mine când Am nevoie ca el să mă ajute să fac față acestui lucru.

Încerc să-mi spun că lipsa conexiunii noastre fizice mă face să mă fac citiți totul prea mult. Peste analizând totul. În timp ce eu zac în a lui brațele în fiecare seară, strânse strâns de pieptul său exact acolo unde doresc să fiu, am încă să facă dragoste de când s-a întors de la spital. Ne sărutăm și când încerc adâncește-l, mișcă-mi mâinile pe corpul lui și atrage-l să mă dorească așa cum doresc el, îmi va încheia încheieturile și îmi va spune să aștept până mă simt mai bine, în ciuda faptului că am spus el nu sunt rănit și că sunt perfect bine. Că vreau să-l simt în mine, conectându-mă cu mine, luându-mă din nou.

Respingerea înțepenește ceva acerb pentru că îl cunosc pe Colton - cunosc viril, fizic de care are nevoie atunci când suferă - deci de ce nu o ia, ia eu, dacă are durerea pe care o văd în ochi?

Mă scutur de gândurile mele și mă concentrez asupra ochilor smarald închiși A mea. Omul pe care îl iubesc. Omul de care mă tem ca iadul alunecă de la mine.

"Un monstru? Nu ", spune el cu o mișcare a capului și un zâmbet înclinând în sus colțul stâng al gurii, astfel încât gropița lui se adâncește. „Un adolescent în libertate? Cel mai categoric."

îi zâmbesc când închide distanța dintre noi, liber să mă atingă de la restul băieților sunt la antrenamentele de baseball și ne vor întâlni la tăierea panglicii după aceea. "Ești bine?" îl întreb, probabil pentru a unsprezecea oară în trecut săptămână.

"Da, sunt bine. Tu?"

„Mmm-hmm”. Și așa merge conversația noastră obișnuită de trei ori pe zi - cel puțin. Afirmția noastră că totul este în regulă, chiar dacă totul se simte foarte bine diferit. „Colton ...” Vocea mea se estompează pe măsură ce pierd curajul de a-l întreba mai mult.

„El simte ezitarea mea și întinde mâna spre a-mi-cupa .fața.,a lui „ degetul mare trecându-se ușor peste obrazul meu. închid ochii și absorb rezonanța de atingere pentru că este mult mai mult decât doar piele la piele. Vibrează prin Mă și pătrunde în fiecare fibră a ființei mele, pătrunzând în locuri necunoscute și întipăririndu-i pentru totdeauna cu prezența lui, ruinandu-mă pentru oricine altcineva cu tatuaje invizibile.

Când deschid ochii, ai lui sunt în față și în centrul vederii mele. „Hei, renunță îngrijorătoare. Totul va fi în regulă. Suntem bine.” înghite și coboară ochii lui înainte de a-i aduce înapoi la ai mei. „încerc doar să-mi dau seama de al meu rahat, ca să nu ne afecteze.”

„Dar...” Întrebarea mea este întreruptă când buzele lui se întâlnesc cu ale mele. Este un oftat moale de sărut pe care îl adâncește încet când își strecoară limba între buzele mele pentru a dansa o încălțire lentă cu a mea. Am nevoie de nevoie dantelată de dorință, dar de tot capul se poate gândi de ce nu va acționa în acest sens?

îmi ridic mâinile în sus, astfel încât degetele mele să se poată răsuci în părul care se curbează peste gulerul lui și spune-mi minții să tacă, spune-i să se liniștească, astfel încât să mă pot bucura de acest moment, bucură-te de el. Simt bine lacrimile, pe măsură ce gingășia din spatele atingerii sale copleșește pe mine. De parcă aș fi fragil și mă voi rupe.

Nu sunt sigur dacă el poate simți tresărirea respirației mele, în timp ce încerc să-l înfrâng emoții, dar el mai pune un sărut moale pe buzele mele și apoi pe nasul meu, asta aproape îmi sparge porțile, înainte de a mă retrage pentru a mă privi. Măinile încadrează partea feței și ochii mei o caută pe a mea. „Nu plânge”, șoptește el înainte de a se apleca și apăsându-mi un alt sărut pe frunte. „Vă rog să nu plângeți”, murmură el.

„Eu doar...” Oft, cuvintele care mi-au scăpat despre cum să exprim ceea ce simt și am nevoie și vrei de la el fără să-l împingi prea tare.

„Știu, iubito. Știu. Și eu.” Îmi apasă un sărut pe buzele mele care îl provoacă o altă lacrimă care să-mi alunece pe obraz. “Și eu.”

Mulțimea bate din palme când îmi termin discursul și cobor de pe podium, ochii mei măturând asupra publicului. Îl văd pe Shane stând lângă Jackson, bătând ca și ceilalți băieți, dar nu-l văd pe Colton.

Mă lupt să vin cu o scuză valabilă pentru motivul pentru care cel mai mare sponsor al proiectul va fi AWOL la ceremonia de tăiere a panglicii și apasă pe fotografie sesiune, care are loc în mai puțin de zece minute.

Unde naiba e? Nu ar lipsi niciodată în mod intenționat ceva pentru băieți sau proiectul, el a fost atât de important în realizarea realității. Mă uit în jos la a mea telefon în timp ce mă îndrept spre Shane să-l întreb unde este Colton și nu este nimic. Fără apel ratat, fără text, fără nimic.

Bătăile se potolesc în timp ce Teddy urcă din nou pe podium pentru a învărti presa conferința jos. „Shane!” Șoptesc tare în timp ce-l fac să-i facă semn spre mine. „Shane!”

Jax îl împinge astfel încât să stea în picioare și să se îndrepte spre mine. întorc spatele și începe să te îndepărtezi de mulțime, presupunând că mă urmărește. întoarcem un colț, așa că suntem departe de presă și mă forțez să respir.

„Unde este Colton?” întreb fără să încerc să par că sunt neliniștit.

„Ei bine”, spune el, amestecându-și picioarele înainte de a privi înapoi în fața ochilor mei. „Când eram pe drum, a primit un telefon de la cineva numit Kelly și el m-au făcut să trag spre marginea drumului, ca să poată ieși și vorbește-i în privat.”

Inima îmi sare și se adăpostește în gât, în ciuda faptului că mi-am spus că există să fie o explicație perfect logică pentru aceasta. Spunându-mă și convingător Eu însă sunt două lucruri foarte diferite.

„Te simți bine?” mă întreabă el, ochii albaștri privindu-mi fața și întâlnindu-se ochii mei.

Mă pedepsesc mental și trebuie să-mi amintesc că Shane nu mai este un în vârstă de doisprezece ani, ci mai degrabă un adolescent aflat la un pas de bărbăție, care observă lucruri. „Da, sunt bine, bine, doar surprins că nu este aici. Asta e tot.”

„Ei bine, s-a întors în mașină și i-a spus doamnei că o va suna înapoi într-un cuplu de minute pentru că trebuia să ne aducă aici la timp. Am parcat chiar înaintea de

au început discursuri și mi-a spus să intru și va fi chiar acolo. A ieșit și m-a privit stând lângă Jax și l-am văzut vorbind la telefon în timp ce făcea semn la revedere de la mine. De ce? E ceva în neregulă, Ry? ”

„Nu. Deloc. Tocmai am ratat apelul lui, „il mint pe Shane și, cel mai probabil, eu, a înmuia lovitura. „Am vrut să văd dacă ți-a spus când se va întoarce pentru că așa face-o urâsc pentru el să rateze ceremonia de tăiere a panglicii.”

„Da, bine, sunt sigur că a apărut ceva destul de important pentru ca el să nu fie Aici. Știe cât de mult înseamnă pentru tine și altele”, spune el, răsucindu-și buzele, încercând să mă mângâie în acel mod incomod prepubescent care îmi face inima umfla-te de mândrie.

„Trebuie să fi fost foarte important”. îi zâmbesc. „Voi vă referiți la pentru el.”

Îmi pun brațul în jurul umărului lui și încep să merg înapoi spre mulțimea, sperând că îi va fi dor de ceea ce nu spun, că poate nu mă refer la lume pentru el mai mult.

O revenim în timp pentru ceremonia de tăiere a panglicii și nu o pot opri ochii căutând frenetic mulțimea după el. Mîntea mea repetă a lui Shane cuvinte iar și iar. Trebuie să fie ceva foarte important. Ceva uriaș, dar întrebarea este ce?

Și, desigur, se îndoiește să se strecoare și să ronțeste hotărârea mea. Am făcut ceva veni cu Tawny? Cu familia lui? Dar dacă ar fi avut, m-ar fi sunat, mi-a trimis un mesaj, ceva, nu?

Până la sfârșitul ceremoniei și mi-am luat rămas bun de la băieți, al meu nervii sunt sfâșiați. Am trecut de la îngrijorat, la supărat, la neliniștit, la furios și în timp ce accelerez Pacific Coast Highway către Broadbeach Road - mesageria sa vocală răspunzând de fiecare dată când dau apel - sunt bolnav de stomac de îngrijorare.

Când ajung la porți și mă trag într-o alee goală, sunt un nebun mizerie. Deblochez și deschid ușa din față, numele lui strigând pe buze. Dar înainte de a trece chiar de bucătărie, știu că nu este acasă. Nu este doar excitat frenetic Baxter care îmi spune, dar și liniștea stranie din casă.

Deschid ușa glisantă din sticlă pentru a-l lăsa pe Baxter să iasă în timp ce mă lovește un gând nou. Ce dacă i s-a întâmplat ceva la cap? Dacă este accidentat undeva și are nevoie ajutor și nimeni nu știe?

Alerg înapoi la teigheaua din bucătărie și-l formez pe Haddie.

"Hei!"

- A sunat Colton la casă?

„Nu, ce e în neregulă?” îngrijorarea inundă vocea lui Haddie, dar nu am timp să o fac intra în detalii.

-

O să explic mai târziu. Mulțumiri.” Închid legătura cu ea în timp ce ea încă vorbește, povestind îmi cer scuze mai târziu, în timp ce telefonul sună deja pentru următoarea persoană.

„Rylee!"

„Becks, unde este Colton?"

„Fără indicii, de ce?"

Aud o femeie chicotește în fundal și nici nu dau o secundă m-am gândit să întrerup orice ar fi, îl întrerup. „Nu a apărut la ceremonia. Shane a spus că a primit un telefon și acesta este ultimul lucru pe care l-a văzut cineva despre el”.

Îl aud pe Becks spunând femeii să tacă. - Nu a arătat? Reținere își dantelează vocea în timp ce aud amestecând la celălalt capăt al liniei.

"Nu. Cine este Kelly?"

"Care?" întreabă el înainte ca linia să tacă o clipă. "Habar n-am, Ry."

Tăcerea lui mă face să-i pun la îndoială onestitatea și gândurile împrăștiate din mine mintea ajunge la gura mea. „Nu dau dracu 'cu codul de om și toate astea, Beckett, deci dacă știi - nu-mi pasă dacă mă va răni - trebuie să-mi spui pentru că sunt îngrijorat de dracu de bolnav și... și... "Mă plimb frenetic și eu forțeză-mă să mă opresc pentru că încep să devin isteric și chiar nu am motiv pentru a fi, cu excepția intuiției care îmi spune că ceva nu este în regulă.

"Calmeaza-te. Ia o pauză. Bine?" închid ochii și mă prind.

„Am vorbit ultima dată cu el că îl scoate pe Shane la volan și apoi se îndrepta spre ceremonie. Tu stii-"

„De ce nu răspunde atunci la telefon?"

„Ry, are o mulțime de rahat prin care trece, poate doar...” Se estompează afară, nu sunt sigur ce să-mi spui. Îl aud suflând puternic în timp ce mă îndrept pentru a închide ușa pe care tocmai a intrat Baxter. Telefonul casei de pe teighea începe să sune și ID-ul apelantului spune Quinlan. Ceva se întâmplă și vedere numele ei îmi spune că am dreptate să fiu îngrijorată.

„Sună Q. Trebuie să plec, îi spun, schimbând telefonul când îl aud spunându-mi să-l chem înapoi.

„Este bine?” Cuvintele mele apar într-o gură de aer în timp ce răspund la apelul ei, anxietate care face ca acidul să se rotească în stomacul meu.

„Asta sunam să te întreb.” Preocuparea din vocea ei rivalizează cu a mea.

„Ce? De unde ai știut că ceva nu este în regulă?” Sunt derutat. Am crezut că ea știa ce se întâmplă.

„Am fost la curs toată ziua și am avut telefonul oprit. Tocmai l-am repornit și el lasa un mesaj.” Mi-e teamă să o întreb ce spunea acel mesaj. A sunat deranjat. A zăbătut spunând că trebuie să vorbească cu cineva din cauza capului său a fost tot dracu'. Că știe. Dar nu a spus ce înseamnă asta.”

Plumbul îmi cade prin suflet în timp ce încerc să conectez piese de puzzle care nu aparțin împreună.

- S-a întâmplat ceva, Ry? Este din cauza avortului spontan? Am doar... Nu l-am mai auzit niciodată sunând așa ”.

Gândurile pălăie și se estompează în mintea mea, în timp ce încerc să-mi dau seama ce ar putea avea i s-a întâmplat lui Colton. Și sunt deja în mișcare și alerg la etaj ca al meu creierul începe să prindă posibilitățile unde ar putea fi. „I, cred că știu unde este el. Te sun când știu sigur.”

Arunc telefonul pe pat în timp ce mă grăbesc în baie dezbrăcându-mi afacerea costum, lăsând o urmă de haine în timp ce merg. În câteva minute m-am transformat în al meu îmi îmbrac haine și îmi încordez pantofii cât de repede pot. Mă apuc de telefon și cobor pe scări, ieșesc pe ușile care duc la punte și cobor până la plaja de dedesubt.

Am izbucnit într-un sprint complet spre locul în care Colton m-a luat prima dată noapte fatidică aici, locul său fericit, unde se duce să gândească. Cu cât mă gândesc mai mult cu atât sunt mai încrezător că aici este el. Probabil stă pe al său stâncă privind soarele scufundându-se în mare și venind la înțelegere cu tot asta s-a întâmplat.

Dar de ce nu l-a luat pe Baxter? Unde este mașina lui? Îndepărtez îndoielile, convingându-mă că doar acolo contemplă lucruri, dar incertitudine începe să crească cu fiecare pas puternic.

Dar știu că, în jurul cotului, nu-l voi găsi aici. Și ca și eu vino la poienită, am deja telefonul apelat și sunând.

- L-ai găsit? Îmi dau seama că Becks este speriat și mă simt rău că fac el se simte așa, dar sunt îngrijorat.

„Nu. Am crezut că da, dar...” „Trebuie să mă opresc ca să-mi trag sufletul pentru că a mea plămâni îmi ard din sprintul de pe plajă.

„Ry, ce se întâmplă?”

„L-a sunat pe Quin și a spus că știe, iar capul lui este înfundat.” Gâfâi afară.

„Așa că am fugit la locul lui pe plajă, dar el nu este aici. Îl cunoști mai bine decât cineva ... unde se duce când trebuie să-și lase capul în afară de aici?”

„Tu.”

„Ce?”

„Se duce la tine”. Onestitatea din vocea sa rezonază prin linia telefonică.

Picioarele mele nu se mai mișcă la cuvintele lui. Lovesc adânc și îmi fac inima să se răsucescă cu dragoste și îngrijorare. Lacrimile mi se ivesc în ochi când îmi dau seama cât de disperată îmi este dor el în acest moment - el pe care l-am întors abia acum câteva săptămâni pentru a fi luat din nou, prin cruntă întoarcere a soartei lui Dumnezeu cu avortul spontan. Îmi înghit nodul gât și îmi ia un minut să-mi găsesc vocea. „Înaintea mea, Becks ...”

„Melodia.”

„Acolo trebuie să fie.” Încep să alerg înapoi spre casă. „Sunt m-am îndreptat acolo acum.”

„Vrei să ...”

„Trebuie să fac asta, Becks. Trebuie să fiu eu.” Nu am rostit niciodată cuvinte mai adevărate pentru că în adânc știu că are nevoie de mine. Nu știu de ce, știu doar că da.

„Vă voi trimite un mesaj cum să intrați în unitate, bine?”

„Mulțumiri.”

lapter Oliirtu- cFive

Se pare că m-a luat pentru totdeauna să ajung pe autostradă din cauza traficului pe autostradă. Trec de la ieșirea din Fontana, cu inima așezată în gât și Speranța mea în aer în timp ce mă întreb în ce voi păși când îl voi găsi.

Panica izbucnește când trag prin porțile complexului pentru că este pitch negru, cu excepția câtorva lumini de parcare aleatorii. Conduc în jurul marginii

înspre tunelul din interiorul terenului și răsuflu ușurat atunci când vezi Range Rover-ul lui Colton.

Deci este aici, dar acum ce am de gând să fac?

Mă ridic lângă el, întinericul de pe autostrada goală părând de rău augur. Eu pune-mi mașina în parc și țipă când aud o bătaie în partea pasagerului fereastră. Inima îmi bate, dar când văd fața lui Sammy în fereastră, eu spune-mi să respir și să cobor din mașină.

Îngrijorarea din ochii lui mă face și mai îngrijorat. „Te rog, spune-mi că este bine, Sammy.” Îl văd luptându-se să-mi vorbească și să-l trădeze pe al său șeful și prietenul său.

„Are nevoie de tine”. Atât spune el - singurul lucru de care are nevoie.

„Unde este el?” Întreb, deși îl urmez deja printr-un întunecat intrarea sub tribunele masive. Ajungem la un decalaj între gradinele și îmi dau seama că sunt în mijlocul tribunelor, privind spre o pista de curse extrem de goală. Întâlnesc ochii lui Sammy prin întuneric și el semnale peste umărul meu stâng. Mă întorc instantaneu.

Și îl văd.

Există o singură lumină aprinsă într-o secțiune a tribunelor și chiar în marginile sale Văd o umbră singuratică care stă în întuneric. Picioarele mele se mișcă fără să mă gândesc și începe să urci scările, unul câte unul, către el. Nu-i pot vedea fața în întuneric, dar știu că ochii lui sunt asupra mea, îi simt greutatea privirii. Ajung la rândul de înălțimea în care stă și încep să mă îndrept spre el, neliniștit și calm același timp.

Încerc să mă gândesc la ce să spun, dar gândurile mele sunt atât de amestecate de îngrijorare nu se poate concentra. Dar odată ce-l pot vedea fața umbră, totul dispare, dar durere de inimă, iubire necondiționată.

Postura lui spune totul. Stă aplecat, cu coatele pe genunchi, pe umeri lăsat, și fața pătată de lacrimi. Și ochii lui - cei întotdeauna atât de intensi dar dansul cu răutate sau veselie - sunt plini de disperare absolută. Se blochează pe a mea, cerșind, rugând, cerându-mi atât de mult, dar nu sunt sigur cum să fac asta răspunde.

Când ajung în sfârșit la el, durerea lui se prăbușește în mine ca un val de maree. Înainte să poată spune un singur lucru, strangulează un suspin în același timp când întinde mâna și mă trage în el. Își îngropă fața în curba gâtului meu și se agată ca și cum ar fi salvarea lui, singurul lucru care îl împiedică să alunece sub și înc. Îmi înfășor brațele în jurul lui și mă lipesc de el încercând să-i dau ce el are nevoie.

Pentru că nu este nimic mai neliniștitor decât a privi o persoană puternică și încrezătoare omul vine complet anulat.

Mintea îmi curge în timp ce suspinele sale înăbușite umple tăcerea și tremurul său ricoșează trupul prin al meu. Ce s-a întâmplat pentru a-mi reduce trufașul arrogant acest om tulburat? El continuă să se țină în timp ce îl împing și mă ascund subtil și mai departe - orice pot pentru a liniști furtuna care, în mod evident, se dezlănțuie înăuntrul î.

“Sunt aici. Sunt aici.” Este singurul lucru pe care îl pot spune în timp ce eliberează toate emoția tumultuoasă. Și așa îl țin în întuneric, într-un loc unde a făcut visele sale se împlinesc, sperând că doar poate că se va împăca - să se oprească și cu fața la cap - demonii pe care îi folosește de obicei această pistă pentru a depăși.

Timpul trece. Sunetele traficului de pe autostradă dincolo de parcare goală mult se diminuează și luna se mișcă încet pe cer. Și totuși Colton încă mai ține în continuare, mai atrage tot ce are nevoie de la mine, în timp ce mă bucur de faptul că el încă are nevoie de mine când am crezut că nu mai are. Mintea mea se mișcă înainte și

Înapoi din amintirile unei bănci de duș și a lui care se agăța de mine atunci ca acum. D

e^tă^lnmi t^fiTOlfo^M-^ M^SPfuiffefe-â'JS^/^/ii feMe lui încet încet și tensiunea din corpul său scade.

Nu știu ce să spun, ce să cred, așa că spun doar primul lucru îmi vine în minte. "Te simți bine? Vrei să vorbim despre asta?"

Își slăbește strânsoarea și își apasă palmele mâinilor în spatele meu, trăgând mă mai strâns împotriva lui, dacă este chiar posibil, în timp ce inspiram o respirație tremurătoare. Mă sperie, nu într-un mod rău, ci în sensul că trebuia să facă ceva uriaș s-a întâmplat să atragă din el acest tip de reacție.

Se apleacă înapoi și își strânge ochii înainte să am ocazia să mă uit înăuntru ei, frecându-și mâinile peste față înainte de a sufla puternic. El își atârnă capul înapoi și îl scutură și urâsc faptul că nu-l pot vedea față corectă acum.

„Am făcut...” El suflă o altă respirație și eu întind mâna și pun mâna pe ea genunchiul lui. El doar dă din cap din cap, de parcă ar vorbi cu el însuși și apoi cu corpul se încordează din nou înainte de a vorbi. „Am făcut ceea ce ai spus că ar trebui să fac.”

Ce? Încerc să-mi dau seama ce anume i-am spus să facă.

„Am făcut ceea ce ai spus și acum ... acum capul meu este atât de tras de el. Sunt o nenorocită de nenorocită ”.

Durerea crudă care îi rupe vocea mă face să stau lângă el și să aștept el să-mi ridice privirea în ochii mei. "Ce-ai făcut?"

El întinde mâna și mă apucă de mână, legându-ne degetele și strângându-le strâns. „Mi-am găsit mama.”

Respirația mă prinde în gât, pentru că atunci când am făcut acel comentariu, niciodată în un milion de ani, aș fi crezut că o va face de fapt. Și acum nu știu ce să spun, pentru că eu sunt catalizatorul pentru toată această durere.

„Colton ...” Este tot ce pot spune, tot ce pot oferi în afară de ridicarea mâinilor și apăsând un sărut în spatele lui.

„Kelly m-a sunat în timp ce eram ... O dracu! Mi-a fost dor de ceremonie. Te-am stat sus.” Și îmi dau seama prin încrederea absolută din vocea lui că el într-adevăr, cu adevărat uitat.

„Nu, nu, nu”, îl zguduiesc, încercând să-i spun că nu contează. Doar acela să-și înfrunte temerile este ceea ce contează. "E în regula." Ne strâng din nou mâinile.

„Îmi pare foarte rău, Ry ... Eu doar... nici măcar nu pot să mă gândesc nenorocit chiar acum.” Își rupe ochii de ai mei și îi împiedică de rușine în timp ce își folosește cealaltă mână să-i șteargă lacrimile de pe obraji. „Știi...” clătină din cap în timp ce privește ieșind pe pista întunecată din fața noastră „... este cam amuzant că acesta este locul în care eu vino să uiți totul și în seara asta e primul loc în care m-am gândit să merg în ordine să se împace cu toate acestea.”

Îi urmez ochii și mă uit la pistă, luând în considerare enormitatea tuturor - pista și acțiunile sale. Stăm în tăcere când importanța din spatele cuvintelor sale a lovit

pe mine. Încearcă să înfrunte lucrurile, să meargă mai departe, să înceapă să se vindece. Și nu am fost niciodată mai mândru de el.

„L-am întrebat pe tatăl meu acum câteva luni dacă știa ce s-a întâmplat a ei.

M-a luat în legătură cu un PI - Kelly îl cheamă - pe care îl angajase când eu a fost mai tânăr, care a ținut-o pe ea timp de zece ani pentru a se asigura că nu vine înapoi pentru mine." Vocea lui este uniformă, plată, un astfel de contrast cu disperarea sughitului de acum câteva momente, și totuși simt extremitatea emoției vibrează doar sub suprafață. „M-a sunat azi. A găsit-o.” Se uită la mine, iar privirea deznădăjduită din ochii lui - un băiețel pierdut care încearcă să-și găsească drumul - anulează eu, rup stăpânirea emoției pe care încerc să o tin, pentru a putea fi puternică l.

Fii stânca în timp ce se sfărâmă.

Prima mea lacrimă cade în timp ce întind mâna și îmi așez mâna pe obrazul lui, simplu atingere care transmite atât de mult despre ceea ce gândesc, cum mă simt, ce știu el are nevoie de la mine. Mă aplec, cu maxilarul strângându-se sub palma mea, cu ochii topiți a mea și pune un sărut moale de pene pe buzele lui. "Sunt atât de mândru de tine." Șoptesc

cuvintele către el. Nu-l întreb despre ce a găsit sau cine este. Mă concentrez asupra

el, pe moment, pentru că știu că capul său încearcă disperat să împace trecut în timp ce încerca să descopere viitorul. Așa că mă concentrez pe aici, acum și sper să înțeleagă că voi fi aici pentru fiecare pas al drumului dacă îmi permite pe mine.

Stăm așa, tăcerea întărește liniștea atingerii mele și a înțelegerii în spatele sărutului meu. Și pentru o dată, tăcerea este reconfortantă, acceptantă a sufletului său chinat.

Lucrează o rândunică în gât și clipește rapid din ochi, de parcă și el ar fi încercând să înțeleagă totul și totuși are încă atât de multe piese din puzzle decât mine, așa că stau și aștept cu răbdare să continue. El ne rupe contactul vizual și se apleacă înapoi, cu ochii atrași înapoi pe pistă.

„Mama mea este moartă”, spune el cuvintele fără nicio emoție, chiar dacă plutesc în noapte, îi simt sufocându-l. Mă holbez la el, iau în profilul său luminat de lună pe cerul nopții și aleg să nu spun nimic, să las el să conducă această conversație.

Neliniștit, se ridică din scaun și se îndreaptă până la capătul culoarului și apoi se oprește, silueta lui ascunse de lumina unică dincolo de el. „Nu s-a schimbat niciodată. Cred că nu ar fi trebuit să mă aștept să găsesc ceva diferit”, spune el în liniște, dar tot pot auzi fiecare inflexiune în tonul său, fiecare ruptură din voce. Se întoarce cu fața spre mine și se îndreaptă câțiva metri spre mine și se oprește.

„Sunt... Sunt... capul meu este o mizerie atât de nenorocită acum, doar că...” El freacă mâinile deasupra feței și prin păr înainte de a emite un auto-depreciațat râs care îmi trimite flori pe coloana vertebrală. „Nici măcar nu am amintiri pozitive de ea. Nici unul. Opt ani din nenorocita mea de viață și nu-mi amintesc nimic asta mă face să zâmbesc”.

Știu că se luptă și îmi doresc cu disperare să trec distanța între noi și atingei-l, țineti-l, consolati-l, dar știu că trebuie să obțin asta afară. Trebuie să se scape de otrăv auto-proclamată, mâncându-i sufletul.

„Mama mea era o curvă drogată. A trăit de sabie și a murit de sabie ...” Răul din vocea lui, durerea, este atât de puternică și crudă încât nu mă pot abține lacrimi atât de bine în ochii mei sau flori în respirație în timp ce inspir. „Da”, spune el, râsul acela căzându-i din nou din gură. „Un drogat. Nu era discriminată deși. Ar lua orice pentru a obține acea grabă, pentru că asta era important. Dracu' mai important decât băiețelul ei care stă speriat ca dracu' în colț.” Ridică umărul și își degajă gâtul, de parcă ar încerca să se înăbușe emoție. „Deci pur și simplu nu înțeleg ...” Vocea lui se estompează și încerc să urmez ceea ce este spunând dar nu pot.

- Nu înțelegi ce, Colton?

„Nu înțeleg de ce îmi pasă că e moartă!” țipă el, vocea lui răsunând prin stadionul gol. „De ce mă dă peste cap? De ce sunt supărat aceasta? De ce mă face să simt altceva decât ușurarea?” Vocea îi crapă din nou, cuvintele sale ricoșând din beton.

Stomacul meu se înnoadă din cauza faptului că îl doare pentru că nu pot face ceva nenorocit de lucru. Nu pot repara, remedia sau rezolva, așa că mă liniștesc. „Ea a fost mama ta, Colton. Este normal să fii supărat pentru că în adâncul meu sunt sigur în ea felul în care te iubea ...”

„Ma iubea?” țipă el, surprinzându-mă cu schimbarea bruscă de la confuz durerea la furie nestăvilită. „Ma iubea?” țipă din nou, mergând spre mine și bătându-l pe piept cu cuvintele sale înainte de a merge cinci metri și de a se opri. „Do vrei să știi ce dragoste a fost pentru ea? Love îl tranzacționa pe fiul ei de șase ani pentru droguri, Rylee!”

„*Dragostea îi lăsa pe droguri să-și violeze fiul, să-și tragă băiețelul* în timp ce el trebuia să repete cu voce tare cât de mult îl iubea, îl iubea, ca ea să poată ia-o pe următoarea dracului! Tratează-l mai rău decât un câine nenorocit, astfel încât să poată înscrie suficiente medicamente pentru a-i asigura următorul nivel! Știa că dracu' îi dă cele mai mici nenorocite de cantități posibile pentru că abia așteaptă să se întoarcă și fă totul de la început. Dragostea stătea de cealaltă parte a dormitorului închis ușă și auzindu-l pe băiețelul ei țipând în cea mai gravă durere nenorocită ca și el despărțit fizic și emoțional și fără a face un lucru nenorocit să-l oprească pentru că este atât de naibă de egoistă”.

Se agită la cuvinte, corpul lui a fost strâns atât de tare încât mă tem că vor avea următoarele cuvinte rupeți tensiunea, ușurați-l pe băiat, dar rupeți-l pe om. Mă uit la el, al meu propria inimă zdrobind, propria mea credință s-a dizolvat imaginându-mi groaza lui mică corpul îndurat și mă forțez să opresc repulsia fizică pe care o evocă cuvintele sale pentru că mă tem că va crede că este pentru el, nu pentru monștrii care l-au abuzat.

Îl aud cum se luptă să-și recapete răsuflarea, îl văd revoltându-se fizic împotriva propriilor sale cuvinte cu o înghițitură puternică. Când începe să vorbească din nou, vocea lui este mai controlată, dar tonul extrem de liniștit îmi frig pielea.

„Iubirea îi rupea brațul băiețelului în jumătate pentru că l-a mușcat pe bărbat violând atât de tare încât acum nu va renunța la următorul ei nenorocit de rapid.

Iubirea a fost spunându-i fiului ei că o dorește, o merită, că nimeni nu-l va iubi vreodată dacă ar vrea știi. Oh și pentru a încheia afacerea, îi spunea fiului ei că supereroii îi cheamă până când sunt încălcați - ruinați - da, aceștia nu vin niciodată Salveaza-l. Nu!” Strigă în noapte, lacrimi curgând pe amândouă fețele, iar umerii lui tremură de ușurarea de a nu fi împovărat greutatea pe care a purtat-o de peste douăzeci și cinci de ani.

„Deci dacă asta e dragoste?” Râde din nou negru, „.... atunci da, primii mei opt nenorociți ani din viața mea, am fost iubit așa cum nu ai crede.” El se îndreaptă spre mine și chiar prin întuneric simt furia, disperarea, durerea care-i trece prin corp. Se uită în jos pentru o bătaie și Privesc lacrimile care îi cad de pe față întunecând betonul alb de dedesubt. El clatină încă o dată din cap și, când ridică privirea, resemnarea din ochii lui rușine care o mărginește, mă devastează. „Așadar, când întreb de ce sunt confuz despre cum Pot simți altceva decât ura să știu că e moartă? De aceea, Rylee ”, a spus el spune atât de liniștit că mă străduiesc să-l aud.

Nu știu ce să spun. Nu știu ce să fac, pentru că fiecare parte din mine tocmai s-a spulberat și s-a prăbușit în jurul meu. Am auzit totul în slujba mea, dar să-l aud de la un om crescut rupt, pierdut, abandonat, împovărat de greutate de rușine de-a lungul unei vieți întregi, un bărbat căruia i-aș da inima și sufletul dacă aș fi știa că va îndepărta durerea și amintirile, mă lasă complet pierdut.

Și în fracțiunea de secundă mă iau să mă gândesc la toate acestea, îl lovește pe Colton ceea ce este doar am spus. Adrenalina din spovedania sa se diminuează. Umerii lui încep să se agită și picioarele îi cedează în timp ce se prăbușește pe banca din spatele lui. În bătăile inimii de timp îmi trebuie să ajung la el, el plânge în mâini. Inima plângeri suflătoare care curăță sufletul, care îi străbate întregul corp, spunând: „0, măi Dumnezeu!” cade de pe buze iar și iar.

Îmi înfășor brațele în jurul lui simțindu-mă complet neajutorat, dar fără să vreau da-i drumul, fără să vreau niciodată să-i dai drumul. - Ein regulă, Colton. Este în regulă ”, repet din nou și între cuvintele lui repetate, lacrimile mele cădeau pe umerii lui când mă țin strâns făcându-i să știe că oricât de departe ar cădea, îl voi prinde.

Îl voi prinde mereu.

Încerc să-mi rețin suspinele care îmi străpung corpul, dar nu are rost. Există nu mi-a mai rămas decât să mă simt cu el, să mă înrîstez cu el, să mă plâng cu el. Și așa stăm așa în întuneric, eu ținându-mă de el și el lăsându-l să plece într-un locuș care l-a adus întotdeauna pace.

Mă rog doar ca de data aceasta pacea să găsească o oarecare permanență în cicatricile sale suflet.

Lacrimile noastre se potolesc, dar doar își ține capul în mâini, cu ochii strânși, și atâtea emoții îl dezbracă direct până la miez. Vreau să ia conduc aici, am nevoie de el să mă anunțe cum să-l ajut, așa că stau liniștit.

„N-am mai... niciodată nu am mai spus aceste cuvinte cu voce tare înainte”, spune el, cu voce răgușit de plâns și ochii focalizați pe degetele lui agitate. „N-am spus niciodată oricine ”, șoptește el. „Cred că m-am gândit că dacă aș spune-o, atunci... nu știu ceea ce credeam că se va întâmpla ”.

„Colton”, îi spun numele în timp ce încerc să-mi dau seama ce să spun în continuare, trebuie să vad ochii lui, au nevoie să-l vadă pe ai mei. „Colton, uită-te la mine, te rog”, spun cu blândețe pe cât posibil și el doar clatină din cap înainte și înapoi ca un copil mic de care se teme intrând în necazuri.

Îi dau timp, îi permit să se ascundă în tăcerea și întunericul nopții, gândurile mele consumate de durere pentru acest om pe care îl iubesc atât de mult. Îmi închid ochii, încercând să proceseze totul, când îl aud șoptind singura linie pe care nu o aș fi niciodată așteptat în acest moment.

” Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier.”

Și mă lovește ca o tonă de cărămizi. Ce încearcă să-mi spună cu afirmație simplă, șoptită. Îmi cade inima și îmi țipă capul. ”Nu Nu NU, Nu!”

Mă las în genunchi în fața lui, întinzând mâinile spre partea lui înfruntă-l și îndreaptă-l în sus, astfel încât ochii săi să-l poată întâlni pe ai mei. Și mă înfricoșez când el tresări la atingerea mea. El este împietrit să facă acest prim pas spre vindecare. Speriat despre ceea ce cred despre el acum că îi cunosc secretele. Îngrijorat de ce fel de om pe care îl percep ca fiind, pentru că, în ochii lui, a permis să i se întâmple asta. Îi este rușine că îl voi judeca pe baza cicatricilor care încă îi stăpânesc mintea, corpul și suflet.

Și nu putea fi mai departe de adevăr.

Stau și aștept cu răbdare, degetele mele tremurând pe obraji pentru o vreme până când ochii verzi sclipeșc în sus și mă privesc cu o durere în care nu-mi pot imagina reflectată lor.

„Sunt atât de multe lucruri pe care vreau și trebuie să ți le spun acum ... așa că multe lucruri”, spun, permițându-mi vocea să tremure, lacrimile să cadă și gâscă umflături pentru a-mi acoperi întregul corp, „aș vrea să-i spun băiețelului că tu ai fost și pentru bărbatul incredibil care ești.” El forțează o înghițitură în timp ce mușchii său intră ticurile maxilarului său, încercând să-și întoarcă lacrimile care-i pătrundeau în ochi. Văd frica amestecată cu neîncredere în ele.

Și văd și speranță. Este chiar sub suprafață și așteaptă șansa să vă simțiți în siguranță, să vă simțiți protejați, să vă simțiți iubiți pentru ca acesta să prindă viață, dar este acolo.

Sunt înspăimântat de vulnerabilitatea pe care mi-o încredințează, pentru că nu pot imaginați-vă cât de greu este să vă deschideți atunci când tot ce ați știut vreodată este durerea. Eu freacă-mi degetul mare peste obraz și buza de jos în timp ce se uită fix la mine și găsesc cuvinte trebuie să transmit adevărul pe care trebuie să-l audă.

„Colton Donovan, nu este vina ta. Dacă auzi un lucru, îți spun, te rog, lasă-l să fie acesta. Ai purtat asta cu tine atât de mult timp și am nevoie să mă auzi spunându-ți că nimic din ceea ce ai făcut în copilărie sau ca bărbat, nu merita Ce ți s-a întâmplat.” Ochii lui sunt mari și își întoarcă corpul, se deschide poziția sa de protecție și sper să fie o reflecție a felului în care se simte cu mine. Când ascultă, înțelege, aude. Pentru că sunt atât de multe lucruri Am vrut să-i spun atât de mult despre lucrurile pe care le-am presupus și acum știu. Acum le pot exprima.

„Nu ai de ce să-ți fie rușine, atunci, acum sau vreodată. Sunt înspăimântat de tine putere.” El începe să se certe cu mine și eu doar i-am dus un deget pe buze pentru a se liniști el înainte să repet ceea ce spuneam. „Sunt înspăimântat de puterea ta de a păstra acest lucru îmbuteliată în tot acest timp și nu autodistrugerea. Nu ești deteriorat sau futut sus sau fără speranță, dar destul de rezistent, curajos și onorabil.” Mi se rupe vocea cu ultimul cuvânt și îi simt bărbia tremurând sub mână pentru că a mea cuvintele sunt atât de greu de auzit după ce gândesc contrariul atât de mult timp, dar el stă cu ochii pe ai mei. Și numai asta semnalează că se deschide noțiunea de vindecare.

„Ai venit dintr-un loc de durere de neînțeles și totuși tu ... ești asta o lumină incredibilă care a ajutat să mă vindece, a ajutat să-mi vindec băieții.” Mă scutur capul meu încercând să găsesc cuvintele pentru a transmite ce simt. Așa că înțelege că există atâta lumină în el când tot ce a văzut atât de mult timp este întuneric.

„Ry”, oftează el și îl văd luptându-se să accepte adevărul în mine cuvinte.

- Nu, Colton. E adevărat, iubito. Nu-mi pot imagina cât de greu a fost să-l întreb pe tatăl tău pentru ajutorul de a-ți găsi mama. Nu-mi pot imagina cum te-ai simțit primind acel apel azi. Nu pot să înțeleg cât de greu ți-a fost să mărturisești doar secretul care are a cântărit atât de mult pe sufletul tău atât de mult timp ... dar te rog să știi asta, a ta secretul este în siguranță cu mine.”

Adulmecă înapoi un suspin, cu ochii clipind rapid, cu o expresie dureroasă, iar eu apleacă-te înainte și apasă un sărut moale pe buzele lui - un strop de fizicitate pentru a-l liniști amândoi. Îi apuc un sărut pe nas și apoi îmi sprijin fruntea de a lui, încercând să iau o clipă pentru a absorbi toate acestea.

„Vă mulțumesc că ați avut suficientă încredere pentru a împărtăși cu mine”, îi șoptesc eu cuvinte care îi treceau peste buze. Și nu răspunde, dar nu am nevoie de el. Stăm așa, din frunte în frunte, acceptându-ne și mângâindu-ne reciproc și limitele care au fost trecute.

Nu mă aștept să mai împărtășească, așa că, atunci când începe să vorbească, sunt tresărit. „Crescând nu știam cum să fac față tuturor, cum să fac față”. Absolutul rușinea din glasul lui mă spală, mintea mișcându-se din singurătatea pe care trebuie au îndurat în adolescență. Îmi frec degetul mare înainte și înapoi peste obraz, astfel încât știe că sunt aici, știe că ascult. Oftă încet, respirația lui mă încălzește buzele când își termină mărturisirea.

„Am încercat repede să demonstrez că nu eram blestemat de Iad, chiar dacă el a făcut-o

acele lucruri pentru mine. Am fugit prin gama de fete din liceu pentru a demonstra eu însămi altfel. M-a făcut să mă simt bine - să fiu dorit și dorit de femei - pentru că a îndepărtat frica asta ... dar apoi a devenit și modul meu de a face față ... mecanismul meu. Plăcerea de a îngropa durerea.”

O șoptesc în același timp cu el. Linia pe care mi-a spus-o în hotelul din Florida cameră care mi-a rămas, a mâncat la mine, pentru că voiam să înțeleg de ce se simțea în acest fel. Și îl înțeleg acum. Am dormit în jur. Dracu 'le și aruncă

le. Toți aceștia o modalitate de a-și demonstra în sinea lui că nu a fost cicatriceat de trecutul său. A mod de a plasa o bandă de ajutor temporară peste rănilor deschise care nu s-au vindecat niciodată.

Îmi strâng ochii, mintea și inima mă doare pentru acest om, când al lui
^ ^ U-iffi ^ Hffl ^ fe ^ fStjl, dar îmi amintesc că obișnuia să vină la mine
din spate. De aceea ... "vocea lui este atât de blândă încât se oprește, răspunzând la o întrebare l a întrebare noaptea galei caritabile.

„Bine”, îi spun, așa că știe că îl aud, știe că înțeleg de ce a fost jefuit de capacitatea de a accepta o atingere atât de inocentă.

„Super-eroii”, continuă el, sinceritatea lui ascultându-mi respirația. „Chiar în copilărie, a trebuit să mă țin de ceva pentru a încerca să scap de durere, de rușine, de frică, așa că l-aș chema să încerce să facă față. Să aibă un fel de speranță de păstrat pe la.”

Gust sare pe buze. Presupun că este din propriile mele lacrimi, dar nu pot fi sigur pentru că nu-mi dau seama unde se termină și încep. Și nu ne mișcăm, rămânând frunte în frunte și mă întreb dacă îi este mai ușor să stea așa - ochi închise, inimile bătând, sufletele ajungând - pentru a scoate totul. Deci nu trebuie să vadă disperarea, durerea și compasiunea din ochii mei. Dar, chiar dacă ochii lui sunt închis încă mai simt că lanțurile care l-au legat sufletul de atâta timp încep scăpa. îi simt zidurile începând să se sfărâme. Simt că speranța își ia zborul a acestui loc în întuneric. Doar el și cu mine într-un loc în care acum îl poate urmări pe al său visează fără ca trecutul lui să se închidă asupra lui

Îmi înclin capul în jos și îi dau un sărut pe buze. îi simt tremurând dedesubt a mea, omul meu sigur pe sine dezbrăcat și deschis. În cele din urmă își ușurează capul înapoi, frunțile noastre nu se mai ating, dar acum pot să-i privesc ochii și eu pot vedea o claritate care nu a mai fost acolo până acum. Și un loc mic în mine oftează că el ar putea fi capabil să găsească o liniște acum, ar putea fi capabil să se îndrădămonii să se odihnească.

Îi zâmbesc solemn, în timp ce el respiră zdrențuitor și ajunge la mâini afară și mă îndeamnă să mă ridic din genunchi și să ajung pe poala lui, unde își înfășoară brațele în jurul meu. Stau acolo leagănat, mângăiat și iubit de un om capabil să facă asta mult. Sper că în sfârșit va putea să o vadă și să o accepte. Un om care jură nu știe să iubească și totuși exact asta îmi dă acum
- Iubire - în mijlocul faptului că se află în cea mai întunecată disperare. Apăs un sărut la partea inferioară a maxilarului, miriștea lui gădilă buzele mele sensibile.

Praful unui trecut rupt se așează în jurul nostru, pe măsură ce speranța răsare din rămășițele sale.

„De ce să-mi spui acum?”

Respiră repede și își strânge brațele în jurul meu, apăsând un sărut până în vârful capului și chicotesc încet. „Pentru că tu ești nenorocitul alfabet.”

Ce? Capul îmi clătină înainte și înapoi și mă aplec în spate, astfel încât să mă pot uita la el. Și când îi întâlnesc ochii, când zâmbetul care se întinde pe fața lui luminează

verde în întunericul din jurul nostru, inima mea se prăbușește spre noi adâncimi de dragoste pentru asta om.” Alfabetul ?”

Sunt sigur că aspectul de pe fața mea are zâmbetul lui lărgit, gropi care face cu ochiul, iar capul îi tremura. „Da, A la nenorocita de Z.” O scânteie a personalității sale că a pierdut strălucire trecătoare și îmi încălzește inima să aud acea atingere de aroganță amuzată în glas. Râde din nou și spune „Fucking Becks” înainte de a se apleca înainte și de a-și lipi buzele de ale mele fără să-mi răspundă întrebare.

Se trage înapoi și mă privește, cu ochii intensi. „De ce acum, Ry? Din cauza ta. Pentru că te-am împins, te-am tras și te-am rănit prea mult...” și în ciuda tuturor că ai luptat pentru mine - să mă păstrezi, să mă ajuți, să mă vindeci, să mă concurezi - și pentru o dată în viață, vreau ca cineva să facă asta pentru mine. Și vreau să fiu liberă să faci asta pentru altcineva. Eu ... ”Oftă încercând să găsească cuvintele care să se potrivească cu emoție inotând în ochii lui. Ochii încă băntuie pe margini, dar cu atât mai puțin acum ca niciodată, și numai asta îmi ușurează durerea din suflet. ”Vreau șansa de a demonstra că sunt capabil de asta. Că toate astea ...”, spune el cu un ȳrelevant fluturând mâna, „nu m-a jefuit de asta. Că pot fi cine ai nevoie și dăruiești tu ce vrei”, îi pledează vocea.

Aud tristețea din mărturisirile sale care încă îi nuanțează vocea, dar pot și eu auziți speranța și posibilitatea țesute și acolo. Și este un sunet atât de binevenit că îmi pun buzele în pungă și le liesc de ale lui.

Încă mai simt emoția tremurând prin el când își alunecă limba între buzele mele despărțite și dispuse să adâncească sărutul. Îl mai simt încercând să înțeleagă acest nou teren, încearcă să-și găsească piciorul, dar știu asta o va găsi.

Pentru că este un luptător.

întotdeauna a fost.

Va fi tot timpul.

Chapter UliirUj-Six

Mă uit la el, urmărind cum lumina farurilor se joacă peste unghiuri a feței sale în timp ce cânt încet la Lifehouse's Everything la radio. E târziu, dar timpul nu avea nicio importanță, deoarece stăteam împreună în tribunele vechi răni pentru odihnă și aducerea de noi încheputuri la masă. Sammy mă conduce mașina către casă, dar pe măsură ce Colton și cu mine ieșim de pe autostrada din Range Rover, realizează că nu plecăm acasă încă.

Acasă.

Ce noțiune bună. Că mă duc acasă cu Colton, pentru că acum, după diseară, cuvântul înseamnă mult mai mult decât o simplă cărămidă clădire. Înseamnă confort și vindecare și Colton. Asul meu. Oft, pieptul meu strângând cu dragoste.

Mă uit din nou la el și el trebuie să simtă greutatea privirii mele pentru că el mă uită cu ochii încă ușor roșii din cauza plânsului. Se blochează pe ale mele momentan în timp ce zâmbește încet și apoi clătină subtil din cap, de parcă ar fi nemișcat încercând să proceseze evenimentele din ultimele ore înainte de a privi înapoi la drum. Dar eu stau cu ochii pe el pentru că știu în adâncul locului unde vor ajunge aterizați întotdeauna indiferent unde mai privesc.

Sunt atât de profund în gânduri încât nici nu recunosc locația noastră când Colton trage într-o parcare și pune mașina în parc. „Trebuie să fac ceva. Vino cu mine?”

Îl privesc confuz cu privire la ceea ce facem la unsprezece noaptea niște parcuri aleatorii la periferia Hollywoodului. Evident, este important pentru că după diseară tot ce pot să mă gândesc este că este probabil epuizat și drept vrea să plece acasă. "Desigur."

Ieșim din mașină și mă uit în jur, un pic dezgustător lăsând o mașină atât de drăguță în asta pustiu, teren slab luminat, dar Colton este complet neobosit. Mă trage aproape de partea lui și mă conduce spre o ușă de lemn foarte formidabilă care seamănă cu ea a ieșit direct din timpurile medievale. Colton îl deschide și sunt imediat confruntat cu lumini strălucitoare, muzică redată ușor și un lucru ciudat de unic sunet zumzet.

Îmi biciuiesc capul către Colton, care mă urmărește cu o curiozitate nedumerită. El doar chicotește și clătină din cap la reacția mea și la lărgirea mea ochi.

Niciodată nu am pășit niciodată în vreunul dintre aceste locuri. În adâncul unei părți din mine stie de ce suntem aici, dar nu are sens.

Colton își leagă degetele de ale mele în timp ce mergem pe un hol îngust spre o cameră în care sunt lumini puternice. Colton trece pragul din fața mea și se oprește momentan până când încetează zumzetul.

„Ei bine, nenorocit de nenorocit! Nenorocitul băiat minune face o vizită, "a strigă vocea zgomotoasă, iar Colton râde înainte de a fi tras mai departe în cameră. „Ei bine, la naiba, ești o privesc pentru ochii răi, Wood!"

Mă uit la brațe, îmbrăcate într-o varietate de culori și imagini, înfășurate Colton și adu-l pentru o îmbrățișare rapidă. Văd o pereche de ochi alune care văd eu peste umărul lui Colton.

„Oh dracului! Îmi pare atât de rău pentru toate nenorocitele nenorocite ", a spus vocea apartenență la ochi spune în timp ce îl împinge pe Colton înapoi și se îndreaptă spre mine. „Omule, dacă aduci aici o nenorocită de doamnă, trebuie să te asiguri că-mi dai avertisment pentru a putea fi respectabil și rahat!"

Colton râde când bărbatul își șterge mâna de pe blugi înainte de a ajunge la el să-l scuture pe al meu. Ochii mei rătăcesc peste setul greu, tatuat de om părul tăiat îndeaproape și o barbă lungă și neregulată, dar ceea ce mi se pare cel mai îndrăgit roșeața îi pătează obraji. De fapt, este destul de adorabil, dar mă îndoiesc că ar fi amuzat dacă aș spune asta chiar acum.

„Îmi pare rău! Hristoase, tocmai am făcut-o din nou ", el clătină din cap cu un râsete de răs și nu pot să nu zâmbesc.

„Fără griji", îi spun, ridicând bărbia spre Colton. „Gura lui e dreaptă la fel de rău. Sunt Rylee."

„Bine, bine, voi încerca să mențin nenorocitul la minimum", spune el și apoi înroșește din nou. „Adică - nu cu tine, desigur, bine, dacă nu vrei pentru că atunci-"

**„Nici măcar nu te gândi la asta,
Sledge", avertizează Colton râzând în**

timp ce Sledge, eu presupune, clatină din cap și doar râde din nou râsul său unic dinainte introducându-ne în salonul de tatuaje

„Depi, tipule, într-adevăr?; Il întreabă Sledge pq, Colton. .

„Da . Se uita la mine și zâmbeste. într-adevăr. Și sunt complet pierdut.

„Indiferent ce-ți aruncă omul cu puia", spune el, clătînând din cap în timp ce trece la un tejghea și începe să scotocească printre niște hârtii. „Vorbind despre smuls sculele și rahatul... "Se uită la mine și fața lui se ridică în scuze înainte de a continua să caute ceva. „Ce mai face sora asta de fundul tău Mi-ar plăcea să le smulg al meu, printre altele."

Mă aștept ca Colton să se sperie, dar el doar aruncă capul în spate și suflă afară un râs. Reacția lui mă face să-mi dau seama că aceste două merg mult înapoi.

„Te-ar mânca în viață și știi, omule ... ești o păsărică așa".

„La dracu!" Sledge râde când Colton începe să-și tragă cămașa peste cap.

Și chiar și cu atât de multe atracții noi de luat aici, nu pot să-mi smulg ochii de la ai lui abdomen cizelat. Prind cele patru simboluri - reprezentări ale trecutului său - și mă întreb ce va face acum.

"Da ... destul de tare", îl șicanează Colton în timp ce mă duce la un scaun și îmi apasă un sărut cast pe buzele mele. Mă privește o clipă în ochi, ca și când ar vrea spune încredere în mine, înainte să se așeze singur pe un scaun. „Omul cu cerneală care *il ascultă pe Barbara Streisand și își ține cele cinci păsări în camera din spate*. " *Ce în naiba vorbește?* „Nu știai, dacă te vei prefăce că ești Badass trebuie să asculți death metal și să ai un pitbull care mănâncă bărbați în loc de

destule pisici pentru a rivaliza cu o bătrână. Colton râde, fără griji și eu iubesc că oricine este această contradicție a unui om scoate în evidență acest lucru în Colton.

„Sunt o floare delicată!" Sledge aruncă înainte de a striga: „A-ha!"

„înflorește-mi fundul!" Spune Colton clătînând din cap și răzând în timp ce Sledge se apropie de el cu o bucată de hârtie în mână. - Asta? întreabă Colton, iar eu îndreaptă-mi postura pentru a încerca să văd ce este pe ea. Se uită fix la el o clipă, buzele urmărind, capul fluturând subtil după cum o consideră el. "Sunteți sigur? Chiar va funcționa? " Aruncă ochii în sus spre Sledge, expresia lui întărind întrebarea. „De parcă ar trebui să întreb. Oops, acolo mă duc din nou cu nenorocitul." El ridică sprâncenele în timp ce se uită la mine într-o scuză tăcută. „Omule, dacă sunt te voi pata, o voi cerceta pentru a mă asigura."

„Îți place cercetarea Google sau cercetarea fundului unei sticle?" întreabă Colton.

„Ieși din nenorocitul meu de scaun!" Sledge îl tachină, aruncându-și brațul spre direcția ușii înainte de a mă privi. „Chiar ai suportat rahatul ăsta zilnic?"

Îmi dau din cap și râd în timp ce Colton se apleacă în față și se uită fix la mine și pentru o în al doilea rând, văd că tristețea pălpăie acolo, dar dispare la fel de repede pe cât a apărut. „Ryles?"

„Da?" Trag până la marginea scaunului meu, încă curios ce are hârtia pe el.

„E timpul să-i odihnim pe demoni", spune el, cu ochii închiși asupra mea, „și mergi mai departe."

Mă forțez să mă uit departe de ochii lui și în jos la schița curbată, liniile de interconectare. Știu că simbolul este un nod celtic și este similar, dar diferit pentru ceilalți, dar nu știu de ce este semnificativ.

Îmi ridic ochii de pe ziar, cu ochii mei implorându-i lui Colton explicații, „începuturi noi", spune el, cu ochii spunându-mi că este gata, „... renaștere".

Supt o respirație, cu ochii arși de lacrimi, semnificația simbolului este atât de intens încât nu pot găsi cuvintele pe care să le spun, așa că dau din cap.

„Bine, înțeleg că sunteți cu toții dracului de dragoste și de rahat, dar sunt mâncărime să cauzez ai o durere nenorocită, Wood, așa că dă-ți fundul înapoi", spune el, apăsând

Colton a umerii înapoi și mi-a făcut cu ochiul zâmbind. „Pentru că nu ești Voi avea șansa să renască, nenorocitele, dacă stai și o privești așa mult timp că vei muri dracului între timp."

Răd, dragostea mea pentru acest bărbat pe care tocmai l-am cunoscut este deja profundă. Colton se conformează dar nu fără o revenire. „Omule, ești gelos!"

„La dracu, da, sunt. Sunt sigur că ea poate ... "se oprește el, cu ochii întorcându-se spre mine și apoi până la locul unde este ocupat să-și aranjeze proviziile „... biciulți-vă rău castron cu macaroane și brânză." Scoate din nou râsul acela.

„La naiba drept", spune Colton, bătându-l pe umeri. "Dragut si cremos."

Îmi sufoc respirația în același timp cu Sledge, ambele fețe ne pătând roșu de jenă. Îi arunc lui Colton o privire neîncrezătoare și clătin din cap în timp ce răutatea îi licărește în ochi. Și vederea ei - tulburător în întregime efect - mă face să zămbesc și mai luminos.

„Doar pentru asta ar trebui să-ți dau o nenorocită de panseluță în loc ..." El îl scutură capul în timp ce acul dă viață și Colton zguduie la sunet. Sledge o aruncă pe a lui întoarce-te și râde un bubuit adânc. „Pansy ass motherfucker! Hopa, există o inimă. Hopa, există un vagin. Oops, există o margaretă!" Sledge o tachină prefăcându-se că așează acul pe corpul lui Colton.

Mor de râs, așa că am nevoie disperată de acest umor după greutatea nopții noastre.

„Hopa, există o cizmă în fundul tău, este mai mult așa." Colton începe să râdă dar oprește minutul Sling unghiază acul lângă partea lui. Nu am văzut niciodată pe nimeni fă-ți un tatuaj înainte și sunt destul de curios. Stau și mă îndrept spre un scaun gol lângă Colton ca să mă pot uita.

Nici măcar nu mă uit la început - nu pot așa cum văd corpul lui Colton încordat și respirația lui suieră când acul îl atinge pentru prima dată.

„Dumnezeu nu se schimbă nimic", spune Sledge, exasperat în vocea sa.

„Odată ce a fost întotdeauna o păsărică." Zgomotul se oprește și își ridică capul pentru a-și ridica privirea spre Colton. „Serios, omule? Dacă trebuie să-mi fac griji că tremuri ca un nenorocit chihuahua, atunci vom avea niște probleme serioase și nu sunt Voi revendica această slujbă ca a mea."

Colton ridică doar o mână și îi aruncă lui Sledge degetul mijlociu înainte de a-l bate ochii spre mine și apoi închizându-i în timp ce acul începe din nou. De data asta buzz-ul rămâne constant și, după ce Colton se relaxează, mă deplasez spre cealaltă parte a Sledge pentru a testa dacă pot să mă uit la el cum trage sângele lui Colton. Și când am curajul să mă uit în cele din urmă, sunt confuz.

Acul lui Sledge lucrează peste simbolul răzbunării. A tăiat roșu închis linii care mă fac să mă înghesuie la gândul la ceea ce trebuie să mă simt Cușca toracică a lui Colton. Ridic ochii pentru a găsi ochii lui Colton închiși asupra mea în timp ce încerc află ce se întâmplă.

„Sledge și-a dat seama cum să suprapună noul nod pe răzbunare."

„Răzbunarea a dispărut", șoptesc și, din anumite motive, acest concept este așa mișcându-mă către mine că stau acolo, cu buzele deschise, cu capul tremurând și cu ochii urmărindu-l pe Sledge reconfigurând un concept care l-ar distruge pe Colton în continuare și dă-i în schimb unul plin de speranță.

„E timpul să-i odihnim pe demoni."

Înghit peste nodul din gât la cuvintele lui Colton și întind mâna să mă țin mâna lui în timp ce privim transformarea lentă a uneia dintre cicatricile sale cu cerneală. Una care este acum un simbol al speranței și al vindecării.

După ceva timp și mai multe nervuri între ei doi - împreună cu mine îndrăgostindu-se mai mult de Sledge - tatuajul lui Colton a fost transformat.

„Vreau să-l văd înainte să îl pansezi", spune Colton în timp ce Sledge o prinde cu vaselină. „Du-te cu păsăricele și asigură-te că nu te-ai strecurat inimile sau curcubeiele acolo undeva de când mi-ai blocat viziunea, tu Nenorocitul." Colton se ridică de pe scaun și observ timpul necesar pentru a se stabili el însuși după efectele ulterioare ale accidentului său este mult mai scurt acum. Se îndreaptă spre camera din spate unde este oglinda.

Și nu știu ce este - poate evenimentele din noapte sau poate sper să-și croiască drum în viețile noastre - dar decizia mea a fost luată înaintea lui Colton chiar curăță ușa din spate. Trebuie să acționez acum înainte să pierd curajul, înainte ca capul meu rațional să ajungă din inima mea irațională.

Înainte să scot afară.

„Hei, Sledge", spun în timp ce mă așez pe scaun, Colton este liber, trăgând de banda elastică a pantalonilor mei de exercițiu jos deasupra osului soldului și arătați acolo. „Eu cred că este momentul perfect pentru a-mi face primul tatuaj. Vreau același lucru doar foarte mult mai mica."

Se uită la mine, ochii dansând și tresărit. „Darlin', când am spus dracului, nu credeam că vei oferi, cu atât mai puțin îți vei da jos pantalonii pentru asta Lemn în camera din spate." Îmi face cu ochiul și zămbește înainte de a se uita fix ochii mei. - Încerci să mă ucizi?

Râd. „0 să meargă ușor. Cred că are un punct moale pentru tine, Sledge."

"Da, un punct moale în capul lui mai mult." El doar își linge buzele și se uită jos la sold înainte de a-mi reveni la ochi, îngrijorare și incertitudine în ale lui. "Tu sigur? Este cam permanent", întreabă el cu o ridicare amuzată a sprâncenelor. Eu dă din cap din cap înainte să-mi pierd curajul de a continua - pentru a-i demonstra lui Colton că vreau să fiu acolo pentru el la fiecare pas din această călătorie.

Sledge râde și își freacă mâinile. „îmi place mereu să fiu primul atinge pielea virgină. îmi face nenorocitele de bile să se strângă și să-mi dea rahat... "El suflă o respirație. „La dracu ’, îmi pare rău. Din nou." Clatină din cap când începe urmărește imaginea de pe osul hipos după ce mă uit în sus la mine pentru a mă asigura că este locul în care mă aflu il vreau.

„Ești pozitiv?" întreabă el din nou și dau din cap pentru că sunt atât de nervos abia pot forța o înghițitură pe gât.

Nu sunt un tip de fată de tatuaj, îmi spun, de ce fac asta? Si apoi eu realizează că nici eu nu sunt un băiat rău. Uite ce greșit am fost cu asta presupunere.

Am zguduit când acul bâzâie, respirația mi se agită și corpul vibrează anticipare anxioasă. îmi mușc buza de jos și-mi dau cu pumnul în mâini în timp ce primele lovituri pe mine. *Rahat sfânt! Mă doare mult mai mult decât mă așteptam. Nu te distrug, nu* Wimp afară, repet mereu în cap pentru a încerca să înec acul asta îmi ustură soldul ca o cățea. Și cântarea mea nu ușurează durerea, așa că mă închid ochii mei și expir o răsuflare, dând din cap către Sledge să continue pentru că sunt bine când se oprește și se uită în sus ca să mă verifice.

Nu-l aud și nu-l văd, dar știu momentul în care Colton reîntră în cameră pentru că îl pot simți. Energia lui, conexiunea noastră, atracția sa asupra mea mă are deschizându-mi ochii și blochându-l pe al lui instantaneu.

Privirea de pe chipul său este de neprețuit - șoc, mândrie, neîncredere - pe măsură ce se apropie să vadă în jurul mâinilor lui Sledge. Știu când îl vede pentru că îl aud aspirând un gâfâit tresărit în fața ochilor lui fulgerând spre ai mei.

"Noi începuturi." Tot ce spun în timp ce privesc emoția dansând în scântele lui de verde.

„Știi că e permanent, nu?" murmură el, dând din cap la mine, încă pardosită de ceea ce fac.

„Da", zic eu, întinzând mâna pentru a-mi lăsa degetele cu ale lui, „cam ca și noi".

Ciapter OTivUj- Se

Nu pot să nu râd și să mă simt sentimental pe măsură ce Colton termină să explice întregul comentariu despre alfabet pe care îl făcuse mai devreme. Sunetul plin de inimă de la Colton mă face mulțumit, mă face să-mi amintesc de zilele întunecate din spital când toate Voiam să aud din nou acel sunet și cererea mi-a ieșit din gură înainte Mă gândesc de două ori. „Putem lua înghețată la micul dejun?"

Mâna lui Colton se oprește pe coapsa mea, în timp ce el bâlbâie un râs. "Ce?" iubesc uită-te pe fața lui chiar acum. Găsit fără griji, nepăsător și neîncărcat de secrete care nu mai sunt între noi.

îi zâmbesc doar întins pe o parte lângă mine, în timp ce reglez perna din spate eu și mă întind înapoi, oftând, ochii lui amuzați încă se uită la mine. Muzică joacă deasupra capului, în timp ce mă ridic din umeri, simțindu-mă brusc prost pentru comentariul meu. Doar că eu simți că totul se apropie complet. Lucrurile pe care le-am spus că vreau să le fac, am nevoie de făcut, promisiunile pe care le-am făcut când stătea întins în patul de spital, trebuie să le țin.

„Da, înghețată la micul dejun", îi spun, tresărind în timp ce mă mișc și chiloții trage bandajul peste noul meu tatuaj - tatuajul pe care îl va ucide mama mea peste când află de asta. Dar privirea brusc surprinsă din ochi îi trage mă gândește și mă face să mă aplec înainte să-l privesc mai aproape, curios despre ce tocmai l-a pus acolo. Se uită înapoi la mine momentan, apoi după ce a clipit din ochi de câteva ori de parcă ar încerca să descopere ceva, el doar clatină din cap și îmi zâmbeste, topindu-mi inima și confirmând că eu să nu ai absolut niciun regret.

Despre a fi cu el sau pentru tatuaj, trebuie doar să dovedesc asta.

Din urcușurile și coborâșurile prin care a trecut relația noastră, perseverat și ieși mai puternic pentru.

Nimic, pentru că ne-a adus aici până în acest punct - chiar aici, chiar acum.

Vindecarea împreună și iubirea reciprocă.

Facem primii pași către viitorul nostru.

Țși înclină capul pe mână sprijinit pe cot sub el și se ciudă buzele lui. „Ei bine, ce vrea femeia, femeia primește."

„îmi place sunetul acestui lucru", zic eu, mișcându-mi soldurile, „pentru că am un întreg multe dorințe, domnule Donovan."

"Oh, chiar așa? Și ce ar putea fi acestea?" Ridică sprâncenele, un lasciv zâmbeste trăgând la un colț al gurii în timp ce se apleacă înainte și apasă un soft

sărut până la marginea bandajului meu. Se uită la mine, poftă și multe altele dansând în adâncul ochilor în timp ce se târăște încet pe corpul meu până când buzele lui sunt la câțiva centimetri de ale mele.

Și Doamne, vreau să mă înclin și să gust acele buze și să-mi simt pielea fredonând la viață din atingerea lui, dar optez pentru încă o cerere înainte de a mă pierde în el, către el. „Pentru cină, vreau ...”

„Clătite”. Colton îmi termină propoziția. „Înghițită la micul dejun și clătite pentru cină. Îmi amintesc că te-am auzit spunând asta ”. Vocea lui este plină de reverență uimită pe măsură ce inima mea se avântă la revelația că m-a auzit când a fost inconștient în spital. Îl privesc încercând să proceseze totul cu un soft scutură din cap. „Ai vorbit mult”, murmură el, aplecându-se mai aproape de buzele mele, dar fără să se atingă și știu că zâmbește pentru că văd liniile în jur Ochiul lui.

„Deci, avem meniul planificat pentru mâine...”

Colton se apleacă înainte și îmi surprinde gura cu a lui într-un sărut moale. „Este timpul să nu mai vorbesc, Ryles ”, spune el în timp ce se apleacă înapoi pentru a mă privi în ochi, umor și dragostea nepăzită reflectată în ele.

„Colton”, zic, arcuindu-mă pe spate pentru a încerca să-mi periez sânii împotriva lui piept pentru că totul în corpul meu în acest moment este disperat pentru atingerea lui, gustul lui, legătura dintre noi. Și când el rămâne nemișcat și nu se mișcă, eu întind mâna și apucă ceafa, încercând să-l tragă în mine, dar el nu se mișcă.

El doar rămâne nemișcat, privindu-mă cu atâta intensitate. Și pentru prima dată înțeleg ce a vrut să spună când mi-a spus că sunt primul care a fost vreodată să-l văd cu adevărat - să văd în adâncul sufletului său - pentru că acum există nimic din ce pot ascunde de el. Absolut nimic. Conexiunea noastră este atât de puternică, că de nerefuzat.

A fost o seară atât de emoționantă, mai mult pentru el decât pentru mine, dar a mea corpul fredonează pentru o eliberare fizică. Vibrează de nevoie și tot ce îmi doresc este l.

„Rylee ...” Este acea pledoarie a numelui meu pe buzele sale care mă atrage pe mine timp.

„Nu mă face Rylee”, îl implor în timp ce privesc îngrijorarea înlăturând dorința lui ochi. Îmi mișc mâinile pentru a-i încadra obraji și-l țin nemișcat, astfel încât să nu aibă nicio opțiune dar să mă audă. - Sunt bine, Colton.

„Îmi este atât de teamă că îți voi face rău ...” Vocea lui se estompează și îngrijorarea asta inundații, face ca fiecare parte din mine să alunece mai departe sub valul său de dragoste.

„Nu, iubito, nu. Nu mă vei răni.” Mă aplec înainte și mă periez buzele spre ale lui și apoi aplecându-mă pe spate până când îi pot vedea din nou ochii. „Nu vrei fii cu mine, asta mă doare. Mă distruge. Am nevoie de tine, Colton, de fiecare parte a ta ... fizic și emoțional. După diseară, după ce am dezbrăcat totul asta ne-a ținut departe, trebuie să vă împărtășesc asta. Conectați-vă în toate modurile posibil pentru că este singurul mod în care îți pot arăta cu adevărat ce simt pentru tine. Arată-mi ce-mi faci.”

Îi aud expirarea tremurată cu câteva momente înainte ca căldura să-mi lovească buzele. Mâna lui se îndoaie pe bicepul meu și apoi se înmoaie ca și când ar vrea și apoi nu doresc în același moment. El doar se uită fix la mine, nehotărârea scrisă peste el față. Și apoi acel mușchi îi pulsează în maxilar, ultimul său indiciu despre rezistență, pentru că dorința care îi înnegrește ochii îmi spune că decizia sa a fost deja luată.

Când se apleacă să mă sărute, nu cred că victoria a avut vreodată un gust atât de dulce.

Buzele lui se peretează încet de ale mele, o dată, de două ori, apoi limba i se adâncește între buzele mele și linge împotriva mea. Își alunecă mâinile la spate și mă adună împotriva lui în timp ce limba noastră dansează un balet seducător. Mâinile lui găsește și drumul sub tivul cămășii mele și apoi îmi tachină pielea goală în timp ce el îmi trage cămașa în sus și peste cap.

Un oftat moale îmi scapă de buze în timp ce ne despărțim, astfel cămașa îmi poate curăța fața și apoi

MSigpifi Sfıdfıflı^~

pe spatele părului său

răspunzând, încordându-mă la atingere. Geamătul gutural pe care îl emite din spate gâtul lui mă aprinde, mă ademenește, mă face să vreau și să am nevoie de mai mult.

Dorința de bobine și nevoie de arcuri cu fiecare secundă care trece, coapsele mele încheștându-se împreună, respirația mea venind mai repede. „Colton”, murmur în timp ce buzele lui se îndreaptă în jos linia maxilarului până la punctul de plăcere

chiar sub urechea mea care mă face să mă arcuiesc înapoi și gemând cu voce tare la contact, căldură încălzită pe carnea dorită. A lui mâinile îmi zgârie cutia toracică și îmi cupează sânii, deja împovărați de dorință. Senzațiile spirală în și apoi prin fiecare parte a mea.

- La dracu, Ry, testezi controlul unui bărbat. Mi-a poftit gustul aceluia dulce păsărică a ta. Sunetul ăla îl faci când îmi îngropuia în tine. Senzația de venind în jurul meu."

El geme în timp ce îmi strecoar mâinile între pantaloni scurți și îi prind carnea încinsă. Și oricât de incendiare sunt cuvintele sale, pe cât de mult au stivat deja focurile scăpând de sub control, există o duioșie adăugată în atingerea sa, care este foarte puternică în contrast cu explicitatea lor.

„Vreau ca fiecare centimetru din voi să tremure, să se agite dracului, să mă implore să-l iau tu, Ry, pentru că naiba dacă nu voi face același lucru. Vreau să fiu suspinul tău gemete, strigătul tău de plăcere și fiecare sunet nenorocit între ele." Se apleacă înăuntru și îmi aruncă buza și îl simt tremurând și știu că este la fel de afectat ca și el Eu sunt.

" Vreau sa te simt. Unghiile tale s-au săpat în umerii mei. Coapsele tale încordați-vă în jurul meu în timp ce vă aduc mai aproape ". Respiră, dominația lui tonul franjurat cu o necesitate crudă îmi face tot corpul să vibreze de nevoie. „Eu vreau să vă văd degetele de la picioare curându-se în timp ce mă împing pe pieptul meu. Vrei să te uiți la gura se deschide și ochii tăi se închid când devine prea mult - plăcerea așa dracului de intens - pentru că, iubito, vreau să știu că te fac să te simți așa. Vreau să știi că te simți la fel de dracului de viu înăuntru pe cât mă faci tu."

Și nu mai suport, cuvintele sale sunt cele mai seducătoare preludii pentru mine corp care își dorește deja atingerea. îl trag spre mine, ezitând la distanță memorie. Corpurile și inimile noastre se prăbușesc împreună când cădem din nou pe patul de dedesubt noi, pe măsură ce mâinile și gurile explorează, gustă și ispitesc.

Îl fortiez pe spate punându-mi unghiile pe piept, pe mușchii lui încordându-se și gâtul fredonând cu un geamăt disperat. Gura mea urmărește o o urmă lăncuroasă pe linia gâtului său, peste mușchii săi ai lui abdomenul scrunchind și flexându-se cu fiecare lingere a limbii mele sau răzuirea mea degete. Mă sărut pe o parte a lui sexy ca infernul V și apoi fac o copie de rezervă

cealaltă parte, precaut cu privire la cutia toracică proaspăt tatuată pe măsură ce vârful degetelor mi se pare și înconjoară lungimea oțelată prin pantaloni scurți.

Ridic ochii și îi întâlnesc ochii, înnorțiți de dorință și împovărați de emoție, în timp ce îi dau jos pantalonii scurți. Mă sărut pe linia minusculă de păr și apoi mă mișc în jos și tachinează creasta penisului său cu căldura umedă, a buzelor mele. Puia lui mi-a apăsât buzele în timp ce el suieră: „La dracu!" Modul desenat de el spune cuvântul mă încurajează să-l duc mai departe în gura mea și să-mi apăs limba pe partea de jos în timp ce alunec în jos și îl duc mai adânc.

Mâinile lui așezate în gol pe pat se încheiează în pumni, iar soldurile îi zvâcnesc în timp ce eu alunecă-l înapoi afară până când vârful lui este în gura mea. Îmi rotesc limba în jurul ei, acordând o atenție specială nervilor de pe partea inferioară, înainte de a aluneca înapoi în jos până când îmi lovește ceafa. Într-o clipă, mâinile lui îmi împing părul plăcerea îl depășește. „Dulce Hristos", trage printre respirațiile obosite ca. Conținut să-l lucrez cu gura mea. „Atât de bine."

Vârfurile degetelor îi tachină pielea sensibilă de dedesubt, gâdilând și apăsând, pe măsură ce mă scobesc obrajii mei cu fiecare alunecare în jos și ulterior suge înapoi afară. Îmi ridic privirea ei și nu se poate abține de zâmbetul mulțumit care încearcă să se formeze în ciuda locului său în mine gură. Capul lui Colton este aruncat înapoi, buzele strânse de plăcere și mușchii sunt încordați în gâtul său. Vederea lui care se desfășoară încet ar fi mă ude și vreau dacă nu eram deja.

Mă strâng cu mâna în jurul lui și o lucrez cu mișcări circulare în timp ce o mișc capul în sus și în jos peste restul lui. El geme, transformându-se în oțel în mine gura și într-o clipă mă târăște în lungimea lui, sfârcurile mele durerea de piele la contactul cu pielea.

Gura lui este pe a mea în momentul în care buzele mele sunt la îndemână, un ciocnitor lacom de buzele, limbile și dinții în timp ce domină sărutul, luând chiar ceea ce vrea deși renunță la e'a mai mult decât de bună voie. Ne schimbă poziția într-o clipită un ochi așa că sunt pe spate, pe perne sprijinite în spatele meu. îl zgârie privesc lungimea trunchiului meu, un zâmbet răutăcios luminându-i fața în timp ce el se uită la chiloții mei și apoi la mine.

„Nu mai am practică", spune el cu o mișcare a capului și o fulgerare a singurei sale gropiță. Și apoi, în ciuda nevoii carnale care mi-au greșit, deși fiecare dintre nervii mei, Nu mă pot abține de râsul care îmi cade de pe buze pe măsură ce

materialul chioloților mei este rupt în jumătate. „Acolo”, spune el, coborând gura spre abdomenul meu și apăsând un sărut Acolo. "Mult mai bine."

Și nu este sărutul în sine, ci neașteptatul buzelor lui care se țin pe loc momentan, chiar sub ombilicul meu, asta îmi sobrează momentul. Dar la în același timp, o face mult mai dulce. Ochii lui sunt închiși și buzele sale apăsate deasupra pântecului care îi ținea copilul și frisoanele trec imediat peste mine carne anticipatoare.

După o clipă, buzele lui fac ascensiunea lor torturoasă și lentă în cușca mea toracică sânul meu. Îi simt respirația fierbinte, alunecarea limbii, aspirația lui gura când se închide peste mamelonul meu și strig involuntar. Senzațiile evocarea gurii lui este ca un fulger pentru sexul meu, inhibițiile mele s-au cântat și corp aprins.

„Colton”, găfai pe măsură ce durerea din miezul meu se intensifică și unghiile scot pielea pe umeri pe măsură ce gura îi face plăceri și sugerează lucrurile viitoare. Când sfârcurile mele sunt strânse și tachinate atât de bine încât sunt pe marginea durerii, el mișcă înapoi corpul meu. Una dintre mâinile lui pumnul în părul meu, ținându-mi buclele ostate, în timp ce celălalt alunecă pe corpul meu și alunecă între picioarele mele.

Îmi țin respirația în acel spațiu de timp între simțirea degetelor sale mișcându-mi coapsele despărțite și ele mă ating de fapt. Plămânii jefuiți de aer și corpul plin de anticipație, Colton își scoate gura spre a mea într-un suflet căzător, care sfidează gravitația sărut și tocmai când îmi lasă capul răsucindu-se și dorința să iasă din spirală controlează, degetele lui mă despart și pun în joc pretenția lor. Gura lui surprinde gemerea el trage de la mine, pe măsură ce nervii mei sunt manipulați în mod expert. Căldura se aprinde și a un geam răpit emana din fundul gâtului meu, pe măsură ce sunt în întregime consumat și complet anulat de Colton.

Degetele lui acoperite de excitația mea alunecă înapoi afară și în sus pentru a adăuga fricțiune la mine deja clitoris palpitant. "Ah!" Nu pot să nu plâng zgârcit când degetele lui se conectează, senzațiile copleșesc și emoțiile se umflă. Degetele îi mângâie și gura

îmi ispitește pielea de-a lungul gâtului în timp ce corpul meu urcă pe val într-un ritm rapid. Ale mele sfârcurile se strâng și coapsele se încordează pe măsură ce dorința ricoșează prin mine și apoi vine înapoi să mă lovească de zece ori mai tare.

Și sunt pierdut. Am pășit într-o uitare care îmi asaltă toate simțurile și copleșind toate gândurile. Măinile mele îl prind de brațe și soldurile mele se învârt ca pe ale mele corpul detonează într-un milion de așchii de plăcere. Singurul lucru pe care îl aud în afară de asta pulsul meu tunând în urechile mele este un geamăt satisfăcut care cade de pe buzele lui.

Într-o secundă de la ieșirea din ultimul val al orgasmului meu, Colton se schimbă, împingându-mi coapsele despărțite cu genunchii în timp ce își așază capul cocoșului intrarea mea încă pulsantă.

Și apoi mă lovește - îmi străbate starea ceață de dorință - și mă șochează înapoi la simțurile mele. Îl împing pe pieptul lui, clătinând din cap. „Colton ... noi am nevoie de prezervativ ... ”îi spun, realitatea m-a lovit mai puternic decât tremurăturile din punctul culminant încă zvârcolind prin mine.

Corpul lui Colton se încordează și capul i se rupe de unde ne urmărește conexiune. Își înclină capul și doar mă privește, singurele sunete din cameră sunt respirația mea încă tremurată și tulpinile moi de Furt pe difuzoare deasupra capului. Dar felul în care mă privește - de parcă aș fi următorul lui suflu - se oprește orice alte proteste de pe buzele mele.

- Nu vreau să folosesc prezervativul, Rylee. Cuvintele lui mă surprind, dar mai mult decât că, așa cum le spune el, a desemnat neîncrederea dantelată de iritare.

Dar de ce?

Neîncredere pentru că am stricat starea de spirit de a întreba? Iritare pentru că trebuie să o facă acum? „Haide, Colton, nu fi un astfel de tip. Știu că nu se simte la fel, dar noi trebuie să fim inteligenți și...”

Schimbarea bruscă a lui Colton în pat, trăgându-mă în sus și în el, așa că mă încord pe a lui poală, mă surprinde atât de mult încât îmi abandonez protestul. Măinile lui găsesc ceafa gâtului meu, degetele mari încadrându-mi părțile laterale ale feței, iar ochii lui se plictiseau în ai mei cu o intensitate reverență pe care nu am mai văzut-o până acum. - Nu, Ry. Nu vreau să folosesc un prezervativ și nu din cauza lipsei de sentiment. La dracu, iubito, aș putea avea pânză înfășurat în jurul pulei mele și încă te voi simți."

Vreau să râd când mintea mea încearcă să-și dea seama exact ce îmi spune Colton. „Ce faci - ce încerci să spui?” Și chiar dacă nu a făcut-o mi-a răspuns încă, bătaile inimii mele se accelerează și degetele încep să tremure.

îl privesc înghițind, mărul lui Adam zvâcnind, iar buzele i se întorc într-un fantomă unui zâmbet. Clatină ușor din cap în timp ce zâmbetul se adâncește. - Nu știu cum să-l explic, Ry. Noaptea aceea a fost oribilă. A fost ceva care va fi fi întotdeauna gravat în mintea mea - tu, eu ... copilul... "Vocea lui se estompează în timp ce el clătină încet din cap, privind în jos o clipă pentru că știu că e încă încercând să ne împăcăm cu faptul că am pierdut un copil împreună. El expiră a respirație tremurătoare și când își ridică privirea, sinceritatea brută din ochii mei mă ține a mea. „M-am speriat fără rahat", spune el, aplecându-se și periat cel mai mult tandru de sărutări pe buzele mele înainte de a-mi săruta nasul și apoi să mă aplec pe spate. „Încă mă sperie de fiecare dată când mă gândesc la asta și la ce s-ar fi putut întâmpla. Eu- Pur și simplu nu sunt sigur cum să explic asta." El suflă puternic și pot vezi nevoia în fața lui de a încerca să surprindă cuvintele potrivite pentru a exprima cum el simte.

„la-ți timp", șoptesc, știind că i-aș da tot timpul din lume dacă a ce rut-o. Își freacă degetele mari înainte și înapoi pe obrazul meu, cu gâina dansând peste pielea mea la intensitatea momentului. „O parte din mine ..." Vocea lui se rupe și îi văd mușchiul din tic-ul maxilarului în timp ce încearcă să controleze emoția pe care o văd înotând în ochii lui. „.... o parte din noi a murit în acea zi. Dar a fost partea mea de care m-am ținut".

Când se referă la bebeluș ca la al nostru, respirația mea se prinde în pieptul meu și al meu mâinile se întind să-i țină bicepsul.

„Am stat în sala de așteptare, Ry, cu sângele tău, sângele bebelușului nostru, pe mine pielea și nu cred ... nu cred că m-am simțit vreodată atât de dracului de viu." Atât de moale zâmbetul s-a întors pe acea gură magnifică a lui, dar ochii lui sunt cei care îi captivează pe mine. Acele scânteie de verde care pledează, cer și caută să se asigure înțeleg cuvintele - rostite și nerostite - pe care mi le spune chiar acum.

Se uită în jos la mâini pentru o bătaie, emoția pălpâind peste față în timp ce el își amintește cum s-a simțit înainte de a se uita înapoi la mine. „Voi sângele unui bebeluș nu ne întâlnim niciodată, dar asta era ceva ce am creat împreună ... "Pietrișul lui vocea se rupe în ultimele sale cuvinte, dar ochii lui rămân ferm pe ai mei, asigurându-se Văd totul în el - durere, necredință, pierdere.

„Toate emoțiile ... tot ce se întâmpla ... încercând să o procesăm toți aveam chef să iau o gură de apă dintr-un furtun de foc." El expiră pe altul respirație, închizând ochii momentan în timp ce devine copleșit de memorie și cum să o explicăm cel mai bine. „Și încă nu știu dacă voi reuși vreodată procesează-l, Ry. Dar singurul lucru pe care îl știu ", spune el, cu vârful degetelor strâns obrajii mei pentru a întări certitudinea cuvintelor sale, „atunci când am stat în asta sala de așteptare și medicul mi-a spus ... despre bebeluș ... sentimente pe care nu le am niciodată credea posibil că m-a umplut", spune el, cu ochii neclintii și cu venerație completă vocea lui care îmi face inima să se umfle de speranță pentru lucruri pe care nu le-am crezut niciodată mi-aș putea imagina.

Degetul său mare îmi șterge o lacrimă care îmi curge pe obraji pe care nici măcar nu o știam Aș vărsa și el continuă. „Și așezat acolo în nenorocita aia de spital, așteptând să te trezești... mi-am dat seama ce ai însemnat pentru mine, ce am avut create împreună - cele mai bune părți din noi combinate. Și apoi m-a lovit", spune el cu atâta gingășie în ochi, încât când mă duc să deschid gura să spun ceva nu iese nimic. Îmi zâmbeste încet, aruncându-și limba udă-i buza de jos. „Mi-am dat seama că ceea ce mi-a făcut ea nu trebuie să se întâmple din nou. Că pot oferi cuiva viața pe care nu am avut-o niciodată, Rylee. Viața pe care ai arătat-o eu sunt o posibilitate."

Mușc înapoi comentariile care se năpustesc în capul meu, pe măsură ce cuvintele lui Colton se sparg până la ultima formă de protecție pe care am ținut-o vreodată în jurul inimii mele. Degetele mele încordat pe bicepsul lui și bărbia mea tremură de emoțiile care trec prin mine.

„Nu, nu plânge, Ry", murmură el în timp ce se apleacă și sărută urmele lacrimilor alergând pe obraji. Ai deja plâns suficient. Vreau doar să fac ești fericit pentru că dracu, iubito, tu ești diferență. Tu ai permis să văd că cea mai mare frică a mea - cea mai întunecată otrăvă nenorocită - nu era cu adevărat o teamă toate. A fost o scuză pentru mine să nu mă deschid spunând tot ce puteam face era aduce durere și transmite-mi demonii. Dar știu - știu - că nu aș putea face niciodată rău un copil - un copil care este propria mea carne și sânge.

Și sunt sigur că te cunosc nu i-ar putea face rău niciodată doar pentru a mă supăra pe mine."

Își lacrimiază bine ochii când îi coboară o clipă și clătină din cap, mărturisirea și curățarea sufletului său își iau în sfârșit efectul. Dar când se uită la mine, în ciuda lacrimilor care îi înotă în ochi, văd o astfel de claritate, așa venerație, că mi se fură respirația. Inima mea care a fost jefuită cu mult timp în urmă este incontestabil a lui. „Este ca și cum ai ieși din întunecimea oribilă cu care am trăit întreaga viață a venit această incredibilă rază de lumină."

Vocea i se rupe și o lacrimă cade în timp ce stăm în această fiară a patului, trupurile goale, trecuturile nu mai sunt ascunse, inimile goale și complet vulnerabile și totuși am Nu m-am simțit niciodată mai sigur despre nicio altă persoană din viața mea.

Îmi înclină capul înapoi pentru a-l privi. „Deci ești bine cu asta?"

Mă uit la el, nu sunt sigur ce întrebă, dar sperând că presupunerile mele sunt adevărate.

Chapter Thirty-Eight Colton

„Doamne, trebuie să știu că ești bine cu asta, Ry?" îi cercetez pe față orice indiciu că este pe drum, pentru că acum, inima mea dracului bătând și pieptul meu se constrânge la fiecare respirație afurisită.

Acei ochi violetați ai ei - singurii care au putut vreodată să vadă direct în sufletul meu și văd tot ce am ascuns - clipi înapoi lacrimi și încearcă să proceseze ceea ce i-am spus că nu mi-am dorit niciodată, acum vreau cu ea.

Măine.

Posibilități.

Un viitor nenorocit.

Ultimul steag nenorocit.

Și adânc în inima mea știu cu o certitudine absolută ce simt despre asta femeie care s-a prăbușit în viața mea afurisită, m-a apucat de bile - și aparent inima mea - și niciodată nu-mi dau drumul. Nu pot rezista unui gust scurt pentru a calma reținerea străbate prin mine, pentru a ușura răsturnarea sufletului pe care îl am întotdeauna gândul a fost sortit ladului. Mă aplec și îmi lipesc gura de a ei folosind-o moale buzele ca o asigurare tăcută pe care nici măcar nu știe că mi-o dă.

Mă uit la mâinile mele tremurând pe obraji și știu că acest tremur are nimic de-a face cu nenorocitul de accident și tot ce are legătură cu vindecarea răni atât de vechi și de cicatrizate încât nu am crezut niciodată că pot fi reparate. Ridic ochii să o întâlnesc din nou pe a ei, pentru că, atunci când îi spun, am nevoie să știe că poate au fost mulți înaintea ei, dar ea este singura nenorocită care va auzi vreodată acest.

„Ți-am spus în Florida că am folosit întotdeauna adrenalina - neclaritatea, femeile - umple golul pe care l-am simțit întotdeauna. Și acum ... "Clătin din cap, nu știu cum sunt Voi obține cuvintele curse în jurul nenorocitului meu de cap pentru a suna coerent. Eu inspiră adânc, deoarece aceste cuvinte sunt cele mai importante pe care le-am avut vreodată vorbit. „Acum, Ry, nimic din toate acestea nu contează. Tot ce am nevoie esti tu. Doar. Tu. Si băieți. Și orice ar fi, creăm împreună."

Frisoane dansează pe pielea mea și sunt atât de copleșit de toate - moment, sentimentul, nenorocita de vulnerabilitate - că trebuie să forțez o înghițitură ca închid ochii momentan. Și când le deschid, compasiunea și dragostea în a ei - și simpla noțiune că o văd iubind-o, acceptă-o - are pulsul meu alergând din euforia pe care o aduce și rupe bariera finală a trecutului meu.

- Te iubesc, Rylee. Șoptesc cuvintele. Greutatea din pieptul meu se fracturează,

se desparte într-un milion de nenorocite de bucăți eliberându-mi sufletul ca un 747 care ia zborul

.Cnap ter CJiirtif JSine

El mă iubește.

Gândul îmi curge în minte, mereu, pe măsură ce adrenalina crește prin mine.

Mi-a spus doar că mă iubește.

Cuvintele îmi scapă pe măsură ce o umflătură de dragoste și mândrie pentru acest om mă cuprinde, înfășoară eu în coconul său de posibilități și liniște orice îndoială rămasă pe care aș putea să o am a avut. „Colton ..." Sunt atât de depășit de emoție încât nici măcar nu găsesc cuvintele spune-i ce am așteptat atât de mult să spun.

„Shhh”, spune el, aducându-mi un deget pe buze în timp ce un zâmbet timid i se formează. „Lasă-mă să termin. Te iubesc, Rylee.” Vocea lui este mai sigură acum în a lui

declarație, pe măsură ce își găsește piciorul în această lume nou descoperită.

Zâmbetul lui se lărgeste și

la fel și al meu cu degetul său încă apăsător pe buzele mele. „Cred că am făcut-o mereu

... din acea primă noapte afurisită. Ai fost acel punct luminos - acea scânteie nenorocită - eu

nu mă puteam ascunde nici măcar când întunericul mă revendica. Doamne, iubito, avem

am trecut atât de dracului încât eu ... ”Vocea lui se estompează pe măsură ce umezeala se strânge

în ochii lui se scurge, o singură lacrimă alunecând pe fața lui.

Sughitesc suspinul pe care l-am ținut pentru că este imposibil să-l țin dafin. Mă ridic și-i țin obrajii, miriștea lui grosolană și reconfortantă dedesubt

palmele mele și apăsă-mi buzele pe ale lui în timp ce brațele lui se înfășoară în jurul meu și mă trag înăuntru

strâns de corpul său. Îmi sprijin fruntea de a lui, pe măsură ce degetele îmi pumnează în păr

ca să-i pot trage capul înapoi pentru a-i vedea ochii. - Te iubesc, Colton. Am vrut spune-ți din nou aceste cuvinte atât de mult timp.” Râd, incapabil să conțin

fericirea care clocotește în mine. „Te iubesc, ești curajoasă, uimitoare, complicată, bărbat încâpățânat, superb, pe care parcă nu-l pot obține vreodată ...”

Buzele lui îl captează pe ale mele, gurile noastre se unesc într-un sărut plin de atâtea emoții Nu pot să-mi conțin lacrimile care cad sau murmurele repetate ale cuvinte pe care a trebuit să le rețin atât de mult timp, în cele din urmă fiind eliberate.

Călusurile de pe degetele lui îmi zvâcnesc pe spate când mă apasă în el, pielea lui oțelată împotriva moliciunii sânilor mei reaprinzând lîngele dorinței

adânc în burta mea. Limbile se adâncesc, suspinele expulzează, nevoile se intensifică pe măsură ce alunecăm într-un sărut lent, dar complet furnicător,

întepenitor al minții. Fiecare nerv din corpul meu mănâncă ca degetele să pășuneze și să-și pună pretenția oriunde și peste tot.

Îmi legăn vârful dureros peste vârful erecției sale, în același timp cu limba mă lasă slab și lipsit de apărare, marcându-mi semnul de neșters de pe mine din

sărutarea lui singur. Degetele mele mângâie absent peste mușchii tari ai umerilor lui înainte să le înfig în păr, ținându-și capul captiv ca și cum a făcut deja la fiecare

bucată din mine.

Se trage înapoi, rupându-ne sărutul, iar eu strig în semn de protest, simțind că o voi face nu-mi satisface niciodată pe deplin dorința pentru el. îi iau părul înfundat și ochii scânteietori înainte de a fi atras de buzele lui ghemuit într-un zâmbet care bate complet lumea mea dezechilibrată. Vârfurile degetelor trasează linii luminoase de pene pe coloana coloana mea vertebrală în timp ce încerc să mă ajut ce-mi spun ochii lui.

„Lasă-mă să fac dragoste cu tine, Ry”, spune el, cu blândețea vocii sale afecțiune.

De câte ori în seara asta o să mă lase fără suflare? Cum de multe ori mai are de gând să-mi dea bucațele rupte din el ca să pot ține ei și să se vindece cu el pentru a-l face din nou întreg?

Mă uit fix la el, cu buzele formând un zâmbet în timp ce spun: „Am fost întotdeauna”. Eu clătină din cap în timp ce emoția îmi pătează obrajii. E chiar o prostie, să fii jenat prin mărturisirea mea, când toate celelalte dintre noi au fost împărțite, dar îmi place scânteia din ochi și despărțirea buzelor în timp ce cuvintele mele îl loveau. Alerg o mână în sus brațul și odihnește-l peste inimă. „Am făcut mereu dragoste cu tine, pur și simplu niciodată știa.”

Respiră un râs, rânjetul care se adâncește pe măsură ce se schimbă și ne așează pernele din spatelui meu. Fața lui este la câțiva centimetri de a mea, corpul său sprijinit pe al său coatele și genunchii lui între coapsele mele.

”Ei bine, de data aceasta, vom ști amândoi”, spune el, inspirând o respirație tremurată ca a lui prese de lungime oțelată la deschiderea mea.

Închid ochii când corpul meu tremură sub ai lui, având nevoie și dorind de bombardamentul senzației atot-consumatoare pe care știu că vine. ”Uită-te la mine, Ry.” Ochii mei se deschid și se uită în sus pentru a mă pierde în frumusețea feței lui.

„Eu vreau să te privesc în timp ce te iau. Vreau să te privesc cum mă lași să te iubesc”. El își înclină capul în jos și îmi tachină buzele cu șoaptea unui sărut înainte

regăsindu-mi ochii. ”Te iubesc.”

în timp ce spune cele trei cuvinte, se împinge în mine și jur că scânteie aprindeți-vă cu uniunea noastră pentru că de data aceasta este mai mult decât doar fizic conexiune. Este unirea inimilor noastre, a sufletelor și a tot ceea ce este între ele. Eu priviți-i ochii tulburi de dorință și întunecându-se de emoție în timp ce se așează deplin în mine.

„Iisuse dulce!” El geme când începe să se miște, grăbind peste fiecare interior nerv posibil. Corpul meu reacționează instinctiv, șoldurile înclinate și arcuite în spate, așa că eu poate extrage orice uncie posibilă de plăcere de la acest om incredibil.

Mă simt bombardat de senzație. Alunecarea pielii sale peste a mea. The pofta nestingerită și dragostea neîngrădită în ochii lui. Geamătul plăcut al plăcerii din fundul gâtului. Furtuna de căldură mă învăluie în timp ce mă macină în mine încercuindu-și șoldurile înainte de a se retrage încet afară doar pentru a o lua de la capăt.

Corpul meu vibrează din acest înalt senzual - o coliziune a totul cu momentul cel mai perfect de care nu aș putea scăpa chiar dacă aș vrea.

Presiunea crește și plăcerea mă catapultează la un nivel amețitor pe măsură ce găsește Colton o cadență lentă, dar constantă, care îi permite să se retragă și să treacă până la sfârșit nerv. Ochii lui încă mă țin, dar văd că plăcerea începe să iasă la iveală trebuie să mă privească când ochii i se închid momentan, cu maxilarul strâns concentrare, pleoapele lui grele și nările se aprindeau.

„Colton ...” Gemu când o devastare dezirabilă începe să se strecoare prin mine, a mea mușchii se încordează în pregătirea pentru atacul senzațiilor chiar la îndemână. Odată cu strigarea numelui său, el se schimbă, trăgându-și mâinile pe lungimea mea în timp ce se așază din nou în genunchi. Măinile lui mătură peste sexul meu, degetul mare pășunând peste clitorisul meu, făcându-mă să-mi arunc șoldurile cerând mai multe.

Linile de concentrare de pe fața lui se ușurează în timp ce buzele lui se învârtesc într-un lasciv rânjet. „Vrei mai mult din asta?”

Tot ce pot face este să încuviințez, cuvintele mele pierdute în urma atacului senzației. Degetele lui, grijă de noua mea cerneală, apucă carnea de pe laturile șoldurilor, ținându-mă cu fermitate, în timp ce zâmbetul lui se mai joacă peste față, dar șoldurile își continuă dureros creșterea rafinată și retragerea ulterioară. Nu pot face altceva decât

concentreză-te, încearcă să gestionezi atacul atot-consumator asupra simțurilor mele în timp ce el îmi ține privirea, conducându-mă tot mai sus. Coapsele mele se încordează și capul îmi cadă înapoi ca forța iminentului meu punct culminant crește.

Și apoi nimic.

Colton oprește orice mișcare furându-mi orgasmul cu lipsa lui bruscă de mișcare. Capul meu se ridică în sus pentru a-l privi, frustrat, pentru a întâlni ochii verzi dansând cu veselie și plin de reținere.

Se apleacă înainte, lungimea sa încălzită crescând până la adâncimi inimaginabile în interiorul eu, trăgând un geamăt de nesuprimat pe care nici măcar nu încerc să-l opresc. Măinile lui împingeți spatel coapselor mele înainte, pe măsură ce fața lui îmi umple întreaga linie de vedere. Eu pot simți căldura respirației lui gâfâind pe fața mea și vezi-i mușchii strângându-se în timp ce el își controlează nevoia de a mă bate cu un abandon imprudent și de a ne conduce la se apropiere rapid și greu, așa cum știu că îi place.

„La dracu, iubito, te simți ca Raiul”, spune el în timp ce se apleacă înainte și se perie gura lui la a mea. Mă surprinde când își împinge limba între buzele mele și domină sărutul în același mod în care el îmi domină inima. Eu pot

simți că îi alunecă reținerea, poate simți că fiecare centimetru dulce din el se extinde în interior eu, pot gusta dorința montându-mă, am nevoie de marginea tuturor motivelor.

Gura lui mă marchează și mă revendică în timp ce corpul său începe să se miște încet din nou

- a lua, a juca, a-l împinge pe al meu să-i accepte provocarea. Focul lichid pălpăie la viața din nou, lava topită cântând și alimentând infernul la care tocmai m-a forțat abandon. Îi înghit geamătul în timp ce el se lovi mai adânc în mine, scânteind palpitând plăcere aprinzându-mi terminațiile nervoase.

Îmi frânge buza de jos și rupe sărutul în timp ce începe să-și ridice ritmul, intră în mine cu o disperare pasională în timp ce își lasă fruntea spre mine umăr. Corpul meu începe să tremure de tragerea intensă din miezul meu în timp ce el își continuă ritmul pedepsitor. Camera este plină de gemetele mele moi, ale lui mormăi inarticulate și palma de piele pe piele pe măsură ce mă învârtă mai sus și superior.

Zgârieturile dinților lui de-a lungul claviculei mele sunt desfacerea mea. Fără minte plăcerea mă apucă pe măsură ce corpul meu se strânge în jurul lui și se încadrează liber uitare răpitoare pe măsură ce mă predau lui.

Am uitat totul - el m-a făcut să uit totul - cu excepția parfumul, sunetele, gustul, atingerea lui. Corpul meu se prăbușește în valul de senzație, numele lui pe buzele mele, corpurile noastre unite ca unul singur.

„Atât de fierbinte să te văd cum te desființezi”, șoptește el în timp ce se încurcă zgârieturi de gâtul meu, corpul lui liniștit și apoi mișcându-se în mine și în afară vreodată atât de încet pentru a extrage ultimele rămășițe ale orgasmului care încă trăgeau prin mine. Eu pulsează și strânge în jurul cocoșului său, unghiile mele scormonindu-i umerii în timp ce o țin strâns la fiecare val de plăcere.

„La dracu, Ry, se simte atât de bine!” El geme când șoldurile încep smucitură, propriul meu orgasm începe să-l tragă de la el. Și într-un moment Colton este din nou în genunchi, mâinile îmi împing coapsele în sus și șoldurile lui sunt lovind în mine în timp ce își urmărește propriul punct culminant.

„Haide, iubito”, găfâi în timp ce încerc să-l întâlnesc cu forță, predându-mă complet nevoilor lui.

Geamătul său gutural umple camera în timp ce atinge vârful, tresărind și corpul încordându-se în timp ce își călărește propriul înălțime. După o bătaie, ne răstoarnă, șoldurile noastre rămânând conectat în cele mai primare moduri, astfel încât să stau deasupra lui, al meu obraz pe pieptul lui unde îi aud bătăile inimii tunătoare.

Și stăm așa o clipă, degetele trasând linii leneșe peste fiecare carnea goală a altuia, recăștigându-ne respirațiile și liniștind inimile noastre bătătoare. The tăcerea din jurul nostru este atât de confortabilă, fără ca demonii să bănuie umbrele. Da, va avea întotdeauna o parte din el băntuită și deteriorată, dar pentru prima dată oricând are pe cineva cu care îi poate împărtăși. Cineva care să faciliteze povara, pentru a ajuta la vindecare.

Oțez la gând și sunt complet mulțumit în timp ce apasă un sărut până sus a capului meu. „Te iubesc”, șoptesc cuvintele încă copleșite de tot care s-a întâmplat în această seară. Degetele sale continuă urmărirea fără scop peste mine coloanei vertebrale. Închid ochii și mă bucur de senzația corpurilor noastre lipite de unul al altuia și simplitatea atingerii sale. Și apoi TOC-ul meu începe ca mine urmărește mental ceea ce scriu degetele lui și îmi schimb capul, astfel încât bărbia să se sprijine pe mâinile mele acoperindu-i sternul.

„Ce?” Întrebă el inocent, în ciuda zâmbetului care trage la colțul lui gura și ochii reflectând răutatea pe care am ajuns să o iubesc și să o aștept de la el. Când tot ce fac este să ridic sprâncenele, simt zgometul chiotelii lui prin a lui piept și în al meu.

„Alfabetul, Ace?” Ridic o sprânceană și încerc să-mi mușc zâmbetul, dar este inutil.

„Da. Văd alfabetul într-o lumină cu totul nouă în aceste zile”, spune el, abandonându-și urmărirea scrisorii și urmărindu-și degetul pe partea de sus a spatelui meu.

Răsul meu este depășit de un oftat în timp ce mâna lui îmi palmează fundul. Pot să simt asta durerea pe care o are mereu la arsuri mici începe să se înăbușească din nou. Începe să se întărească înăuntru din mine iar umezeala începe să se îngheșuie pe măsură ce dorința este sporită de complet conexiunea corpurilor noastre.

„Și care ar putea fi scrisoarea ta preferată?”

Emite un răs plin de corp, corpul său tremurând reverberând până la capăt până la cocoșul lui, acum alert și complet îngropat în mine. „0, iubito, sunt cam parțial pentru V. ta. Acesta este singurul loc în care vreau să B.”

Nici măcar nu pot să râd de linia lui curioasă pentru că el alege acest moment pentru a împinge șoldurile în sus, corpul meu mișcându-se cu el, pielea lui frecându-mi sfărcurile și scoțând din gâtul meu un plâns plăcut. Mi se închid ochii și corpul se înmoaie mișcările sale atrag răspunsuri sporite din carnea deja umflată l.

„Dumnezeule!” Oft în timp ce mă scoate din starea mea orgasmică post-catatonică și mă târăște încă o dată sub vraja lui.

Chapter Forty

Colton

Soarele se simte la fel de bine ca și berea rece ca gheața care alunecă pe mine gâtului și vederea lui Rylee aplecându-se în fața mea. La dracu este singura mea gândesc în timp ce mă acomodez și gândesc gânduri pe care nu ar trebui să le gândesc cu băieți aici.

Se va termina asta vreodată? Să o vrei aproape? Dorința de a o urmări dormind și trezindu-se sus lângă ea? Trebuie să fiu îngropat în ea? Au trecut doar trei nenorocite de ore De vreme ce ne-am părăsit patul și ne-am luat-o pe A, mi-ar plăcea să o trag în sus chiar acum și să o aibă din nou.

„Jos băiete!”

Și există vocea care mă va face să mă șchiopătez.

„„ Sup, Becks”.

„Se pare că tu, dacă nu te oprești din privirea ei ca și cum ai vrea să o apleci peste acel scaun de relaxare și fă-o în uitare ”, spune el, luând o înghițitură lungă de berea lui.

Ei bine, acesta este întotdeauna un gând.

Gem eu. „Mulțumesc pentru vizualitate, omule, pentru că asta nu ajută cu adevărat acum, ”răspund cu o mișcare a ochilor și clătinând din cap, înainte de a privi pentru a ne asigura că băieții sunt destul de departe încât să nu ne audă vorbind despre felul în care vreau să-i spurc tutorele sexy. Și Dumnezeul meu este ea umblând visul umed. Mă schimb din nou pe scaun în timp ce o privesc ghemuit în jos și ajustați partea de sus a costumului înainte de a-și împrăștia protecția solară peste tot Zander.

Clătin din cap gândindu-mă la îngrijorarea ei mai devreme în a alege care costum de baie de purtat cu băieții care vin la o petrecere la piscină. Chiar și în cel roșu piesă pe care a considerat-o matronală, fiecare curbă a ei nenorocită este expusă ca o nenorocită de hartă rutieră care mă ispitea să o scot la un test drive.

Curbe periculoase înainte? Fuckin A. Adu. Aceasta. Pe . Sunt un om care trăiește pentru Pericol. Fiorul pe care îl obțin din el. Și dracu 'dacă nu mă mănăresc după chei, nu acum.

Vorbește despre revved și raring.

„Prin fundul ăla plin de bătaie, cred că lucrurile merg bine?” Becks întreabă în timp ce se așează lângă mine și mă smulge din gândurile mele murdare.

„Cam destul de mult”. Scoat partea de sus a unei alte sticle cu deschizătorul și iau un băutură.

„Vă rog, nu-mi spuneți că veți fi tot domesticit și căciți pe mine acum”.

„Domesticat? La dracu 'nu.” Râd. „Deși femeia este fierbinte la fel de tare tocurele ei împingând acel cărucior de băcănie în fața mea.” îl pot vizualiza acum și la naiba dacă gândul nu mă face să mă doară să o iau.

- Tu - Colton Donovan - ai pășit cu piciorul într-un magazin alimentar? spurcă el.

„Da.” Ridic sprâncenele și zâmbesc la privirea de șoc de pe fața lui.

„Și nu a fost doar să cumperi prezervative?”

Nu mă pot abține acum. îmi place dracului cu el. Este pur și simplu al naibii de ușor. „Nu, nu mai este o cerință atunci când dețineți un card de zbor frecvent la bareback club.”

„Iisuse Hristo, omule, încerci să mă faci să mă sufoc la bere?” El își șterge bere de pe bărbie pe care a scuipat-o.

„Am altceva la care te poți sufoca”, murmur în timp ce ochii mei sunt atrași înapoi la Rylee aplecându-mă, semicul meu constant dorind să zboare cu personal complet, sunt așa de m-am concentrat asupra ei și asupra gândurilor mele corupte, dar atât de nenorocite, de ceea ce eu îi pot face mai târziu că nu aud ce spune Becks. „Huh?” întreb.

„Omule, ești un nenorocit bătut, nu-i așa?”

Mă uit la el pregătit să-mi apăr nenorocita de bărbăție când îmi dau seama că este chiar acolo unde vreau să fie, ținut în mâinile nenorocite ale lui Rylee - amestecul perfect de zahăr și condimente. Așa că râd și scutur din cap, aduc berea la buze și ridică din umeri. „Atâta timp cât este păsărică ei care biciuiește, eu iau naibii de tot toată ziua.”

Becks se înăbușă din nou, dar de râs de data asta și îl lovesc pe spate ca Ry se uită la noi, asigurându-se că este bine. "Dumnezeu meu! Acesta trebuie să fie cel mai bun nenorocită de păsărică voodoo care să-l îmblânzească vreodată pe Colton nenorocit de Donavan."

"Îmblânzi? Nu." Chicotesc și scutur din cap, sprijinindu-mă pe scaun în spatele meu să mă uit la el. „Dar un tâmpit - er prieten - m-a făcut să realizez cât de mult îmi place nenorocitul de alfabet."

„Prietenul respectiv merită un rahat de bere ca mulțumire atunci". El ridică din umeri. „Asta sau o bucată de fund măreț în schimb."

Pufnesc un râs, recunoscător pentru sarcasmul său pentru a evita să vorbesc despre adâncime sentimente și rahaturi despre care nu prea mă simt confortabil discutând. Abia mă obișnuiesc să-i spun lui Ry acest gen de rahat, sunt sigur că la dracu 'nu o să devină sensibil cu Becks.

„Are o prietenă fierbinte", îi spun cu o ridicare a sprâncenei, câștigându-mi un pufni în schimb în timp ce repet ceea ce am spus în noaptea în care l-am convins să-l invite pe Ry Vegas cu noi.

„Sigur, da", murmură el, dar înainte să pot răspunde, ghiulele Aiden în piscină și stropul ne lovește din plin. Începem să râdem, comentăm uitate, ochelarii de soare stropiți acum cu apă.

„Hei", spune el, și mă uit înapoi la el. „Trebuie să-ți dau rahat pentru că acesta este doar modul în care rulăm ... dar sunt foarte fericit pentru tine, Wood. Acum nu dracu'.

Îi rânjesc. Ticălosul. „Mulțumesc pentru votul de încredere, omule."

„Oricând, omule. Oricând." Stăm în tăcere o clipă, urmărind amândoi băieți din jurul nostru care se comportă așa cum ar trebui să fie, copii. „Deci ești gata?"

Vocea lui Becks mă scoate din gânduri și mă întorc la ceea ce ar trebui să fiu cu adevărat concentrându-se pe: cursa săptămâna viitoare. Prima dată înapoi în mașină de la accident. Pedalați până la podea și următorul viraj la stânga. Și dracu dacă gândul nu fă-mi creșterea tensiunii arteriale.

Dar am primit asta.

„La dracu, m-am născut gata", îi spun, atingând gâtul sticlei de bere a lui.

„Steagul în carouri este al meu pentru luare."

„La dracu da, da", spune el în timp ce se uită în jos la telefonul său primit text, iar ochii mei merg înapoi spre Rylee și gândurile unei anumite perechi de chiloți în carouri pe care nu am apucat să-i revendic niciodată. Sunt sigur că, la dracu, trebuie să repar asta.

Clătin din cap când mă scufund înapoi pe scaunul meu și îi privesc pe băieți sări înăuntrul piscine și puiul se luptă unul cu altul. Stau și aștept, dar nu se întâmplă. Acea nenorocită de gelozie pe care o obțineam când vedeam băieți care acționau la vârsta lor, acționând cum n-am ajuns niciodată. Pentru că, chiar și după ce am fost adoptat, frica a rămas în continuare acolo, încă crud ca dracu.

Rylee îmi atrage privirea de peste punte și acele nenorocite de buze sexy-ca-păcate

I^RM^it^^

criptonită.

Pe cine altcineva aș permite să invite șapte băieți la mine acasă pentru o petrecere la piscină sărbătorești vara fiind aici? Cu ce altă femeie aș putea împărți demonii mei și în loc să alerge ca o nenorocită de banshee, ea mă privește în ochi și spune eu sunt curajos? Cine altcineva le-ar cicatrice pielea pentru a-mi demonstra că este în ea pentru cursă lungă?

Nenorocite de steaguri și alfabet și foi. Când dracu a făcut-o toate acestea devin în regulă cu mine?

Clătin din cap, prefăcându-mă că nu vreau, dar dracu 'dacă nu mă pot uita în altă parte o pentru o secundă nenorocită înainte ca ochii mei să o regăsească.

Ridic berea proaspătă pe care Becks mi-o întinde și încep să iau o înghițitură și mă uit la ea *el în timp ce scutură din cap râzând de mine. "Ce?"*

„0 să te căsătorești cu ea."

Este rândul meu să mă sufoc cu berea mea. Mă dublez într-un acces de tuse ca Becks mă încarcă puțin prea tare pe spate. "El este bine!" îl aud spunând în timp ce încerc controlează sufocarea amestecată cu râsul care-mi arde drumul pe gât. „El este

bine ", spune el din nou, și pot auzi amuzamentul din vocea lui.

„La dracu, Becks!” în sfârșit reușesc să ies. „Nu se va întâmpla! Fără înele, fără corzi”, spun râsul nostru vechi motto. Și apoi mă uit în sus să-l găsesc pe Ry. Este dincolo de patio, așezată pe marginea piscinei, cu Diet Coke în mână și este jucând arbitru la jocul băieților de Marco Polo. Ricky este prins ca un pește afară de apă, iar Rylee își aruncă capul în râs la ceva ce spune Scooter către el.

Și există ceva la ea chiar acum - părul evidențiat de soare, a sunet fără griji pentru râsul ei și, în mod evident, îndrăgostit de toată lumea din jurul ei. Ceva legat de faptul că a fost alături de băieți, făcând viața normală pentru ei într-un loc care nu a fost niciodată o casă până acum - până la ea - mă lovește mai tare decât atât dracului începător Jameson a făcut-o în Florida. M-a gândit la forevers și rahat care acum șase luni nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

Trebuie să fie Becks care-mi intră în cap. La dracu. Nemernicul are nevoie să închidem dracul în legătură cu rahatul asta nu se va întâmpla.

Nu.

De ce dracu 'mă întreb cum ar arăta Ry purtând alb? De ce mă întreb cum sună Rylee Donovan cu voce tare?

Nu. Încerc să scutur gândurile din capul meu, dar ele zăbovesc, înfricoșător dracu 'din mine.

„Deci nu se va întâmpla.” Râd, nu sunt sigur dacă repet cuvintele convinge-l pe Becks sau pe mine. Mă uit înapoi la Ry pentru o secundă. Vorbește despre sărind arma când nici măcar nu am găsit gloanțele pentru ao încărcă. La dracu Beckett. „îmblânzirea este un lucru, nenorocitul. Minge și înlănțuire?” Fluier. „Asta e un întreg joc de minge cu care nu am niciun interes să joc.” Clătin din nou din cap la rânjelul acela care mănâncă rahat pe față când mă ridic de pe scaun. „Nu.” „Vom vedea asta”, îmi spune el cu zâmbetul pe care vreau să-l șterg de la el față.

„Omule, simți asta?” Întreb, ridicând brațele din lateral și ridicându-mă fata mea spre soare înainte să mă uit înapoi la el.

„Huh?”

„Asta se numește căldură, Daniels. Iadul nu poate îngheța dacă afară este încă cald ”, arunc peste umărul meu înainte de a merge până la marginea bazinului. Conversație terminată. Nu mai multe discuții despre căsătorie și rahaturi așa.

Încearcă să-mi dea un infarct?

La dracu.

„Ghiulea!” Strig înainte de a intra, sperând să creez mai mult tulburări în piscină decât ceea ce încearcă să creeze Becks în capul meu.

Chapter

Déjà vu mă lovește ca un tren fugăr în timp ce pășesc de la RV înainte de Colton. Căldura umedă din Fort Worth mă lovește instantaneu, dar transpirația se prelinge într-o linie pe spatele meu nu are nimic de-a face cu vremea și tot ce are de-a face cu anxietatea curge prin fiecare nerv.

Peste Colton.

Și peste mașină spre care mergem.

Știu că este nervos, îl poate simți prin strângerea strânsă a degetelor a mea, dar înfățișarea sa exterioară nu reflectă altceva decât un om care se pregătește să-și facă a lui loc de munca. Oamenii din jurul nostru vorbesc neconținut, dar Colton, Becks și cu mine plecăm de pe câmpul ca o singură unitate, complet focalizat.

Încerc să îndepărtiez amintirile care îmi bombardează mintea, să par calmă chiar dacă fiecare fibră a ființei mele vibrează cu o îngrozire absolută.

„Esti bine?” Râsul lui se spală asupra mea, îngrijorarea din ea îmi trage vina întrucât ar trebui să-l liniștesc.

Nu pot să-l mint. El va ști dacă sunt și asta îl va face să-și facă griji Mai Mult. Ultimul lucru pe care îl vreau este să se gândească la mine. îl vreau concentrat și încrezător când se înclește în mașină și duce steagul verde până la unul în carouri.

„Ajung acolo”, respir și îi strâng mâna când ajungem la gropi și masa fotografiilor care așteaptă să înregistreze prima cursă a lui Colton înapoi după accident. Clicul obloanelor și strigătele de întrebări îneacă răspunsul îmi dă. Și pe măsură ce mă încordez, Colton pare să se relaxeze, confortabil în acest mediu de parcă arfi a doua lui piele.

Și îmi dau seama că, deși toate acestea îmi sunt incomode și străine, asta este o parte din neclaritatea în care Colton obișnuia să locuiască permanent. Înconjurat de strigăte și sclipiri de lumină, s-a întors sută la sută în elementul său. The haosul total îi permite să uite de îngrijorarea pe care o știu că îi afectează gândurile, și pentru asta sunt atât de recunoscător.

Mă îndrept spre lateral și îl privesc răspunzând la întrebări cu o fulgerare de-a lui zâmbet dezarmant care mă atrage de fiecare dată. Și oricât îl văd pe rău băiat

care strălucește cu fiecare răspuns, văd și un om cu o venerație totală față de sportul pe care îl iubeste și rolul pe care îl joacă în el. Un om câștigând înapoi bucăți de încrederea pe care a lăsat-o pe pista din Sankt Petersburg cu fiecare răspuns.

Oricât de mult mă tem de apelul familiar al „domnilor porniți-vă motoarele”, o parte adânc în mine se lasă ușurată că s-a întors. Nechibzuit, rebel Rogue tocmai și-a găsit piciorul și se îndreaptă în locul său.

Linieștea coboară în jurul nostru - zgomotul constant se estompează într-un zumzet alb pe măsură ce minutele se scurg, aducându-ne din ce în ce mai aproape de startul cursei. Eu poate simți neliniștea lui Colton crescând, o poate vedea în mișcarea sa constantă și mi-aș dori să o pot ușura cumva, cumva, dar mă tem că va simți al meu și asta va fi numai să înrăutățească lucrurile.

Îl văd aruncând învelișul gol Snickers în coșul de gunoi de lângă el în timp ce el trece peste programarea pit stop-ului cu Becks și unii dintre ceilalți membri ai echipajului, fața lui intensă, dar limbajul corpului său fluid. Îl privesc cum se îndepărtează și mă uit la mașina lui, cu capul înclinat în lateral, în timp ce se uită fix la ea pentru o bătaie - un tăcut conversația dintre om și mașină. Se îndreaptă spre el încet; echipajul, încă făcând ajustări în ultimul moment, înapoi. El întinde o mână și o aleargă nasul către cabina șoferului, aproape o fel de mângâiere. Apoi, îl rape pe al său articulații în lateral, obișnuit de patru ori. Ultima dată când ține pumnul acolo, sprijinindu-se de metal o secundă înainte de a clătina din cap.

Și chiar și cu haosul tuturor pregătirilor din ultimul moment care se petrec în jur eu, nu pot să-mi smulg ochii de la el. Îmi dau seama cât de mult m-am înșelat sperând că o va face renunță la toate în timp ce stăteam lângă patul lui de spital. Cât îi cer să renunțe la curse ar fi ca și când i-ai cere să respire fără aer. A iubi fără ca eu să fiu una pe care o iubeste. Curse sunt în sângele său - o necesitate absolută - și asta are nu a fost niciodată mai evident decât acum.

Mă întreb cât de diferită va fi această cursă pentru el fără presiunea constantă a demonilor pe călcăie, a nevoii de a conduce mai repede, de a împinge mai tare pentru a depăși lor. Va fi mai ușor sau mai greu fără amenințarea pe care a avut-o toată viața?

AP cântă la viață, zdrobindu-mi gândurile și momentul lui Colton reflecție. Când se uită peste umăr, ochii i se blochează imediat A mea. Un zâmbet timid se răspândește pe buzele sale, recunoscând că conexiunea noastră este așa profund că nu avem nevoie de cuvinte. Și acest sentiment este de neprețuit.

Oamenii se agită în jurul nostru, dar cu ochii ațintiți asupra mea, își înfășoară încheieturile încă de două ori pe capotă înainte de a mă întoarce și a merge spre mine.

„Ați început o nouă tradiție?” Întreb cu o ciudățenie a sprâncenei mele, un zâmbet la o milă larg și o inimă plină de iubire. „Încă două pentru noroc suplimentar sau ceva de genul acesta?”

„Nu”. Zâmbeste, ridicându-și nasul în modul cel mai draguț - un astfel de contrast la liniile puternice ale feței sale - că inima mea se topește. „Tot norocul de care am nevoie este

chiar aici”, spune el în timp ce se apleacă și îmi apasă pe buzele cele mai tandre dintre sărutări și doar își ține gura de a mea pentru o clipă.

Emoțiile amenință - războiul cu adevărat - în interiorul meu în timp ce încerc să-mi spun al său afecțiunea bruscă nu este pentru că soartele de mai sus îmi oferă o ultimă amintire cu el pentru că se întâmplă din nou ceva rău. Încerc disperat să lupt arsul lacrimilor și bucură-te de moment, dar știu că știe, știu că simte neliniștea mea, pentru că își ridică mâinile în sus pentru a-mi ține fața în timp ce se retrage și îmi întărnește ochii.

- Va fi bine, Ry. Nu mi se va întâmpla nimic.” Mă forțez să auzi certitudinea absolută în vocea lui, astfel încât să pot relaxa unii, să fiu puternic pentru el.

Dau din cap subtil. "Știu ..."

„Iubito, Raiul nu mă vrea încă, și dracu dacă ladul mă poate descurca, așa că ești cam blocat cu mine.” Îmi aruncă un rânjet luminos care țipă tot ce nu am crezut niciodată că este sexy - imprevizibil, aventuros, aroganță - și acum nu se poate abține de durerea pe care o creează.

„Ai rămas cu tine, nu?”

Se apleacă și îmi aduce gura la ureche. „Blocat în tine este mai mult ceea ce sunt gândindu-mă”, murmură el, cu respirația sa încinsă împotriva urechii mele, aruncând fiori în jos coloana mea. „Deci, vă rog, vă rog, spuneți-mi că purtați un fel

de carouri steag pot revendica mai târziu pentru că dracu dacă nu vreau să te arunc peste umărul meu și ia o tură de testare chiar acum."

Fiecare parte a corpului meu se strânge din cuvintele lui. Și poate este a mea adrenalină sporită și emoție excesivă revenind în momentul în care prețioasă, dar furată atât de brutal de la noi în urmă cu câteva luni, dar dracu 'dacă nu-l vreau să fac exact asta.

„Iubesc un bărbat dispus să cerșească", îl tachinez, degetele mele jucându-se cu părul curbându-se peste gâtul costumului de foc.

„N-ai idee despre lucrurile pe care sunt dispus să le implor când vine vorba de tine, dragă." Mă dezarmează cu rânjelul ăla de răs, cuvintele lui provocându-le răsuflarea pe care să o prind în gât. „În plus, cerșetoria mea te duce la gemete și dracu 'dacă nu este cel mai tare sunet vreodată."

Expir un mic geamăt de frustrare, având nevoie și dorindu-l cu disperare când nu îl pot avea ... și știu că tocmai de aceea durerea este atât de intensă. Eu încep să vorbesc, dar sunt întrerupt de acordurile de deschidere ale Bannerului Star Spangled. Colton se ține strâns de laturile feței și mă privește încă o clipă înainte de a mai apăsa un sărut pe buzele mele, apoi de nas, înainte de a mă întoarce spre steagul, scoțându-și pălăria norocoasă și punându-și mâna peste inimă.

Pe măsură ce cântecul cântă, ultimele sale note sună, respir adânc să mă pregătesc eu însumi pentru următoarele momente - să fiu puternic, să nu-i arăt frica mea este încă acolo, indiferent de cât de sigur se simte. Și apoi haosul coboară în jurul nostru minutul mulțimii aclamă.

Colton se potrivește, se fixează, se fixează cu fermoar, cu mănuși. Motoarele încep să rev mai departe în jos, iar zgomotul vibrează prin pieptul meu. El este în zona, ascultându-l pe Becks și pregătindu-vă pentru sarcina la îndemână.

Superstiția îmi spune să fac această cursă diferită. Să faci un pas înapoi peste perete fără ajutorul lui Davis. Să faci orice pentru a nu lăsa timpul să se repete. Și apoi a lui apeluri vocale către mine. Zdrobind toată hotărârea mea cu bucăți de nostalgie.

- Rylee?

Ochii îmi clipeesc imediat, respirația mi-a scăpat din piept cuvintele sale și amintirile dulci și amare pe care le evocă și se blochează pe ale lui în timp ce el se îndreaptă spre mine, ridicând un geamăt de la Beckett despre lipsa timpului.

Părțile gurii și sprâncenele mi se încrețesc. „Da?"

Se întinde, bariera scurtă a unui zid între noi și îmi smulge corpul a lui, astfel încât inimile noastre bat puternic una împotriva celeilalte. „Chiar ai crezut că sunt o să te las să plec de data asta fără să-ți spun?"

Zâmbetul de pe fața mea trebuie să se extindă la o milă de lățime pentru că mă dureau obrazii. Lacrimi piscină în ochii mei și de data aceasta nu este din frică. Dar din dragoste.

Adorație necondiționată pentru acest om care mă ține strâns.

„Te iubesc, Ryles". Spune cele patru cuvinte atât de încet în aceea rază a lui și chiar și cu tot ceea ce ne înconjoară - motoare reverse, tribune împachetate, trâmbiță pe sistemul de sonorizare - îl aud clar ca ziua.

Cuvintele sale îmi înfășoară inima, împletesc fibrele și ne leagă împreună.

Expir o respirație tremurătoare și îi zâmbesc. - Și eu te iubesc, Ace.

Zâmbește înainte de a-mi apăsa un sărut furnicât de picior pe buze și spune: „Cu carouri ora pavilionului, iubito."

„Ora steagului în carouri", repet.

„Ne vedem pe banda victoriei", spune el cu un ochi înainte să se întoarcă și să meargă înapoi spre un echipaj care stătea nemișcat, așteptându-și șoferul.

Îi privesc cum îl ajută să-și alunge casca, fascinat atât de dragoste, cât și de frică, și apoi permiteți-i lui Davis să mă conducă pe scări până la boxa de groapă, ca să pot privi de la un nivel ridicat. Așez căștile în timp ce mă uit în jos peste pervaz și urmăriti-i cum fixează dispozitivul HANS al lui Colton, smulgeți hamurile și strângeți volanul în jos.

- Verificare radio, Wood. Vocea fără trup a observatorului lui Colton mă umple urechi, uimindu-mă. „Verifică una, două. Bifează unul, doi."

Se face liniște pentru o clipă și mă uit în jos de parcă aș fi în stare să văd efectiv el prin cască și echipajul din jur.

Observatorul încearcă din nou. „Bifează una, două". „Verificați, A, B, C." Vocea lui Colton apare puternic și clar. "Lemn?" Observatorul sună înapoi, confuz în voce. "Esti bine?" „Niciodată mai bine", râde el. „Doar strigând alfabetul." Și nervii care mă mânăncă se risipesc imediat. *„Alfabetul?"*

"Da. A la nenorocitul de Z."

Quinlan mă apucă de mână când mă uit în sus la bifatorul din partea de sus a ecranului numărătoare inversă a turei rămase de plecat.

Zece.

Zece ture pentru a parcurge gama emoțiilor - nervos, entuziasmat, frenetic, plin de speranță, îndrăgostit - la fel cum am făcut ultimele două sute treizeci și opt de ture. Am stat, m-am așezat, am pășit, am țipat, m-am rugat și am avut de reamintit eu însumi să respir.

„0 va scoate”, murmură Quinlan lângă mine în timp ce ea mă strânge mâna un pic mai strânsă și în timp ce sunt de acord cu ea - că Colton va câștiga a lui cursei de revenire într-o ploaie de glorie - nu o voi spune cu voce tare, prea frică să-i jignesc rezultat.

Mă uit mai jos la locul în care Becks vorbește pe furiș cu un alt echipaj membru, capetele lor atât de aproape încât aproape că se ating, când măzgălesc pe o bucată de hârtie. Și nu știu prea multe despre curse, dar știu destul că sunt îngrijorat că calculele lor de combustibil sunt atât de subțiri ca marjă, încât Colton ar putea fi literalmente alergând pe fum în ultima tură.

Urmăresc cum numărul turei scade, pulsul îmi curge și inima sperând lovește cinci. „Îl ai pe Mason să vină tare și repede pe partea înaltă”, the spune spotterul, anxietatea care îi leagă vocea de obicei stoică.

„Zece-patru”, este tot ce spune Colton ca răspuns, concentrarea rezonând în a lui voce.

„Se duce pentru asta!” țipă observatorul.

Arunc o privire spre monitorul din fața mea pentru a vedea o versiune de aproape a ceea ce sunt văzând pe pistă, iar corpul meu se încordează în așteptare în timp ce zboară la rândul său trei, mase de metal care concurează la viteze nelegiuite. Jur că toată lumea se apleacă înainte de poziția lor în cabină pentru a arunca o privire mai atentă. Îmi pun mâinile și ridică-te în picioare de parcă asta mă va ajuta să văd mai mult, împingându-mi rapid rugăciunile la Colton în timp ce Mason îl provoacă pentru conducere.

Aud mulțimea în același timp în care ochii mei se îndreaptă spre monitor, chiar înăuntru este timpul să văd ca anvelopele din spate atingându-se, Mason supracorectându-se și lovindu-se zidul din dreapta lui, în timp ce mașina lui Colton se întoarce neregulat pe mal de asfalt din forța conexiunii lor.

Toată lumea din cutie este pe picioare instantaneu, același sunet, pistă diferită, ne face ravagii pe nervi. Măinile îmi acoperă gura și mă aplec din cabina cu ferestre deschise pentru a vedea pista.

„Colton!” Becks țipă în timp ce găfăie, un foc de mașină roșie alunecând de sub control pe șorț. Colton ar răspunde în mod normal instantaneu, dar există un radio absolut

tăcere. Și cred că o mică parte din mine moare în acel moment. O mică parte pierdută pentru totdeauna la noțiunea că va exista întotdeauna acest firicel de neliniște și flashback al emoții revoltătoare din prăbușirea lui Colton de fiecare dată când văd fum sau valul de steag galben.

Îl văd pe Beckett trăgându-și nota de șapcă de baseball în timp ce ochii lui se fixează pe urmări. Anxietatea stăpânește corpul meu chiar acum și totuși încă simt acele seminte de certitudine Colton a plantat cu încrederea sa mai devreme gata de rădăcină și de rupere prin. Și nu-mi pot imagina ce-i trece prin cap - amestecul de emoțiile și amintirile se ciocnesc - dar nu se lasă. Mașina nu încetinește jos un pic.

Și totuși încă nu a vorbit.

„Haide, fiule”, murmură Andy către nimeni în mod special de la mine, mâinile care apucă marginea mesei pe care stă în spate, cu încheieturile în alb.

Trec doar câteva secunde, dar mă simt ca pentru totdeauna când mă uit la obiectivul mașinii lui Colton în mod eronat spre iarba terenului, îndreptându-se direct spre barieră, înainte îndreptându-se miraculos.

Și apoi întregul stand scoate un hohot colectiv atunci când este roșu și nasul albastru electric al mașinii zboară înapoi pe șorț și pe asfalt, sub control. Și încă în frunte. Vocea lui Colton vine prin difuzor. „Fuckin A straight!” latră, revărsatul emoției străpungându-le pe amândouă vocea și radioul, urmate de un „Woohoo!” Adrenalina lovește el toată forța.

„Adu-l acasă, iubito!” Becks îi strigă în timp ce trece sub noi și suflă răsuflă puternic, scoțându-și căștile și pălăria pentru o clipă pentru a-și recăpăta calm înainte de a le pune la loc.

Au rămas patru ture.

Simt că pot respira din nou, degetele mi se răsucesc, nervii dans, iar speranțele mele cresc pe noi culmi. Haide, iubito. Poți face asta, eu spune-i în tăcere, sperând că va putea simți energia mea cu miile din tribune împingându-l să reclame această victorie.

Au mai rămas trei ture. Nu mai suport. Corpul meu vibrează de la mai mult de zgomotul motoarelor pe măsură ce mașinile trec pe lângă noi într-un nesfârșit secvență. M-am dat înapoi de la teighea și am dat din umeri la Quinlan când ea dă o privire întrebătoare despre mine unde mă duc. Vreau să fiu la fel de aproape de el ca. posibil, așa că mă îndrept spre scări și încep să alerg pe ele.

„Două de plecat, iubito!” Becks strigă în microfon în timp ce ajung la pasul de jos și rămâneți aproape de peretele de mai jos, pe marginea interioară a gropilor. Nu pot vedea urmăriți foarte bine de aici, dar zâmbesc când mă uit la Becks uitându-se la monitor și scutură din cap înainte și înapoi, corpul se mișcă neliniștit, energia palpabilă.

Privesc în sus la clasament și văd că Colton este încă în frunte înaintea mea ochii sunt atrași de standul steagului unde flaggerul primește steagul alb indicând ultima tură gata. Și apoi mișcă și inima îmi sare în gât. Becks pompează un pumn în aer și se întinde pentru a strânge umărul membru al echipajului de lângă el.

Cineva mă peria pe umăr și mă uit peste el să-l văd pe Andy lângă el eu, zâmbet precaut gata să-i luminez fața când ia steagul în carouri zbor. Mă uit înapoi în sus, dar viziunea mea asupra standului steagului este împiedicată de rândul de costume de foc roșii care stau deasupra peretelui rândului de groapă, privind, așteptând, anticipând.

Și apoi îl aud.

Zgomotul zdrobitor al mulțimii și hohoturile jubilante ale echipajului în timp ce acestea sări de pe perete tipând și strigând în victorie. Sunt atât de depășit de emoție nici măcar nu-mi amintesc cine a apucat pe cine, dar tot ce știu este că Andy și mă îmbrățișez reciproc din pură emoție. El a făcut-o. El chiar a făcut-o.

Următoarele câteva minute trec într-o încețoșare, pe măsură ce îmbrățișările și picioarele mari sunt date în jur, căștile sunt îndepărtate și ne deplasăm cu toții rapid într-o masă mare spre banda de victorie. Motorul se întoarce în timp ce Colton trage în locul său proaspăt din victoria sa poala.

Și nu știu care este protocolul pentru membrii care nu fac parte din echipaj, dar am dreptate în grosul ei, luptându-mă pentru a-l vedea. Caii sălbatici nu mă puteau împiedica el chiar acum.

Vederea mea este blocată temporar de echipajele camerei și sunt atât de neliniștită - inima bătând, obrajii răniți de zâmbetul atât de larg, inima plină de dragoste - că vreau să-i împing din drum pentru a ajunge la el.

Când se schimbă pentru a obține o fotografie mai bună, îl văd stând acolo, acceptând felicitări de la Becks, sticla de Gatorade la buze, mâna care îi străbate părul înmuat de transpirație rămânând în dezordine totală și cel mai incredibil expresie pe fața lui - epuizare amestecată cu ușurare și mândrie.

Și apoi, de parcă îmi poate simți privirea asupra lui, își închide ochii asupra mea, a cel mai mare, cel mai inimă rânjet care-i acoperă fața. Inima mea se oprește și începe

în timp ce îl iau. Jur aerul zingă cu scânteii din legătura noastră. El nici măcar nu îi spune un cuvânt lui Beckett, dar îl lasă în urmă și începe să împingă prin mulțime, masa mișcându-se odată cu el, ochii lui nu-l părăsesc niciodată pe ai mei, până când stă în fața mea.

Sunt împotriva lui într-o clipă, cu brațele închizându-se în jurul meu și ridicându-mi picioarele de pe jos în timp ce își aruncă capul înapoi și emite cel mai nepăsător râs pe care-l am auzit vreodată înainte să-și zdrobească gura de a mea. Și se întâmplă atât de multe lucruri în jurul nostru - haos absolut - dar nu este nimic în comparație cu felul în care mă face simțiți-vă înăuntru chiar acum.

Toată lumea și totul se estompează pentru că sunt exact acolo unde îmi aparțin - înăuntru brațele lui. Simt căldura corpului său apăsător mai degrabă pe al meu decât pe presă împingându-ne încolo și încolo pentru a obține fotografia perfectă. Îi inspir mirosul, săpunul și deodorant amestecat cu o zi grea de muncă - și are feromonii mei apăsând în atenție, îi face să-l îndemne în tăcere să mă ia, să mă domine, deține-mă, așa că sunt marcat de acel parfum. Gust Gatorade pe buzele lui și este nicăieri suficient de aproape încât să-mi potolească dorința care străbate prin mine, pentru că cu Colton, un singur gust nu va fi niciodată suficient. Îi aud din nou râsul când se desprinde sărutul nostru și-și apasă fruntea de a mea pentru o clipă, pieptul lui zumzând din sunetul euforic.

"Tu ai făcut-o!"

"Nu", el nu este de acord, trăgându-și capul înapoi pentru a privi în ochii mei. - Am făcut-o, Ry. Am fost împreună pentru că nu aș fi putut câștiga fără tine."

Inima îmi cade în piept și mi se prăbușește în stomac, care se agită dacă sunt în cădere liberă. Și într-un fel sunt. Pentru că dragostea mea pentru el este nesfârșită, fără fund, etern.

Îi zâmbesc, lacrimile îmi estompează viziunea în timp ce mai apăs un sărut cast pe el buze. - Ai dreptate, murmur eu. "Am reușit."

Mă strânge încă o dată strâns și mă coboară la pământ cu un alt rânjet care se oprește din inimă în timp ce lumea din jurul nostru se scurge înapoi. Ma îndepărtez, permițându-le tuturor celor cinci secunde alături de el și totuși tot ce mă pot gândi sunt *cuvintele lui, am făcut-o*.

Și îl urmăresc - omul pe care îl iubesc - și știu că vorbele lui nu au fost niciodată mai adevărat. Am făcut-o cu adevărat. Ne-am confruntat împreună cu demonii noștri.

Trecutul, fricile, rușinea.

Trecutul meu, temerile mele, durerea mea.

Se uită în mijlocul unei întrebări de interviu și îmi face cu ochiul cu un rânjet. Mândria, dragostea și ușurarea curg prin mine ca un val de maree.

Rahat sfânt.

Chiar am făcut-o

.y~napter LJ orty-Uwo

Mă așez și mă uit la Zander și la consilierul său cum lucrează împreună și la inima mea este înflăcărat când îl văd atât de activ angajat. Vorbește atât de mult acum și începând să se vindece. Permit mândria pe care o simt să se umfle și lacrimile să-mi estompeze vederea pentru că o face.

De fapt o face.

Mă îndrept din camera lui unde își desfășoară sesiunea și ies spre bucătărie, ascultând muzica din camera lui Shane și discuțiile celorlalți băieți construind un oraș Lego pe curtea din curtea din spate. Dane golește ultimul vesela de la mașina de spălat vase când intru în bucătărie și cobor pe un taburet cu un oftat epuizat.

"Sunt de acord!" spune el, închizând un sertar și așezându-se lângă mine.

"Așa el spune când nu spun nimic. „Cum merge cu topirea chilotei Adonis?"

Îmi dau ochii peste cap. „Ți-ai dori doar să fie un boxer care să topească Adonis." Pufnesc.

„La naiba, da, dar am renunțat la speranța că îl pot transforma în bine latură. Doar unui orb i-ar fi dor de felul în care te privește."

- Oh, Dane. Oftam, un zâmbet răspândindu-se pe buzele mele doar la gândul lui Colton și cât de minunate au fost lucrurile în ultimele săptămâni. La reconfortant ritm în care ne-am stabilit fără să vorbim despre asta. Lucruri doar simt-te natural. Ca și cum ar fi fost menite să fie. Gata cu drama, gata cu lipsa comunicare și nu mai ascund secrete. „Lucrurile sunt grozave. Nu ar putea fi mai mult perfect."

Și când o spun, chiar o cred. Nu aștept ca celălalt pantof să picătură ca înainte. Nu mai aștept nimic pentru că dacă sunt cu Colton m-a învățat orice, este că dragostea noastră nu este răbdătoare și nici nu este amabilă, este doar unic al nostru.

„Deci, a trăi împreună nu a fost un dezastru oribil?"

„Nu", spun cu o blândețe, în timp ce mă gândesc la cum a fost exact opusul. "Este a fost destul de incredibil."

„Haide, omul trebuie să aibă ceva oribil despre el", îl tachinez el.

„Nu, e al naibii de perfect", răspund eu, iubind șansa de a spune perfect din nou când vine vorba de Colton și de mine.

„Nu cred", spune el, lovind cu pumnul la teighea. „Trebuie să aleagă nasul sau sforăitul îngrozitor sau fart ca un rinocer."

"Nu!" Râsul mă străbate și încearcă incredibil să nu crape un zâmbet, dar hotărârea lui este de scurtă durată.

„Trebuie să minți, Ry, pentru că niciun om nu poate fi atât de perfect." El ridică din umeri. „Ei bine, dacă nu, desigur, sunt eu."

„Ei bine, desigur", spun, râzând și clătinând din cap. „Să vedem ..." Eu zâmbi, gândindu-se la ceva care să-l satisfacă. „A refuzat să-mi cumpere o cutie cu tampoane pe drumul spre casă de la serviciu zilele trecute".

Aspectul de pe fața lui este de neprețuit, buzele lăsate și ochii mari.

„Înțepătura!" scuipe ieșit în față de dezgust înainte de a clătina din cap. „La naiba, tocmai a urcat douăzeci de puncte în cartea mea. Dragă, nu poți cere unui alfa-Adonis ca el să-ți cumpere fetița rahat. Acesta este echivalentul în care i-ai cere să-i predea mingile pe un platou."

Apa din gură aproape îmi iese din nas. Râd atât de tare. „Danez!”
"Da este adevărat." El ridică din umeri. „Mă bucur să văd că sunt încă ferm atasati."

„Da'. Pufnesc. „Doar pentru că le vrei."

„Ei bine", scoate el, „am face un cuplu drăguț și ne-ar prinde dacă nu-mi place mingi ferm atașate de oamenii cu care mă întâlnesc."

Și următoarea mea înghițitură de apă nu este la fel de norocoasă ca ultima mea. Am scuipat-o ca. râsul forțează un spray provocându-ne să râdem și mai tare. Durează câteva minute pentru ca noi să ne așezăm pentru că de fiecare dată când unul dintre noi se uită la celălalt, începem râzând din nou.

Sunt din nou închis la birou. Haddie te ia pentru mine. Apel tu în drum spre casă. Crash My Party, Luke Bryan. - Xx C

Înima mea se înalță și sufletul se încălzește la melodia pe care a scris-o.

Sentimentala mea, alfa bărbat plin de contradicții continue. Oft pentru a-mi alunga dezamăgirea pentru că mi-a fost dor de el astăzi teribil, dar sunt extaziat de faptul că am petrecut puțin timp cu Haddie. Nu am văzut-o prea mult în ultima vreme.

îmi iau telefonul și răspund. Mi-e dor de tine. Grabeste-te acasa.

Toată Mine, John Legendă. -XXX

Verific ceasul și îmi dau seama că timpul a scăpat de mine, așa că încep să primesc lucrurile mele împreună și îmi iau rămas bun de la băieți.

Când ies din casă, ea stă în mașina ei afară. Deschid pasagerul ușă laterală către scârțâitul ei de încântare. „Păi să mă tragi lateral, e atât de bine să vezi tu!”

"Știu!" îi spun în timp ce mă trage pentru o îmbrățișare rapidă pe consolă, înainte de a împușca motorul și de a decola râzând.

Îmi arunc capul înapoi într-un răs care se potrivește cu al ei și închid ochii pentru o minut, lăsând vântul ferestrei deschise să se rezezească peste fața mea. Vântul se risipește în timp ce ea ridică fereastra în sus, iar eu mă întorc pentru a-i vedea ochii din priviri drumul din fața ei se îndreaptă spre mine.

„Mulțumesc că m-ai luat. Dacă aș fi știut că Colton avea să lucreze târziu, eu nu l-aș fi lăsat să mă lase. Îmi pare rău."

„Știu, ești atât de dureros în fund!" spune ea în timp ce-și bate clipirea și face o cottură la stânga. „Deci, de vreme ce domnul Fine-as-fuckte-a abandonat pentru moment, cum despre câteva băuturi pentru a ajunge din urmă la lucruri? Ca de ce, chiar dacă toate lucrurile tale sunteți în casa noastră, nu sunteți niciodată ... în ciuda faptului că ați negat ferm că ați făcut-o „Oficial” s-a mutat cu el."

Râd și clătin din cap. „Nu vreau să înșel lucrurile." Ridic din umeri. "Tu stii cum sunt."

„Da, sigur că da. Așa că de aceea vom bate înapoi câteva, astfel încât să vă relaxați, fă-ți găfăi și vorbește cu mine."

Oricât aș vrea să o ajung din urmă, sunt obosit. „De ce nu mergem casa lui și putem să ne așezăm pe punte, să privim apa și să bem ceva vin. În plus, spun eu, uitându-mă la tricou și blugi, „Nu sunt îmbrăcat pentru o bar."

„Exact ceea ce credeam că vei spune", spune ea, întinzându-se în spatele scaunului meu și apucând ceva. Îmi pune o poșetă pe poală. Când o privesc, doar zâmbeste. „Încearcă frumos, Ry, dar ieșim la băuturi." Ea dă din cap la sac. „O cămașă, pantofi sexy și machiaj."

"Ce?" Spun, surprinsă, dar în același timp, nu surprinsă că va merge dă-i drumul.

„lubitorule! Sunt o mașină de conducere și timpul este o pierdere." Râd și-mi scutur se îndreaptă spre ea. „îmi vei mulțumi înainte să treacă noaptea." Încetinim la o oprire la a luminează și își ridică telefonul și trimite un mesaj scurt, înainte de a-l lăsa jos și uitându-mă la mine. - Nu ieși din asta, Thomas. Mi-e dor de mine prietene, vreau o băutură, sfârșitul poveștii."

Lumina se schimbă și ea decolează pe măsură ce zâmbetul se extinde pe buzele mele. Doamne, iubesc a ei.

Nu prea sunt atent la unde mergem pentru că mă uit în oglindă de vizor și fixându-mi machiajul și aruncându-mi părul. Singura contribuție a lui Haddie este „Lasă-l jos", când încerc să-l pun într-un clip. Vorbim despre asta și despre asta, pentru prindeți-vă reciproc în fiecare zi. Îmi închid punga de machiaj când îmi sună telefonul.

Mă găfăi cu el neîndemânatic când văd că este Colton. Gândul meu imediat este că a terminat de lucru și se poate întâlni cu noi pentru a bea ceva.

"Salut!" Spun în timp ce înfig totul înapoi în sacul de la picioarele mele pe podea.

"Bună scumpete."

Și doar sunetul vocii sale face ca un val de dragoste să se spele peste mine.
"Sunt ai terminat cu munca?"

„Am mințit”, spune el și sunt imediat confuz. „Nu lucrez pentru că Sunt ocupat să planific data perfectă pentru tine, așa că uită-te în sus pentru că data respectivă începe chiar acum.”

Îmi ridic capul în sus și nu pot conține suspinul care mă prinde în gât în timp ce eu ia în câmpul murdar și carnavalul liniștit din fața mea. Ferris nemișcat roată, Midway-ul liber, turnichetele blocate

„Colton... ce... de ce?” Încerc să întreb când trece uimirea eu, chicoteala lui amuzată rezonând prin linie.

„Nu am mai fost la o întâlnire reală de la noaptea noastră de carnaval, așa că m-am gândit acesta ar fi cel mai potrivit mod de a începe aceasta. Știu că nu ești bun cu necunoscutul, dar promite-mi că vei merge cu el. Pentru mine.”

Ce? Sfinte iad! - Da ... desigur, bălbăi.

„Ne vedem curând”, spune el și linia se stinge.

Mă uit imediat la Haddie, care are cel mai mare rânjel pe față. "Tu!" Eu spune-i, vocea mea rupându-se de atâtea emoții coplesitoare. "Tu știai?"

„Au bărbați penisuri?” Ea râde cu falsă urăciune. „Bineînțeles că sunt în el!"

Stau doar în mașină cu gura atârnată, în timp ce mă uit în jur și a mea mintea încearcă să proceseze acest lucru. Încearcă să proceseze modul în care omul care jură că nu este romanticul este un romantism fără speranță. "Cum ce?" Încerc să scuipe întrebări pe care mi le formează capul, dar nu mai ies.

„Colton a crezut că meritați o întâlnire reală - o noapte în care să vă mulțumesc atârând cu el prin toate, așa că a cerut puțin ajutor". Ea ridică din umeri. „Am fost de acord cu el, așa că suntem aici.”

Lacrimi bine în ochii mei când respir în adânc, încercând totuși să înțeleg asta Stau la același carnaval șapte luni mai târziu. În timp ce stau uimit, Haddie ajunge în spatele scaunului meu și produce o cutie mai mare decât o cutie de pantofi.

Râd. „Ai un magazin întreg acolo?"

"Nu. Acesta este ultimul lucru." Îmi pune cutia în mână și tușesc un râs nervos, nu pentru că sunt de fapt nervos, ci din cauza antipatiei mele pentru necunoscutul și nevoia mea de control.

Colton mă cunoaște atât de bine.

Stau acolo și mă holbez la cutia gri dreptunghiulară și nu pot să nu-mi împiedic zâmbetul blând

asta îmi face grație buzelor când îmi amintesc ceva ce mi-a spus Colton cu mult timp în urmă - uneori a nu fi controlat poate fi extrem de eliberator.

„Iisuse, femeie, deschide deja cutia naibii, nu-i așa? Suspansul ucide pe mine!" Spune Haddie alături de mine, corpul ei vibrând de anticipare.

Am lăsat să respire adânc și am deschis partea de sus ca și cum ar fi să sară ceva la mine. Și când ridic partea de sus, un plic stă deasupra unor negri și hârtie de țesut alb în carouri, numele meu scris pe ea. Îl ridic în sus și alunec hârtie din ea.

Ryles-

Știu că probabil vă întrebați ce naiba se întâmplă, așa că lăsați-mă încercă și explică. Puneți întotdeauna pe toți ceilalți pe primul loc - pe mine, băieții, câinele fără stăpân pe colț - așa că m-am gândit că este timpul să schimb locul și să te las să fii tu singur față și centru. Deci, cu ajutorul altora, am pus la punct un pic de vânatoare de gheață pentru tine. Pentru a ajunge la premiu, trebuie să urmezi și răspunde la toate indiciile.

Noroc.

Iată primul indiciu: Carnavalul este locul în care știam că ești atât de mult mai mult decât mă așteptam vreodată. Știam că așezat în vârful roții cu tine oricât m-aș lupta cu el, nu aș putea să fac ceva obișnuit cu tine și asta ai meritat mult mai mult decât atât de la mine. Așadar, primul element așteaptă tu la prima plimbare pe care am continuat-o.

Dragoste,

Colton

Șterg lacrimile care-mi alunecă pe obraji fără să-mi încurc machiaj pe care tocmai l-am îmbrăcat, dar al naibii de aproape imposibil. Haddie întinde mâna și îmi strânge antebratul pentru a-mi întări mâinile tremurânde. Mă uit peste ea încercând să înțeleg ce i-a trebuit lui Colton să organizeze toate acestea, precum și pune pe hârtie cuvintele pe care le exprimă greu.

„Scoate-ți fundul din mașină și du-te să-ți găsești bărbatul înainte să am un atac de cord din anticipare ", spune ea în timp ce mă împinge pe umăr spre mașina mea deschisă
ușă.

Mă strecor afară din mașină, cu inima bătând puternic și cu capul încercând să înțeleg asta îi pasă suficient de mult pentru a face asta. Mă duc până la intrarea închisă pentru a găsi una singură turnichet deblocat. Mă plimb prin el și în carnavalul extrem de pustiu, al meu ritmul începe să se accelereze cu fiecare pas, pe măsură ce amintirile îmi revin. Umplute câini, sărutări furate și vată de zahăr. Îndrăznește un băiat rău care deja mi-a capturat inima, chiar dacă nu voiam să o recunosc încă. Frici și prime și un zâmbet sfios, sfâșiat pe fața sa magnifică.

Ajung în secțiunea de plimbare și mă îndrept spre Tilt-A-Whirl. Am scos un gâfâit ca.

Shane și Connor ies din caseta de bilete umbrită, cu zâmbete uriașe fețe și o cutie în mâinile lor.

Măna îmi apasă pe piept din cauza șocului total și a adorării absolute la Colton pentru că i-a inclus pe băieții mei în vânătoarea sa de gheață. Pentru că le-a permis să ajute el să facă ceva frumos pentru mine. "Voi!" Exclam în timp ce alerg la locul lor stai și privește privirile răutăcioase din ochii lor. „Mi-ai ținut asta de la mine?” Eu fă un pas înainte și îmbrățișează-i pe amândoi strâns în timp ce râdem cu toții.

„Am jurat să păstrăm secretul”, spune Shane, roșind.

- Colton a spus că nu vom avea probleme nici pentru că te-am mințit, Connor adaugă, clătînând din cap.

"Nu." Râd, complet copleșit de toate. „Nu ai intra niciodată necazuri pentru așa ceva.”

Shane își curăță gâtul și mă uit la el. „Avem următorul tău indiciu”.

„Oh, bine”, zic eu râzând, nervii revenind.

„Trebuie să răspunzi bine la această întrebare pentru a obține următorul indiciu, bine?” Eu da din cap. „Când vedeți acest articol, pe care Con îl va reține, ce cuvânt îți vine în minte un răspuns?”

Connor ridică o rață galbenă de cauciuc și eu intru într-o criză de chicoteli, proaspătă lacrimile apar la colțurile ochilor. Clătîn din cap încercând să mă împiedic râsete, dar nu pot când spun „Quack!”

Și mai multe amintiri au lovit de strigăte și de răni care au tăiat dimineața rece pe peluza din fața casei Palisades până la o cameră de hotel din Florida și a mea menajerie de animale pe care am aruncat-o asupra lui Colton când încercam să-mi păstrez inima adevăruri greșit concepute. Fiind atât de încăpățânat, nu prea am ascultat, nu am auzit ce îmi spunea.

Dar ascult acum. El nu este singurul care a învățat în timpul nostru împreună.

Connor și Shane au lăsat puțină voie și mi-au dat un alt plic **pe care am deschis-o în grabă. Scrie: Amintirile pe care mi le amintește acest următor indiciu sunt arse în mintea mea la fel de mult ca și cerneala tatuajelor mele. Și ai fost sexy ca dracu. La naiba! „în cazul în care ai nevoie de puțin îndulcitor după ce te-am murdărit.” De unde ați cumpăra asta?**

Tot ce se află sub talie se strânge în memoria lui Colton și a bumbacului bomboane și eu zâmbesc la gând și apoi mă simt ciudat gândindu-mă la acele gânduri băieții. „0 să fiți bine?” îi întreb imediat.

Își dau ochii peste cap. „Nu suntem singuri aici”, spune Shane. „Acum, dă-ți seama indiciile!”

„Bine”, spun pe măsură ce emoția mea crește. îi sărut pe amândoi băieții pe vârful lor capete și treceti prin târg căutând peste tot un coș de vânzător care are vată de zahăr pe ea. Și cu fiecare pas, îl caut și mă aștept să-l găsesc pe Colton și rânjetul lui impish care așteaptă să mă surprindă.

Dar nu este nimic.

Încep să intru în panică la calmul liniștit al terenului. După un pic de rătăcind întorc un colț și mă uit în sus pentru a vedea o pălnie singuratică de vată de zahăr atârând de un stand. Pe măsură ce mă apropii, strig când îi văd pe Ricky și Jackson stând în sorturi și zâmbete.

„Abia aștept!” Spune Ricky, agitându-se în spatele teighelei și întinzându-mi o altă cutie în timp ce eu și Jax râdem de entuziasmul lui de a fi parte acest.

Așez cutia și o deschid pentru a găsi o paletă de licitație pe care scrie: întoarce-te până unde a început totul. Unde am învățat sfidarea poate fi destul de al naibii de sexy.

Clătîn din nou din cap, simțind că am o experiență în afara corpului ca și mine spune la revedere de la ei. Merg cât de repede pot ieși la parcare, până unde Haddie sprâncenele ridicate și degetele bătând înăuntru

Mă strecor în mașină către ea repetând „Spune-mi, spune-mi”. De nenumărate ori. spun să conducă acolo unde a avut loc gala de caritate a licitației și apoi să o completeze cele două indicii pe care le promisem la carnaval. Sări în scaunul ei cu entuziasm în timp ce stau aici cu ochii mari și șocat de dulcea surpriză a lui Colton.

„Ei bine, rahat, bonk-ul ăla de la cursa din Florida sigur că dracu a ajutat el în departamentul de romantism." Ea râde. „Cred că ar putea deveni un lucru obligatoriu pentru sexul care bagă penisul!"

Râd cu ea. „Chiar nu știai despre această parte?" îl întreb pe Haddie de cateva ori.

„Ry, mi-a spus că are o întâlnire plăcută pentru tine și m-a întrebat dacă aş fi al tău șofer pentru o parte din el. Deci sunt aici și abia aștept să văd ce mai are în el magazin pentru tine!" spune ea, întinzându-și mâinile peste cuvintele lui paleta licitației. Stă pe coapsa mea și nu mă pot opri să mă holbez la el.

Stelele trebuie aliniate pentru că evităm traficul din Los Angeles și îl facem la vechiul teatru în timp record. „Voi aștepta chiar aici!" țipă ea în timp ce mă urc din mașină, cu vâsla în mână și jogging către ușile din față teatru vechi pentru a găsi unul dintre ei întredeschis.

Intru în foaierul familiar și mă uit în jur în timp ce mă îndrept spre ușa de la chiar pe scenă, așa cum am făcut-o eu în acea noapte, cu atâtea luni în urmă. Încep să fredonez de obicei pentru Matchbox Twenty's Overjoyed jucând încet pe difuzoare deasupra capului. Trebuie să fie o coincidență completă, pentru că nici Colton nu a putut cronometra *Sosirea mea este perfectă, dar mă face să zâmbesc cât de perfect este grupul meu* se joacă. Ridic lacrimile pe măsură ce semnificația acestui moment prinde ...

Colton m-a condus înapoi aici după tot acest timp în care ceva nu am niciodată cu adevărat a vrut să se întâmple, de fapt a început.

Și uită-te la noi acum.

Îmi înghit arsul de lacrimi în gât în timp ce împing prin ușă și înăuntru holul luminat din culise. Și dintr-o dată lacrimile mele sunt înlocuite cu un acces incontrolabil de chicoteli când văd bandă de precauție peste alcova mică unde Bailey a încercat să-l seducă. Și mai hilar decât banda de precauție este puținul semn care spune „Ferește-te, piranha pândind".

Încă râd când întorc colțul pentru a vedea ușa dulapului de depozitare sprijinită deschis și o lumină aprinsă în interior. Cizmele mele cu toc fac clic pe linoleum în timp ce încerc află cine o să mă întâlnească de data asta. O parte din mine vrea să fie Colton așa că pot să-l sărut și să-l îmbrățișez și să-i mulțumesc pentru toate acestea, dar în același timp Nu cred că sunt pregătită pentru ca această plimbare pe banda de memorie să se încheie încă.

Și chicotelile se întorc când îi văd pe Aiden și pe co-consilierul meu Austin așezat în scaune chiar în interiorul dulapului jucând Uno. Aiden sare cu un țipăt când mă vede, iar eu și Austin râdem de reacția lui entuziastă.

"Salut baieti!"

"Rylee", strigă el încântat. "Aici! Este pentru dumneavoastră!"

Bălbăie în timp ce îmi întinde un plic și două cutii. Unul foarte mic vârful unuiuia mai mare. Mă uit atât la Aiden, cât și la Austin, zâmbetele lor anticipative potrivindu-le cu ale mele în timp ce așez cutiile de pe masă și rup plicul. **Călugăritul familiar al lui Colton mă întâmpină: ai fost prima persoană care s-a uitat vreodată la mine și văd cu adevărat în sufletul meu. Și i-a speriat din totdeauna iubitorul de rahat pe mine. Unde s-a întâmplat asta? Dacă aveți nevoie de un indiciu, se află în caseta de sus. (Deschide cutie mai mare odată ce ieși din teatru.) - C**

Înima îmi bate și mâinile îmi tremură de entuziasm, știu răspunsul. Se referă la Penthouse unde am făcut sex pentru prima dată după petrecerea Merit Rum, dar nimic nu mă pregătește pentru ceea ce se află în prima cutie.

Respirația îmi revine și ridic instinctiv o mână pentru a-mi acoperi gura înainte de mine întindeți mâna și ridicați cerceul singuratic de pe el. Cerceul pe care nu l-am putut găsi în noaptea aceea în timp ce încercam să-mi adun demnitatea și să părăsesc camera de hotel. Cerceul pe care l-am lăsat, niciodată grijuliu dacă l-am văzut din nou sau omul care mi l-a dat înapoi acum.

Ceva despre vederea cerceului și faptul că el a păstrat toate acestea timpul, l-am păstrat când am ieșit asupra lui, provoacă atât de multe emoții la iveală abia pot vorbi, mulțumind lui Aiden și Austin înainte de a ridica cealaltă cutie și să ne grăbim înapoi spre Haddie și următoarea noastră destinație.

Mă urc în mașină, uluit și nedumerit, în timp ce îi spun lui Haddie despre semnificația cerceului. Ea începe să conducă la hotel în timp ce eu deschid mai mare dintre cele două cutii. Și aerul mi-a lovit plămânii de la râs în timp ce eu uită-te într-o cutie cu toate chiloții care mi-au fost smulși. Inclusiv în cutie este un alt plic care îmi ia un minut să deschid pentru că râd așa greu la amintirile pe care le evocă și la faptul că de fapt le-a păstrat pe toate.

„Doamne, femeie! Nu glumeai când ai spus că omul s-a băgat sertarele tale!" o tachinez în timp ce dă din cap, îndemnându-mă să deschid plicul.

Îl deschid și un card cadou iese la La Perla pentru o sumă ridicolă de bani. Nota înfășurată în jurul cărdului cadou merită de zece ori mai mult pentru mine **deși. Se spune: Mai bine cumpărați o cantitate mare, Ry, pentru că eu nu o văd trebuie să te am când, unde și cum vreau să mă opresc în curând.**

Sensualitatea flagrantă a cuvintelor sale provoacă o durere de dorință de a se înfășură și de a izvorî la viața dintre coapse pe care nici nu mă obosesc să o ignor.

"Wow!" Haddie atrage, rupându-mă de gândurile mele mai puțin pure decât ea privește și citește cartonașul în timp ce suntem la un semnal de stop. „Omul este asta dracului de fierbinte și are o gură murdară și dominantă așa?” Ea atrage într-un tremur suflare. „Rahat, Ry ... i-aș spune să mă încâtușeze la pat și să mă lase să fiu sexul lui sclav pentru viață.” Ea râde.

Mă simt puțin uimit că acest bărbat este cu siguranță al meu. "Care spune că nu am făcut-o?" Spun cu un zâmbet pe buze și o ridicare a sprâncenelor.

"Ei bine, la naiba!" spune ea, plesnindu-mi coapsa. „Asta e fata mea care vorbește!”

Rădem împreună și încercăm să ne dăm seama care este următorul indiciu la hotel va fi până când ea se va ridica în cercul valet. „Presupun că voi avea dreptate înapoi”, îi spun în timp ce ies și fac alergare în hol înainte să mă opresc brusc. Eu pur și simplu nu pot să urc la Penthouse și să bat la ușa.

Mă îndrept spre recepție și când mă apropii, o femeie mă privește în sus și jos. "Domnișoară. Thomas, presupun?"

„Da ...” răspund, puțin uimită, știe cine sunt.

„În acest fel, vă rog”, spune ea, conducându-mă la un lift privat de pe partea laterală holul. Scoate un card cheie și îl apasă pe scannerul care provoacă ușa a deschide, „lată-te”, spune ea, stoicismul ei rupându-se în timp ce rânjește larg eu înainte de a mă întoarce la biroul ei.

„Mulțumesc”, îi strig înainte să intru. Decorul familiar din interior mașina face ca amintirile să se revărase de la prima noastră dată, nervii mei cresc din promisiunea întunecată a cuvintelor pe care mi le-a spus Colton în timp ce făceam același lucru urcare într-un alt lift. Mașina cântă când ajung la ultimul etaj și ies, incapabil să mă lupt cu zâmbetul meu pentru ieșirea stângace și plină de disperare pe care am făcut-o noapte.

Bate la ușa Penthouseului și aud un chicotit din spatele ei ca butonul începe să se întoarcă. Zander deschide ușa cu Avery în spatele lor, amândoi au zâmbind strălucitor în timp ce mă privesc. Și chicotirea fără griji din care cade Gura lui Zander îmi încălzește și mai mult inima debordantă.

"Salut baieti! Lasă-mă să ghicesc, ai un indiciu pentru mine?"

Zander dă din cap frenetic în timp ce se uită la Avery pentru a vedea dacă este bine să-mi dea ce are în mâinile lui.

- Hei, Rylee.

"Salut!"

„Bine, indiciul nostru este că ce cuvânt îți vine mai întâi în minte când vezi ce are Zander?"

Privesc în jos când Zander produce o cutie neagră din spate și mi-o întinde.

Mă uit în jos la el, la fel de perplex ca aspectul de pe chipul lui Avery, până când Zander o răstoarnă.

Și apoi râd.

Cutia conține un buzunar roșu pentru pompieri pentru un smoching. Simțurile mele sunt atacat brusc cu fiecare senzație pe care Colton mi-a evocat-o în limuzină care noaptea, când eram prea îmbrăcați și sub îmbrăcați. Dar acesta nu poate fi răspunsul pentru că sunt două cuvinte. "Anticipare!" Aproape că strig când mă lovește cuvântul ca fulgerul, imaginile acelei seri mai mult decât memorabile care strălucesc prin a mea minte.

„Bingo!” Avery strigă în timp ce Zander țopăie în sus și în jos.

„Bună treabă, Ry!” spune el în timp ce îmi întinde o altă cutie și un plic. Eu uită-te la el cu o sprânceană încrețită care îl face să chicotească din nou înainte să-l iau de la el.

"Asta este pentru mine?" Îl întreb.

„Uh-huh!” spune el, dând din cap.

"Esti sigur?"

"Da! Deschide-îl!" spune el cu exasperare amuzată.

Îmi strecor degetul pe plic și zâmbesc înainte să știu chiar ce este spune pentru că știu că vorbele lui Colton mă vor atinge.

Ry- Știam întotdeauna că ești diferit de ceilalți... dar acesta este noaptea ai devenit steagul meu în carouri. Fara îndoiala, lată noaptea Știam singurul lucru pe care nu l-am dorit niciodată, aș lupta ca naiba să-l păstrez. Du-te acolo unde

s-a familiarizat mai întâi cu obiectul din cutie. - C

O deschid cu prudență și îmi dau ochii peste cap și clătin din cap când văd o cântar modelul unui Ferrari F1 2 roșu. Știu exact unde mă duc pentru că asta noaptea este cu siguranță una pe care nu o voi uita niciodată.

Îmi iau rămas bun și vibrez de anticipare în timp ce merg cu liftul în jos în hol și grăbește-te pe lângă o hostess zămbitoare la recepție și ieșind la mașină. Mă strecor și îi spun lui Haddie despre indiciu și răd când clătină din cap ea conduce cele câteva blocuri până la hotelul în care a participat cealaltă gală cu Colton este.

O îndrum să conducă la ultimul etaj al parării și instinctiv sugeți o respirație când Sexul iese în vedere. Imaginile și emoțiile mă umplu pe mine și pe mine nici măcar nu încercați să înăbuși suspinul pe care mi-l evocă.

„Al naibii de mașină este ca un orgasm vizual nenorocit", spune ea cu un zumzet de apreciere.

„Habar n-ai", trag apoi fluier și rămân înroșit în timp ce alunec afară și parcurgeți distanța scurtă până la locul său izolat din garaj. Pe măsură ce mă apropiu văd o figură în spatele uneia dintre coloanele de lângă mașină și inima îmi sare în mine gât. Sper să fie Colton. M-am săturat de banda de memorie și la fel de mult ca mine iubesc asta chiar acum, doar îl vreau. Cu disperare.

Răd când Beckett se îndepărtează, cu un rânjel mâncător de rahat răspândit peste el chip frumos. Se uită peste umărul meu la Haddie și dă din cap subtil ea, rânjelul lui se înmoaie într-o mognire care mi-a stărnit curiozitatea, dar a mea atenția este distrasă rapid când Becks vorbește.

„Ei bine, nu sunt sigur ce i-ai făcut omului meu", spune el, dându-mi un mesaj îmbrățișare rapidă, „deoarece bilele sale par să se fi retras, judecând după această afișare evidentă, dar naiba dacă nu-mi place!"

„Sunt sigur că îi oferi o grămadă de rahat", îi spun, și el doar îl înclină pe al său capul și mă privește o secundă, o blândește care se așează asupra trăsăturilor sale.

„Este cel mai fericit pe care l-am văzut vreodată", spune el din cap.

Și înainte de a mă gândi chiar la ceea ce spun, cuvintele mi-au ieșit din gură.

„Dar de ce crezi că este?" întreb.

El doar râde de chicotirea aceea joasă și întinde o pungă albă de plastic cu umor în ochii lui. Iau geanta de la el și mă uit în ea. Îmi ia mintea a moment pentru a-mi da seama la ce mă uit. „Pentru că sunt tot alfabetul", am spus eu șoptesc în timp ce privesc literele preșcolare din plastic.

„De la nenorocitul lui Z, Ry," spune el, făcându-mi capul să se rupă, așa că mă prind cu ochiul pe care mi-l dă amestecat cu un zâmbet leneș, dezgolit. Mă uit doar la el, a zâmbet prost pe fața mea. „Deci, eu sunt însărcinat să te duc la următoarea ta destinație", spune el.

Mă uit imediat peste umăr și sunt surprins să văd mașina lui Haddie plecat. Am fost atât de prinsă de Becks încât nici nu am auzit-o plecând. El mișcă pentru ca eu să intru și mă oblig. Minutul în care centurile noastre de siguranță sunt fixate iar motorul răcnește, Becks se uită la mine. „Unde e locul în care te afli i-ai dovedit lui Colton că începătorii pot conduce pentru câștig?"

Răd imediat, gândindu-mă la schimbul nostru intim despre debutanți și curse înainte de a realiza că Colton se referă la un moment mai inocent cu băieți. „Traseu de karturi!" Strig când ieșim din garajul de parcare și intrăm pe străzi laterale.

„Da, doamnă", îmi spune el când mergem pe autostradă și pierdem traficul în spatele nostru. Vorbim despre asta și aia, dar indiferent de cât de mult încerc, nu pot ia-l pe Becks să-mi spună care sunt restul indicilor sau jocul final pentru asta seară. El doar mă zămbește și clătină din cap.

În cel mai scurt timp, ajungem la parcul industrial unde Colton i-a luat pe băieți și eu kartingul. „Voi fi chiar aici", spune Becks în timp ce ies și intru prin usa de sticlă.

Zâmbetul meu se extinde când îi văd pe Dane și Scooter sprijinindu-se de teighea. „Rylee!" Scooter țipă și aleargă să mă îmbrățișeze.

Îl strâng strâns și îi sărut vârful capului înainte de a arca o sprânceană Danez.

„Știi și nu mi-ai spus nimic!" îi spun lui Dane, provocând o burtă- chicotesc din scuterul meu dulce.

„Unele lucruri merită să fie ascunse", spune el ridicând din umeri și zămbește înainte de a împinge de pe teighea pentru a-i înmâna Scooterului o geantă.

Clătin din cap spre el cu o strălucire falsă care îl face să râdă. Nu spu

norice altceva, deoarece Scooter este practic sărit din pantofi entuziasm. „Bine, Scoot... mă vei ajuta să-l descopăr?”

"Pot sa?" el întreaba.

"Desigur!" îi spun în timp ce întind mâna în pungă și ridic o figură de acțiune din plastic de Spiderman. Lacrimile îmi înțepă imediat ceafa, în ciuda blândetii zâmbetului se formează pe buzele mele.

"Care este răspunsul? La ce te face să te gândești Spidey? "

Și mă gândesc o secundă pentru că există două răspunsuri posibile, dar data felul în care Scooter a spus că te iubesc a fost catalizatorul care a început toate acestea, eu spune, „Te Spiderman!” Și știu imediat când îi cade fața că am primit răspunsul este greșit, dar nu-mi pasă pentru că tot trebuie să-i spun că îl iubesc. Asa de apoi îmi încerc cealaltă presupunere. "Omul Paianjen. Batman. Supraom. Omul de fier."

"Yay!" țipă el, sărind în sus și în jos înainte de a mă îmbrățișa strâns ca Dane iar eu râd.

Dane ridică privirea și îmi întâlnește ochii în timp ce întinde un plic. "Cred lucrurile sunt la fel de perfecte pe cât par".

„Imperfect de perfect”, îi spun cu un zâmbet liniștit în timp ce deschid plicul.

De ce supereroii? Pentru că după noaptea aceea la pistă, nu mai sunt mai speriați. Nu este nevoie de confortul copilăriei mele pentru că te am, Ry. Numele tău l-am cântat acum, nu al lor. Indiciul următoarei locații: - Bine ai venit la ligile mari, Ace.

Râd de amintirea că mi-a spus asta, de a-mi întoarce încercarea șchioapă seducție înapoi asupra mea, tot în timp ce se îndepărtează de celelalte cuvinte pe care le are scris. Că mă ține la fel de înalt de respect ca și iubitul său supereroi. Inima mea este atât de umflată de dragoste, încât izbucnește la cusături. Când mă uit în sus pentru a întâlni ochii lui Dane prin lacrima mea înțepoșată, spune el *nimic altceva decât ochii lui spun totul. El este alesul.*

Îmi spun rămas bun și mă grăbesc afară la roșăiul sexy al FI 2. Eu alunecă în scaun și privește spre un Beckett rănjitor. „Unde mai urmează, Ry?”

„The Shack Surf”, îi spun cu o mișcare a capului în timp ce ne uităm la fiecare altul pentru o bătaie.

"Ce ?" întreabă el în timp ce își înclină capul spre mine.

Inspir adânc și mă uit pe parbriz o clipă, luând totul înăuntru. "Nimic, încerc doar să procesez toate astea ... este doar copleșitor."

„Da, bine”, spune el, împușcând motorul la semafor, „se pare că este al lui Hell sigur că dracu 's-a înghețat.” El râde și mă alătur, așezând capul pe spate tetiera. Îi mulțumesc că Becks îmi permite liniștea să-mi adun gânduri și reflectă la tot ce mi-a spus Colton până acum.

Tragem în parcare și mintea mea își amintește imediat că a luat Tanner aici și Colton se luptă aproape cu el. De supraabundența de testosteronul și privirea șocată de pe fața lui când l-am lăsat singur afară în respingere. Mă uit la Becks și expresia feței lui pare să fie spunând „Ei bine, continuă atunci”.

Ies afară și intru în restaurant pentru a o găsi pe Rachel stând la gazdă podium. Zâmbetul ei este imens și spune imediat: „Masa ta așteaptă tu.”

„Mulțumesc, Rachel”, spun în timp ce mă grăbesc să trec pe lângă ea pentru a vedea care este următoarea mea surpriză. Eu să presupunem că este Kyle din moment ce el este singurul băiat pe care nu l-am văzut încă. Ies pe patio și gândeste-te la a-l cunoaște pe Colton la prima noastră vizită aici, aflând despre trecutul său, familia lui și cum îi place să mă relaxez.

Când ridic privirea prin norul amintirilor, îi văd pe Quinlan și Kyle stând la masă - masa noastră - cu rânjeturi largi ca oceanul la spate. "Salut, baieti!"

„Hei, Ry”, spune Quinlan în același timp în care Kyle mă întâmpină. "Deci avem un alt indiciu pentru tine."

„Fratele tău este altceva”, îi spun afectuos.

„Da, cred că da”, spune ea râzând. „Dar din nou, dragostea va face asta tu.”

Ochii ei sunt plini de lacrimi când se întâlnesc cu ai mei și văd o moliciune acolo, o acceptare, un mulțumesc.

Kyle ne întrerupe schimbul tăcut împingând o altă cutie spre mine. „Deschide-l, deschide-l!” el spune. „Trebuie să dai răspunsul corect pentru a obține următorul cheie!”

Glisez capacul de pe cutie și încep să râd când văd un set de foi, foi cu alfabetul pe ele. Quin mă privește ciudat și spune: „Sper că există o explicație bună pentru aceasta, deoarece ni se pare ciudat pentru noi, cei din afară.”

„O, cu siguranță există o explicație bună”. Râd, impresionat că nu uită orice în această vânătoare de scavenger. Mă uit la Kyle. „Nimic între noi ci foi.”

"Woo hoo!" spune el, sărind în sus și aproape dând peste masă. Quinlan stabilește masa și își înfășoară un braț peste răs. "Ea a inteles dreapta!" îi spune lui Quin. Ea răspunde cu un semn din cap și el îi dă un plic pe mine.

„Ar trebui să deschid asta?” întreb, deși degetele mele sunt deja mâncărime să o rup în afară.

"Da!" strigă el, uimind alți patroni în restaurant.

O deschid și citesc nota din interior:

Ry- Știam mai mult ca niciodată când nu te pot avea, cât de mult nu ar putea trăi fără tine. S-ar putea să nu fi spus-o cu cuvinte, dar m-am gândit despre asta des. Unde eram când am vorbit despre „Nimic între noi vreodată, cu excepția foilor?”

Simt că am un zâmbet permanent tencuit pe față în timp ce spun eu la revedere și revino la Beckett în mașina care așteaptă. "Bine?" el întreabă cu o înclinare a capului.

„Broadbeach Road!"

Ne îndreptăm pe coastă și, pe măsură ce ne apropiem, emoția mea crește.

Sunt sigur Colton mă așteaptă.

Chapter Forty-Three

În timp ce mergem pe Broadbeach, sunt emoționat, nervos și fiecare emoție între. Porțile se deschid înainte să ajungem la ele și nici nu-i dau lui Beckett o șansă să mă opresc complet înainte de a ieși din mașină și de a alerga spre ușa din față unde stă Sammy.

„Bună, Sammy!" Spun aproape fără suflare în timp ce aștept să se îndepărteze din ușă.

„Nu vrei următorul tău indiciu?" Vocea lui profundă răsună și cred că a mea gura cade liniștit și umerii se lasă pentru că am crezut că nu mai există indicii. Eu credeam că mă află în gospodărie și mergeam să-l văd pe Colton.

„Sigur", forțez. Fără să mă gândesc, îmi acoper brusc fața pentru a o bloca din orice aruncă Sammy în aer. Pentru un minut nu înregistrează-te la mine. Strălucirile minuscule de argint care se reflectă împotriva razelor soarelui și apoi mă lovește. Fiecare parte a corpului meu stă în atenție ca o pătură de găină corpul meu. Și pare atât de amuzant cu adevărat, încât acest bărbat puternic și intimidant este stând în mijlocul unei precipitații de sclipire. Este neprețuit în mai multe moduri, pentru că este sclipici în aer.

Suspînul mi se strânge în gât când un zâmbet se răspândește pe fața lui Sammy în timp ce el îmi întinde o cutie. Îl iau de la el, cuvintele jefuite și, inima îmi prăbușește fără teamă. Când deschid cutia, lacrimile pe care le-am ținut nu au nicio șansă pentru că în interior este o cană de cafea plină cu cuburi de zahăr.

Și poate că este cel mai bun lucru ciudat, dar gândul că Colton m-a auzit în noaptea aceea, m-am auzit spunându-i semnificația podului cântecului lui Pink și este spunându-mi-o înapoi chiar acum peste toate celelalte gesturi pe care le-a făcut diseară mă distruge.

Mă anulează, mă deschide larg și mă completează cu un singur roz urât cana de cafea umplută cu cuburi de zahăr.

"Asa de?" întreabă Sammy, încercând să-și suprimă rânjetul de pe față reacție supraemoțională la acest indiciu prost.

„M-ai numit zahăr", îi spun cu o voce vacilantă și un zâmbet pe mine față.

„Fată!" Râde și se îndepărtează, deschizând ușa în urma lui. "Ultimul cheie."

Ochii mei fulgeră spre ai lui. „Du-te unde ai auzit prima dată asta cu Wood."

„Mulțumesc, Sammy!" Uri peste umăr în timp ce alerg ca o nebună prin casă și sus pe scări. Inima îmi bate tare și mâinile tremură și mintea mea se clatină, disperată să-l văd, să-l ating, să-l sărut, mulțumesc

el, dar când ajung în curte este gol, cu excepția a sute de lumânări aprinse presărat peste fiecare suprafață imaginabilă.

Gâfâi la frumusețea luminilor moi care scilesc în mijlocul cerului întunecat în timp ce eu intră pe terasa de la etaj. Îmi trec degetul peste vârful unui șezlong în timp ce eu auzi Glitter in the Air plutind încet pe difuzoarele de deasupra și râde.

„Fuckin 'Pink". Este vocea lui amuzată, râsul acela care se spală peste mine, ținându-se un ostatic doritor și, oricât mă înspăimântă, mă face să mă simt ca acasă.

„Fuckin 'Pink", repet în timp ce mă întorc cu fața spre Colton - omul pe care îl iubesc cu toți inima mea - stând în fața mea, cu apusul la spate, ascultându-și întunerul caracteristici în lumina sa moale. Atât de multe emoții trec prin mine

când stă acolo, mâinile se băgară adânc în buzunarele blugilor blugi uzați, tricoul său preferat acoperindu-și umerii sprijinindu-se dezinvolt de pragul ușii și pe jumătate timid zâmbet care îmi topește inima grăindu-i buzele.

"Ai avut o zi buna?" întreabă el dezinvolt în timp ce ochii i se grăbesc în sus și în jos lungimea corpului meu, limba lui aruncându-se afară pentru a uda buzele pe care nu se luptă transformă-te într-un zâmbet complet.

Și Doamne cum vreau să fug în brațele lui și să-l sărut fără simț, corpul meu vibrând atât cu o nevoie emoțională, cât și fizică, atât de puternică încât îmi strâng mâinile în jurul canei de cafea pentru a mă împiedica să cedez. „Eram cam trimis pe o goană sălbatică, dar sunt destul de sigură că sunt exact acolo unde sunt locul meu acum ”.

„Hmm...” El se împinge de pe perete și mă descurcă încet pe drumul meu, sexul personificat și apoi unii. „Și unde ar fi asta?” întreabă el cu un arc de fruntea lui.

Nonșalanța lui mă ucide, arzând o gaură chiar prin focul dezlănțuit înăuntrul meu. Tot ce vreau să fac este să îl devor pe acest om. Acest om care a pus gânduri și cuvinte și amintiri din timpul nostru împreună și le-am înfășurat într-o singură ordine pachet pentru ca eu să desfac bucată cu bucată, permițându-mi să-mi amintesc semnificația fiecăruia și a fiecăruia. Și mai important, și-a amintit fiecare și toată lumea. Că toate contează pentru el la fel de mult ca pentru mine.

„Chiar aici”, respir. - Sunt aici chiar cu tine, Colton. Mă îndrept spre el - nevoia mea, remediarea mea, dependența mea eternă - și întinde mâna pentru a-mi pune mâna pe obrazul lui când tot ce îmi doresc cu adevărat este să-l trag la mine și să mă țin pentru totdeauna. „Mulțumesc”, îi spun, corpurile noastre la doar câțiva centimetri distanță, dar inimile noastre incontestabil conectat. "Am rămas fără cuvinte."

Își lasă zâmbetul să se răspândească și întinde mâna să se joace cu o buclă sprijinită pe mine umăr. Privesc cum ochii lui îi urmăresc degetele. Faptul că pare nervos peste complimentul meu, îl face mult mai dulce și toată seara asta mult mai semnificativ.

După o bătaie, ochii lui se mișcă încet înapoi la ai mei, înot verde cristal cu emoție, ridicând ușor din umeri. „Ești cea mai altruistă persoană pe care eu stii. Voiam doar să fac ceva pentru a vă arăta cât de mult înseamnă pentru mine. Eu am vrut ca băieții să facă parte din toate acestea, astfel încât să vă poată arăta cât de mult înseamnă și ei."

Lacrimi bine în ochii mei pentru a suta oară astăzi și înghit în jos bucată în gât când mă uit la acest bărbat atât de frumos înăuntru și în afară. Un om pe care odată credeam arogant, care se uita doar la el însuși. Un om care m-a dovedit că greșesc în pică.

Sau cred că ar trebui să spun în așa.

Îmi frec degetul mare înainte și înapoi pe obrazul lui și îi zâmbesc. „Sunt la podea ... într-adevăr copleșit... de tot ce puneți în asta." Mă uit în jos pentru o minut pentru a încerca să stabilizez vacanța din vocea mea. „Nimeni nu a făcut vreodată ceva așa pentru mine înainte ”.

Se apleacă și îmi perie cele mai dulci săruturi pe buzele mele. Încerc să mă aprofundez sărutul, lacom pentru restul lui, sunetul oftatului său, căldura atingerii sale, dar se trage înapoi, îmi sărută vârful nasului și apoi își sprijină fruntea A mea. Își ridică cealaltă mână pentru a se potrivi cu prima, vârfurile degetelor încurcate în mine păr în timp ce palmele îmi leagă maxilarul.

„Deci, un prim fel de fel", spune el, căldura respirației sale încălzindu-mi buzele.

Ca." Eliberez arespirație tremurătoare, cu inima bătându-mi puternic, ine, pentru ca, Ry; vreau sa fiu primuTtau, ultimurtau și fiecare nenorocit lucru între ele." El subliniază fiecare cuvânt de parcă aproape că îl durea să spună lor.

Inima mi se strânge pentru că acum sunt speranțele și visele pe care mi le-am dorit o posibilitate, dar înainte să pot înțelege cu adevărat realitatea acestui lucru, el se apleacă înapoi și se uită în ochii mei. Se uită fix la mine cu atâta intensitate, încât e ca și cum ar vedea pe mine pentru prima dată și apoi îmi pune o întrebare la care nu mă așteptam. - De ce mă iubești, Rylee?

Îmi arunc capul și mă uit înapoi la el, atâtea lucruri trecând prin mine minte că nu pot scoate cuvintele, așa că răd. El mă privește ciudat, iar eu profitați de pauză pentru a-l prinde neprevăzut și apuca ceafă să-l tragă la mine.

Buzele mele sunt pe ale lui într-un ritm de inimă, limba îmi alunecă între buzele lui despărțite și amestecându-se cu a lui. Îi simt surpriza strângând buzele, dar ea se risipește în câteva secunde pe măsură ce mâinile lui se întind pentru a le imita pe ale mele și se încurcă în ale mele bucle în timp ce alunecăm în tandrețea blândă a sărutului. Îi arăt de ce îl iubesc cu mângâierea limbii mele, gemetele mulțumite în gât, neplătite trebuie să am întotdeauna mai mult de la el.

Și, deși nu este suficient pentru mine, mă retrag cu gustul lui pe al meu limba și privește-l în ochi. „Te iubesc, Colton Donovan, pentru atât de mulți motive.” Trebuie să mă opresc pentru că emoția mă copleșește și vreau să vadă ochii mei când îi spun asta pentru ca el să știe cu certitudine de ce simt cum mă simt simt.

„Te iubesc pentru cine ești, pentru tot ce nu ești, pentru locul unde ai venit de la și unde vrei să mergi.” Am lăsat un zâmbet blând să se joace peste buzele mele în timp ce eu uită-te la el, omul pe care îl iubesc atât de mult și permite-mi să simt tot ceea ce îi spun. „Îmi place zâmbetul băiețelului tău ascuns sub bănuțul tău rău. Te iubesc pentru că m-ai lăsat să intru, mi-ai dat inima, ai avut încredere în mine cu a ta *secrete și lasă-mă să văd partea ta pe care nimeni altcineva nu a ajuns... ai lăsat-o eu să fiu primul tău.*” Vocea mea se rupe la ultimele cuvinte și lacrimile îmi cad în ochi ca Mă holbez la el, depășit de emoție.

„Îmi place că ai o afecțiune pentru vată de zahăr și mașini sexy. Iubesc această grogiță chiar aici... ”Mă aplec și așez un sărut unde se ascunde,... și îmi place aici chiar aici”, spun, trecându-mi mâna peste miriște pe fața lui. “Si iubesc acestea chiar aici când planezi peste mine, pe cale să faci dragoste cu mine ”, spun, strângându-și bicepsul în timp ce îi flexează pentru mine și îmi aruncă un zâmbet.

”Dar mai mult decât orice, îmi place ce este aici.” Mă aplec înainte și îi dau un sărut la piept unde inima lui tună sub buzele mele. Îi țin presați acolo momentan înainte să mă uit la el sub genele mele și să termin cel mai important motivul tuturor. „Pentru că ceea ce este aici, Colton, este pur, bun și neatins și atât de incredibil de frumos încât mă lasă fără cuvinte, așa cum a făcut-o astăzi... așa cum este chiar acum.”

Se uită fix la mine, mușchii pulsând în maxilar în timp ce încearcă să accepte totul că tocmai i-am spus. Ochii noștri sunt închiși, sufețele noastre sunt dezgolite și inimile noastre acceptăm atât de mult, încât suntem pierduți în cuvintele noastre nerostite.

Într-o bătaie de inimă mă trage în el, mă înfășoară cu brațele și se ține strâns. „La dracu, te iubesc”, spune el, fața lui este îngropată în curba mea gâtului și îi simt denivelările respirației sale aprinse în timp ce încearcă să compună se.

Disperarea atingerii sale și în cuvintele sale cimentează totul între noi în timp ce ne agățăm unul de celălalt.

„La asta mă refer”, murmură el, apăsând un sărut pe partea gâtului meu, gura lui o șoptă de la urechea mea. „Asta-seară ar trebui să fie despre tine ... complet despre tine - și totuși tocmai mi-ai dat atât de mult încât abia pot respira dracului chiar acum.”

Se apleacă înapoi și emoția din ochi este copleșitoare. Băiețel, crescut omul și ticăloșii răzvrățiți se uită la mine chiar acum, toți îmi spun ei iubește-mă. Respiră adânc și forțează o înghițitură.

„Este imposibil să fii în preajma ta, Ry, și să nu fii mișcat de tine cumva, cumva. Mă lași cu limba și îmi faci nenorocita de stomac să se răsucescă noduri jumătate din timp.” Clatină din cap și eu îi zâmbesc, atât de atins de al lui complimente. El întinde mâna și mișcă o bucată de păr de pe fața mea. ”Tu m-a iubit cel mai întunecat”, șoptește el și îmi fură respirația.

Realitatea cruntă a cuvintelor sale face ca pielea de găină să danseze peste carnea mea și Am rămas fără cuvinte. Ochii lui strălucesc de umezeală în timp ce își mușcă buza de jos, înainte găsind cuvintele de care are nevoie pentru a termina de exprimat.

„M-ai iubit când m-am urât. Când te-am îndepărtat și am încercat te-am rănit astfel încât să nu poți vedea ... totul din trecutul meu. Mi-ai acceptat-o frică și iubit de mine din cauza asta.” Clatină din cap. „Și apoi m-ai apucat de mine mingi și mi-a spus că nu este negociabil.” Amândoi râdem de cuvintele lui, de blândețea comentariu care ne permite să expulzăm o parte din energia acumulată din aceasta conversație intens neașteptată.

„Asta mai merge și pe drum, îi spun cu un zâmbet și se apleacă înainte și își perie buzele de ale mele.

„Eu ...” El oftează. „Ry, mi-ai dat atât de mult nenorocit și astăzi chiar am vrut să vă anunț că îl înțeleg. Că o accept acum și o simt în schimb.” Își dă o mână prin păr și închide ochii pentru o bătaie, urmat de acel zâmbet timid îmi place să mă întorc pe buzele lui.

Începe să vorbească și apoi se oprește pentru a șterge emoția sugrumându-și cuvintele înainte să se uite înapoi în sus și să-mi vadă ochii. „Mi-ai dat speranță când m-am gândit Eram fără speranță. M-ai învățat că sfidarea este sexy ca dracu, că curbele sunt cu siguranță criptonita mea și dracu 'blondele, pentru că brunetele sunt mult mai multe distracție.” Râd, bucurându-mă de întoarcerea băiatului meu arogant rău în timp ce își freacă mâinile peste față, zgârietura de miriște care zgâria prin aer. „Sunt dracului rătăcind aici... fără prea mult sens, așa că purtați-vă cu mine.”

„Nu mai sunt nicăieri altundeva, Colton”, îi spun, în timp ce mă conduce la un șezlong. Mă așez și el se sprijină în genunchi, pe pământ în fața mea, corpul lui între V-ul coapselor mele, mâinile lui ținându-mă de talie.

„Ry, te-am întrebat de ce mă iubești, dar ceea ce îmi doream cu adevărat era să-ți spun toate motivele pentru care te iubesc. Este important pentru mine să știu că nu te îndoiști de mine sentimente pentru tine pentru că dracu, Ry, m-ai lovit în fund. Ai fost singurul lucru pe care nu l-am dorit niciodată - niciodată, niciodată nu l-am așteptat în viața mea - și să-l trag, dacă pot trăiește fără tine acum.” Râde de admiterea lui în timp ce zâmbetul meu se lărgeste.

„Tu testează-mă și ispitește-mă și fă-mă să privesc adevărurile pe care nu vreau să le înfrunt și pe care sunt

încăpățânat ca iadul, dar Doamne, iubito, nu ți-aș dori altfel. Nu ar fi să ne dorim în alt mod.” Îmi așează mâinile pe umerii mei, degetele mari mângâind golul dintre clavicule în timp ce el clătină din cap și continuă.

„Cred că am știut întotdeauna că ești mult mai mult... dar știam că sunt îndrăgostită cu tine noaptea evenimentului Kids Now ... ai stat în grădina aceea și m-a împins să risc ... m-a îndrăznit să te iubesc.” Vocea lui se rupe cu emoție din amintirea acelei nopți.

„Și apoi am făcut sex pe Sex”, adaug cu un râs care îmi câștigă un rol de sexy iadul gemu din adâncul gâtului.

„La dracu, Ry, între case de scări și hote auto și vată de zahăr, nu voi fi niciodată capabil să scape gândindu-se la tine”, atrage el.

„Acesta a fost planul meu de-a lungul timpului”, îl tachinez cu un zâmbet.

„Oh, chiar așa? M-ai jucat tot timpul? ”

„Uh-huh”, spun. „Urăști jocul și nu jucătorul, nu?” Râd. - Bine ai venit la ligile mari, Ace. Comentariul mi-a ieșit din limbă, iar sarcasmul meu este răsplătit de rânjetul pe care îl iubesc răspândindu-se larg pe buzele lui. El clătină din cap, se apleacă pentru a-mi tachina buzele cu ale lui și mă surprinde aprofundând sărutul. Limba lui mă ispitește și mă tentează, îmi doresc să mă învărt și să am nevoie strângând fiecare mușchi la sud de talie înainte ca el să se retragă.

„Vezi”, șoptește el, „de aceea te iubesc. Nu sunt lucrurile mari pe care le faci, dar milioane de nenorocite de lucruri mici pe care nici nu știi că le faci. este făcându-mă să râd pentru că știi că sunt incomod să vorbesc despre acest gen de rahat și de a fi bine cu asta. Este pentru a mă face să văd lumea într-un alt mod ușoare, cum arfi înghețata la micul dejun și clătitele la cină. El clătină din cap și privește în jos momentan.

„Și de aceea te iubesc”, îi spun. „Pentru că nu contează cum incomfortabil te exprimi, știi că trebuie să-l aud și încerci... dracu ai scos-o astăzi din parc. A fost - ești - perfect.”

„Sunt atât de departe de a fi perfect, Ry”, spune el râzând de sine.

Mă întind și îl ating, îmi trec mâna peste linia maxilarului său. „Ești al meu cam perfect, Colton.”

Îmi zâmbește încet, ochii lui devenind brusc atât de intensi și serioși. „Nu, nu cred că o înțelegi, Ry, și nu știu cum să o mai spun...” El se întinde și îmi îmbracă fața din nou, ținându-mi capul cu mâini nesigure că ochii mei se blochează cu ai lui. „Vreau să fiu nenorocitul tău steag cu carouri,

Rylee. Mașina dvs. de ritm pentru a vă conduce prin momente dificile, oprirea în groapă atunci când sunteți am nevoie de o pauză, linia de start, linia de sosire, nenorocita ta de victorie.”

Cuvintele sale au furat-o pe a mea și alimentează nevoia pe care am avut-o încă de la prima noastră întâlnire. Oricât am încercat să lupt cu sentimentul din acea noapte fatidică, am vrut să fiu a lui. Vroiam mult mai mult decât o sesiune de make-out într-un hol din culise. Eu am vrut întreaga cursă cu el.

„Trofeul tău”, meditez cu un zâmbet blând, revenind la conversația noastră dimineața după prima noastră întâlnire împreună și știu că își amintește, pentru că el îmi întoarce aceleași zâmbete înapoi.

„Nu”, șoptește el în timp ce se apleacă înainte și își lipește buzele de ale mele. „Ești mult mai mult decât un trofeu, Rylee. Trofeele sunt lipsite de consecință atunci când totul este spus și gata ... dar tu? Nu ai putea fi niciodată inconsecvent.” Îi simt buzele curba până la un zâmbet.

„Nu, tu și cu mine împreună ... asta te-ar face al meu”, îi spun cu un îmi zâmbesc în timp ce eu însumi contribuie la un moment memorabil din trecutul nostru.

„Bun”, recunoaște el, aplecându-se înapoi cu un zâmbet diabolic pe el chip frumos. „Rândul meu”, spune el, lingându-și buzele înainte ca rânjetul să se întoarcă. „Este există cineva al cărui fund trebuie să-l lovesc înainte să-l pot oficializa?” el spune cu un râs, cuvintele lui mă provocă să-mi amintesc.

Clătin din cap, zâmbind în timp ce degetele lui îmi urcă brațele și ochii lui mă îndrăznesc să-mi amintesc replicile mele. Atingerea lui îi distrage atenția, dar îmi amintesc. Îmi bat genele l. „Ce oficializați, domnule Donavan?” întreb și când îi văd ochii, sunt surprins de privirea lui intensă.

- Asta, Rylee. Respiră. „Faceți acest lucru oficial”, spune el.

Gâfâi, mâna zburând în sus pentru a-mi acoperi gura în timp ce mă uit în jos la scipitor inel de logodna. Sunt atât de recunoscător că stau pentru că lumea se mișcă în jurul meu într-o neclaritate. Tot ce mă pot concentra este strălucirea omului din fața mea, cerând să-mi fac lumea completă. O lume pe care nu am crezut-o niciodată că va exista pentru mine.

Îmi reamintesc să respir, chiar dacă încă nu pot avea încredere în mine să mă formez cuvinte în mod corespunzător, așa că mă holbez la el, corpul meu fiind acoperit de găină, deși căldura dragostei sale pulsând prin mine. Mă holbez la el printre lacrimi încetoșate ochii și dă din cap subtil șocat. Nu-mi mișc ochii de ai lui, pentru că văd acest moment înseamnă atât pentru el, cât și pentru mine.

„Faceți acest lucru oficial cu mine, Rylee”, spune el, cu vocea sigură, dar mâinile sunt instabil. Îmi place faptul că este nervos, că vreau să spun atât de mult pentru el încât este îngrijorat că aș putea spune că nu.

„Ți-am spus odată că, dacă nu aș putea spune cuvintele, aș face tot ce pot să-ți dovedesc ce simt pentru tine. Ei bine, pot spune cuvintele acum, iubito. Tu mi-ai arătat cum. Te iubesc.” Ochii lui mă țin, dar eu nu pot să nu mă uit în jos la acel zâmbet timid al său care îmi stăpânește inima. „Iubesc cine ești și ce ești tu obligă-mă. Îmi place că scânteia ta a oprit estompa. Că ai vrut să concurezi cu mine. Că nu mai am nevoie de supereroi pentru că am nevoie de tine în schimb.” Clatină ușor din cap și râde nervos înainte de a începe din nou.

„La naiba, am făcut deja partea de bine sau de rău și cea de boală și sănătate, așa că hai să facem până și moartea ne desparte. Fă o viață cu mine, Ryles. start cu mine. Termină cu mine. Completează-ma. Fii singurul și primul meu. Fii la naiba mea banda victoriei și nenorocitul meu de steag pentru că Dumnezeu știe că voi fi al tău dacă mă vei lăsa. Te căsătorești cu mine, Ry?”

Lacrimile curg pe ambele fețe și sunt atât de copleșit de frumusețea cuvintelor sale și revărsarea sufletului său pe care nu le pot vorbi, așa că arăt el în schimb. Mă aplec în față și îmi lipesc buzele de ale lui, gustul de sare amestecându-se buzele noastre în timp ce mă revărs în sărut.

Și apoi încep să chicotesc în timp ce buzele mele sunt lipite de ale lui și emoțiile fug rampant prin mine. Nu mă pot abține. Mă aplec înapoi și îmi arunc lacrimile în timp ce el se uită la mine.

„Mă ucizi aici, Ry ...” Vocea lui flutură, un amestec de exasperare și anxietate. Ochii lui îi țin pe ai mei - implorând, implorând, implorând - și îmi dau seama că știu răspunsul fără îndoială, dar nu i-am spus-o niciodată.

- Da, Colton. Spun, vocea mea crescând de entuziasm pe măsură ce se formează mai multe lacrimi. - Da, mă voi căsători cu tine.

„Mulțumesc lui Hristos!” Oftează și clătină din cap, cu o adorare totală în ochi se uită la mine. Ochii mei sunt încă închiși cu ai lui, dar mâna lui întinde să ia A mea. Ne rupe legătura și se uită în jos, atrăgându-mi ochii în jos privește-l alunecând diamantul canar tăiat cu pernă, încadrat de diamante mai mici, pe degetul meu inelar.

Suntem tăcuți când ne uităm la el, enormitatea momentului ne lovind. Inelul este frumos și uriaș, dar o simplă bandă de aur ar fi făcut trucele, pentru că când ridic ochii, există adevăratul meu premiu. Părul întunecat, ochii verzi, maxilarul bubuit și un inima care mă deține: minte, corp și suflet.

„Te iubesc”, șoptesc.

„Și eu te iubesc”, spune el, îmi apasă un sărut pe buze și apoi îl aruncă pe al lui întoarce-te și râde înainte de a țipa în partea de sus a plămânilor: „A spus da!” Sunt tresărit de strigătul lui, dar atunci înțeleg când aud un vuiet de urale și se repede la marginea terasei. Când privesc în jos, sunt șocat să văd toată lumea se uită la noi din curtea de jos. Toată lumea de astăzi, inclusiv ambele seturi ale părinților noștri. Toți sunt înveseliți și fluieră și tot ce pot face este să clătin din cap și accepta fericirea lor. Îi dau cu mâna pe toți, întinzându-mi mâna pentru a-mi arăta sunați și sărbătoriți cu ei. Mă uit peste Colton și emoțiile mă înghițesc întregi. Îl iubesc cu toate inima mea. Fără întrebări. Fără dubii. Fără temeri. „Hei, Ryles”, spune el, trăgându-mă în el. „Dacă o să se holbeze ...” El ridică o sprânceană și zâmbește când vede inelul de pe mâna stângă sprijinindu-se bicepsul lui. Îmi arunc capul înapoi și râd înainte de a completa linia pentru el. "Ar putea la fel de bine, dă-le ceva bun la care să se uite." Ridică o sprânceană spre mine. „La dracu, te iubesc, în curând viitoare doamnă. Donavan ” el scoate, frisoane dansând pe coloana vertebrală și un zâmbet răspândit pe buzele mele, ca se apleacă înainte și mă sărută. Norocul se ridică la un nivel revoltător mai jos, dar tot ce aud este lui Colton moale geme. Tot ce simt este în fiecare loc în care corpurile noastre se ating. Tot ce știu este că căldura care se răspândește în mine, luând stăpânire, este să găsească permanentă. Orice altceva dispare. Mulțimea de dedesubt. Lumea de dincolo. Pentru că am, tot ce am nevoie, este chiar aici în brațele mele.

Cf

'apter 3~orty-CFo.
oal

7 an mai târziu

Ai întârziat. Cine crezi că ești, mireasa sau așa ceva?

Singurul lucru pe care nici unul dintre noi nu l-a dorit să dovedit a fi singurul lucru pe care noi nu vreau niciodată să trăiesc fără. Fiecare.

Tot ce spune textul și râd în timp ce încerc să scriu un text înapoi, dar nu pot pentru că mâinile îmi tremură. Nu le pot stabili și totuși trebuie. Dacă intră mama mea o să creadă că sunt nervos. O să creadă că am îndoieli și că sunt ale mele picioarele se răcesc.

Și acesta este cel mai îndepărtat lucru de la adevăr.

Pentru că sunt atât de gata să mă scufund în cap. Atât de încântat să-l văd, să-l sărut, ca să devin oficial al lui, sar în sus și în jos cu entuziasm. Ale mele stomacul se agită pentru că abia aștept să-i văd fața - cea mai bună parte a unei nunți gândește-te - când mă va vedea pentru prima dată.

Mă uit în jos la telefon și răspund. Pot întârzia dacă vreau. Este al meu nuntă. Regula numărul unu. Mireasa - soția - are întotdeauna dreptate. Non- negociabil.

Mă uit pe fereastra dormitorului nostru la puntea de dedesubt și mă uit la paradis tropical terasa a fost transformată în. Familia noastră apropiată și prietenii se îmbrăștie, băieții sunt toți îmbrăcați în smoching asortat, ducându-i la locurile lor.

Mă bucur de acest moment liniștit departe de frenezia care mi-a stăpânit dimineata și haosul pe care îl știu va urma în curând. Ultimele mele momente ca Rylee Thomas. Îmbrăcat în alb - fiecare uncie de mine a fost zdrobită, încrustată și printesată perfecțiunea - cu o singură excepție pe care am refuzat să mă mut.

Mă uit în oglindă la cercevela în carouri alb-negru care se înfășoară talia mea și cade pe spatetele rochiei mele. Mica mea oda lui Colton și a noastră glumă privată.

Telefonul meu sună. Dăm deja reguli și nici măcar nu suntem încă căsătoriți? A o anumită soție ar putea fi nevoită să fie futută în supunere mai târziu. Regula mea numărul unu: Poți avea orice regulă vrei, iubito, dar în dormitor sunt cel care face regulile.

Râd, corpul meu deja strâns atât de strâns de nevoie încât îl știu simplu atingerea mă va declanșa. Zâmbesc, gândindu-mă la tema pavilionului în carouri care este purtată spre lenjeria mea și geamătul pe care îl voi auzi când Colton o va descoperi mai târziu. Și sunt atât de disperat pentru acea parte, având în vedere că nu l-am lăsat să mă atingă pentru luna trecută, indiferent de cât de mult a implorat și a pledat. Dar când m-am hotărât

să-mi înșel propriile reguli - cedează propriei dorințe de a vrea să facă dragoste pentru el, m-a respins. „Bine ați venit la ligile mari”, comentariul său preferat alege.

Ace, deja îmi domini mintea, inima și sufletul... în dormitor doar un bonus suplimentar. în plus, de când urmezi regulile?

Am lovit trimite în timp ce respir în adânc și zâmbesc la reflecția mea. Părul măturat cu bucle largi care cad accidental, cu ochii strălucitori și fără îndoială, atât de gata să mergi pe culoar până la bărbatul cu care vreau să-mi petrec restul vieții. Privirea mea surprinde strălucirea tradițiilor de nuntă pe care le port. Și îmi aleg telefonul înapoi.

îmi place darul meu. Nu trebuia. Mulțumesc. Abia aștept să te văd. eu merg să lovesc trimite și apoi să mă opresc, având nevoie să-i spun în felul nostru. Așa că adaug la text, necondiționat, Katy Perry.

Lacrimile îmi estompează vederea când mă gândesc la el și îmi trec degetele peste brățară în jurul încheieturii mele. Cadoul pe care mi l-a lăsat pe comoda mea. Când l-am deschis fruntea mamei se încreți, dar am râs de literele alfabetului legate între ele alternând diamante și safire.

Ceva albastru și ceva nou.

Ochii mei se concentrează asupra ștefitorilor cu diamante din urechi pe care le purta mama când ea m-am căsătorit cu tatăl meu și sper că putem avea o căsătorie la fel de reușită și iubitoare ca a lor.

Ceva vechi al meu.

Mă doare inima amintindu-mi de aspectul de pe fața lui Had aseară când ea mi-a oferit tiara simplă pe care să o port. „Ești singura soră care mi-a rămas acum. Aș vrea să o porți”.

Ceva meu împrumutat.

închid ochii pentru o clipă, emoțiile amenințându-mă să mă copleșească în timp ce eu ia totul înăuntru. Pe măsură ce grav în creierul meu ce simte asta - viața se schimbă și totuși atât de plin de emoție dintr-o dată. Și apoi mintea mea se îndreaptă spre omul pe care nu-l pot așteptați să-mi petrec viața cu. Omul care m-a prins în acea primă zi și în ciuda unui puțin umflături, nu m-a lăsat niciodată să cad - cu excepția mai multor îndrăgostiți de el. Fiecare o singura zi.

Ce gândește și simte Colton acum? Este nervos? Agitat? Face se simte la fel de sigur ca mine?

Telefonul meu mă avertizează din nou.

Obişnuiește-te să fii răsfățat. Acum nu prea mult. Știi cum mult te iubesc pentru că îmi predez momentan mingile pentru a tasta titlul piesei următoare, dar dracu dacă nu este adevărat - Halo, Beyonce. Vai. Bile înapoi locul acum. Și hei, aici sunt o mulțime de femei îmbrăcate, cum o voi face știi care ești tu?

Cuvintele cântecului m-au lovit în același timp cu sarcasmul său și emit un hohote de râs, corpul meu nesigur ce emoție ar trebui să lase să stăpânească. Și eu decid lăsați-i pe toți să conducă - fiecare dintre ei - pentru că acesta este un fel în viață zi.

Și pentru că îmi permit să simt totul acum, tot ce vreau este el, cu disperare. Apreciez că toți oaspeții sunt aici, dar nu mi-ar păsa mai puțin despre toată fastul și circumstanțele, deoarece ceea ce contează cel mai mult este bărbatul asta o să mă aștepte la sfârșitul culoarului.

îmi iau telefonul pentru ultima oară, cu un zâmbet blând pe față și scriu, voi fi cel în alb.

Bătaia la ușă mă scoate din gânduri. "Intra."

„Ești gata, dragă?”

Vocea mamei trage toate emoțiile care se rostogolesc prin mine și trebuie luptă împotriva arsurilor din fundul gâtului meu. Îmi spun mereu să nu plâng - că voi încurcați-mi machiajul - dar știu că este zadarnic. Am vărsat o viață de lacrimi peste ultimii trei ani și jumătate; Am dreptul să-mi distrug machiajul cu lacrimi de bucurie acum.

"Da eu sunt." Mă uit la mama și buzele mele se înclină într-un zâmbet blând care reflectă a ei. Ea îmi ține privirea, mândria împreună cu o tentă de tristețe care mă lasă să plec, se vede în ochii ei albaștri. „Nu începe”, am avertizat-o, pentru că Știu dacă începe să plângă, așa și eu.

"Știu." Adulmecă și apoi râde în timp ce își așează mâinile pe ambele părți ale obrazii și privirile în ochii mei. - El este Ry, Ry. O mamă le știe lucruri." Ea clătină din cap, cu un zâmbet blând pe față înainte de a răspunde la întrebare în ochii mei. „Dansează în ploaie cu tine. Așa știu eu."

îmi înghit din nou lacrimile când îmi amintesc sfaturile ei în ziua în care am părăsit spital. Despre modul în care viața nu este modul în care supraviețuiești furtunii, ci modul în care dansezi ploaia. Și dacă aș avea vreo îndoială cu privire la ceea ce urma să fac, aș avea a dispărut într-o clipă cu simplul ei comentariu.

Nimic ca ștampila de aprobare a unei mame care să-mi facă momentul atât de mare mai dulce.

Sunt pe punctul de a spune ceva când Haddie va trece prin ușă. „E timpul să arborezi steagul, iubito, pentru că este timpul altarului!” spune ea cu un fluierat. “Fierbinte la naiba, femeie!”

“Mulțumiri.” Râd când ea și mama mea încep să-mi adune rochia și noi deplasați-vă spre scară, se cântă notele fine ale 0 mie de ani o chitară acustică jos. Cuvintele dezvăluie tot ce simt despre bărbat așteptându-mă.

Quinlan ne oferă aprobarea de la parter, care semnalează că Colton se află poziție și nu mă poate vedea. Mama și Haddie mă ajută să cobor pe scări cu trenul meu ca să nu mă împiedic și să-mi rup glezna. Ajungem la etajul inferior și mama mă trage într-o îmbrățișare strânsă înainte de a se retrage și de a-mi zâmbi cu atât multe emoții înotând în ochii ei.

„Știu”, îi șoptesc din cap în timp ce Shane vine să o însoțească la ea scaun.

Simt o mână pe brațul meu și mă întorc pentru a găsi zâmbetul blând al fratelui meu care se uită atât de frumos în tux. Tanner încuie ochii cu mine și doar clatină din cap. “Este cu siguranță să nu te îmbraci la casa Nanei”, îl șicanează, iubirea reflectându-se în ochii lui întinde mâna și mă apucă de mâini. - Ești gata să faci asta, Bubs?

Îmi dau din cap viguros, emoția înfundându-mi gâtul în timp ce mă gândesc înapoi când eram mici și obișnuiam să ne jucăm nunta la casa Nanei noastre. Cleios salvatoare pentru verighete și animale de pluș pentru oaspeți. „Nu am fost niciodată mai mult gata”, îi spun, sărutându-l pe obraz ca ochii fratelui meu de obicei stoic bine cu lacrimi.

„Arăți uimitor.” Clatină din cap neîncercător încă o dată, înainte punându-mi un sărut moale pe obraz.

“Tata?” întreb, uitându-mă peste umăr după tatăl nostru.

„Încercând să se compună”, spune el cu un ochi. „Nu ești în fiecare zi tu dă-i fetei tale. Va fi aici într-o secundă.” îi fac semn din cap și apoi el se întoarce să meargă lângă Quinlan, care este deja o mizerie gălăgioasă. Ea o întâlnește pe a mea ochii și clatină din cap, o recunoaștere tăcută că dacă vorbim chiar acum amândoi vom plânge atât de tare încât nu ne vom mai recupera.

„Și există femeia care este responsabilă pentru sute de femei plângând cafeaua lor astăzi.” Întorc capul pentru a găsi bărbatul pe care l-am iubit peste anul trecut.

„Becks”. Este tot ce pot spune, dar admirația din tonul meu îi spune tot el trebuie să știe. Îl ador în atât de multe feluri, cel mai puțin pentru că l-a împins pe Colton și eu împreună când tot ce doream era să ne despărțim.

„Hei, superb”, spune el. „Ai timp să renunți, dacă vrei. Eul lui va deveni mai mare doar după ce va revendica premiul final astăzi.”

Inima îmi strânge cuvintele. „Numai dacă conduci”, îl tachinez când intru o respirație profundă pentru a-mi împlânzi emoțiile.

„Nu, s-ar putea să-mi lovească fundul pentru asta.” Râde încet în timp ce trage mă îmbrățișează. „Te așteaptă”, îmi șoptește la ureche înainte de a păși înapoi și dând din cap către mine.

Cuvintele lui și-au pus amprenta pe măsură ce totul din jurul meu devine clar concentrare. Muzica. Haddie și Quinlan în rochiile lor clasice negre și vibrante buchete. Tanner se legănă pe tocuri, încercând să aibă răbdare, dar neliniștit așteptând recepția pentru a-și putea scoate papionul. Corzile chitarei. Zumzetul a tot ce se învârt în jurul meu. Inima mea tună cu anticipare dincolo de cuvinte.

Sunt atât de pregătit pentru asta.

Haddie se apropie, prietenul meu cu piciorul are lacrimi în ochi și începe să repare trenul meu în jurul meu. Termină și mă privește zâmbind. “Doar aminteste-ti, Căsătoria va fi uneori grea. Când este, purtați o rochie cu fermoar în sus partea din spate.”

Râd când o privesc de parcă arfi nebună.

„Va trebui să te atingă pentru a te ajuta să te dezbraci și ceea ce se află dedesubt fă-l să uite orice ar fi supărat.” Ea ridică sprâncenele. “Atunci va veni cea mai bună parte, sexul machiat”. Râde făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

„Mulțumesc, Had”, îi spun cu o mișcare a capului, pentru că, deși sunt sigur de ceea ce urmează să fac, stomacul tocmai mi-a căzut în picioare.

- Te iubesc, Ry. Îmi apasă un sărut pe obraz în timp ce îmi mușc buzele și dau din cap. „Una pentru noroc”, îmi șoptește ea.

„Și unul pentru curaj”, îi șoptesc înapoi și îi sărut obrazul la rândul său, nu de data aceasta am nevoie de tequila pentru că sunt suficient de mare în ceea ce privește emoțiile.

Ea începe să meargă spre Beckett în timp ce Quinlan și Tanner își încep mersul pe culoar, dar se oprește și se întoarce înapoi. - Hei, Ry?

„Da?”

„Astăzi va merge incredibil de repede. Totul o să te lovească la un sute de mile pe oră. Asigurați-vă că vă opriți și luați totul pentru a putea cu adevărat amintește-ți prima zi din restul vieții tale împreună ”.

Nici măcar nu pot respira. Mă străduiesc atât de mult să nu plâng chiar acum. Dau din cap și suflu răsuflă puternic, încercând să mă compun. Ochii noștri se țin, cuvinte nerostite trecând între noi, înainte ca ea să se întoarcă și să-și lase brațele prin a lui Becks și începe plimbarea lor.

Mă uit în jurul perdelei, dorind să văd totul, iau totul înăuntrul, dar tot al meu ochii fac este să-l caute. Și de unde stau, nu-l pot vedea. Așa că mă uit peste familia și prietenii noștri. Echipa lui Colton, co-consilierii mei, familiile noastre se umple scaunele și priviți cum cei mai buni prieteni ai noștri merg împreună pe culoar, print Ochii lui Dorothea, zâmbetul ei mărindu-se în timp ce îmi spune „superb” pentru mine înainte împingându-l pe Andy. Își întoarce capul imediat și privirile noastre se blochează înainte să dea din cap capul său subtil, expresia de pe chipul său umplut de uimire și recunoștință.

„Ești gata, puștiule?”

Vocea omului cu care obișnuiam să-i compar pe toți oamenii este în spatele meu și eu știu că o voi pierde. Mă întorc și mă uit la tatăl meu, atât de incredibil chipeș și tot corpul meu tremură de gândul că nu voi mai fi fetița lui după azi. Răsuflu un oftat cutremurător în timp ce el se uită la mine, incapabil ascunde lacrimile care se strâng în colțurile ochilor.

- Ai făcut bine, Ry. Dă din cap, bărbia puternică tremurând de emoție.

Și prima mea lacrimă îmi alunecă cecul după ce aud fiecare fetiță vrea de la tatăl lor, aprobare - mai ales despre persoana pe care am ales-o petrec restul vieții mele cu.

"Mulțumesc, tată." Nu mă pot descurca mult mai mult fără porțile deschizând și știu că el simte la fel pentru că amândoi privim în altă parte.

Canonul lui Pachelbel începe și frigurile îmi acoperă corpul. Acesta este indiciul meu. Tatăl meu

îmi întinde cotul spre mine, iar eu îmi împletesc mâna prin el, ținându-mă pe un ultim timp. El va fi întotdeauna eroul meu și cel pe care îl caut pentru sfaturi, dar este timpul pas spre omul cu care voi face noi amintiri.

Viitorul meu.

A fost odată.

Fericit pentru totdeauna.

„Nu ai arătat niciodată mai frumos”, îmi șoptește el în timp ce pășim în ușă și ochii mei se estompează cu lacrimi nevărsate. „Soțul tău așteaptă”.

Cuvintele acelea dulci-amăruie - un tătic care-și lăsa fetița să plece - aproape că mă rup în timp ce forțez o înghițitură pe gât să țin la distanță apele.

Inspir adânc și mă uit la petalele colorate de trandafir împrăștiate pe culoar de țesătură albă în fața mea. Clipesec din umezeala ochilor mei, pentru că atunci când îi cresc să-l vadă pe Colton pentru prima dată, îmi doresc acest moment fii limpede ca cristalul. Nestingherit. Perfect.

La fel ca dragostea pe care o simt pentru el.

Facem primul pas. Aud foșnetul oaspeților noștri când se încordează să mă vadă și murmură tăcute când o fac. Aud corzile de vioară și clicul camere. Îmi simt pulsul tunând prin vene și simt tremurul din mine brațul tatălui, în timp ce luăm împreună cea mai importantă plimbare. Miros florile care aștern terasa amestecată cu vântul moale al oceanului. Încerc să iau totul, ia sfatul lui Haddie și memorează fiecare detaliu.

Și mai presus de toate acestea, îl aud pe Colton inspirând pe măsură ce intru în vedere și abia aștept mai mult. Fiecare parte a corpului meu vibrează de anticipare.

Îmi ridic privirea.

Și picioarele mi se mișcă.

Dar inima mea se oprește. Și bate din nou.

Respirația îmi este lovită de plămâni în timp ce blochez ochii cu Colton și intru privirea uluită de pe chipul lui. Omul care este întotdeauna atât de sigur de el însuși arată ca și cum lumea s-a oprit, s-a înclinat și s-a îndepărtat de curs.

Și chestia amuzantă este ... are, începând cu minutul în care m-a prins în a lui arme.

Ochii noștri rămân închiși. Chiar și atunci când îl sărut pe tatăl meu pe obraz și el îi strânge mâna lui Colton înainte de a merge să stea cu mama mea. Chiar și atunci când Colton ia mâinile mele în ale lui și scutură din cap cu o mică chicoteli și zice: „Frumos steag cu carouri.”

„Mi-a fost teamă că nu vei ști care sunt eu”, mă tachinez și mă simt ca și cum aș fi poate respira pentru prima dată toată ziua. Inima îmi bate tare și mâinile sunt tremurând, dar mă are acum.

„Iubito, aș ști unde ești, chiar dacă aș fi orb.” Și zâmbetul acela, acela care îi luminează ochii și îmi încălzește sufletul, se întinde pe buzele lui. Mă pierd atât de mult în ochii lui și cuvintele nerostite pe care le comunică de care nici măcar nu-mi dau seama oficialul nostru a început ceremonia până când Colton se uită la ea și apoi înapoi la mine. Verdele ochilor îi strălucește de emoție, iar zâmbetul lui se înmoaie se uită fix la mine.

„Rylee”, spune el, clătănând subtil din cap în timp ce se uită în jos la mâinile noastre și apoi întoarce-te la mine. „Am fost un om care curgea prin viață, ideea iubirii niciodată traversându-mi radarul. Pur și simplu nu a fost pentru mine. Și apoi te-ai izbit de viața mea. Tu am văzut bine în mine când nu am văzut-o. Ai văzut posibilitatea când nu am văzut nimic. Când eu te-ai îndepărtat, te-ai împins înapoi de zece ori mai tare”. Râde încet. „Tu mi-a arătat inima ta, de nenumărate ori. M-ai învățat că steagurile în carouri sunt așa mult mai valoros în afara pistei decât pe. Ai adus lumină în întunericul meu cu altruismul tău, temeritatea ta ...” „El ridică mâna și mă freacă degetul mare peste mine obraz pentru a șterge lacrimile care alunecă în tăcere pe obraji acum.

Jurămintele sale personale semnifică profunzimea iubirii sale pentru mine - omul care a jurat nu putea iubi, o face din toată inima.

„Mi-ai dat o viață pe care nici măcar nu am știut-o că o vreau, Ry. Și pentru asta? Eu făgăduiesc să mă dăruiesc ție - celor sparte, îndoite și fiecare piesă între ele - Din toată inima, fără înșelăciune, fără influențe exterioare, am promis să trimiteti-vă cântece pentru a mă face să mă auziți când pur și simplu nu veți asculta, am promis să încurajează-ți compasiunea pentru că asta te face pe tine, tu. am promis să te împing să fii spontan, deoarece încălcarea regulilor este ceea ce fac cel mai bine”, spune el cu un zâmbet pe măsură ce o lacrimă singuratică îi alunecă pe față. „Promit să joc foarte mult de baseball, asigurându-ne că atingem fiecare bază. Home run !” El spune ultimul cuvânt încet, așa că numai eu pot auzi și râd printre lacrimi.

Și nu mă mai pot abține, așa că întind mâna și mă frâng de lateral a maxilarului său, fără să-i pese un pic de presupunerile pe care oamenii le-ar putea face despre acel jurământ.

„Și chiar acolo ... acel râs? Promit să te fac să râzi așa în fiecare zi. Și oftează. Îmi place să aud și suspinele tale.” Îmi face cu ochiul. „Eu promit că nimic nu va fi mai valoros în viața mea decât tine. Că nu o vei face niciodată

fii inconsecvent. Că pe cei pe care îi iubești, și eu îi voi iubi”, spune el și apoi se uită la rândul în care stau toți băieții. „Așa cum stau aici, promițând să fiu al tău, ca să vă ofer pe toți pe mine, știu deja că o viață nu va fi niciodată suficient de lungă te iubesc. Pur și simplu nu este posibil.” El ridică din umeri, inima mea umflându-se ca vocea lui

flutură ușor. „Dar, iubito, trebuie să încerc mereu, dacă mă vei avea.”

„Da!” Mă sufoc în timp ce Colton îmi strecură inelul pe deget, corpul meu tremurând, inima mea niciodată mai fermă, capul complet limpede.

„Te iubesc”, șoptește el.

Lacrimile îmi cad și nici nu încerc să le opresc. Pare atât de conflictual, dorind să mă tragă în brațele lui și să mă mângâie. Se uită la ofițerul nostru, cerând în tăcere permisiunea să mă atingă. Și este atât de drăguț încât bărbatul meu, care nu respectă întotdeauna regulile, îi este teamă să le încalce acum.

Îmi șterg ochii cu un Kleenex pe care mi-l întinde Haddie și îl atrage într-o adâncime respirație pentru a mă pregăti pentru a-mi îndeplini jurămintele. „Colton, la fel de mult ca mine Am încercat să mă lupt cu el, cred că m-am îndrăgostit de tine de când am căzut din acel depozit dulap și v-a prăbușit în brațe. O întâlnire întâmplătoare. Ai văzut o scântie în mine când tot ce simțisem atât de mult timp era durerea. Mi-ai arătat dragoste când ai înjurat nu a fost real. M-ai învățat că merit să simt când am fost atât de mult timp amorțit.” Clătin din cap și mă uit în jos la mâinile noastre, înainte de a privi înapoi întâlnește-i ochii.

„Mi-ai arătat cicatrici - în interior și în exterior - sunt frumoase și să le deții fara frica. Mi-ai arătat adevăratul tu - m-ai lăsat să intru - când întotdeauna închide-i

pe alții. Mi-ai arătat o asemenea tărie și curaj, încât n-am avut de ales ci să te iubesc. Și, deși nu ai știut-o niciodată, mi-ai arătat inima timp și timp din nou. Fiecare bucată din ea îndoită." Respir, mâinile mele tremurătoare ținându-l pe al lui.

Iar privirea din ochii lui - plină de acceptare, adorare, venerație - este una pe care nu o voi uita niciodată. Lacrimile îi alunecă în tăcere pe obraji, într-o asemenea stare contrast cu intensitatea de pe față, dar îi văd vulnerabilitatea. Simt dragostea.

„Spui că am adus lumină în întunericul tău, dar nu sunt de acord. Lumina ta a fost mereu acolo, ți-am arătat cum să-l lași să strălucească. Îmi dai viața pe care o am dorit întotdeauna. Și pentru asta? Promit să mă ofer ție - sfidarea, altruism, tot alfabetul afurisit - din toată inima, fără înșelăciune, fără influențe exterioare".

Și nu mă pot abține, chiar am crezut că știu că este împotriva regulilor, mă aplec înainte și apasă un sărut moale pe buzele lui, iar când mă aplec pe spate, privirea din ochii lui și zâmbetul dezordonat de pe fața lui este unul pe care îl voi aminti pentru tot restul vieții noastre.

„Întrerupător de reguli", îl tachină el ridicând sprânceana în timp ce mă pregătesc să termin jurămintele mele.

„Am învățat de la cei mai buni." Clătin din cap și mă uit înapoi la el cu claritate. „Promit să-ți încurajez spiritul liber și să guvernez căile de rupere pentru că asta este ce te face, tu. Promit să te provoc și să te împing ca să putem continuați să dezvoltați versiuni mai bune despre noi înșine. Promit să fiu răbdător și ține-te de mână când vrei să se țină cel mai puțin, pentru că asta fac cel mai bine. Eu promit să vă trimit text și melodii, astfel încât să putem menține liniile de comunicare deschise între noi. Și promit să port rochiile cu fermoare în spate ", arunc pe un capriciu, determinându-l pe Colton să se uite la Haddie care râde în spatele meu. Clătină din cap, înainte de a se concentra din nou asupra mea.

„Promit o viață de râs, dejunuri cu înghețată și cină cu clătite. Și cât de mult îmi place să fluture steagul în carouri? Bătăuș, iubito." Zâmbetul meu se potrivește cu a lui, pe măsură ce dragostea mea pentru el se umflă și se ridică la noi culmi. „Promit asta nimic nu va fi mai valoros în viața mea decât tine - pentru că orice altceva este fără importanță - și tu, Colton, cu siguranță nu ești. Îmi amintesc că am stat un Starbucks care te urmărește și se întreabă cum ar fi să ai ocazia să te iubesc și acum am să află o viață întreagă. Și încă nu cred că așa va fi fii suficient timp." îi iau inelul de la Haddie, trupa gravată cu un cadru proiectează și strecură-l pe deget.

Becks începe să-și bată joc și toți oaspeții râd. Oricât de mult vreau să strâng el, nu am putut niciodată. Aceasta este viața mea acum și el face parte din ea.

„Urmează, nenorocitele", îi mormăie Colton sub respirație, provocându-l sufoca mai mult și eu să râd mai tare. Durează un minut până când râsul se potolește și pentru ca toată lumea să se stabilească astfel încât accentul să revină asupra noastră.

„Colton, trebuie să încercăm pentru totdeauna, dacă mă vei avea?"

„Știi că este permanent, nu?" spune el încet, amintindu-mi de

^tfU n timp ce se uită la mine ^ cap

cale." Se uită în jos la mână, noua bandă de pe degetul inelar și o scutură îndreaptă-te pentru o clipă în timp ce acceptă ceea ce tocmai s-a întâmplat. Aspectul de pe chipul său este neprețuit. Și cu nerăbdarea care rivalizează cu cea a unuia dintre băieții mei, ochii lui se aruncă la ofițer.

- Da, Colton. chicotește ea, știind exact ce vrea el. „Poți săruta mireasa ta!"

Minunarea și dragostea curg prin mine.

„Mulțumesc lui Hristos!" El expiră în timp ce pășește în mine și îmi încadrează fața cu a lui mâini. „Acesta este un steag cu carouri pe care îl revendic pentru totdeauna".

Și apoi buzele lui sunt pe ale mele, legătura noastră irefutabilă, așa cum aud eu anunțați oficial: „Prietenii și familie, vă pot prezenta domnul și doamna Colton Donovan."

Epilogue

a

7 0 ani mai târziu

Vibrația motorului răsună în pieptul meu cu mult înainte ca mașina să se prindă în rândul patru. Urmăresc mașina, cu ochii lipiți de ea, în timp ce el luptă cu traficul pe al său a doua până la ultima tură și mă întreb dacă va fi întotdeauna așa. Dacă voi fi întotdeauna un epavă nervoasă când este acolo.

Categoric. Fara îndoiala.

Îl aud schimbând vitezele când intră în virajul doi, singurul viraj din care nu văd

locul meu în cutie de-a lungul rândului de groapă, așa că mă întorc să mă uit la monitorul din fața mea. îl aud pe crainic crescând frenetic pe măsură ce sfârșitul cursei se apropie și nu lupta cu orgoliul sau zâmbetul meu.

„Donavan zboară prin virajul trei. încă unul de plecat și reclamă steagul în carouri astăzi aici, fanii cursei, precum și preluarea conducerii curentului clasamentului punctelor. Traficul se îndepărtează pe măsură ce intră în virajul patru și acum pe Donavan pe homestretch, fără ca nimeni să-l provoace.” Emoția lui este contagioasă în timp ce mă uit în sus de pe ecran pentru a privi mașina zburând spre linia de start / sosire.

Și chiar dacă rezultatul se desfășoară în fața mea, anxietatea mea în creștere nu va fi liniștită până când nu voi mai putea să-l înfășor din nou cu brațele.

„Și mai întâi este Donavan! Donavan ia astăzi steagul în carouri aici la Marele Premiu Indy Lights, doamnelor și domnilor! Altul în geantă pentru acest sofer talentat știu că vom vedea mult mai multe pe banda de victorie.”

Căsuța din jurul meu zumzăie de entuziasm, dar nici măcar nu mă opresc să vorbesc pentru că setul cu cască este oprit și fac jogging pe scări. Toată lumea știe acum, așa că nu mă îngrijorează cine este cu cine sau unde ne vom întâlni din nou. Mă lupt printre mulțime chiar la timp pentru a-i vedea mașina intrând încet în negru și zonă albă de înscenare în carouri a benzii de victorie.

Corpul meu vibrează de entuziasm și inima îmi este în gât când văd echipajul coboară în jurul lui, întinzându-și mâinile în capsula deschisă a mașinii și strânge-i umerii sau bătându-i partea superioară a căștii în felicitări, stau înapoi, lăsându-i să aibă momentul echipei lor, nerăbdător să-l feliciteze pe mine.

Văd că volanul se stinge și apoi mă uit cum se desfășoară a lui caroserie din mașină. Măinile îl ajută să se întărească în timp ce iese și își găsește picioarele după ce a stat în ultimele cinci ore.

Echipajul se dă înapoi în timp ce un bărbat se apropie. Acesta a fost norocul rutină pentru anul trecut. Iubirea se umflă în timp ce îl privesc pe bărbatul de care mă îndrăgostesc mai mult și multe altele în fiecare zi, înaintează și încep să-i ajute să-și desfacă casca.

Mass-media își împinge drumul în jurul meu pentru a mă apropia, dar eu rămân înrădăcinată și urmărită momentul care mă sufocă de fiecare dată când îl văd. Un moment care nu își va pierde niciodată impactul.

Casca și pașaportul alb se desprind într-o singură lovitură lină, permițându-mi să văd ochii lui Zander sclipind cu aceeași mândrie și emoție pe care o simt asupra lui victorie. Colton își ia casca de la el și îl apucă pe fiul nostru într-o îmbrățișare rapidă plină de atâtea emoții. Și știu ce îi spune Colton. *The același lucru l-a spus de nenumărate ori de-a lungul anilor. „Sunt mândru de tine, fiule. Te iubesc.”* Acestea sunt cuvintele pe care vrea să nu le uite niciodată, sau să le facă vreodată rușinat să spun. Îmi înghit nodul în gât, în timp ce Colton îl zburciună pe cel al lui Zander părul îmbibat de transpirație și apoi face un pas înapoi pentru a-l lăsa să aibă momentul său la soare.

Colton se rătăcește în mulțime, în timp ce Becks pășește înainte și aruncă un braț în jurul lui Zander pentru a-l lăuda înainte ca mass-media să coboare în jurul lor.

Stau în mulțimea de oameni din jurul meu și aștept, știind că mă va găsi. Aceasta durează doar câteva minute până când îi simt mâinile alunecând în jurul taliei mele și trăgându-mă înapoi împotriva lui, moliciunea mea față de oțelul lui, în același timp îi simt gura împotriva urechii mele.

„Zander a făcut bine azi, nu?” Râsul vocii sale mă face să închid ochii momentan și întrebându-mă cum poate peste zece ani mai târziu să ajungă acel sunet pe mine. Poate totuși să provoace revărsarea fiecărui sentiment ca în prima noapte în care ne-am întâlnit.

Îmi înclin capul lateral, miriștea lui gândindu-mi pielea în timp ce mișcă gura mai aproape de ureche, ca să mă audă deasupra crainicilor și a nebuniei din jur ne. „Se îmbunătățește cu fiecare cursă”, îi spun în timp ce dau un sărut pe partea inferioară a maxilarului și ține-l acolo pentru o clipă. „Are un profesor minunat”, spun eu, cu buzele mele apăsate pe pielea lui. „Este rândul tău să iei steagul în carouri acum.” Mă ridic îndreptându-mă exact la timp pentru a-l prinde ridicând o sprânceană și fulgerând un zâmbet zdrențuit și Știu că, cu siguranță, nu se gândește la cursa sa săptămână viitoare. Nu mă pot abține râsul care-mi cade de pe buze. „Pe pistă, Ace! Ai susținut deja acest lucru unu!”

„La naiba, am făcut-o.” El râde înainte de a apasa un alt sărut cast pe partea capului meu, lăsându-și buzele acolo momentan înainte de a murmura: „Trebuie întoarce-te la echipă. Ne vedem imediat?”

„Mmm-hmm. Spune-le tuturor că cina e mâine la șase și jumătate, bine?”

„Da", spune el în timp ce mă întoarce în brațe pentru a-l înfrunta și apoi se uită la mine pentru o bătaie cu acel zâmbet blând pe care îl iubesc. Anii au fost amabili cu el, a poate încă câteva rânduri în jurul ochilor, dar încă mai are același tip de Adonis arăți care îmi opresc inima

.Se apleacă în față și îmi apasă un sărut pe buze și este nevoie de tot ce am să nu se scufunde puțin mai mult în el, în el. Pentru că și după tot acest timp, eu pur și simplu nu se poate sătura de el.

La fel ca orice altceva despre mine, el simte nevoia mea pentru el și eu îl pot simți pe al lui zâmbește pe buze înainte de a-l trage pe ultimul sărut împotriva mea. Se apleacă înainte și îmi șoptește la ureche: „Va fi din belșug mai târziu".

„Ce s-a întâmplat când vreau, unde vreau, nu, Ace?" Provoc

I.

Îmi place sunetul fără griji care îi cade de pe buze în timp ce își aruncă capul înapoi un răs plin de corp. Clatină din cap și doar se uită la mine, cu ochii fulgerând spre o sală de ședințe peste umărul meu. „Cred că am dovedit deja această teorie mai devreme în această dimineață, doamnă Donavan." Cuvintele lui provoacă durerea pe care o satisfăcuse mai devreme pe biroul din acea cameră pentru a reveni cu o răzbunare. Trage un deget în jos obrazul meu. „Voi fi mai mult decât fericit să vă demonstrez din nou acest punct puțin mai târziu în seara asta."

"Oh, nu-ți face griji." Zâmbesc. „Punctul tău a fost mai mult decât dovedit". „Iubito, acest punct a fost cu siguranță mai mult decât dovedit", murmură el sugestiv în timp ce îmi întinde mâna peste spatele meu și mă trage cu putere împotriva lui, astfel încât să pot simți fiecare centimetru al aceluia punct apăsător pe partea inferioară a mea burtă. Tot ce pot face este să respir, pentru că fiecare parte a corpului meu îl tănjește din nou. „La dracu, te iubesc", spune el, apăsând un sărut cast pe buzele mele înainte de a face cu ochiul eu și mergând înapoi spre Zander și echipa de curse.

Și tot ce pot face este să-i privesc spatele în timp ce se îndepărtează - umeri puternici, cap ridicat și încă sexy ca dracu. Clatină din cap, amintindu-mi când toate acestea cu ani în urmă, în timp ce se îndepărta de mine într-un costum de curse. Cum a strigat-o pe a mea numele, a găsit curajul să-mi spună că m-a întrecut și a schimbat mai mult decât a noastră trăiește, pentru totdeauna.

Epilogue Two

Colton

Casa bâzâie de zgomot ca un nenorocit de stup.

Exact cum îi place lui Ry. Deși dracu dacă știu de ce, pentru că este plin de mare a alimentat testosteronul, depășind micul ei estrogen.

Privesc în curte în timp ce cobor pe scări să-l văd pe Shane vorbind Connor despre cum se descurcă cu noua lui slujbă, cu brațul în jurul soției sale și cu sticlă de bere la buze.

Toți băieții sunt aici pentru cina de familie, o dată pe lună, așa cum o numește Ry, chiar dacă unii dintre băieți - rahat, bărbați acum - își încep familii proprii.

„Hei, Shane", îl strig prin ușile deschise de buzunar. "Am cateva mai multe beri aici, dacă le vreți", îl șicănesc și el pufnește și își dă ochii peste cap răspuns.

"Nu, mulțumesc. Sunt bun cu doar unul", spune el, ținând sticla spre mine într-un toast batjocoritor cu un zâmbet larg. Râd, amintirea lui verde și mahmureală făcându-mă să zâmbesc.

Mă plimb pe hol și o iau pe toate. Aiden în baseball-ul UCLA tricou proaspăt din antrenament împușcând rahatul cu Zander în pantaloni scurți de bord și pălărie de baseball înapoi, cu un rânet relaxat pe față. Scooter așezat pe punte afară jucându-se cu figurine Spiderman cu fiul lui Shane, în vârstă de doi ani. Rahat.

Vederea mă face să simt că sunt mai în vârstă decât murdăria.

Toată lumea este aici în afară de Kyle și Ricky. Îmi pare rău ca dracu pentru boboc fetele de la Stanford acele două își dezlănțuie în prezent farmecul. Sau poate că este propriul lor tip de voodoo. Femeile nu au nicio șansă împotriva lor. Inimi se vor sparge.

Dă-i dracu și dă-i drumul.

Gândindu-mă la aceste două, termenul vechi mă lovește ca o tonă de cărămizi ca și amintirile acelei prime nopți se întorc înapoi. Nici măcar nu mă lupt cu zâmbetul așa cum mă gândesc inimile pe care obișnuiam să le rup la naiba am fost cuminte - până la un anumit păr undulat vulpea s-a prăbușit în viața mea afurisită, m-a apucat și nu mi-a dat drumul niciodată. Sfidarea și curbele și lumea mea s-a întors cu capul în jos când am deschis nenorocitul acela debara de depozitare.

Și mulțumesc lui Hristos pentru asta.

Nenorocita mea de Rylee.

Și apoi îi aud vocea în bucătărie și picioarele mele se îndreaptă spre ea fără să mă gândesc. Șterg ușa și niciodată o uncie de dragoste am crezut că așa fi putut, nu am crezut niciodată o posibilitate, nenorocitul mă bate cu pumnul ca face de fiecare dată la naiba când îi văd așa.

Grivecele fierb pe aragaz, cuptorul cu microunde se prăbușește și Goo Goo Păpușile se joacă deasupra capului, dar nu observ nimic din asta pentru că ochii mei sunt fixați la priveliștea din fața mea, cu inima bătând ca un tren al dracului de marfă. Ei sunt stând cu picioarele încrucișate pe podea, cu genunchii atingând, chicotind necontrolat unii au împărțit secretul, făina acoperindu-și părul și fețele și adorarea completă reflectate unul la altul.

Stau acolo și îi urmăresc, sufletul meu mă doare în cel mai bun mod dracului posibil la felul în care sunt cel mai norocos fiu de cățea de pe fața pământului, am fost în iad și înapoi, dar a meritat fiecare naibă de secundă pentru ceea ce mă simt bine acum ... sentimente care nu mai sunt atât de dracului de străine.

Cele pe care nu mi le pot imagina că trăiesc o viață fără.

Chicotelile se opresc în timp ce o pereche de ochi verzi se uită la mine de sub întuneric genele, pistrii de pe nasul zvâcnit, prăfuit cu făină și un zâmbet neîncetat buzele lui. Se uită doar la mine, măsurând dacă mă voi supăra pe mizeria pe care o are el a jucat evident un rol în.

Apoi ochii violet se uită la mine, zâmbetul acela blând, pe acele buze pe care le iubesc, dirijate direct la mine. Și mă minunez în tăcere la modul în care acel zâmbet simplu îmi atrage fiecare nenorocit de timp, indiferent de câți ani au trecut. Mă vrea să trag o în brațele mele, împărțeaște toate secretele mele și o dracu 'fără sens simultan.

Puterile ei voodoo sunt încă în plin efect nenorocit.

Și dracu dacă așa vrea altfel.

Mă lupt cu zâmbetul care se strecoară pe buzele mele pentru că sunt cea mai mare nenorocită de drăguță când vine vorba de el - fapt pe care îl neg în mod regulat - și încerc să acționez dur. "Ceea ce este se întâmplă aici? " întreb, pășind în cameră în timp ce Rylee își bate mâinile împreună iar un panou de făină zboară în aer ca un nor de praf în jurul ei, provocându-i să izbucnească într-o altă criză de chicoteli.

Mă îndrept spre ele, acoperind făina tălpilor picioarelor goale și mă ghemui alături de ei. Ochii mei se aruncă înainte și înapoi peste ei înainte să mă întind și să mă așez un punct de făină pe nasul lui cu degetul meu. „Se pare că ați făcut destul de mult mizerie", zic eu, încercând să joace rolul de disciplină, dar eșuând lamentabil.

„Ei bine, mulțumesc, căpitane Evident!" chicotește la mine, sarcasmul în plină desfășurare.

„Ace Thomas!" Ry îl muștră pe fiul nostru, dar cuvintele sale au bătut deja eu pe fund.

Mă uit la el, îi cercetez fața din nou și din nou, studiind-o ca pe un drac dracului harta pentru a vedea dacă are vreun indiciu, vreo afurisită a naibii de ceea ce tocmai mi-a spus, dar nimic nu se uită înapoi la mine decât ochii verzi răutăcioși și o inimă-zâmbet sfâșietor. Imaginea mea scuiptoare.

"Hei?"

Răsul ăla al unei sexe telefonice mă trage înapoi de la fulgerele de plastic elicoptere, ajutoare pentru super-eroi care acoperă un deget arătător și sunetul ciudat. Gânduri pe care nu mi le amintesc, dar care par clare ca o nenorocită de zi oarecum. Clătin din cap și încerc să înlătur confuzia înainte să mă uit peste pentru ea. „Da?"

"Esti bine?" Ea întinde mâna, îmi atinge obrazul și mă privește fix.

Și apoi începe să chicotească, rupând gândurile care mă țin ostatică. El arată făina pe care a transferat-o acum în propriul meu obraz. "Ce?" Mărai într-o voce monstruului, făcându-l pe tânărul de aproape șase ani să scârțâie ca o fetiță ca a mea degetele se întind pentru a-l gădila.

„Și acum ești un monstru de făină!" spune între respirații găfâite în timp ce încearcă să mă îndepărtez de mine.

Festul nostru de gădilă mai durează câteva secunde, în timp ce îl las să scape, să-l alerge, și apoi îmbrățișează-l. Și se mișcă puțin mai mult înainte să-i simt brațele alunecând în jurul gâtului meu și ține-te bine.

Aceste brațe minuscule împachetează cel mai mare pumn din toate pentru că dețin tot ceea ce eu sunt în nenorocitele lor mâini. Îmi iau o clipă și îl respir - băiețel, făină, și un pic de vanilie a lui Ry toate amestecate într-una - și închid ochii.

La urma urmei, cred că era în cărți.

La dracu să fug.

M-a salvat.

Atunci. Si acum.

La fel ca mama lui.

Îi simt mâna pe spate, îi simt buzele apăsându-se pe umărul meu și deschizându-se ochii mei să o privesc - tot nenorocitul meu de alfabet - și zâmbetul.

„Cred că monstrul nostru de făină de aici trebuie să facă o baie rapidă înainte de cină", a spus ea spune.

„Nu". Mă întind să-i zdrobesc părul, făina zburând din nou. „Nimic o ghiulea în piscină nu se va spăla, nu, Ace?"

El strigă un „Woohoo!" și îmi dă un maxim de cinci înainte de a rămâne fără bucătăria la viteză maximă. Îl privesc alergând și sărind în piscină, Zander tipând stropirea îl înmoaie.

„Te-a înfășurat în jurul degetului său mic", spune ea în timp ce se îndreaptă spre chiuveta pentru a-i spăla făina din mâini.

- Și tu nu? Întreb cu o mișcare a capului în timp ce merg în spatele ei și alunecă-mi brațele în jurul taliei, trăgând-o înapoi în mine. Și dracu dacă fundul ăla de al ei apăsător pe puia mea nu mă face să mă doară să o iau, să o arunc peste ea umărul meu și trag-o la etaj chiar acum.

Îmi dau un sărut în locul acela de sub gâtul ei și chiar după tot acest timp, ea corpul îmi răspunde instantaneu. Coaja de găină apare pe pielea ei expusă, ea respirații și respirația nenorocită care mă aprinde, de parcă mâinile i s-ar înfășură în jurul pulei mele, cade de pe buzele ei. Și dacă trupul ei frumos nu mă transformă dur ca o dracului de oțel, capacitatea ei de reacție o face fără o ezitare nenorocită.

Asta și cât știu că mă iubește, greșelile și toate acestea.

Cum naiba am avut atât de noroc?

Clătin din cap în timp ce toată rahatul care s-a întâmplat în viața mea strălucește mintea mea. Chicotesc, lucrurile care m-au lovit cel mai tare - asta înseamnă cel mai mult - toate a început cu un dulap de depozitare al naibii și această femeie sfidătoare-ca-dracu în brațele mele care m-a chemat la covor, m-a apucat de bile și mi-a spus rezultatul nostru a fost negociabil.

Și dracu ', încă ne-a rămas o viață întreagă pentru ca ea să poată face toate fotografiile vrea pentru că bilele mele sunt încă cuibărite exact acolo unde ar trebui să fie, chiar în mâinile ei.

„De ce râzi?" ea întreaba.

„Doar gândindu-mă la aspectul de pe fața ta când ai aflat că am câștigat licitație", îi spun, amintirea clară ca naibii de zi. „Ai fost atât de supărat."

„Ce femeie nu ar fi fost când ai ieșit la fel de arrogant ca tine făcut?" Ea pufnește în râs și apoi suspină încet.

Și suspinul singur îmi face puia să înceapă să se îngreuneze.

"Arogant? Pe mine? Niciodată, îi spun.

"Tot ceea ce! Știu că ai reparat licitația, Ace."

Și râd. Doamne, o iubesc pe această femeie. Zece ani mai târziu și încă puternic ca dracu.

„Iubito, răspunsul ăsta îl voi ține pentru totdeauna", îi spun, apăsând un sărut către partea din spate a capului ei.

„Asta nu este posibil", șoptește ea, ridicându-și privirea pentru a apuca un sărut la partea inferioară a maxilarului meu, „pentru că vei fi ocupat să mă ții de mine". Fuckin 'A straight I will.

O strâng puțin mai tare, nevrând să o las să plece încă pentru că, dracu, ce pilot nu vrea să se țină puțin mai mult de steagul lor în carouri?

Cel puțin știu valurile mele doar pentru mine.

Criptonitul meu.

Alfabetul meu, nenorocit de la A la Z.

Nenorocita mea de Rylee.

The End Ccwvements

Wow! De unde încep să încep chiar? Am fost criticat pentru lungimea mea mulțumiri pentru Fueled ... așa că dacă ai fi unul care a crezut că sunt amănunțit, eu vă sugerăm să ignorați următoarea parte.

Cu puțin peste nouă luni în urmă, am împins să public pe Driven. Nu eram sigur ce Mă așteptam să se întâmple. Știu doar că atât mama, cât și soțul meu spuneau în continuare eu să nu-mi ridic speranțele. Aș putea să mint și să-ți spun că am mari viziuni că oamenilor le-ar plăcea, iar cariera mea de scriitor ar fi decolat peste noapte. În realitate, eu a fost speriat de moarte. Nu făcusem niciodată ceva care să mă pună „acolo” în târâmul public să fie examinat, criticat sau, eventual, lăudat. Speram ca oamenii ar cumpăra cartea despre acest șofer de mașină de curse înfricoșător și sigur pe sine și încă un luptător eroină credibilă. Da, am folosit linia de poveste formulată de fată bună, băiat rău, dar am sperat că oamenii vor ridica cartea doar din acest motiv și să descopăr că aș putea să scriu, să spun o poveste, să te atrag într-o lume diferită, și să te facă să simți. Și oamenii au cumpărat. Și oamenii mi-au criticat tematica complot. Dar oamenii s-au îndrăgostit și de Rylee, Colton și băieți.

Cu puțin peste șase luni în urmă am împins să public din nou pe Fueled with different așteptările și determinarea de a demonstra că aș putea face din această poveste proprii. Că aș putea să-mi pun propriul spin pe „a doua carte” blestemată a unei trilologii și faceți-l să se deosebească de celelalte cărți cu care era comparat. Am rescris majoritatea celor scrise deja: au adăugat puncte de vedere Colton capitole, a încorporat super-eroii, „Te concurez pe tine”. Și când am dat publicitate, am avut un puțină încredere și cunoștințele pe care această carte le-ar putea face sau rupe încercarea mea de a deveni un autor „real”.

Nu m-aș fi putut aștepta niciodată la ce se va întâmpla în continuare, nu aș fi putut niciodată mi-am imaginat că agenții vor suna - agenții care te respingeau pe ai mei scrisori de interogare anterior - că alți autori pe care i-am admirat mi-arfi trimis prin e-mail, că cititorii nu ar fi capabili să se sature de această lume și povestea pe care aș face-o creată. Singurul cuvânt pe care îl pot folosi pentru a mă apropia parțial de ultimii cinci luni au fost suprealiste. Complet, incredibil de suprealist.

Mi-am propus să scriu Crashed cu schița mea de optzeci de pagini și presiunea cititorilor să o scrie rapid. Nimic ca motivația, nu? Dar în același timp timp, cât de norocos am fost că oamenii vor mai mult? Știu că autorii le lucrează vieți întregi pentru acest moment, așa că n-am avut de gând să iau de la sine ocazia care mi se dăduse. Am început Crashed și m-am luptat foarte mult cu privire la cum pentru a-l face la înălțimea lui Fueled. Cum aveam să las ceva ce a rezonat cu cititorii la fel de tare ca și cântarea supereroilor sau cursa l pe care ai făcut-o? Au fost dificile primele două luni de scris. Și apoi mi-am dat seama că Crashed nu a trebuit să trăiască la înălțimea cliffhangerului pe care l-ai obținut la sfârșitul lui Fueled pentru că era o parte diferită din povestea lui Rylee și Colton. Deci, cu asta epifanie, lucrurile au început să se unească și să se formeze în ceea ce tocmai ați citit.

Sper cu adevărat că v-a plăcut concluzia poveștii lui Rylee și Colton. eu sunt dincolo de mândri de călătoria lor, de vindecarea lor, unde au ajuns și totuși simt dulce-amăruie asupra concluziei sale pentru că la fel cum ai ajuns să-i iubești și băieții, și eu am.

Pe această notă, am avut o revărsare a corespondenței din partea cititorilor care am fost atinși de povestea lui Colton despre abuz și de modul în care am scris despre asta ... dacă fie dintr-o experiență personală sau a unei persoane dragi. Sunt cu adevărat frânt de inimă poveștile tale și totuși umilit că simți că am descris situațiile și efectele psihologice cu precizie. Mi-aș dori să nu aveți cunoștințele necesare spune-mi asta. Pentru cei care supraviețuiesc ... oră de oră, zi de zi... a ta puterea mă uimește. Știu că amintirile nu vor dispărea niciodată, dar sper una în curând, la fel ca și Colton, 747-ul tău poate lua zbor și el.

Există unii oameni care au contribuit la realizarea acestei ultime cărți, ceea ce sa dovedit a fi și aș vrea să iau un moment pentru a le menționa. în primul rând, al meu soț și trei copii mici care au fost cei care au făcut cel mai mare sacrificiu-vă pentru a vă prăbuși cât mai repede posibil. Au trecut de la a avea un mama / soția care a fost întotdeauna prezentă, care nu a uitat niciodată nimic și a fost întotdeauna gata pentru orice, pentru cineva care se pierde adesea în gândurile ei, a

devenit destul de absent și, uneori, luptă împotriva spontanului pentru că vrea
termină acest capitol cât timp este încă clar în capul ei.

cknow

În al doilea rând, trebuie să mulțumesc Beta Biggs și Beta Yeti. Crashed a venit mult departe de reacția lor inițială, capitolul 15 a simțit că se află încă în capitolul 6 (adică mișcare lentă) și pentru asta și atâtea alte lucruri, voi fi pentru totdeauna recunoscător. Mulțumesc că m-ai împins, ai îndrăznit să te fac să te simți mai mult și toate acele comentarii care spun „știu că poți face mai bine”. Contribuția ta a fost monumentală, PM este de neuitat și întregul proces nedureros (bine, uneori)... și si dumneavoastră ar.țebui săluati o parte din creditul acestei cărți. deoarece aii contribuit la realizarea concluzia poveștii Tui Rylee și Colton este una memorabila cu carele putem manari.

De asemenea, trebuie să le mulțumesc Beta Who și Beta Haw pentru că mi-au oferit aprecieri sfaturi și onestitate moartă în orice moment. Pentru asta voi fi pentru totdeauna recunoscător și o voi face să nu vă supărați niciodată, chiar dacă aleg să merg pe un alt drum. Prieteni înainte de cărți, mereu.

Ceilați corectori / cititori ai mei, vă mulțumesc pentru tot ajutorul acordat.

Și apoi există un grup nebun de doamne - toate 7.500 și numărându-le -

care se numesc VP Pit Crew pe Facebook. Mă uimiți cu voi

sprrijinul tău, motivația ta, prietenii începute și ansamblul

comunitatea pe care ați creat-o în jurul acestor cărți. Suportul tău nesfârșit și

implicarea mă face cel mai norocos autor din lume. Fii sigur de Conduc

Este posibil ca trilogia să se termine, dar grupul nu este. Oh, doamnelor, mi-ați văzut strigătul...

Ti-a ieșit în Crashed?

Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc #WickedAwesomeAdmins (Cara Arthur, Amy McAvoy și Christina Hernandez), precum și asistentul lui Colton (aka Lara) pentru tot ceea ce fac pentru mine fără a cere nimic în schimb. Doamnelor, prietenii pe care le-am făcut sunt mult mai valoroase decât cărțile care ne-a adus împreună și pentru asta, voi fi recunoscător pentru totdeauna. #Beckspert #TheRealMrsDonavan #WalkersChristinas # LaraMetHimFirst... Vă mulțumim de la fundul inimii mele. Nu aș putea să o fac fără tine.

Lui Maxanne Dobbs de la The Polished Pen ... mulțumesc încă o dată pentru lustruindu-mi cuvintele și făcându-le să strălucească. De asemenea, trebuie să vă mulțumesc pentru răspuns numeroasele mele întrebări și oferindu-mi cunoștințele necesare pentru a rezista vârtej pe care l-ai prezis că va veni. Sunt recunoscător pentru totdeauna și nu voi scrie niciodată o altă „acțiune bate” din nou fără să te gândești la tine cu drag ... bine și probabil blestemându-te, dar totul este dintr-un loc al iubirii.

Lui Deborah cu Tugboat Designs, vă mulțumesc că aveți încredere vorbește, mergi în contracur și spune-mi că am greșit în alegerea mea inițială pentru Coperta lui Crashed. Sunt atât de binecuvântat că am atât de mulți oameni ca tine în mine colț, care mă caută din alte motive decât să se folosească. Mă bucur ai vorbit pentru că ai avut dreptate, Crashed avea nevoie să aibă un cuplu pe acoperi. Și când te uiți la trei împreună, este perfect.

Pentru Stacey cu Hayson Publishing, vă mulțumesc pentru răbdare în timp ce am editat un puțin mai mult și pentru a face Crashed să arate frumos și profesional. Și steag steag-ish.

Lui Amy Tannenbaum, mulțumesc că ați răbdat cu acest autor indecent indecent care a fost un pic brusc cu tine în timpul primelor noastre conversații, apreciez cunoștințele dvs., îndrumarea dvs. și aștept cu nerăbdare să văd unde putem duce următorul pas al acestei plimbări.

Pentru bloggeri... nu trebuie să am cuvinte care să-mi poată exprima în mod adecvat recunoștință pentru sprijinul pe care mi l-ai acordat și cărților. Unii dintre voi au fost cu mine din solicitările mele inițiale de a citi Driven înapoi în aprilie 2013.

Băieți sunt motivul pentru care cărțile noastre sunt văzute de cititori. Publicitatea noastră gratuită, dacă vei... Nu voi uita niciodată asta. Vă mulțumesc mult pentru tot ce aveți a ajutat la promovarea cărților și a participat la orice idei întâmplătoare avea.

Mulțumesc lui Jodi Ellen Malpas pentru că mi-a permis să pun întrebări despre ceea ce vine apoi, răspunzând cu sinceritate și înțelegând cât de ridicol este de spus emoțional la revedere de la un om fictiv poate fi. Mulțumesc Raine Miller, Laurelin Paige, BJ Harvey și diferiți autori pentru răspunsul la întrebări aleatorii de la acest începător. Mulțumesc lui Trisha și Caria că m-au învățat să râd de tot acest lucru experiență care poate veni doar cu două cifre de ani de prietenie. Pentru drăguțul Parker, hei, și supereroii tăi au venit în sfârșit! Și, în sfârșit, vă mulțumesc cititorilor mei... sunteți uimitor de minunați și plecați zilnic cu mine fără cuvinte, cu micile tale

note, e-mailuri și comentarii. Eu Știi că ești trist că seria Driven s-a încheiat, dar fii sigur că nu ai făcut-o văzut ultimul dintre Colton și Rylee. Între timp, o carte pentru Becks și Haddie urmează. Și dacă încă îți lipsesc Rylee și Colton între timp, am un ceva mic pentru a-și păstra magia vie pentru tine, numit CRASH Dash ... pentru mai multe informații accesați:

www.kbromberg.com/7page_id=743_sau_www.facebook.com/Crashl3Dash Ca întotdeauna, vă mulțumim pentru lectură și pentru sprijinul vostru nesfârșit.

le <-/ luthor

K. Bromberg este acea femeie rezervată care stă în colțul care vă are pe toți păcălit de copilul sălbatic dinăuntrul ei - cel pe care îl lasă de fiecare dată vârful degetelor atinge tastatura computerului. E soție, mamă, coplaș, jucărie pick-er-upper, șofer, rezident web-slinger, LaLaloopsy watching, american Păpușă de fată care se îmbracă cu mai multe sarcini în toate lucrurile domestice și altele. îi place cocsurile dietetice cu rom, muzica ei tare și cămară cu un depozit de ciocolată.

K. locuiește în sudul Californiei împreună cu soțul și cei trei copii. Când are nevoie de o pauză de haos zilnic al vieții sale, cel mai probabil o vei găsi pe bandă de alergat sau cu Kindle în mână, devorând paginile unui bun, sumbru carte.

Crashed este al treilea roman publicat de K. Bromberg și este foarte așteptat concluzia „Trilogiei conduse”. *Condusă și alimentată* au fost bine primite debutează romanele și cărțile nr. 1 și # 2 din serie. <http://www.kbromberg.com>

<https://facebQOk.com/aijthOrkbrQmberg>

<https://www.facebook.com/ColtonDonavanTheDrivenTrilogy>

<http://www.goodreads.com/Kbromberg> <http://pinterest.com/kbrombergwrites/>

@KBrombergDriven @ColtonDonavan

VP Pit Crew: <https://www.facebook.com/groups/394768807306804>